

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER

Gena Showalter

Hasret's Sisters Planet

EN
KARANLIK
FISILTİ

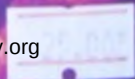
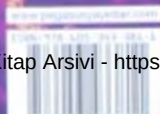
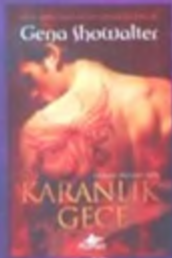
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PEGASUS

KENDİSİNDEN KAÇAN ÖLÜMSÜZ BİR KADIN VE ONU YOK EDEBİLECEK, BAŞTAN ÇIKARICI BİR SAVAŞÇI

Ölümsüz savaşçı Sabin, içindeki şüphe iblisi yüzünden bütün sevgililerinin, elinden kayıp gitmesini izlemek zorunda kalmıştır. Tek hedefi zafer kazanmak olan Karanlığın Efendisi, bu nedenle zamanını yatak odası yerine savaş alanında geçirmektedir... ta ki utangaç Gwendolyn'le tanışana dek. Güzel kadını gördüğü ilk andan itibaren daha fazlasını istemiştir.

Kendisi de ölümsüz olan Gwen karanlık yanını uyandırmayacak, nazik bir insana âşık olacağını düşünmüştür hep. Fakat Sabin onu tutsaklıktan kurtardığında aşka karşı açtıkları savaşın, Pandora'nın kutusunu ele geçirmek için düşmanlarına karşı verdikleri mücadeleden çok daha tehlikeli olduğunu göreceklerdir...



Pegasus Yayınları: 935
Bestseller Roman: 400

En Karanlık Fısıltı

Gena Showalter

Özgün Adı: The Darkest Whisper

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Gizem Yeşildal

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2014

ISBN: 978-605-343-381-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014

Copyright © Gena Showalter, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Harlequin Books S.A.'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / kitap.pegasusyayinlari.com / <https://trantey.org>

GENA SHOWALTER

KARANLIĞIN EFENDİLERİ
4. Kitap

EN KARANLIK FISILTI

İngilizceden Çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

Kresley Cole'a. Parlayan yıldız, eşsiz bir yetenek, güzelliğın vücut bulmuş hali ve var olma sebeplerimden biri. Beyninin içinde yaşamak istiyorum.

Kresley Cole'un serisinden bana misafir olan Nix'e.

İnternet üzerinden verdiği tüm yardımlar için Christy Foster'a.

Müthiş isim için Krystle'a.

İnanılmaz yetenekli bir kadın ve yazar olan ve tuvaletleri tamir etmekte de muhteşem bir yeteneğı olan Nora Roberts'a.

Beni anlatamayacağım kadar çok destekleyen editörlerim Tracy Farrell ve Margo Lipschultz'a.

Ve SON olarak, Jill Monroe'ya. Sanırım iyisin. Kısmen. (Pekâlâ. Seni sağlıklı sayılamayacak derecede seviyor ve sana tapıyorum. Sen parlayan bir yıldız, eşsiz bir yetenek, güzelliğın vücut bulmuş hali ve var olma sebeplerimden bir diğersin.)

BİRİNCİ BÖLÜM



Şüphesiz iblisinin muhafızı Sabin nefes nefese, kan ter ve yara bere içinde, eski bir piramidin yeraltı mezarında durmuş, ellerinde düşmanın kaniyle etrafındaki katliamı izliyordu. Kendi elleriyle yarattığı katliamı.

Turuncu ve altın renklerde titreşen alevler, taş duvarlara yansıyan gölgelerle dans ediyordu. Üzerinden göz alıcı bir kırmızının süzülüp dibine biriktiği taş duvarlara... Kumlu zemin, siyah renkte ıslak bir macunla kaplanmıştı. Oysa daha yarım saat önce bal rengiydi ve atılan her adımla etrafa kum tanecikleri saçılıyordu. Şimdiyse küçük koridorun her metrekaresi daha şimdiden ölüm kokan cesetlerle kaplıydı.

Düşmanlarından dokuzu saldırıdan sağ kurtulmuştu. Silahları ellerinden alınmış, halatlarla bağlanıp bir köşeye toplanmışlardı. Çoğu korkuyla titriyordu. İçlerinden çok azı gözlerinde nefretle omuzlarını dikleştirmiş, burunlarını havaya dikmişti; yenilgi durumunda bile geri adım atmayı reddediyorlardı. Hayranlık uyandıracak kahrolası bir görüntüyü.

Yiğitliklerinin ezilip geçilecek olması çok yazıktı.

Cesur adamlar sırlarını kolay kolay ele vermezdi ve Sabin'in onların sırlarına ihtiyacı vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ondan istenen ne olursa olsun, yapılması gerekeni yapılması gerektiği zamanda yapan bir savaşçıydı. Öldürmek, işkence etmek, baştan çıkarmak. Adamlarından da aynısını istemekte tereddüt etmezdi. Onu ve Yeraltı Dünyası'nın diğer Efendileri'ni dünyadaki bütün kötülüklerin günah keçisi belleyen Avcılar söz konusu olduğunda önemli olan tek şey buydu. Arkadaşları ancak savaşı kazanırlarsa huzura kavuşabilirdi. Hak ettikleri huzura. Sabin'in onlara vermek için yanıp tutuştuğu huzura.

Sabin'in kulakları sıg ve düzensiz nefes sesleriyle doluydu. Kendisinin, arkadaşlarının, düşmanlarının nefes sesleriyle. Her biri gücünün son damlasına kadar mücadele etmişti. İyinin kötüyle savaşında kazanan kötü olmuştu. Daha doğrusu Avcıların kötü belledikleri şey. Sabin ve onun gibi olan kardeşleri ise öyle düşünmüyordu.

Evet, uzun bir süre önce, Pandora'nın kutusunu açmış ve içindeki iblisleri özgür bırakmışlardı. Ancak sonsuza dek cezalandırılmışlardı; savaşçıların her biri tanrıların lanetiyle o zalim iblislerden birini içinde barındırmaya mahkûm edilmişti. Evet, bir zamanlar içlerindeki yeni ve şeytani yanlarının, o yıkıcı ve vahşi yaratıkların, vicdansız katillerin kölesi olmuşlardı. Ancak artık kontrolü ele geçirmişlerdi; önemli sayılabilecek her yönden insandılar. Çoğunlukla.

Zaman zaman iblisler *gerçekten* savaşıyor... *gerçekten* kazanıyor... *gerçekten* yok ediyordu.

Yine de... *Yaşamayı hak ediyoruz*, diye düşündü Sabin. Diğer herkes gibi onlar da arkadaşlarının canı yandığında acı çekiyor, kitap okuyor, film izliyor, yardıma koşuyorlardı. Âşık oluyorlardı. Ancak Avcılar durumu asla böyle görmezdi. Onlar dünyanın Efendiler olmadan daha iyi bir yer olacağına inanıyordu. Dingin ve kusursuz bir ütopya. İşlenmiş bütün suçlardan iblislerin sorumlu tutulabileceğine inanıyorlardı. Belki de gerizekâlı oldukları içindi. Belki de hayatlarından nefret ediyorlardı ve suçlayacak birini arıyorlardı o kadar. Her

halükarda onları öldürmek Sabın'ın hayatının en önemli görevine dönüşmüştü. *Onun* ütopyası da *Avcıların* olmadığı bir hayattı.

O ve diğerlerinin Budapeşte'deki evlerinin konforundan feragat edip son üç haftayı Mısır'daki piramitlerde, onları Pandora'nın kutusuna –Avcıların onları yok etmede kullanmayı planladıkları şeyin ta kendisine– ulaştıracak sanat eserlerini arayarak geçirmelerinin nedeni buydu. O ve arkadaşları nihayet turnayı gözünden vurmuşlardı.

Uzak ve karanlık bir köşede duran askeri fark edince, “Amun,” dedi. Adam her zamanki gibi karanlığa karışmıştı. Sabın başıyla tutsakları işaret etti. “Ne yapacağını biliyorsun.”

Sırların muhafızı Amun öne çıkmadan önce ürkütücü bir ifadeyle başını salladı. Asırlardır topladığı sırların, tek bir kelime söyleme çüretini göstermesi halinde ortalığa saçılmasından korkar gibi hep sessizdi.

Avcılardan geriye kalanlar, iri yarı savaşçının ipeği yırtıp geçen bir bıçak gibi kardeşlerinin arasından öne çıkmasını izlerken hep birlikte geri çekildiler. En cesurları bile. Akıllıca bir hareketti.

Uzun boylu ve kaslı Amun'un hem kararlı hem zarif bir yürüyüşü vardı. Zarafsız bir kararlılık, herhangi bir asker gibi sıradan görünmesine neden olurdu. Bu karışım ise etrafa genelde avlarını eve ağızlarında getirmeye alışık yırtıcı hayvanlarda görülen sakin bir vahşilik yaymasına neden oluyordu.

Avcılara ulaşınca durdu. Seyrekleşen kalabalığı taradı. Sonra öne çıktı, ortadaki Avcıyı gırtlığından yakaladı ve göz göze gelecekleri şekilde havaya kaldırdı. Adam bacaklarını çırpmaya başladı ve beti benzi atmış bir halde Amun'un bileklerine yapıştı.

“Bırak onu, seni pis iblis,” diye bağırdı Avcılardan biri, yoldaşının bileğine asılarak. “Zaten sayısız masumu öldürdünüz, şimdiden bir sürü hayatı mahvettiniz!”

Amun etkilenmemişti. Diğerleri de öyle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“O iyi bir adam,” diye haykırdı bir diğeri. “Ölmeyi hak etmiyor. Hem de böyle bir şeytanın elinde!”

Yalanların mavi saçlı, sürmeli gözlü muhafızı Gideon bir anda Amun’un yanında belirerek protestocuları geri püskürttü. “Ona bir daha dokunmaya yeltenirsen, seni fena öperim.” Gideon üzerindeki en son çarpışmasının kanı henüz kurumamış çift tırtıklı bir bıçak çekti.

Gideon’un tepetaklak dünyasında *öpmek, canına okumak* anlamına geliyordu. Yoksa *öldürmek* miydi? Amun, onun kodlamasının ucunu kaçırmıştı.

Avcıların şaşkınlıkla Gideon’un ne demek istediğini çözmeyle çalıştıkları bir sessizlik oldu. Onlar karar verene kadar Amun’un gücünü tamamen kaybeden rehini hareket etmeyi bıraktı ve Amun onu boş bir çuval gibi yere attı.

Amun uzunca bir süre olduğu yerde durdu. Kimse ona dokunmadı. Avcılar bile. Yere yığılan yandaşlarını hayata döndürmeye çalışmakla meşguldüler. Çok geç olduğunu, beyninin silindiğini, Amun’un onun en derin sırlarının yeni sahibi olduğunu bilmiyorlardı. Hatta belki anılarının bile. Savaşçı bunu nasıl yaptığını Sabin’e hiç anlatmamış, Sabin de hiç sormamıştı.

Amun kaskatı bir vücutla yavaşça döndü. Beyninin içinde yeni bir sesin daha olmasının verdiği acıyı saklayamadığı kasvetli ve eziyet dolu bir an boyunca, koyu renk gözlerini Sabin’inkilerden ayırmadı. Sonra gözlerini kırıştırdı ve Sabin’in kararlı bakışları altında acısını daha önce binlerce kez yaptığı gibi saklayarak karşı duvara doğru yürüdü. *Suçlu hissetmeyeceğim. Bunun yapılması gerekiyordu.*

Üst üste dizilmiş eğri büğrü taşlardan oluşan ve yükseldikçe eğim kazanan duvar, sıradan bir duvara benziyordu ama Amun parmaklarını iyice açtığı elini yerden yedinci taşın, parmakları kapalı duran diğer elini de yerden beşinci taşın üstüne yerleştirdi. Eş zamanlı hareketlerle bir bileğini sola, diğerini sağa çevirdi.

Taşlar onunla birlikte oldukları yerde döndüler.

Sabin olanları hayretle izledi. Amun'un sadece birkaç saniyede öğrenebildikleri onu her defasında şaşırtıyordu.

Taşlar yeni konumlarına yerleşince, her birinin ortasından aşağı ve yukarı doğru yayılarak Sabin'in daha önce fark etmediği ince bir boşlukla aynı hizaya gelen bir çatlak oluştu. Duvarın bir kısmı yavaşça geri... biraz daha geri çekildi ve sonunda santim santim yana doğru kaymaya başladı. Sonunda Sabin gibi iri yarı cüsseli adamların geçebileceği genişlikte bir geçit açılmıştı.

Duvardaki açıklık genişlemeye devam ederken yeraltı mezarının içinde meşalelerin dalgalanmasına ve çıtırdamasına neden olan serin bir cereyan oluştu. Sabin içinden taşlara, *acele edin* diye yalvardı. Hiç böyle işkence verecek kadar ağır hareket eden bir şey görmüş müydü?

"Diğer tarafta bekleyen Avcı var mı?" Kemerinden Sig Sauer'ini çekip şarjörünü kontrol etti. Üç mermi kalmıştı. Cebinden birkaç mermi daha çıkarıp silahı doldurdu. Susturucu yerinde kaldı.

Amun başını onaylarcasına salladı ve parmaklarıyla yedi sayısını işaret ettikten sonra, gittikçe genişleyen aralığın karşısında pozisyon aldı.

On Efendi'ye karşı, yedi Avcı. Amun'u saymıyordu çünkü birazdan kafasındaki yeni ses dikkatini savaşılamayacağı kadar dağıtacak. Ama tanrılar biliyordu ki Amun yine de (sessizce) eyleme dâhil olmayı talep edecekti. Yine de. Zavallı Avcılar. Hiç şansları yoktu. "Burada olduğumuzu biliyorlar mı?"

Esmer kafa iki yana sallandı.

Demek her hamlelerini izleyen kameralar yoktu. Mükemmel.

"Yedi avcı, çocuk oyunu," dedi Ölüm Muhafızı Lucien, en uçtaki duvara yaslanırken. Yüzü solgundu ve birbirinden farklı iki gözü parlaktı... neydi bu? Ateş mi? "Bensiz devam edin. Tükeniyorum.

Zaten birazdan eşlik etmem gereken ruhlar olacak. Sonra da tutsaklarımızı Buda'daki zindanımıza ışınlamam gerekecek.”

Ölüm iblisi sayesinde Lucien bir yerden diğerine sadece düşünce gücüyle hareket edebiliyor ve sık sık ölüleri öteki tarafa geçirmeye mecbur ediliyordu. Bu, kendisinin asla yok edilemeyeceği anlamına gelmiyordu. Sabin ona bakıp kaşlarını çattı. Yüzündeki yara izleri belirginleşmiş, burnu yerinden oynamıştı. Omzunda, karnında ve belindeki kırmızı lekeye bakılırsa böbreğinde birer kurşun yarası vardı.

“İyi misin, dostum?”

Lucien çarpık bir gülümsemeyle, “Yaşayacağım,” dedi. “Ama büyük olasılıkla yarın yaşadığıma pişman olacağım. Organlarımdan birkaçı paramparça oldu.”

Off. Sabin aynı şeyi yaşamış, iyileşme sürecini atlatmak zorunda kalmıştı. “En azından bir uzvunu yeniden büyütme zorunda değilsin.”

Göz ucuyla Amun'un el kol hareketleri yaptığını gördü.

“Hem kamerasız hem de ses geçirmez duvarları olan bir odalar,” diye açıkladı Sabin. “Burası eski bir hapisane ve kölelerin çığlıklarının duyulması istenmiyormuş. Avcılar varlığımızdan tamamen habersizler; bu onlara pusu kurmamızı kolaylaştıracaktır.”

“Basit bir pusu için bana ihtiyacınız yok. Lucien'in yanında kalayım,” dedi Reyes poposunun üstüne kayıp dik kalabilmek için sırtını duvara yaslarken. Reyes'in iblisi Acıydı. Fiziksel acı ona haz veriyor ve yaralanmak onu gerçekten güçlendiriyordu. Çarpışma sırasında. Ancak çarpışma sona erince, o da herkes gibi güçsüz düşüyordu. Şu anda herkesten daha harap görünüyordu ve yanağındaki kocaman şişlik yüzünden doğru dürüst göremiyor olmalıydı. “Ayrıca, birinin mahkûmlara göz kulak olması gerek.”

Bu durumda yediye karşı sekiz kişiydiler. Zavallı Avcılar. Aslında Sabin Reyes'in, Lucien'in bedenini tutsaklardan korumak için geride kalmak istediğini düşünüyordu. Lucien vücudunu ancak yeterince güç

topladığı zaman ruhlar dünyasına götürebilirdi ve büyük olasılıkla şu anda bunu yapacak durumda değildi.

“Kadınlarınız canıma okuyacak,” diye mırıldandı Sabin. İkisi yakın zamanda âşık olmuşlardı ve savaşçılar Mısır’a gitmek için yola çıkmadan önce, hem Anya hem Danika, Sabin’den tek bir ricada bulunmuşlardı: Erkeğimi sapasağlam geri getir.”

Oğlanlar eve bu harap halleriyle dönünce Danika, Reyes’i rahatlatmak için yanına koşmadan önce Sabin’e ters bir bakış atacaktı ve Sabin kendini çizmelerindeki çamurdan daha sefil hissedecekti. Anya onu tıpkı Lucien’in vurulduğu gibi vuracak, *sonra* Lucien’i rahatlatacaktı ve acı duyan Sabin olacaktı. Çok, çok fazla acı.

Sabin kimin gidebilecek durumda olduğuna, kimin kalması gerektiğine karar vermek için iç geçirerek diğer savaşçıları süzdü. Maddox –Şiddet– tanıdığı en sert savaşçıydı. Şu anda en az Sabin kadar kan ter içinde ve nefes nefeseydi ama harekete geçmek üzere Amun’un yanındaki yerini almıştı bile. Maddox’un kadını da, diğerlerinden daha hoşnut kalmayacaktı.

Biraz dönünce, tatlı Cameo görüş alanına girdi. Sefalet’in muhafızı ve aralarındaki tek kadın savaşçıydı. Ufak tefek olmasının verdiği açığı gaddarlığıyla kapatırdı. Ayrıca tek yapması gereken, dünyanın bütün acılarını biriktirmişçesine bir ses tonuyla konuşmaya başlamak ve insanların o daha parmağını bile oynatmadan *kendilerini* öldürmeleri son derece olasıydı. Biri onun boynuna üç derin kesik açmıştı. Palasını temizlemeyi tamamlayıp Amun ve Maddox’a katılırken boynundaki yaralar onu yavaşlatacağa benzemiyordu.

Hafif bir dönüş daha. Paris, Hafifmeşreplik’in muhafızıydı ve bir zamanlar içlerindeki en çocuksu savaşçı oydu. Şimdiyse, Sabin nedenini bir türlü anlayamasa da her geçen gün biraz daha sertleşiyor ve huzursuzlaşıyordu. Sebebi her ne olursa olsun şu anda asık bir surat ve homurtuyla Avcıların tepesine dikilmiş ve gaddar bir

enerjiyle titreyecek kadar savaşa şartlanmıştı. Sağ bacağındaki kanayan iki deliğe rağmen, Sabin onun yakın bir zamanda dinlenmek isteyeceğini sanmıyordu.

Onun yanında Aeron duruyordu, Gazap Tanrılar onu etrafındaki kimsenin güvende olmadığı bir kana susama lanetinden daha yeni azat etmişlerdi. Öncesinde Aeron can yakmak, öldürmek için yaşardı. Böyle anlarda yine öyle oluyordu. Bugün yine kana susamış gibi dövülmüş, ulaşabildiği herkesi hırpalayıp yaralamıştı. Bu iyi bir şeydi ama...

Sıradaki savaş da sona erince kana susamışlığı daha ne kadar kötü olacaktı? Sabin, Aeron'a bir tanrı gibi tapınan ve ruh hali kötüye gittiğinde ona ulaşabilen tek kişi olan, kana susamış, ufak tefek iblis Legion'u çağırmak zorunda kalmaktan korkuyordu. Ne yazık ki Legion şu anda onlar adına bir gözetim görevi için cehennemdeydi. Sabin Yeraltı Dünyası'nda olup bitenlerden haberdar olmayı severdi. Bilgi gücü ve neyin ne zaman işe yarayacağını kimse bilemezdi.

Aeron birden Avcılardan birinin şakağına bir yumruk indirdi ve adamı baygın bir halde yere serdi.

Sabin gözlerini kırıştırdı. "Bu da neydi böyle?"

"Saldırmak üzereydi."

Şüpheliydi ama bir anda Paris onu yerinde tutan görünmez bağlardan kurtulup kalabalığı yardı ve Avcıları yumruklarıyla tek tek yere serdi.

"Bu şimdilik Amun gibi sakın durmalarını sağlar," diye soludu.

Sabin iç geçirerek dikkatini sıradaki savaşçıya, Yenilginin muhafızı Strider'a kaydırды. Adamın herhangi bir kaybı onu elden ayaktan düşürecek bir acı duymadan atlatması imkânsızdı, bu nedenle ne pahasına olursa olsun galip gelirdi. Her zaman. Belki de yaklaşan çarpışmaya hazırlık olarak, van tarafına saplanmış bir mermiyi cı-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

karmakla meşgul olması da bu yüzdendi. İyi. Sabin ona her zaman güvenebilirdi.

Felaketin muhafızı Kane tavandan yağan ve ortalığı toza boğan taş parçacıklarından korunmak için başını eğerek önünden geçti. Birkaç savaşı öksürdü.

“Ee, Kane, neden sen de burada kalmıyorsun? Reyes’in mahkûmlara göz kulak olmasına yardım edersin?” Bunun uyduruk bir bahane olduğunu hepsi biliyordu.

Duyulan tek sesin kapı açılmaya devam ederken taşın kuma sürtünmesinden çıkan çıtırtı olduğu bir duraksama yaşandı. Sonra Kane başını eğdi. Dışlanmaktan nefret ederdi, bu kadarını Sabin de biliyordu ama varlığı zaman zaman çözümünden daha çok soruna neden oluyordu. Ve her zamanki gibi Sabin, zafer kazanmayı arkadaşının duygularının çok üstünde tutuyordu. Bu yapmaktan keyif aldığı ve başka bir durumda yapacağı bir şey değildi. Ama birinin soğukkanlılıkla hareket etmesi gerekiyordu, aksi takdirde her zaman kaybederlerdi.

Kane’in de çıkmasıyla, yaklaşan çarpışmada yediye karşı yedi olacaklardı. Eşit. Zavallı Avcılar. Hâlâ hiç şansları yoktu. “Geride kalmak isteyen başka biri var mı?”

Oda, hep bir ağızdan, “Hayır,” diyen hevesli seslerle cınladı. Bu, Sabin’in de paylaştığı bir hevesti.

Pandora’nın kutusu bulunana kadar bu küçük çarpışmalar gerekliydi. Ancak o lanet olası tanrısal eserler yolu göstermeden kutu bulunamazdı. Ve dört kutsal emanetten biri burada, Mısır’da olduğu için, özellikle bu çarpışma çok önemliydi. Sabin, Avcıların tek bir emaneti bile ele geçirmesine izin vermeyecekti çünkü o kutu, iblisleri bedenlerinden çıkarıp geriye içi boş kabuklar bırakarak onu ve önemseydiği herkesi yok edebilirdi.

Bugün galip geleceğine inanmasına rağmen, zafer için çaba harcaması gerekeceğini biliyordu. Sabin'in bir iblis tarafından ele geçirilmiş, kılık değiştirmiş bir ölümsüz olan can düşmanı Galen'in yönlendirdiği Avcılar, "iyi ve doğrunun koruyucuları", sıradan insanların sahip olmaması gereken bilgilere sahipti. Efendilerin dikkatini dağıtmanın, onları ele geçirmenin, yok etmenin en iyi yolları gibi.

Sonunda taş artık durunca, Amun aradan bir göz attı. Eliyle, girmenin güvenli olacağını işaret etti. Öne çıkan olmadı. Sabin'in ve Lucien'in bin yıldır ayrı ayrı savaşıyor olan adamları yeniden birlikte savaşmaya başlayalı çok olmamıştı. Mükemmel donanıma henüz sahip değildiler.

"Bu işi yapacak mıyız, yoksa burada dikilip bizi bulmalarını mı bekleyeceğiz?" diye homurdandı Aeron.

"Şu halinize bir bakın," dedi Gideon pis bir sırıtışla. "Hevesten yoksun ve berbat durumdasınız. Hiç etkilenmedim."

Sabin idareyi ele alma zamanının geldiğini düşündü. En iyi stratejinin ne olacağını değerlendirdi. Son birkaç yüzyıldır Avcılar karşısında aklında tek bir düşünceyle –öldürmek– pervasızca ileri atılmakla hiçbir sonuca ulaşamamıştı. Düşman sayıca azalmıyor, aksine çoğalıyordu ve dürüst olmak gerekirse kararlılık ve nefretleri de büyüyordu. Mücadeleye girişmeden önce kaynakları ve zaafı sıralayıp yeni bir savaş taktiği bulmanın zamanı gelmişti.

"En az yaralı ben olduğum için, ben önden gideyim." Tabancasını gönülsüz hareketlerle kılıfına yerleştirmeden önce parmağını tetiğin altına kıvırdı. "Hafif yaralılar ile yarası daha ağır olanlar eşleşecek şekilde düzene girmenizi istiyorum. Birlikte hareket edeceksiniz. Daha iyi durumda olanlar hedefe saldırırken, yaralılar destek güç olarak hareket edecek. Olabildiğince çok kişiyi sağ ele geçirmenizi istiyorum," diye emretti. "Bunun içgüdülerinize aykırı olduğunu biliyorum. Ama endişelenmeyin. Çok yakında zaten ölecekler. Li-

derlerini ortaya çıkarıp sırlarını öğrendikten sonra işe yaramaz hale gelecekler, o zaman istediğinizi yapabilirsiniz.”

Yolunu kapatan üçlü, iki yana ayrılarak Sabin’in dar koridordan duraksamadan geçmesini sağladı. Diğerleri arkasına sıralanırken, ayak sesleri cılız birer fısıltıdan farksızdı. Şarjlı lambalar hiyerogliflerle süslü duvarları aydınlatıyordu. Sabin kendine o şekillere sadece bir an bakma izni tamsa da bu, görüntülerin beynine kazınmasına yetmişti. Hiyeroglifler acımasız bir infaza sürüklenen mahkûmları, hâlâ çarparken göğüslerinden sökülen kalplerini sergiliyordu.

Havasız, tozlu ortama insan kokuları karışmıştı: Kolonya, ter ve çeşitli yiyecekler. Avcılar ne zamandır buradaydı? Burada ne yapıyorlardı? Yoksa eseri çoktan bulmuşlar mıydı?

Sorular zihninde uçuşuyordu ve iblisi onlara yapışmıştı bile. Şüphe gibi o da kendine engel olamıyordu. *Belli ki sizin bilmediğiniz bir şey biliyorlar. Bu sizi devirmeye yetebilir. Arkadaşların bu gece son nefeslerini verebilirler.*

Şüphe yalan söyleyemezdi; en azından Sabin’i bayıltmadan. Kurbanlarını devirmek için sadece alay ve varsayımı kullanabilirdi. Sabin cehennemden bir canavarın neden hile yapamadığını bir türlü anlayamıyordu –bulabildiği en iyi cevap, iblisin de kendine has bir lanet taşıdığıydı– ama uzun zaman önce kabullenmişti. Gerçi *kendine* bu gece devrilme şansını tanımayacaktı. Ona *ayak uydur ki sonraki haftayı çok fazla düşünmemek için bir şeyler okuyarak yatak odamda inzivada geçirebileyim.*

Ama beslenmem gerek, diye ağlamaklı bir cevap geldi. Neden olduğu endişe en büyük besiniydi.

Yakında.

Acele et.

Sabin elini kaldırıp durunca arkasındaki savaşçılar da durdu. Tam karşılarında kapısı açık olan bir oda vardı. Konuşma ve ayak sesleri ve belki de bir matkabın vızıltısı yankılanıyordu.

Avcılar gerçekten dalgındı ve pusu kurmaları için âdeta yalvayıyorlardı. *Onlara haddini bildirecek en doğru kişi benim.*

Öyle mi gerçekten, diye başladı iblis, Sabin'im tehdidine aldırmadan. *Son baktığımda...*

Beni unut. Sana söz verildiği gibi yiyecekleri tedarik ettim.

Kafasının içinde neşeli bir coşku yaşandı ve Şüphe, zihnini piramidin içindeki avcılara açarak her tür yıkıcı düşünceyi fısıldamaya başladı. *Her şey bir hiç uğruna... Ya yanılıyorsanız? Yeterince güçlü değilseniz?.. Çok yakında ölebilirsiniz.*

Konuşmalar yavaş yavaş azaldı. Hatta içlerinden biri mırıldanmış bile olabilirdi.

Sabin önce bir parmağını kaldırdı, sonra diğerini. Üçüncüyü kaldırmasıyla o ve savaşçıları harekete geçtiler. Ve bir savaş çılgılığı yankılandı.

İKİNCİ BÖLÜM



Fazla uzun boylu, fazla kaslı, fazla zalim savaşılar bir yılı aşkın bir süredir hem nefret ettiği hem sevdiği odaya dalınca Utangaç Gwendolyn cam hücresinin uzak duvarına sindi. Odayı seviyordu çünkü orada olmak, hücrelerinden çıktığı ve özgürlüğün mümkün olduğu anlamına geliyordu. Nefret ediyordu çünkü bütün işkenceler o odada gerçekleşmişti. Şahit olduğu ve korktuğu bütün o işkenceler.

O işkenceleri bizzat gerçekleştiren adamlar şaşkın çılgınlık atarak Petri kaplarını, iğnelerini, cam tüplerini ve çeşitli aletlerini düşürdüler. Camlar paramparça oldu. Davetsiz misafirler iyi çalışılmış bir tehditle kollarını savurup tekmeler atarak öne atılırken odayı yırtıcı kükremeler doldurdu. Hedefleri tek tek düşüyordu. Bu mücadeleyi kimin kazanacağı belliydi.

Gwen ortalık yatınca ona ve diğerlerine ne olacağını bilmediği için titredi. Savaşçıların onun gibi, çevresindeki hücrelerdeki diğer kadınlar gibi insan olmadığı belliydi. Ölümlü olmak için fazla sert, fazla güçlü, fazla *her şeydiler*. Ancak tam olarak ne olduklarını Gwen de bilmiyordu. Neden buradaydılar, ne istiyorlardı?

Son bir yıldır o kadar çok hayal kırıklığı yaşamıştı ki buraya kurtarma amaçlı geldiklerini ummaya cesaret edemiyordu. O ve

diğerleri burada çürümeye mi terk edileceklerdi? Yoksa bu adamlar da o nefret edilesi insanlar gibi onları kullanmaya mı kalkışacaktı?

“Öldürün onları!” diye bağırdı tutsaklardan biri yeni savaşçılara. Sert ve öfkeli sesi Gwen’in kollarını kendine sarmasına neden oldu. “Onlara bizim çektiğimiz acıyı çektirin!”

Kadınları dış dünyadan ayıran cam yumruk, hatta kurşunun bile aşamayacağı kadar kalındı ama odanın içinde ve diğer hücrelerde yaşanan her kalp kırıklığı Gwen’in kulaklarında çınliyordu.

Sese kendini nasıl kapayabileceğini biliyordu; kız kardeşi çocukken öğretmişti ancak onları tutsak edenlerin yenilgisini duymayı deli gibi istiyordu. Acı dolu inlemeleri, Gwen’in kulağına geceyarısı ninnileri gibi geliyordu. Sakinleştirici ve tatlı.

Savaşçılar ne kadar güçlü olsalar da bir kez bile öldürücü darbe indirmediler. Tuhaf bir şekilde, avlarını sadece yaralıyor, bir sonraki rakibe geçmeden önce bayıltmakla yetiniyorlardı. Ve sadece saniyeler gibi gelen ama büyük olasılıkla dakikalarca süren bir çarpışmanın sonunda tek bir insan ayakta kalmıştı. Grubun en kötüsü.

Savaşçılardan biri öne çıkıp ona yaklaştı. Sonradan gelenlerin her biri ölümcül bir güce sahip olsa da, kasıklara ve gırtlığa çalışan bu savaşçı en pis dövüşendi. Nihai darbeyi indirmeye hazırlanırcasına kollarını kaldırdı. Ama sonra Gwen’in büyümüş gözlerini görünce durdu. Kollarını indirdi.

Gwen’in nefesi kesildi. Savaşçının kan içindeki kahverengi saçları başına yapışmıştı. Derin ve koyu gözleri kanyak rengiydi ve onlar da kırmızı renkte parlıyordu. Bu imkânsızdı. Bu vahşi parıltıyı Gwen sadece hayal etmişti. Ancak granitten yontulmuş olabilecek kadar sert hatlı yüzü, her çizgisi ve çukuruyla yıkımı vadediyordu ama onda... çocuksu bir şey de yok değildi. Şaşırtıcı bir tezattı.

Her hareketiyle lime lime olmuş gömleğinin yırtıkları arasından güneşin öptüğü kaslı vücudu görünüyordu. Ah, güneş. Gwen

güneşi nasıl da özlemişti ve hasretini çekiyordu. Savaşçının göğüs kafesinin sağ tarafını saran mor kelebek dövmesi, pantolonunun belinden içeri uzanıyordu. Kelebeğin kanatlarının tıraşlanmış uçları dövmeye hem kadınsı hem erkeksi bir hava katıyordu. Gwen neden kelebek yaptırdığını merak etti. Böyle güçlü ve gaddar bir savaşçının dövme olarak kelebeği seçmesi tuhaftı. Nedeni her ne olursa olsun, dövme Gwen'i rahatlatmıştı.

"Bize yardım edin," dedi, savaşçının kalın cama rağmen kendisi gibi duyabilmesi için dua ederek. Fakat savaşçı onu duyduysa bile hiç tepki vermedi. "Bizi özgür bırakın." Yine tepkisizdi.

Ya seni burada bırakırlarsa? Daha da kötüsü, ya insanlarla aynı nedenden buradalarsa?

Bu düşünceler aklına doluşurken Gwen'in kaşları çatıldı, hatta belki de rengi soldu. Korkuları yersiz değildi; benzer bir merakı kısa süre önce de yaşamıştı. Ancak bu seferkiler bir şekilde farklıydı... yabancıydı. Gwen'in kendi korkuları olmadığı gibi, bunları dile getiren de kendi iç sesi değildi. Nasıl... ne?

Adam bariz bir öfkeyle şakaklarını kavrarken, sivri beyaz dişleri alt dudağına gömüldü. Belli ki sinirlenmişti.

Eğer...

"Kes şunu!" diye haykırdı adam.

Gwen'in zihninde oluşan düşünce bir anda durdu. Gwen şaşkınlık içinde gözlerini kırptırdı. Kafasını sallarken, savaşçının yüzü iyice asılmıştı.

Gwen'in insan işkencecisi, savaşçının dalgınlığından faydalanarak harekete geçmeye karar verdi ve aralarındaki boşluğu kapadı.

Gwen haykırarak doğruldu. "Dikkat et!"

Taş savaşçı dikkatini Gwen'den bir an ayırmadan tek kolunu uzattı ve adamın boynuna yapışarak hem nefesini kesti hem de onu durdurdu. Adam -adı Chris'ti- çırpıyordu. Gençti, yirmili yaşların-

daydı ama buradaki muhafız ve bilim insanlarının lideri oydu. Ayrıca Gwen ondan esaretin kendisinden bile daha fazla nefret ediyordu.

Gwen'in gözü önünde diğer kadınlardan birine tecavüz etmeden önce hep, *Yaptığım her şeyi daha büyük bir amaç için yapıyorum*, demeye bayılırdı. Onları suni yoldan da dölleyebilirdi ama zoraki çiftleşmenin verdiği aşılamayı tercih ediyordu. *Keşke sen olsaydın*, diye eklerdi sık sık. *Bu dişilerin her biri senin yedeğin*.

Arzularına rağmen, Gwen'e hiç el sürmemişti. Ondan çok korkuyordu. Hepsî gibi. Gwen'in ne olduğunu biliyorlardı. Onu almaya gittikleri gün Gwen'i hareket halindeyken görmüşlerdi. Birkaç insanı istemeden ölümüne hırpalayınca itibar kazanmak kolaydı. Yine de onu bertaraf etmek yerine el altında tutmuşlar ve solunum sistemine, onu kullanabilecekleri kadar uzun bir süre bayıltma umuduyla farklı ilaç vererek deneyler yapmışlardı. Henüz amaçlarına ulaşmamakla birlikte, vazgeçmiş de değillerdi.

"Sabin, hayır," dedi koyu renk saçlı güzel bir kadın, gözünü kan bürümüş savaşçının omzunu sıvazlayarak. Sesi öylesine hüzünlüydü ki Gwen'in içi ezildi. "Senin de söylediğin gibi, ona ihtiyacımız olabilir."

Sabin, bir silahı anımsatan güçlü bir isimdi. Tam ona göreymi. İkisi sevgili miydi?

Sonunda o tüketici bakışlarını üzerinden çekti ve Gwen yeniden nefes alabildi. Sabin, Chris'i bırakınca pislik baygın bir halde yere yığıldı. Gwen onun hayatta olduğunu biliyordu çünkü damarlarında akan kanın ve ciğerlerini dolduran havanın sesini duyabiliyordu.

"Bu kadınlar kim?" diye sordu sarışın bir savaşçı. Parlak mavi gözleri ile şefkat ve güvence vadeden hoş bir yüzü vardı ama Gwen'in bir anda yanına kıvrılıp huzur içinde uyumayı hayal ettiği o değildi. Derin bir uyku. *Güvenli*. Sonunda.

Aylardır Chris'in, hazırlıksız yakaladığı bir anda ona sahip olmaya bayılacağını bildiği için uyumaya korkmuştu. Kısa ve derin

olmayan uyuklamalarla idare etmiş, hiçbir zaman gardını düşürmemişti. Gözlerini kapayıp kayıtsızlığın karanlığına gömülebilmek beklentisi karşılığında kendini o kötü adama teslim olmamak için zor tuttuğu olmuştu.

Siyah saçlı, menekşe gözlü, iri cüsseli bir savaşı bir adım öne çıkarak Gwen'in çevresindeki diğer kafesleri süzdü. "Tanrılar aşkına. Şu kadın hamile."

"Bu da." Konuşan rengârenk saçlı, açık tenli ve arkadaşınıninki kadar parlak mavi gözlü bir savaşıydı. Ancak onun irisleri, mavinin daha koyu bir tonuyla çevrelenmişti. "Ne tür pislikler hamile kadınları bu şartlarda tutar? Bu, Avcılar için bile aşağılık bir davranış."

Kadınlar camları yumruklayarak yardım ve özgürlük için yalvarıyorlardı.

"Ne dediklerini duyan var mı?" dedi iri yarı savaşı.

"Ben duyuyorum," dedi Gwen kendini tutamayarak.

Sabin ona döndü. Kırmızılığından nihayet arınmış kahverengi gözler, onda bir şeyler arar gibi yeniden Gwen'e dikildi.

Gwen ürperdi. Gerçekten onu duyuyor olabilir miydi? Savaşı bıçağını belindeki kılıfa yerleştirerek ona doğru yaklaşırken Gwen'in gözleri büyüdü. Duyuları fazlasıyla gelişmiş biri olarak belli belirsiz bir ter, limon ve nane kokusu aldı. Her nüansın tadını çıkararak kokuyu içine çekti. Uzun zamandır Chris ve onun baskın parfümü, keskin ilaçları ve diğer kadınların dehşeti dışında koku duymamıştı.

"Bizi duyabiliyor musun?" Sabin'in en az hatları kadar sert sesinin Gwen'in sinirine dokunması gerekirdi ama bir şekilde onu bir okşama gibi rahatlatmıştı.

Çekinerек başını onaylarcasına salladı.

"Onlar duyabiliyor mu?" Sabin diğer tutsakları işaret etti.

Gwen başını iki yana salladı. "Siz beni duyabiliyor musunuz?"

Savaşı da başını iki yana salladı. "Dudaklarını okuyorum."

Ah. Bu, yüzü diğer tarafa çevriliyken bile Gwen'i dikkatle izlediği anlamına gelirdi. Tatsız bir bilgi değildi.

"Camı nasıl açıyoruz?" diye sordu Sabin.

Gwen'in ağzı inatçı bir çizgiye dönüştü ve Sabin'in arkasındaki ağır silahlı, kanla kaplı yırtıcı savaşçılara bakma cüretini gösterdi. Onlara söylemeli miydi? Ya diğerleri gibi onlar da tutsak kadınlara tecavüz etmeyi planlıyorsa? Tıpkı Gwen'in korktuğu gibi?

Savaşçının sert ifadesi yumuşadı. "Size zarar vermeye gelmedik. Sözüm söz. Biz sadece sizi özgür bırakmak istiyoruz."

Gwen onu tanımıyor ve ona güvenmemesi gerektiğini biliyordu ama titrek bacaklarının üstünde doğruldu ve hantal adımlarla cam duvara doğru ilerledi. İyice yaklaşınca Sabin'in uzun boylu olduğunu ve gözlerinin sandığı gibi kahverengi olmadığını fark etti. Daha çok kehribar, kahve, kızıl ve bronz halkalardan oluşan bir renk senfonisi gibiydi. Neyse ki kırmızı parıltı hâlâ yoktu. Kırmızılığı hayal etmiş olabilir miydi?

"Kadın?" dedi savaşçı.

Söz verdiği gibi hücrenin kapısını açarsa... Gwen cesaretini toplar ve alışkanlık edindiği gibi olduğu yerde donakalmazsa özgürlük nihayet mümkün olabilirdi. Biraz önce kendine çok gördüğü umut, durdurulamaz bir şekilde filizlendi; Gwen'i düşündüren tek konu, bu olası kurtarıcıları istemeden acımasızca ve gaddarca yok edebilecek olmasıydı.

Endişelenme, sana zarar vermek istemedikleri sürece, canavarın kafesinde kalacak. Gerçi onlardan gelecek tek bir yanlış hamle...

"Taşlar," derken, bu riske degeceğini düşündü.

Savaşçının alm kırıştı. "Kaslar mı?"

Gwen gırtlığındaki yumruyu yutkundu ve bir insanınkiyle karşılaştırıldığında pençeyi andıran tırnaklarından birini kaldırıp cama TAŞLAR kelimesini kazıdı. Kazıdığı her harf, ancak o bir sonraki

harfe geçene kadar dayanıyor ve kayboluyordu. Lanet olası sihirli cam. İnsanların bu camı nasıl ele geçirdiğini sık sık düşünürdü.

Bir duraksama oldu. Çatık kaşlı savaşçı bütün dikkatini Gwen'in fazla sivri tırnağına vermişti. Ne tür bir yaratık olduğunu merak ediyor olabilir miydi?

Sonra Sabin bakışlarını tekrar kadının gözlerine çevirerek, "Taşlar mı?" diye sordu.

Gwen başını evet der gibi salladı.

Sabin olduğu yerde hızla dönerek bakışlarıyla odayı taradı. Sadece birkaç saniye sürmesine rağmen, Gwen onun mekânın her bir santimini hafızasına kazıdığı ve karanlıkta bile yolunu kolayca bulabileceği hissine kapılmıştı.

Sabin'in arkasına dizilen savaşçılar, Gwen'e beklentiyle bakıyordu. Ancak bu beklentiye merak, şüphe, nefret –Gwen'e karşı mı?– ve hatta şehvet karışmıştı. Gwen önce bir, sonra iki adım geri çekildi. Nefreti her zaman şehvete tercih ederdi. Bacakları öyle şiddetli titriyordu ki dizlerinin bağının çözülmesinden korktu. *Sakin ol. Paniğe kapılamazsın. Paniğe kapıldığın zaman kötü şeyler oluyor.*

Başkalarının arzusuyla nasıl mücadele edilebilirdi? Kendini olduğundan daha fazla örtebileceği hiçbir şeyi yoktu. Tutsak edildiği zaman kot pantolon ve tişörtü alınıp yerine askılı beyaz bir bluz ve kısacık bir etek verilmişti böylece ona daha kolay ulaşabileceklerdi. Piçler. Askılarından biri aylar önce koptuğu için tişörtün yakası kaymıştı. Gwen göğsünü örtebilmek için askıyı kolunun altından bağlamak zorunda kalmıştı.

Sabin aniden, "Arkanızı dönün," diye gürlledi.

Gwen hiç düşünmeden uzun kısl saçlarını savurarak arkasını döndü. Hızla nefes alıp veriyordu; alnında ter taneleri birikmişti. Neden arkasını dönmesini istemişti? Onu daha kolay zapt edebilmek için mi?

O ağır duraksamalardan biri daha yaşandı. “Seni kastetmedim, kadın.” Sabin’in sesi bu kez yumuşak ve nazikti.

“Ah, hadi ama,” dedi biri. Gwen sarı saçlı, mavi gözlü savaşçının gür ve saygısız ses tonunu tanıdı. “Ciddi olamazsın...”

“Onu korkutuyorsunuz.”

Gwen omzunun üzerinden arkaya baktı.

“Ama o...” diye başladı bir sürü dövmesi olan savaşçı.

Sabin bir kez daha kükredi. “Cevap almak istiyor musunuz, istemiyor musunuz? Dönün dedim!”

Birkaç homurtu ve yere sürtünen ayakların hışırtısı duyuldu.

“Kadın.”

Gwen olduğu yerde yavaşça döndü. Savaşçıların hepsi, Sabin’in emrettiği gibi arkalarını dönmüştü.

Sabin avcunu cama dayadı. İri ve sağlam elinde yara izi yoktu ama kan içindeydi. “Hangi taşlar?”

Gwen savaşçının arkasındaki bir sandıkta bir araya toplanmış taşları işaret etti. Yumruk büyüklüğünde küçük taşlardı ve her birinin ön yüzüne farklı bir ölüm şekli çizilmişti. En çok dikkat çekenler vurulan bir kelle, koparılan bir uzuv ve ağaca çivilenmiş bir adamı yutan kocaman alevlerdi.

“İyi, çok iyi. Ama bunlarla ne yapacağım?”

Özgür kalma arzusuyla –çok ama çok yaklaşıyordu– nefes nefese kalan Gwen el hareketleriyle bir taşı kilide yerleştirilen anahtar gibi deliğe sokmasını tarif etti.

“Hangi taşın nereye girdiğinin önemi var mı?”

Gwen başını evet der gibi salladı ve hangi taşın, hangi hücreyi açtığını işaret etti. Bir tecavüzü daha izlemeye mecbur bırakılması anlamına geldiği için, taşların kullanılmasından nefret eder olmuştü. O iç geçirerek cama ANAHTAR sözcüğünü kazırken, Sabin taş sandığına bir yumruk indirerek dış kabuğu paramparça etti. Böyle bir

şeyi yapmak on insan gücünü gerektirirdi ama Sabin hiç zorlanmadan yapabilmişti.

Elinin boğumlarından bileğine doğru sayısız kesik uzanıyordu. Teninde kırmızı renkli damlacıklar belirmişti ama Sabin, bunun bir önemi yokmuş gibi silip geçti. Kesikler çoktan iyileşme sürecine girmiş, hızla kapanıyordu. Ah, evet, bu adam bir ölümlüden çok daha fazlasıydı. Kulaklarının kusursuz yuvarlaklığına bakılırsa peri değildi. Köpek dişleri olmadığına göre vampir de değildi. Erkek bir siren? Sesi yeterince dolgun ve enfesti, evet ama belki biraz fazla sertti.

“Birer taş alın,” dedi Sabin dikkatini Gwen’den ayırmadan.

Savaşçılar derhal döndüler. Gwen diğerlerine bakarsa korkusunun tavan yapmasından korktuğu için gözlerini Sabin’den ayırmadı. *Kontrol sende, iyi gidiyorsun.* Bocalayamazdı, bocalamayacaktı. Gereğinden fazla pişmanlık taşıyordu zaten.

Neden kız kardeşleri gibi olamıyordu? Neden cesur ve güçlü olup kendini olduğu gibi kabul edemiyordu? Kız kardeşleri kaçmak için gerekirse bir uzuvlarını keserlerdi ve bunu çok önceden yaparlardı. Yumruklarını önce camdan dışarı, sonra Chris’in göğsüne geçirir, kalbini gözünün önünde yerler ve bütün bunları kahkahalar atarak yaparlardı.

Gwen’in içi evine duyduğu özlemle sızladı. Eski erkek arkadaşı Tyson onlara Gwen’in kaçırıldığından bahsetmişse –ki Gwen’in kız kardeşlerinden deli gibi korktuğu için büyük olasılıkla bahsetmemişti– onu arıyor olmalıydılar ve bulana dek pes etmezlerdi. Zayıflıklarına rağmen Gwen’i sever ve onun için en iyisini isterlerdi. Ancak tutsaklığından haberdar olunca hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Gwen kendisi kadar, ırkını da mahcup etmişti. Çocukken bile çatışmalardan kaçardı. Zaten aşağılayıcı “Utangaç Gwen” lakabını da bu yüzden almıştı.

Nemlenen avuçlarını bacaklarına kuruları.

Sabin hangi taşın hangi deliğe ait olduğunu tarif ederek adamlarını yönlendiriyordu. Birkaç taşı yanlış yerlere yönlendirmesi Gwen'i endişelendirmedi. Nasılsa çözerlerdi. Sabin, Gwen'inki konusunda yanılmamıştı ve adamlardan biri, mavi saçlı ve piercingli olan o taşı almaya kalkışınca Sabin'in güçlü, yanık tenli parmakları onun bileğini kavrayıp onu durdurdu.

Mavi saçlı savaşı Sabin'le göz göze geldi. Sabin başını iki yana salladı. "Bu benim."

Punkçı sırttı. "Gördüğümüz şeyden nefret ettik, değil mi?"

Sabin kaşlarını çatmakla yetindi.

Gwen gözlerini kırıştırdı. Sabin ona bakmaktan nefret mi etmişti?

Kadınlar tek tek serbest bırakılıyordu. Kimi ağlıyor, kimi odadan bir an önce çıkmak için çırpınıyordu. Erkekler fazla uzağa gitmelerine izin vermediler. Onları yakaladılar ve şiddetle karşı koymaya çalışanları bile nazik bir şekilde kucaklayarak Gwen'i şaşırttılar. Hatta gruptaki en güzel erkek, rengârenk saçlı olan, kadınlara tek tek sokulup usulca fısıldadı: "Benim için uyu, tatlım."

Kadınlar şaşırtıcı bir şekilde itaat ederek savaşçıların koruyucu kollarına yığıldı.

Sabin yere çöküp Gwen'in kafesinin taşını aldı. Diri diri yanan adamın olduğu taşı. Kalkarken taşı havaya atıp kolayca yakaladı. "Kaçma, olur mu? Çok yorgunum ve seni kovalamak istemiyorum. Ama beni mecbur edersen, kovalarım. Ve korkarım kazayla canını yakabilirim."

İkimizin de, diye düşündü Gwen.

Birden, "Onu sakın salma," dedi Chris güç anlaşılır bir sesle. Ne zamandır uyanıktı? Başını kaldırdı ve ağız dolusu pislik tükürdü. Gözlerinin altı çoktan morarmıştı. "Tehlikeli. Ölümcül."

Sabin'in tek söylediği, "Cameo," oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kadın savaşı ne istediğini anlamıştı. Chris'in yanına gitti, onu gömleğinin arkasından yakalayıp kolayca ayaklarının üstüne kaldırdı. Boştaki eliyle şah damarına bir hançer dayadı. Chris ya çok güçsüz olduğu ya da korktuğu için karşı koymadı.

Gwen onu hareketsiz bırakan şeyin korku olmasını diledi. Bunu varlığının her hücresiyle umuyordu. Hatta gözlerini hançerin sivri ucuna dikip onun pıçın gırtlığına batmasını, tenini ve kemiğini delip geçmesini ve unutulmayacak bir eziyete neden olmasını diledi.

Evet, diye düşündü transa geçmiş gibi. Evet, evet, evet. Yap bunu. Lütfen yap. Onu kes, acı çekmesini sağla.

"Onunla ne yapmamı istersin?" diye sordu Cameo, Sabin'e.

"Olduğu yerde tut. Canlı olarak."

Hayal kırıklığı Gwen'in omuzlarının düşmesine neden oldu. Ancak hayal kırıklığıyla birlikte şaşırtıcı bir farkındalık yaşadı. Duyguları kontrol altındaydı ama içindeki canavarı serbest bırakmaya çok ama çok yakındı. Onca acı ve eziyet düşüncesi ona ait değildi. Olamazlardı. *Tehlikeli*, demişti Chris. *Ölümcül*. Haklıydı. *Kontrolünü kaybetmemelisin*.

"Fakat canını birazcık yakmaktan çekinme," diye ekledi Sabin, Gwen'e sabitlediği gözlerini kısarak. Yoksa... öfkeli miydi? Gwen'e mi? Ama neden? Ne yapmıştı ki?

"Kızı serbest bırakma," diye tekrarlardı Chris. Bütün vücudu titriyordu. Geri çekilmeye yeltendi ama görüldüğünden daha güçlü olan Cameo onu tekrar yerine çekti. "Lütfen, bırakma."

"Belki de kızıl saçlıyı hücrelerinde bırakmalısın," dedi ufak tefek savaşı kadın. "En azından şimdilik. Her ihtimale karşı."

Sabin taşı kaldırdı ve tam Gwen'in kafesindeki deliğe yerleştirmeden önce duraksadı. "O bir Avcı. Bir yalancı. Bence bu kadının canını yakmış ve onun bize anlatmasını istemiyor."

Gwen şaşkınlık ve hayranlıkla gözlerini kırıştırdı. Ona değil, yapmış olabilecekleri yüzünden Chris'e (bir avcı mı?) kızmıştı. Söylediklerinde ciddiydi. Gwen'e zarar vermeyecekti. Özgür kalmasını istiyordu. Güvende olmasını.

"Bu doğru mu?" diye sordu Sabin. "Canını yaktı mı?"

Utançtan yanakları ısınan Gwen başını evet der gibi salladı. Chris duygusal açıdan Gwen'i mahvetmişti.

Sabin dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. "Bedelini ödeyecek. Sana söz veriyorum."

Gwen'in utancı yavaş yavaş kayboldu. Onu yaklaşık iki sene önce evlatlıktan reddeden annesi Gwen'i güçsüz görmektense ölmesini yeğlerdi ama bu adam, -bu yabancı- intikamını almayı düşünüyordu.

Chris gergin bir tavırla yutkundu. "Beni dinle. Lütfen. Düşmanınız olduğumu biliyorum ve yalan söyleyip siz de benim düşmanım değilmisiniz gibi yapmayacağım. Düşmanımız. Sizden bütün benliğimle nefret ediyorum. Ama onu serbest bırakırsanız hepimizi öldürür. Yemin ederim."

"Bizi öldürmeye kalkışacak mısın, kızıl?" Sabin'in sesi biraz öncekinden bile nazikti.

Buradaki erkeklerin "sürtük" ve "fahişe" hitabına alışık olan Gwen'e bu tatlı sevgi sözü, havada gül kokulu bir yaz esintisinin etkisiyle süzülüyormuş gibi geldi. Bu adam birlikte geçirdikleri birkaç dakika içinde, Gwen'e kilit altına alındığı andan beri hayal ettiği her şeyi armağan etmeyi başarmıştı: Ejderhalarını katletmeyi kafasına koymuş beyaz atlı bir şövalye. Tabii bir zamanlar Gwen o şövalyenin Tyson ya da belki hiç tanımadığı babası olacağını sanmıştı. Her gün bir hayal gerçek olmuyordu ya.

"Kızıl?"

Gwen kendine geldi. Savaşçı ne sormuştu? Ah, evet. Gwen onu ve arkadaşlarını öldürmeye kalkışacak mıydı? Dudaklarını ıslatarak

başını iki yana salladı. Canavarının hâkimiyeti ele geçirmesi durumunda bunu denemekle kalmayacak, başaracaktı da. *Kontrol bende. Büyük ölçüde. Onlara bir şey olmayacak.*

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Sabin bileğini hafifçe çevirerek taşı deliğe yerleştirdi. Gwen’in kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Cam yavaş yavaş yükseliyordu... yakında... çok yakında... Ve sonra, Sabin’le aralarında havadan başka bir şey kalmadı. Limon ve nane kokusu güçlendi. Alıştığı soğuk hava, yerini onu sarmalayan bir ısı dalgasına bıraktı.

Gwen usulca gülümsedi. Özgürdü. Gerçekten özgürdü.

Sabin derin bir iç çekti. “Tanrılar aşkına. İnanılmazsın.”

Gwen aylardır reddettiği teması kurmak için kendini ona doğru adım atarken ve elini ona uzatırken buldu. Tek ihtiyacı ufak bir dokunuştı. Sonra gidecek, eve dönecekti. Nihayet.

Eve.

“Sürtük!” diye haykırdı Chris, Cameo’nun elinden kurtulmak için çırpınarak. “Benden uzak dur. Onu benden uzak tutun. O bir canavar.”

Gwen’in ayakları kendiliğinden durdu ve bakışları son bir yıldır çektiği bütün sıkıntı ve eziyetin rezil sorumlusuna çevrildi. Herifin hücre arkadaşlarına yaptıklarından bahsetmiyordu bile. Tırnakları bir anda uzadı ve uçları jilet gibi sivrildi. Sırtından çıkan minik, tülüksü kanatlar pamuklu kumaşı yırtıp telaşla çırpırmaya başladı. Kanı damarlarında seyrelip müthiş bir süratle vücudunun her uzantısına yayılırken, görüşü kızılötesine dönüştü. Tek odağı vücut ısısı olduğu sırada bütün renkler silindi.

O an canavar, üstünde hiçbir zaman kontrol sahibi olmadığını fark etti. Karanlık yanının üstünde kontrolü yoktu. Başından beri darbe indirmek için fırsat bekler gibi sessizce içinde dönüp duruyordu.

Sadece Chris, sadece Chris. Lütfen tanrılar, sadece Chris. Gwen beyinde dönüp duran bu nakaratın kindar canavarının kana su-

samışlığının da içine işlemesini umdu. *Sadece Chris. Diğer herkesi rahat bırak, sadece Chris'e saldır.*

Ancak içten içe artık ölüm çarkını durdurmanın mümkün olmayacağını biliyordu.

Hasret's Sisters Planet

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



Sabin, kızıl saçlı güzel kızı cam kafesin içinde gördüğü andan itibaren, bakışlarını ondan bir an olsun ayıramamıştı. Nefes alamaz, düşünemez olmuştu. Uzun ve dalgalı saçlarının yakut buklelerinin arasında altın rengi tutamlar göze çarpıyordu. Kahverengiye çalan kaşları biraz daha koyu renk ama en az saçları kadar kusursuzdu. Düğme gibi bir burnu, melek yüzlü bir çocuğu andıran yuvarlak yanakları vardı. Ama gözleri... Işıl ışıl gri çizgilerin süslediği kehribar rengi gözler şehvetli bir şölendi. Hipnotize ediciydi. Simsiyah kirpikleri, etrafında bir çerçeve oluşturunuyordu.

Duvarlardaki kancalardan sarkan halojen lambalar, kadını parlak bir ışığa boğuyordu. Başka biri olsa kusurlarını öne çıkaracakken, kadının tenini kaplayan toz tabakasını gözler önüne seren bu ışık ona sağlıklı bir ışıltı katıyordu. Küçük, yuvarlak göğüsleri, daracık kalçaları ve Sabin'in beline dolanıp en sarsıntılı yolculuklar boyunca ona sımsıkı tutunabilecek kadar uzun bacaklarıyla minyon bir kızdı.

Böyle düşünme. Yanlış olduğunu biliyorsun. Evet, biliyordu. Son sevgilisi Darla kendini öldürünce Sabin bir daha ilişki yaşamamaya karar vermişti. Ancak bu kızıl saçlı kız gördüğü anda onu etkilemişti. Şüphe onu başka bir nedenden istese de, iblisin de ilgisini çekmişti. Kızın çekingenliğini hissetmiş ve onu özellikle hedef almıştı. Bey-

ninin içine süzölmek ve en derin korkularının üstüne atılıp onları kullanmak istiyordu.

Ancak ikisinin de kısa süre içinde anladıkları gibi, insan değildi. Bu yüzden de kız dile getirmedığı sürece Şüphe onun düşüncelerini okuyamamıştı. Bu, kızın Şüphe'nin kötölüğünden korunduğı anlamına gelmiyordu. Ah, hayır. Şüphe bir durumu değerlendirip zehrini ona göre saçmayı iyi bilirdi. Dahası, iblis meydan okunmasından zevk duyar ve kızın en ince ayrıntılarını öğrenip sahip olabileceğı her tür inancı yok etmek için daha çok çaba harcardı.

Neydi bu kız? Sabin binlerce yıldır sayısız ölümsüzle karşı karşıya gelmiş olmasına rağmen, kızın ne olduğunu çıkaramamıştı. İnsan gibi görüldüğü kesindi. Narin, savunmasız. Kırılgan. Ancak o gri kehribar gözler onu ele veriyordu. Ve pençeler. O pençelerin sırtına battığını hayal edebiliyordu...

Avcılar onu neden almışlardı? Sabin cevaptan korkuyordu. Biraz önce özgür bıraktıkları altı kadından üçünün hamile olması akla tek bir şey getiriyordu: Avcıların üremesi. Ölümsüz Avcıların demek daha doğrudu çünkü Sabin boyunlarında, gırtlaklarının bariz bir şekilde alındığı yerde yara izi olan iki sireni, dişleri sökülmüş, soluk benizli vampiri, sürüngenlere özgü saçları kazınmış gorgonu¹ ve Aşk Tanrısı'nın gözleri kör edilmiş kızını tanımıştı. Sabin bunun düşmanı bir aşk büyüyle tuzağa düşürmesine engel olmak için yapıldığını tahmin ediyordu.

Avcılar bu tatlı yaratıklara ne kadar acımasız davranmıştı. En güzelleri olan kızıl saçlıya kim bilir neler yapmışlardı. Üstündeki minicik bluz ve eteğı rağmen Sabin kötü muameleye işaret edecek bir yara izi ya da morluk göremiyordu. Gerçi bunun bir anlamı yoktu. Pek çok ölümsüz çabuk iyileşirdi.

1 Yunan mitolojisinden yılan saçlı bir dişi yaratık. (ç.n.)

Onu istiyorum. Kızdan yoğun bir yorgunluk yayılıyordu ama Sabin'e onu özgür bıraktığı için teşekkür edercesine gülümsediğinde... Sabin yüzündeki saf mutluluktan ölebilirdi.

Onu ben de istiyorum, diye araya girdi Şüphe. *Ona sahip olamazsın,* dedi Sabin. Bu, kendisinin de olamayacağı anlamına geliyordu. *Darla'yı hatırlıyor musun? O kadar güçlü ve kendinden emin olmasına rağmen, onu mahvetmeyi başardın.*

Neşeli bir kahkaha geldi. *Biliyorum. Çok eğlenceli değil miydi?*

Sabin yumruklarını sıktı. Lanet olası iblis. Karanlık yarısının sürekli üzerlerine attığı yoğun kaygılara herkes eninde sonunda boyun eğdi: Yeterince güzel değilsin. Yeterince akıllı değilsin. Biri seni nasıl sevebilir ki?

Aeron'un soğuk sesi yükseldi. "Sabin? Hazırız."

Sabin elini uzattı ve parmaklarıyla kıza işaret etti. "Gel."

Ancak kızıl saçlı geri geri uzaklaşarak uzak duvarın dibine çekilmişti. Vücudu yenilenmiş bir korkuyla titriyordu. Sabin, sonuçları konusunda uyarmasına rağmen kızın kaçmaya yeltenmesini beklemişti. Bunu... korkmasını beklemiyordu.

"Sana söyledim," dedi yumuşak bir sesle. "Size zarar vermek niyetinde değiliz."

Kızın ağzı aralandı ama ses çıkmadı. Ve Sabin'in gözleri önünde gözlerinin altın ışıltısı derinleşti, koyulaştı ve beyazlarını siyahlık bürüdü.

"Neler oluyor?.."

Kız bir an Sabin'in karşısındayken, bir sonrakinde yoktu ve aslında orada hiç olmamış gibi kaybolmuştu. Sabin etrafını tarayarak hızla döndü. Onu göremedi fakat hâlâ ayakta olan tek Avcıdan acı dolu bir haykırış koptu, vücudu kumlu zemine yığıldı ve etrafını bir kan gölü kapladı.

“Kız,” dedi Sabin avucundan bir bıçak çıkarırken. Kızı, sor-gulamaya hazırlandığı Avcıyı katleden güçten ne pahasına olursa olsun korumaya kararlıydı. Fakat onu hâlâ göremiyordu. Lucien gibi, sadece düşünce gücüyle ortadan kaybolabiliyorsa güvende olmalıydı. Ulaşamayacağı bir yerde ama güvende. Ama bu mümkün olabilir miydi? Kız gerçekten ortadan kayıp mı olmuştu?

“Arkanda,” derken, Cameo’nun sesi her zamankinin aksine üz-günden çok şaşkın çıkmıştı.

“Tanrılar aşkına,” diye soludu Paris. “Hareket ettiğini bile gör-medim ama...”

“Bunu yapmadı, değil mi? Nasıl olur da...” Maddox gördüklerine inanamıyormuş gibi yüzünü ovalıyordu.

Sabin bir kez daha hızla arkasına döndü. Kız yine orada, hücre-sindeydi. Dizlerini karnına çekmişti, ağzından kan damlıyordu ve bir elinde sıkı sıkı tuttuğu bir... nefes borusu vardı. Adamın gırtlakım elleriyle –ya da dişleriyle– koparmış olabilir miydi?

Gözleri yeniden normal rengine, gri çizgili altın tonuna dönmüştü ancak duygudan tamamen yoksundular ki Sabin yaptığı şeyin beynini uyuşturmuş olabileceğini düşündü. Yüzü ifadesizdi. Teni Sabin’in, mavi damarlarını seçebileceği kadar solgundu. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak öne arkaya sallanırken titriyordu. Neler. Oluyor. Böyle?

Avcı onun bir canavar olduğunu söylemişti. Sabin inanmamıştı. O zaman.

Sabin ne yapacağından emin olmadan ama onu bu halde bı-rakamayacağını ya da yeniden kilitleyemeyeceğini bilerek hücreye girdi. Öncelikle kız, arkadaşlarına saldırmamıştı. İkincisi, sözünü tutmadığı için Sabin’e ciddi zarar verip pencere kapanmadan kaç-a-bilecek kadar süratliydi.

“Sabin, dostum,” dedi Gideon ciddi bir tavırla. “Oraya girmeyi bir daha düşünmek isteyebilirsin. İlk kez bir Avcı yalan söylüyormuş.”
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İlk kez. *Bir kez daha* demeye ne dersin? “Burada neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyor musun?”

“Hayır.” Evet. “O Lucifer’in yeryüzünde dizginsiz bir yıl *geçirmeyen* dölü, bir Harpy *değil*. Onlarla daha önce hiç muhatap olmadım ve sadece birkaç saniyede koca bir orduyu öldürebileceklerini *bilmiyorum*.”

Gideon ölmeyi dilemeden tek bir doğru bile söyleyemediği için bütün vücudu eziyet çekiyor, sıkıntıyla kıvranıyordu. Sabin söylediği her şeyin yalan olduğunu biliyordu. Yani savaşçı daha önce bir Harpy’yle karşı karşıya gelmişti –ve kelimeyi kesinlikle aşağılayıcı anlamda kullanmıyordu– o Harpy’ler Lucifer’m dölleriydi ve Gideon gibi acımasız bir savaşçıyı bile göz açıp kapayıncaya kadar öldürebilirlerdi.

“Ne zaman?” diye sordu Sabin.

Gideon neyi kastettiğini anlamıştı. “Tutsak olmadığım zamanı hatırlıyor musun?”

Ah. Gideon bir zamanlar Avcıların elinde üç ay boyunca işkenceye maruz kalmıştı.

“Biri kampın yarısını tek bir alarm zili bile çalamadan yok etmedi. Her nedense kaçmadı ve geriye kalan Avcılar sonraki birkaç günü koca ırka lanet ederek geçirmediler.”

“Bir dakika. Harpy mi? Hiç sanmıyorum. Bu kız korkunç biri değil.” Bu minik bilgi zaten bariz olanı tekrar ifade etmenin kralı Strider’dan gelmişti. “Nasıl Harpy olabilir?”

“İnsanların efsanelerinin zaman zaman çarpıtıldığını sen de bizim kadar biliyorsun. Efsanelerin çoğunun Harpy’lerin korkunç olduğunu iddia etmesi öyle oldukları anlamına gelmez. Şimdi, herkes dışarı.” Sabin silahlarını arkasına, yere atmaya başladı. “Ben hallederim.”

Protesto akını başladı.

“Başımın çaresine bakarım.” Öyle olacağını umuyordu.

Bakamayabilirsin...

Ah, kapa çeneni...

“O...”

“Bizimle geliyor,” diyerek Maddox’un sözünü kesti. Onu geride bırakamazdı. Çok kıymetli ve ona karşı –ya da onun tarafından– kullanılabilir bir silahtı. *Evet*, diye düşündü gözleri büyüyerek. *Evet*. “Ve canlı olarak geliyor.”

“Asla olmaz,” dedi Maddox. “Bir Harpy’nin Ashlyn’ye yaklaşmasına asla izin veremem.”

“Ne yaptığını gördün...”

Bu kez sözünü kesen Maddox oldu. “Evet, gördüm. Ve tam da bu yüzden onu hamile dişimin yanında istemiyorum. Ashlyn bir insan. Harpy burada kalacak.”

Aştan uzak durmak için bir neden daha. En sert savaşçıları bile yumuşatıyordu. “Bu adamlardan bizim kadar nefret ediyor olmalı. Davamıza faydası dokunabilir.”

Maddox kararlıydı. “Hayır.”

“Benim sorumluluğum altında olacak ve dişleri ile pençelerini çıkarmamasını sağlayacağım.” Bir kez daha, öyle olacağını umuyordu.

“Onu istiyorsan, senindir,” dedi her zaman yanında olan Strider. İyi bir adamdı. “Maddox bunu kabul edecek çünkü sen bunu ne kadar istesen de Ashlyn’in şehre gidip Avcıların yapmış olabileceği konuşmaları dinlemesi için hiç baskı yapmıyorsun.”

Maddox gözlerini kısıp dişlerini sıktı. “Onu etkisiz hale getirmemiz gerekecek.”

“Hayır. Ben icabına bakarım.” Sabin bir başkasının ona dokunması fikrinden hoşlanmamıştı. Herhangi bir şekilde. Kendine bunun sebebinin kızın, büyük olasılıkla işkence gördüğü ve dehşet verici şekilde kullanıldığından, bunu deneyen herkese olumsuz tepki verebileceği için olduğunu söylüyordu ama...

Bahane ürettiğinin farkındaydı. Ondan etkilenmişti. Ve etkilenen bir adam sahiplenme hissini düğmesini bir anda kapayamazdı. O adam, kadınsızlık yemini etmiş bile olsa.

Camoe dikkatini kızdan ayırmadan Sabin'e yaklaştı. "Bırakalım da onunla Paris ilgileysin. En acımasız kadınları bile iyi bir ruh haline sokabilir. Sen o kadar başarılı değilsin; bu kadının kalıcı olarak iyi ruh haline kavuşmasına ihtiyacımız var."

Ölümsüz ya da insan, istediği kadını, istediği anda baştan çıkarabilen Paris mi? Hayatta kalmak için sekse ihtiyaç duyan? Çiftin görüntüsü gözlerinin önünde canlanınca Sabin dişlerini sıktı. Birbirine dolanmış çıplak vücutlar, savaşçının Harpy'nin vahşi bir çağlayan gibi dökülen saçlarını tutan elleri, kızın mutlulukla renklenmiş yüzü.

Öylesi kız için daha iyi olurdu. Cameo'nun dediği gibi, büyük olasılıkla hepsi için daha iyi olurdu. Harpy, âşığının yanında çarpışacak olursa Avcıları alt etmelerine yardım etmeye daha istekli olurdu. Sabin kızdan yardım almayı kafasına koymuştu. Elbette, Paris onunla bir kereden fazla yatamazdı; onu eninde sonunda aldatırdı çünkü hayatta kalabilmek için farklı bedenlerle sekse ihtiyacı vardı ve bu, kızı büyük olasılıkla öfkeliendirirdi. O zaman da *Avcılara* yardım etmeye karar verebilirdi.

Kötü bir fikir olduğunu düşündü ve kötü bir fikir olmasının tek nedeni, Sabin'in öyle istemesi değildi.

"Bana sadece beş dakika verin. Beni öldürürse, Paris sıraya girebilir." Kuru ses tonu, tek bir kıkırtıya bile fırsat tanımadı.

"En azından, Paris'in onu da diğerleri gibi uyutmasına izin ver," diye üsteledi Cameo.

Sabin başını salladı. "Erken uyanırsa korkup saldırıya geçebilir. Önce ben iletişim kurmaya çalışmalıyım. Şimdi dışarı çıkın ki çalışabileyim."

Bir duraksama. Ve ardından kadınları dışarı taşıyan savaşçıların her zamankinden ağır ayak sesleri. Ve işte Sabin kızıl saçlıyla baş başa kalmıştı. Ya da kızıl-sarı saçlı kadınla; bu renge öyle deniyordu galiba. Kız hâlâ yerdedi ve elinde lanet olası nefes borusuyla sallanmayı sürdürüyordu.

Çok kötü bir kızsın sen, öyle değil mi? dedi iblis, kelimeleri doğrudan Harpy'nin zihnine atarak. *Ve kötü kızlara ne olur biliyorsun, değil mi?*

Onu rahat bırak. Lütfen, diye yalvardı Sabin iblise. *Düşmanımızın gırtlığını keserek kutuyu aramalarına –ve bulmalarına– engel oldu.*

Kutu sözcüğü geçince Şüphe haykırdı. İblis bin yılını Pandora'nın kutusunun karanlığında ve kaosunda geçirmişti ve geri dönmek istemiyordu. Böyle bir kaderden kaçmak için her şeyi yapardı.

Sabin Şüphesiz var olamazdı. Şüphe artık kalıcı bir parçasıydı ve ondan zaman zaman nefret etse de iblisten vazgeçmektense ciğerlerinden birini feda etmeye hazırdı. Tabii ciğerini sıfırdan üretebilirdi.

Birkaç saniyelik sessizlik, diye ekledi. *Lütfen.*

Ah, pekâlâ.

Sabin bu cevapla yetinerek son birkaç adımı da attı ve kafesten içeri girdi. Eğildi ve kızla göz hizasına geldi.

“Üzgünüm, üzgünüm,” diye mırıldanmaya başladı kız, onun varlığını hissetmiş gibi. Yüzü Sabin’e dönük değildi, boş gözlerle karşıya bakmaya devam ediyordu. “Seni öldürdüm mü?”

“Hayır, hayır, ben iyiyim.” Zavalıcık ne yaptığını ya da ne dediğini bilmiyordu. “İyi bir şey yaptın. Çok kötü bir adamı yok ettin.”

“Kötü. Evet, ben çok kötüyüm.” Kollarıyla dizlerini sımsıkı sardı.

“Hayır, kötü olan oydu.” Sabin yavaşça uzandı. “İzin ver sana yardım edeyim, tamam mı?” Parmaklarını usulca kızın parmaklarının arasına kaydırıp ellerini açtı. Avucundan kayan kanlı et parçasını

tutup omzunun üstünden arkaya, kızıdan uzağa fırlattı. “Böyle daha iyi, değil mi?”

Neyse ki hareketi kızı yeni bir öfke patlamasına yönlendirmemişti. Kız tuttuğu nefesini bırakmakla yetindi.

“Adın ne?” diye sordu Sabin.

“Ne?”

Sabin işi ağırdan alarak kızın yüzüne düşen bir saç tutamını arkaya itti ve kulağının arkasına sıkıştırdı. Kız yüzünü Sabin’in eline yasladı, hatta yanağını avucuna sürttü. Sabin elini çekmekte acele etmedi ve tehlikeli bir çizgide yürüdüğüünün içten içe farkında olmasına rağmen, kızın teninin pürüzsüzlüğünün tadını çıkardı. Ona karşı hissettiği çekimi teşvik etmesi, ondan daha fazlasını almayı arzulası, tıpkı Darla’ya yaptığı gibi onu mutlak bir sefalete sürüklemek olurdu. Yine de kız bileğini sıkıca tutup açıkça okşanmayı isteyerek elini ipeksi saçlarına doğru yönlendirirken bile elini çekmedi. Kafa derisine masaj yaptı. Kız âdeta bir kedi gibi mırıldı.

Sabin bir kadına, hatta Darla’ya bile bu kadar şefkatli davrandığını hatırlayamıyordu. Darla’yı ne kadar önemse de zafer kazanmayı onun iyiliğinin önüne koymuştu. Ama o anda bu kızda bir şey onu çekiyordu. Kız o kadar şaşkın ve yalnızdı ki. Bunlar Sabin’in çok iyi tanıdığı duygulardı. Onu kucaklamak istedi.

Görüyor musun? Şimdiden daha fazlası için kıvranıyorsun. Kaşlarını çatarak kolunu yanma indirdi.

Kızdan hafif bir hayal kırıklığı inlemesi yükselince aralarındaki küçücük mesafeyi korumak bile daha güç bir hal aldı. Böyle muhtaç bir yaratık o adamı nasıl gaddarca katletmişti? Bu pek de mümkün görünmüyordu ve hikâye ona bir başkası tarafından anlatılsa Sabin inanmazdı. Görmesi gerekirdi. Gerçi kızın sürati göz önüne alınınca görülecek pek bir şey de olmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Belki de onun gibi, arkadaşları gibi, kız da içindeki karanlık bir güce tutsaktı. Belki de onun, vücuduna kukla muamelesi yapmasına engel olmaktan acizdi. Aklma bu düşünceler gelir gelmez doğru tahmin ettiğini anladı. Kızın gözlerinin renk değiştirmesi... ne yaptığını fark ettiği anda etrafa yaydığı korku.

Maddox, iblisinin vahşi öfkelerinden birine tutulduğu zaman aynı değişimler onu da ele geçirirdi. Zavallı kızcağız... büyük olasılıkla buna engel olamıyordu ve olduğu şeyden nefret ediyordu.

“Adın ne, kızıl saçlı kız?”

Kızın dudakları, Sabin’inkinin taklidi bir hoşnutsuzlukla бүküldü. “Adım mı?”

“Evet. Adm. Sana ne derler?”

Kız gözlerini kırptırdı. “Bana ne mi derler?” Sesindeki sığ hırıltı yavaş yavaş dağılıyor, yerini gittikçe artan bir uyanışa bırakıyordu. “Bana ne... Ah, Gwendolyn. Gwen. Evet, adım bu.”

Gwendolyn. Gwen. “Tatlı bir kız için tatlı bir isim.”

Kızın yüzüne yeniden renk geliyordu ve bu kez dikkatini Sabin’e çevirerek bir kez daha gözlerini kırptırdı. Ona kabullenme, rahatlama ve umut dolu tedirgin bir gülümsemeyle baktı. “Sen Sabin’sin.”

Kulakları tam olarak ne kadar duyarlıydı? “Evet.”

“Canımı yakmadın. Şeyde bile...” Sesinde hayret vardı; pişmanlıkla karışık bir hayret.

“Hayır, canını yakmadım.” *Yakmayacağım da*, diye eklemek istedi ama bundan emin değildi. Avcıları yenmeye odaklanmış zihniyle iyi bir adamı, harika bir dostu kaybetmişti. Sayısız ölümcül yarası iyileşmiş, bir sürü ölü sevgiliyi toprağa vermişti. Gerekli görürse, istese de istemese de, bu küçük kuşu da bu amaçta kurban ederdi.

Tabii eğer yumuşamazsan, dedi Şüphe bir anda.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yumuşamam. Bu bir yemindi çünkü Sabin aksine inanmayı reddediyordu. Ve zaten bildiği bir gerçektir: Sabin onurlu bir adam değildi. Kızı kullanırdı.

Gwen'in bakışları Sabin'in arkasına çevrilirken gülümsemesi silindi. "Adamların nerede? Buradaydılar. Ben onları da... Bunu yapmadım, değil mi?"

"Hayır, canlarını yakmadın. Dışarıdalar, yemin ederim."

Kız rahat bir nefes alırken omuzları da çöktü. "Teşekkürler." Kendi kendine konuşur gibi bir hali vardı. "Ben... ah, Tanrı aşkına."

Sabin onun az önce katlettiği Avcıyı gördüğünü fark etti.

Kızın rengi bir kez daha soldu. "Onun... onun... Bu kadar kan... Ben bunu nasıl?.."

Sabin kızın görüşünü kapamak için kasten öne eğildi. "Susadın mı? Aç mısın?"

Vahşi bir ilgiyle aydınlanan o sıradışı gözler, hızla Sabin'e çevrildi. "Yiyeceğiniz var mı? Gerçek yiyecek?"

Bu ilgi karşısında, Sabin'in vücudundaki bütün kaslar gerildi. Kızın sevinçten yerinde duramıyormuş gibi bir hali vardı. Sabin'le oynuyor, daha kolay bir kaçış sağlamak adına gardını düşürmek için heyecanlanmış gibi yapıyor olabilirdi. *İblisin gibi olmak, herkesten ve her şeyden şüphe duymak zorunda mısın?*

"Yanımda enerji gofretleri var," dedi. "Yiyecek sınıfına girip girmeyeceklerinden emin değilim ama gücünü korumanı sağlarlar." Gerçi kızın daha fazla güce ihtiyacı yoktu.

Kız kirpikleri örtülürken hülyalı bir ifadeyle iç geçirdi. "Enerji gofretleri kulağa ilahi geliyor. Bir yılı aşkın süredir yemek yemedim ama hep hayalini kurdum. Hiç durmadan. Çikolata ve pasta. Dondurma ve yer fıstığı ezmesi."

Tek bir lokma olmadan koca bir yıl mı? "Size hiçbir şey vermiyorlar mıydı?"

Kızın koyu renk kirpikleri yeniden aralandı. Onaylamak için ne başını salladı ne de bir şey söyledi. Zaten gerek de yoktu. Ciddileşen yüz ifadesinden gerçekler anlaşılıyordu.

Sabin'in Avcıları sorgulaması bitir bitmez, bu yeraltı mezarlığında bulduğu herkes ölecekti. Sabin'in elinde. Onları öldürürken işi ağırdan alacak, her kılıç darbesinin, dökülen her kan damlasının tadını çıkaracaktı.

Bu kız bir Harpy ve Gideon'un söylediği gibi Lucifer'in dölüydü ama o bile aç bırakılmanın iç parçalayan eziyetini hak etmiyordu. "Nasıl hayatta kaldın? Ölümsüz olduğunu biliyorum ama ölümsüzler bile güçlerini korumak için besine ihtiyaç duyarlar."

"Havalandırma sistemine bizi hayatta tutacak ve uysal olmamızı sağlayacak bir kimyasal katıyorlardı."

"Anladığım kadarıyla sende tam anlamıyla işe yaramıyormuş."

"Hayır." Kızın minik pembe dili, dudaklarının üstünden ağılıkla kaydı. "Enerji gofretlerinden bahsetmiştin."

"Almak için bu odadan çıkmamız gerek. Bunu yapabilir misin?" Ya da daha doğrusu, yapar mıydı? Sabin bir yerleri kesilip kırılmadan ya da ölmeden onu herhangi bir şeye zorlayabileceğinden şüpheliydi. Avcıların onu nasıl tuzağa düşürdüğünü merak ediyordu. Onu buraya nasıl getirmiş ve nasıl sağ kalabilmişlerdi?

Kısa bir tereddüdün ardından, "Evet, yapabilirim," dedi.

Sabin bir kez daha ağır ağır hareket ederek Gwen'in kolunu tuttu ve kalkmasına yardım etti. Kız sendeledi. Olmaz, diye içinden geçirdi Sabin, kız daha yakın temas için ona iyice sokulmuştu. Gerildi, kızın bıraktığı nefes tişörtünün yırtıkları arasından süzülüp göğsüne değerken geri çekilmeye hazırlanıyordu.

Bu kez zevkle kapanan gözler *onunkilerdi*. Hatta bir kolunu beline sarıp onu kendine iyice çekti. Gwen ona tam olarak güvenerek başını boynunun girintisine vereliyordu.

“Bunun da hayalini kurdum,” diye fısıldadı. “Sıcacık. Güçlü.”

Sabin gırtlığına aniden oturan yumrudan yutkunarak kurtulmaya çalışırken şüphenin zihninin koridorlarında fırsat kolladığını, kaçıp Gwen’in onun yanında yakaladığı huzuru yok etmek için parmaklıkları zorladığını hissediyordu.

Aşırı inanç, dedi iblis bir tür hastalıktan bahseder gibi.

Sabin kendine karşı dürüst davranıyorsa inanç tam olması gerektiği kadardı. Bir kadının ona çılgınlık atarak uzaklaşması gereken karanlığın kralı değil, bir ışık prensiymiş gibi bakması hoşuna gitmişti. Gwen’im, çektiği işkencenin etkilerini gidermesine izin vermesini sevmiştii.

Gerçi kızın aptallık ettiğini itiraf etmeliydi. Sabin kimsenin kahramanı değildi. En kötü düşmanlarıydı. İblis en sevdiği ödülden mahrum bırakılmış bir çocuk gibi, *İzin ver onunla konuşayım!* dedi.

Sessiz ol. Gwen’in ondan şüphe duymasına neden olmak, ölümcül Harpy’yi kışkırtabilir, adamlarını tehlikeye atabilirdi. Sabin buna izin veremezdi. Onun için fazla önemli, fazla gerekiydiler.

Daha önce de düşündüğü gibi, mesafe koymalıydı. Kollarını indirip uzaklaştı. “Dokunmak yok.” Kelimeler ağzından istediğinden daha sert bir tonlamayla çıkmıştı; Gwen’in yüzü bembeyaz oldu. “Hadi gel. Buradan çıkalım.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



Kadın onu öldürecek ve bu, daha güçlü ya da daha korkunç olduğu için değildi. Aslında şöyle bir düşününce, öyleydi. Sabin hiçbir adamın gırtlığını dişleriyle parçalamamıştı ve Gwen'in parçalamasından fena halde etkilenmişti. Gwen, Yeraltı Dünyası'nın Efendileri'nin *marshmallow* gibi görünmesine neden olmuştu.

Sabin ve ekibinin onu piramitten kurtarmasının üstünden iki tam gün geçmişti. Kızın halinden hoşnut görüldüğü tek an, güneşi ilk kez gördüğü an oldu. O zamandan sonra bir daha hiç rahatlamadı. Ya da yemek yemedi. O çok istediği enerji gofretlerine gelince, kafasını çevirip dönüp gitmeden önce sadece büyük bir özlemle bakmakla yetindi. Sabin'in, Lucien'e onun için getirttiği portatif duş kabinini bile kullanmadı.

Onlara güvenmiyor, zehirlenme riskini almak ya da kapalı bir bilincin veya çıplaklığın savunmasızlığına düşmek istemiyordu. Bu anlaşılabilir bir durumdu. Ama kahretsin ki Sabin onu bütün bunları yapmaya *zorlama* isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Kendi iyiliği için. Hüccresine pompalanan şey her neyse onun yokluğunda açlığın her zerresini hissediyor olmalıydı. Rahat olamazdı çünkü bitkindi ve sadece son iki gün yüzünden değil, hapis tutulduğu onca zamandan ötürü yorgun ve pis olmalıydı. Bunda bir tuhaflık vardı çünkü di-

ğer kadınlar temizdi. Diğer yandan, onu zorlamak gibi bir seçeneği yoktu. Sabin nefes borusunun yerinden hoşnuttu.

Gwen'in ondan aldığı tek şey kıyafet oldu. *Onun* kıyafetleri. Bir kamuflaj tişörtü ve asker pantolonu. Üstünden dökülüyorlardı. Kollarını, belini ve bacaklarını kıvrırmıştı ama bu haliyle bile ondan daha iyi görünen tek bir diş görmemişti. Vahşice dökülen kızıl-sarı saçlar... beni yatağa götür diyen dudaklar... Kız kusursuzlukta son noktaydı. Ve giydiği kumaşların bir zamanlar kendi tenine de değdiğini bilmek...

Kendi kendime dayattığım bekârlık yeminini bozmalıyım. En kısa zamanda.

Buda'ya döner dönmez, ilk yapacağı şey bu olacaktı. Sadece iyi vakit geçirmek isteyecek bir kadın bulacak ve ona iyi zaman geçirtecekti. Kimse incinmeyecekti çünkü Sabin uzun süre ortalıkta kalmayacaktı. Ama belki o zaman zihni berraklaşır ve Gwen'le baş etmenin yolunu bulabilirdi.

Canını sıkran bir diğer şey, Gwen'in bir köşeye sinip çadırına her kim girerse girsin, gözünü ayırmadan onu izlemesiydi. Sabin'i. Şu anda karşı karşıya olduğu en büyük tehdit oymuş gibi. Evet, mağaradaki o gün ona dokunmamasını söyleyerek çıkmıştı ama kamp kurmak için çölde yaptıkları yolculuk boyunca ayaklarının üstünde kalmasını da sağlamıştı. Diğer savaşçılar ilk turda gözden kaçırmış olabilecekleri herhangi bir şeyi aramak için piramide dönerken yanında kalmış, ona muhafızlık etmişti. Bu öldürücü bakışları gerçekten hak ediyor muydu?

Belki...

Kes sesini, Şüphe! Görüşlerine ihtiyacım yok.

Ne düşündüğünü neden umursuyorsun bilmiyorum. Kadınlar için hiçbir zaman iyi olmadın ki, oldun mu? Şimdi sana Darla'yı hatırlatma ihtiyacı duymam çok komik.

Kumluk zemine çöken Sabin silah sandığının kapağını sertçe çarparak kapadı, kilitledi ve Paris'e getirttiği yiyecek çantasına döndü.

Darla, Darla, Darla, diye şakıyordu iblis.

“Dediğim gibi, çeneni kapayabilirsin, seni pislik yumağı. Senden alabileceğim kadarını aldım.”

Uzak köşede duran Gwen, Sabin çığlık atmış gibi sıçradı. “Ama ben bir şey demedim ki.”

Sabin ölümlülerin arasında çok uzun süre yaşamış ve kendini Şüphe'yle zihninden konuşmak konusunda eğitmişti. Bu ürkek ama ölümcül kadının huzurunda eğitimini unutmuş olması... utanç vericiydi.

“Seninle konuşmuyordum,” diye homurdandı.

Her zamankinden solgun görünen Gwen kollarını karnına sardı. “Öyleyse kiminle konuşuyordun? Yalnızız.”

Sabin cevap vermedi. Veremezdi. Yalan söylemesi gerekirdi. Şüphe'nin yalan söyleme konusundaki acizliği Sabin'e geçeli uzun zaman olduğu için gerçeğe bağlı kalmak, cevap vermekten kaçınmak zorundaydı; aksi takdirde sonraki birkaç günü uyuyarak geçirirdi.

Neyse ki Gwen fazla üstelemedi. “Eve gitmek istiyorum,” dedi yumuşacık bir sesle.

“Biliyorum.”

Önceki gün, Paris bütün kadınları tutsaklıkları hakkında sorguya çekmişti. Kaçırılmış, tecavüze uğrayıp hamile bırakılmışlardı ve onlara bebeklerinin ellerinden alınıp kötülükle savaşmak üzere eğitilecekleri söylenmişti. Sonrasında Lucien, Paris'e hiçbir şey anlatmayan Gwen dışında hepsini, onları tutsaklıkları boyunca mahrum kaldıkları huzur ve güven ortamında Avcılardan koruyacağını umdukları ailelerinin yanma ısınlamıştı.

Gwen onca yer dururken Alaska'daki uçsuz bucaksız bir buzluk alana gönderilmek istemişti. İşbirliği yapmayı reddetmesine rağmen,

Lucien elini tutmak için ona uzanmıştı ama Sabin derhal aralarına girmişti.

“Piramitte söylediğim gibi, benimle kalacak,” demişti.

Gwen iç geçirmişti. “Hayır, gitmek istiyorum!”

“Üzgünüm. Öyle bir şey olmayacak.” Sabin kızın gücünün, hızının ve barbarlığının onu bu savaşta, yani arkadaşlarını kurtarma mücadelesinde alt edebileceği gerçeğine rağmen, pes edip onu salmaktan korktuğu için yüz yüze gelmeyi reddetmişti.

Tanrılar biliyordu ya Sabin sayamayacağı kadar uzun yıllardır bir son, zafer dolu bir son hayal ediyordu. Gwen’ın ihtiyaç ve isteklerini o zaferin önüne geçiremezdi.

Dünyada en çok nefret ettiği insan olan Galen’in yenilmesini ve hapsedilmesini öyle çok istiyordu ki...

Bir zamanların unutulmuş Efendisi Galen, savaşçıları Pandora’nın kutusunu çalıp açmaya bizzat ikna eden kişiydi. Gizliden gizliye hepsini öldürmeyi, özgür bırakacakları iblisleri esir alıp tanrıların gözünde kahraman olmayı planlamıştı. Ancak işler o pislüğün umduğu gibi gitmemiş ve o da diğer savaşçılar gibi bir iblisi –Umut’u– barındırmak üzere lanetlenmişti.

Keşke her şey bununla bitseydi. Cezalarına ek olarak, cennetten kovulmuşlardı. Dostum dediği insanları yok etmeyi kafasına koyan Galen öfkeli ölümlülerden Avcılar adında bir ordu kurmuş ve ebedi bir kan davası patlak vermişti. Her geçen yıl daha da sertleşen bu kan davasında Gwen, Sabin’e ufacak da olsa bir yardımda bulunabilecekse bu onun özgür bırakılamayacak kadar kıymetli olduğu anlamına gelirdi. Ancak kendisi farklı düşünüyordu.

“Lütfen,” diye yalvarmıştı. “Lütfen.”

“Günün birinde seni evine götüreceğim ama şimdi değil,” demişti Sabin. “Bize, amacımıza faydalı olabilirsin.”

“Ben hiçbir amaca faydalı olmak istemiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum.”

“Üzgünüm. Dediğim gibi, yakın zamanda öyle bir şey olmayacak.”

“Pislik,” diye mırıldanmıştı Gwen. Sonra bunu yüksek sesle söylemek istememiş ve Sabin’in üstüne atılıp onu dövmesini bekler gibi kıpırdamadan durmuştu. Sabin üstüne atılmayınca biraz rahatlamıştı. “Desene bir tutsaklıktan diğerine geçtim. Bu mu yani? Bana zarar vermeyeceğine söz vermiştin.” Sesi yumuşak, o kadar yumuşaktı ki. Hüzünlü teslimiyeti Sabin’in içini acıtmıştı. “Bırak gideyim. Lütfen.”

Kız besbelli korkuyordu. Ondan ve arkadaşlarından. Kendinden ve ölümcül becerilerinden. Aksi takdirde ondan kurtulmaya çalışır ya da serbest bırakılmak için pazarlık ederdi. Ancak bunu bir kez bile yapmamıştı. Onu yakalarlarsa yapabileceklerinden mi korkuyordu? Ya da kendisinin onlara yapacaklarından?

Ya da Şüphe’nin gecenin karanlığında fısıldamaktan hoşlandığı gibi, daha sinsi planları mı vardı? Yoksa o Avcıların kurduğu fazlasıyla ikna edici bir tuzak olan Yem miydi? Sabin’i mahvetmeyi hedefleyen bir tuzak.

Sabin her defasında bunun mümkün olamayacağını düşünerek bu fikri aklından çıkarıyordu. Böylesi bir utangaçlık sahte olamazdı. Titreyişleri, yemek yemeyi bile reddedişi. Bütün bunlar kızın korkularının, artık onlar her ne ise, gerçek olduğu anlamına gelirdi. Ve Sabin’le zaman geçirdikçe o korkular ve şüpheler artacaktı. Tek bildiği, tek düşünebildiği o korku ve şüpheler olacaktı. Kendisinin ve Sabin’in ağzından çıkan her kelimeyi sorgulayacaktı. Her eylemi.

Sabin iç geçirdi. Diğerleri eylemlerini çoktandır sorguluyordu ve bunun nedeni iblisi değildi. Kızın yalvarmaları karşısında Lucien’in yüzü sertleşmişti ki bu nadir bir durumu çünkü Lucien duygularını saklamaya her zaman özen gösterirdi. Paris’e kıza bekçilik etmesini

emrettikten sonra, diğerlerinden uzakta baş başa konuşabilmek için Sabin'i Kahire'de kiraladıkları eve ışınlamıştı. Gwen'den uzağa.

Bunu on dakikalık bir tartışma izlemişti. Ve ışınlanmak, onu hasta ettiği ve midesinin yanmasına neden olduğu için, Sabin forumun zirvesinde değildi.

Lucien söze, "Kız tehlikeli," diye başlamıştı.

"Güçlü."

"O bir katil."

"Hey, biz de öyleyiz. Tek fark onun bu işte bizden daha iyi olması."

Lucien'in kaşları çatılmıştı. "Nereden biliyorsun? Sadece tek bir adamı öldürdüğünü gördün."

"Ve sen, öldürdüğün kişinin düşmanımız olması gerçeğine rağmen, o tek ölüm yüzünden onu evimizden atmak istiyorsun. Bak, Avcılar yüzlerimizi tanıyor. Sürekli arayış halindeler. Ancak bu kızı tanıyanların hepsi ya ölü ya kilit altında. O bizim Truva atımız. Bizim yemimiz. Ona kucak açarlar, o da hepsini öldürür."

"Ya da bizi," diye mırıldanmıştı Lucien ama Sabin onun durumu değerlendirdiğini görebiliyordu. "O sadece... çok ürkek görünüyor."

"Biliyorum."

"Senin yanında ancak daha kötüye gider."

"Bunu da biliyorum," diye homurdanmıştı Sabin.

"O zaman onu asker olarak kullanmayı nasıl düşünebilirsin?"

"Bana inan, artı ve eksi yanlarını değerlendirdim. Ürkek olsun olmasın, ruhu ellerimde kırılsın ya da kırılmasın, doğuştan gelen bir yok etme becerisi var. Bunu kendi çıkarımıza kullanabiliriz."

"Sabin..."

"Bizimle geliyor, o kadar. O benim." Onu sahiplenmeyi istememişti; en azından bu şekilde. Bir sorumluluğa daha ihtiyacı yoktu. Özellikle de söz konusu sorumluluk, sahip olmayı asla hayal edemeyeceği kadar güzel ve kaygılı bir dişiye. Ama tek yolu buydu.

Lucien, Maddox ve Reyes evlerine kadınlar getirmişti bu yüzden onun da eve bir kadın getirmesini engelleyemezlerdi.

Bunu kıza yapmaması, iki tarafın iyiliği için onu özgür bırakması gerekirdi. Ama kendine daha önce de hatırlattığı gibi, Sabin Avcılarla savaşını her şeyin üstünde tutuyordu. En yakın arkadaşı ve Güvensizlik'in muhafızı Baden'in bile. Baden gitmişti, sonsuza dek... Gwen için istisna yapamazdı. Genç kadın istese de istemese de Budapeşte'ye gelecekti.

Ancak önce onun karnını doyuracaktı.

Kızın karşısına diz çöküp onunla göz hizasına geldikten sonra kremalı kek ile içinde kraker, peynir ve salam olan yemek paketlerini açmaya başladı. Bir meyve suyu kutusunun pipetini taktı. Tanrı aşkına, Ashlyn'in ev yapımı yemeklerini ve Anya'nın, Buda'nın beş yıldızlı restoranlarından "ödünç aldığı" gurme mönüleri o kadar çok özlemişti ki.

"Hiç uçağa bindin mi?" diye sordu.

"Umurunda mı?" diye sordu Gwen, çenesini dikleştirip gözlerinden sarı alevler saçarak. Ancak o sıcak bakış Sabin'e yönelik değildi. Yanındaki kâğıt tabağın üstüne açtığı yiyeceklere sabitlenmişti.

Ruhun varlığına dair bir işaret. Sabin bundan hoşlanmıştı. Kızın biraz öncesine kadar sergilediği tepkisiz kabullenişe bin kez yeğlerdi. "Değil. Ben sadece senin..." Kahretsin. Bunu ona Avcıya yaptıklarını hatırlatmadan nasıl dile getirebilirdi ki?

"Korkup sana saldırmayacağımdan emin olmak istiyorsun," diye tamamlarken Gwen'in yanakları mahcubiyetten kızarmıştı. "Senin aksine ben yalan söylemem. Beni Alaska'ya götürecek bir uçağa bindirmediğin sürece... karanlık yanıma denk gelme ihtimalin çok yüksek." Son sözcükler boğuk çıkmıştı.

Sabin gözlerini tehlikeli bir ifadeyle kısarken akıllı Gwen'in konuşmasının başına takılmıştı. Etrafına saçılmış plastik ambalaj

kalıntılarını toplayıp bez bir çöp torbasına doldurdu. “Senin aksine derken ne demek istedin? Ben sana hiç yalan söylemedim.” Bilincinin hâlâ yerinde olması bunu ispatlıyordu.

“Bana zarar verme niyetinde olmadığını söylemiştin.”

Sabin’in çenesinde bir kas seğirdi. “Değildim. Değilim de.”

“Beni burada tutman bana zarar veriyor. Bana özgürlüğümü vereceğini söylemiştin.”

“Verdim de. Piramitten çıkardım.” Sabin sıkılğan bir tavırla omuz silkti. “Ve fiziksel olarak yaralanmadığın sürece zarar görmediğini varsayırım.” Dudaklarının arasından bir iç çekiş firar etti. “Yakınımda olmak gerçekten bu kadar kötü mü?”

Gwen dudaklarını birbirine bastırdı.

Ah. “Önemi yok. Bana alışman gerekecek. İkimiz birlikte çok vakit geçireceğiz.”

“Ama neden? İşe yarayabileceğimi söyledin. Bunu unutmadım. Anlamadığım şu, ne yapabileceğimi sanıyorsun?”

Neden ona her şeyi anlatmıyorum, diye düşündü Sabin. Bu, kızı yumuşatıp ona ve amacına yaklaşmasını sağlayabilirdi. Ya da onu büsbütün korkutur ve bu kez kaçmasına neden olurdu. Sabin onu durdurabilir miydi?

Sabin’in ondan ne istediğini bilmemek bir işkence olmalıydı ve Gwen yeterince eziyet çekmişti. “Sana istediğin bilgiyi vereceğim,” dedi. “Yemeğini yersen.”

“Hayır. Ben... yiyemem.”

Sabin tabağı kaldırıp çevirdi. Kız bütün hareketlerini transa geçmiş gibi izliyordu. Sabin dikkatini çektiğinden emin olunca, bir kek alıp ısırdı.

“Yapamam,” dedi Gwen bir kez daha. Sesi de tıpkı kendisi gibi transa geçmiş gibiydi.

Sabin yutkunduktan sonra dilini olası krema kalıntılarının üstünde dolaştırdı. “Gördün mü? Hâlâ yaşıyorum. Zehir yok.”

Gwen kendini daha fazla tutamıyormuş gibi tereddütle uzandı. Sabin keki eline bırakınca, hızla kapıp göğsüne bastırdı. Saniyeler sessizce akıp giderken, kız onu temkinli gözlerle süzmekten başka bir şey yapmıyordu.

“Yani bu yiyecek seni dinlememin karşılığı mı?” diye sordu.

“Hayır.” Sabin rüşvetin kabul edilebilir olduğunu düşünmesine izin vermeyecekti. “Ben sadece sağlıklı olmanı istiyorum.”

“Ah,” derken, Gwen hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

Neden hayal kırıklığı?

Şüphe’nin, Sabin’in zihninden Gwen’inkine süzülme isteğiyle kıvrınması an meselesiydi. Biraz daha devam ederse kontrolünü kaybedecekti. İblisten minicik bir yanlış telkinle, Gwen elindeki minik keki derhal atardı.

Zihninden, *ye* diye mesaj gönderdi. *Lütfen ye*. Çok besleyici bir atıştırma değildi ama şu durumda bir avuç dolusu kum yemesine bile sevinebilirdi.

Nihayet, Gwen altın sarısı keki dudaklarına götürdü ve ufak, çekingen bir ısıklık aldı. O uzun, koyu renk kirpikler kapanırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kızdan, genelde orgazm sonrasında yaşanan türde mutlak bir haz yayılıyordu.

Vücudu derhal tepki verdi; bütün kasları sertleşmişti. Nabızı hızlandı, elleri ona dokunmak için can atıyordu. *Tanrılar aşkına, çok güzel*. Gördüğü en muhteşem varlık olması mümkündü; tensel haz ve mutluluk verici bir rahatlama timsaliydi.

Bir an sonra kekin kalanını ağzına atan Gwen’in yanakları kekin dolgunluğuyla şişti. Çiğnerken bir kek daha vermesi için sözsüz bir komutla elini Sabin’e uzattı. Sabin hiç duraksamadan keki verdi.

“Yarısını alayım mı?” diye sordu keki bırakmadan.

Gwen'in gözlerinde altın parıltısını silen bir karanlık dönmeye başladı.

Belki de almamalıydı. Sabin ellerini kaldırdı ve Gwen ikinci keki ağzına tıktı. Siyah soldu ve altın parıltı geri geldi. Dudaklarının kenarlarından kırıntılar dökülüyordu.

"Susadın mı?" dedi Sabin meyve suyu kutusunu havaya kaldırırken.

Gwen parmaklarını acele etmesini işaret eder gibi kıpırdatarak tekrar uzandı.

Birkaç saniye içinde meyve suyu son damlasına kadar tükenmişti.

"Yavaşla. Yoksa kusarsın."

Bir anda siyah renk kızın irislerinde yeniden belirdi. En azından Avcı'yı katletmesinden birkaç saniye önce olduğu gibi beyazlarına doğru yayılmadı. Sabin tabağı ona doğru itti, Gwen ne var ne yoksa silip süpürdü.

Bitirdiğinde tekrar köşesine çekildi ve yüzünde yine o hoşnut ifade belirdi. Yanakları dolgun bir pembeye döndü. Sabin'in gözleri önünde vücudu baştan ayağa dolgunlaştı. Memeleri büyüdü. Kalçaları ve beli kusursuz bir şekilde, günahkârca doldu. Sabin'in hâlâ sert ve sızılı olan aleti, tepki olarak seğirdi.

Kes şunu. Hemen. Ereksiyonu kıızı büyük olasılıkla ürkütürdü. Bu yüzden dizleri bitişik, bedeni öne eğik halde çöktüğü yerde kaldı.

Ya hoşuna giderse? Ya aradaki mesafeyi kapatıp onu öpmeni isterse? Ona dokunmanı?

Kapa çeneni.

Ama sonra, Gwen'in rengi solmaya başladı. Kaybolan gülümsemesi yerini çatık kaşlara bıraktı.

"Sorun ne?" diye sordu Sabin.

Kız tek kelime etmeden çadırın kanadını kaldırdı ve dışarı eğilip öğürdü. Yediği her lokma, içtiği her damla midesinden çıktı. Sabin iç geçirerek ayağa kalktı ve bir çaput parçası buldu. Bir şişedeki suyla

ıslatıp kızın eline tutuşturdu. Gwen tekrar çadıra girdi ve titreyen eliyle ağzını sildi.

“Bilmeliydim,” dedi eski konumunu alırken. Bacaklarını göğsüne çekip kollarıyla sardı.

Çok hızlı yememesi gerektiğini mi bilmeliydi? Şey evet, çünkü Sabin onu uyarmıştı.

Sabin gırtlaklarını temizledi ve midesi yatışınca onu tekrar beslemeye karar verdi. Şimdilik sohbetlerine devam edebilirlerdi. Sonuçta kız pazarlıkta kendi payına düşeni gerçekleştirmişti. Yemeğini yemişti.

“Senden ne istediğimi sormuştun. Gördüğün... muameleden sorumlu olan adamları bulup öldürmek için yardımına ihtiyacım var.” *Adımlarını dikkatli at. Acı verici anılarla karanlık tarafını uyan-dırma.* “Diğer kadınlar yapılanları anlattı. Doğurganlık ilaçlarını, tecavüzleri. O kafeslerde eskiden başka kadınların kilitli olduğunu. Tecavüze uğrayan ve bebekleri ellerinden alman. Birkaçı bu işin senelerdir sürdüğünü düşünür gibiydi.”

Gwen’in sırtı kum rengi çadırın kanadına yaslıydı ama sözcüklerinden ve çağırttıkları görüntülerden kaçmak istercesine daha da geriye çekilmeye yeltendi.

Hikâyeleri dinlerken Sabin’in içi çekilmişti. Yarı iblis olabilirdi ama hiçbir zaman o mağaradaki kadınlara yapılanlar kadar korkunç şeyler yapmamıştı.

“O adamlar kötü,” dedi. “Yok edilmeleri gerek.”

“Evet.” Kızın kollarından biri çözüldü ve kalçasının yanında kuma daireler çizmeye başladı. “Ama ben... uğramadım.” Bu sözleri o kadar alçak sesle söylemişti ki Sabin’in onu duymak için dikkat kesilmesi gerekti.

“Neye uğramadın? Tecavüze mi?”

Gwen alt dudağını ısırarak —gerilince hep böyle mi yapardı?— başını iki yana salladı. “Kafesimi açmaya o kadar korkuyordu ki

bana dokunmadı. En azından fiziksel olarak. Diğerlerine gözümün önünde tecavüz etti.” Sesinde suçluluk vardı.

Ah. Kendini sorumlu hissediyordu.

Sabin ise sadece rahatlama duydu. Bu perimsi yarattığın yere yatırıldığını, ağlayıp asla gelmeyecek bir merhamet için dilenirken bacaklarının zorla aralandığını düşünmek... Tırnakları pençelerinden uzayarak pantolonunun kumaşını delip geçen ellerini kalçalarına dayadı.

Bininci kez, Budapeşte’ye döndüğü zaman zindanlarındaki Av-cıların ağza alınmamış bir işkenceye maruz kalacaklarını düşündü. Daha önce de işkence etmiş, bunu savaşın gerekli bir parçası olarak görmüştü ama bu kez gerçekten keyif duyacaktı.

“Madem senden korkuyordu, seni neden tuttu?”

“Çünkü doğru ilaçların beni uysallaştıracığına dair inancını kaybetmemişti.”

Sabin’in pençelerinin teniyle buluştuğu yerde kan damlacıkları belirdi. Gwen’in bunun gerçekleşmesi korkusuyla yaşadığından emindi. “İntikamım alabilirsin, Gwen. Diğer kadınların da intikamını alabilirsin. Sana yardım edebilirim.”

Gwen’in kirpikleri kalktı, besbelli oynadığı kum aklından çıkı-vermişti ve o kehribar rengi küreler ruhunun derinliklerine kadar inceliyordu. “Sen de öyle. Yani intikamımızı sen de alabilirsin demek istiyorum. Belli ki o adamlar sana bir şey yapmış. Buraya onlarla savaşımaya geldin, değil mi?”

“Evet, bana ve benden olanlara bir şey yaptılar ve evet, buraya onlarla savaşımaya geldim. Ama bun onları tek başıma yok edebile-ceğim anlamına gelmiyor.” Öyle olsa, çoktan yok etmişti.

“Sana ne yaptılar?”

“En yakın dostumu öldürdüler. Ve sırf liderlerinin yalanlarına inandıkları için önemseydiğim herkesi öldürmeyi umuyorlar. Asırlardır

onları yok etmeye çalışıyorum,” diye itiraf etti. Avcıların işlerinin yolunda gitmeye devam etmesi, göğsüne saplanmış bir hançer gibiydi. “Ama birini öldürüyorum, beş tanesi yerini alıyor.”

Kızın asırlardır kelimesi karşısında gözünü bile kırpmadığını görünce onun da ölümsüz olduğunu bildiğini anladı. Ama acaba ne olduğunu biliyor muydu?

Tahmin etmiş olması imkânsız. Hayatındaki diğer bütün kadınlar gibi, olduğun şeyden nefret ederdi. Nasıl etmesin ki? Ona bir bak. Ne kadar tatlı, ne kadar nazik. Nefretten eser yok. Henüz. Son kısmı tekdüze bir şekilde söylemişti.

Şüphe. Sabin’in daimi yoldaşı. Taşımak zorunda olduğu yük. “Onlardan olmadığını nereden bileceğim?” diye sordu Gwen. “Bunun işbirliğimi kazanmak için denenene başka bir yol olmadığını? Düşmanınla savaşmana yardım edeceğim ve sen bana tecavüz edeceksin. Hamile kalacağım ve çocuğu elimden alacaksın.”

Şüpheler. İblisinin ikramı olabilir miydi?

Sabin bir cevap düşünmeden, kız gergin bir tavrıyla ekledi. “O adamlarla savaşmanı izledim. Canlarını yaktın, onlardan nefret ettiğini iddia ediyorsun ama hiçbirini öldürmedin. Hayatta kalmalarına izin verdin. Bu, düşmanın kökünü kazımayı kafaya koymuş bir savaşçının yapacağı şey değil.”

Kız konuşurken Sabin’in aklına bir fikir geldi. Kendini ispatlamak için bir yol. “Onları öldürseydik, nefretimize ikna olur muydun?”

Gwen yine dolgun dudağını ısırmaya başladı. Dişleri beyaz, düzgün ve bir insanınkinden biraz daha sivriydi. Onunla öpüşürken büyük olasılıkla kanatırdı ama Sabin için için her damlasına degeceğini düşünüyordu. “Ben... belki.”

Belki, hiç yoktan iyiydi. Sabin dikkatini ondan ayırmadan, “Lucien,” diye seslendi.

Kızın gözleri büyüdü, sonra tekrar geri kaçmaya çalıştı. “Ne yapıyorsun? Sakın...”

Lucien kararlı adımlarla çadırın ön tarafındaki kanadın arasından geçti ve umut dolu gözlerle bir Gwen’e, bir Sabin’e baktı.

“Bana Buda’dan bir mahkûm getir. Hangisi olduğunun önemi yok.”

Lucien’in alnı merakla kırıştı ama cevap vermedi. Gözden kayboldu.

“Size yardım edemem, Sabin,” derken Gwen’in sesi kederliydi. Onu anlaması için yalvarır gibiydi. “Gerçekten yapamam. Yapmak üzere olduğun şey her neyse, bunun için bir neden yok. Sana öyle bağırmasalıydim. Tamam mı? İtiraf ediyorum. Sana şüphelerimle hakaret etmemeliydim. Ama cidden kimseyle savaşamam. Korktuğum zaman donup kalıyorum. Sonra da bayılıyorum. Uyandığımdaysa etrafımdaki herkesi ölü buluyorum.” Yutkundü ve gözlerini birkaç saniye boyunca sımsıkı kapalı tuttu. “Öldürmeye başlayınca kendimi durduramıyorum. Güvenebileceğin bir asker türü değilim.”

“Beni öldürmedin,” diye hatırlattı Sabin. “Arkadaşlarımı da.”

“Dürüst olmam gerekirse, kendimi nasıl geri çektiğimi ben de bilmiyorum. Daha önce hiç olmadı. Bunu tekrar nasıl yaparım, onu da bilmiyorum.” Teni solgundu.

Lucien yanında debelenen bir Avcıyla yeniden ortaya çıktı.

Sabin arkasına uzanıp bir bıçak çekti ve ayağa kalktı.

Gwen ışıldayan gümüşü görünce iç geçirdi. “Sen... sen ne yapıyorsun?”

“Bu adam işkencecilerinizden biri miydi?” diye sordu Sabin titremeye başlayan dişiyi.

Sessiz kalan Gwen’in korku dolu gözleri bir adamdan diğerine kaydı. Ne olacağını anlamıştı ama bu savaşın sıcaklığında yaşanan bir şey değildi. Düpedüz cinayetti.

Avcı, Lucien'i yumruklayıp tekmiyordu. Serbest kalamayınca hıçkırmaya başladı. "Bırak beni, bırak beni, bırak beni. Lütfen. Ben sadece bana söyleneni yaptım. O kadınların canını yakmak gibi bir niyetim yoktu. Hepsi yüce bir amaç içindi."

"Kapa çeneni," dedi Sabin. Bu kez insafa gelmeyecek olan oydu. "Ama onları kurtarmadın da, öyle değil mi?"

"Sizi öldürmeye çalışmaktan vazgeçeceğim. Yemin ederim!"

"Gwendolyn." Sabin'in sert ve tavizsiz sesi, savaşçınıninkinin yanında bir kükreme gibi kalıyordu. "Lütfen cevap ver. Bu adam işkencecilerinden biri mi?"

Gwen başını bir kez salladı.

Sabin tek bir kelimeye ya da uyarıya gerek duymadan Avcı'nın gırtlakını kesti.

BEŞİNCİ BÖLÜM



Sabin onun gözlerinin önünde bir adam öldürmüştü. Aradan saatler geçmiş hatta yer değiştirmişlerdi ama kanlar içinde önce dizlerinin, sonra yüzünün üstüne çöken, gırtlığından tuhaf sesler çıkardıktan sonra sessizliğe gömülen o insanın görüntüsü aklından bir türlü çıkmıyordu.

Gwen, Sabin'in içinde böyle bir şiddetin var olduğunu hissetmişti. Gwen'i de birilerini öldürmeye iten dürtü buydu. Sabin'in sert ve amansız olduğunu ve daha yumuşak hislerin ona işlemediğini anlamıştı. Gözleri onu ele veriyordu. Karanlık, soğuk, her şeyi hesaplayan. İki gün önce onu hücrelerinden çıkardığı anda Gwen onun etrafını nasıl incelediğini, neyi ve kimi kendi yararına kullanabileceğine karar verdiğini fark etmişti. Geri kalan her şey ise işe yaramaz birer molozdu.

O zaman Gwen de işe yaramazdı. Şimdiyse Sabin ona yardım etmesini istiyordu.

Ancak ilk karşılaşmalarında Sabin'in onu itişini unutamıyordu. Ah, bu onu çok utandırmıştı. Nasırlı parmak uçlarının tek bir sürünüşüyle Gwen kendisiyle hiçbir ilgisi olmasını istemeyen bir adamın yanına yapışivermişti. Ama öylesine sıcaktı ki, teninden enerji

yayıliyordu ve Gwen birilerine dokunmalı o kadar uzun zaman olmuştı ki kendini tutamamıştı.

Dokunmak yok, demişti Sabin. Gwen ona elini sürmeye cüret ederse onu öldürecekmiş gibi bakmıştı.

Bu acımasız muamele Gwen'e kurtarıcılarının yabancı olduğunu ve niyetlerinin en az onu tutsak alan adamlar kadar kötü olabileceğini düşündürmüştü. Bu nedenle mesafesini korumuş ve iki günü onları inceleyerek ve en özel konuşmalarına kulak kesilerek geçirmişti. Konuşmalarının duyulmasını istemeyen adamları yüzünü buruşturup kendini ele vermeden dinlemesine olanak sağlayan zihinsel kulak engelleri geri gelmişti.

Bu sabah geçen konuşmalardan biri zihninde sürekli tekrarlanıyordu.

"Neredeyse bir aydır buradayız ama o eserlerden en ufak bir iz yok. Bulmak için daha kaç piramit aramamız gerek? Avcılar orada olduğu için o son piramitle hedefe ulaştığımızı sanmıştım ama..."

Adamlar yine avcılarını konuşuyordu. Chris'ten de avcı diye bahsediyorlardı. Ama neden?

"Biliyorum, biliyorum. Onca çaba harcadık ve henüz kutuyu bulmaya yaklaşmış bile değiliz."

Eser? Kutu?

"Toplanmalı mıyız?"

"Toplanabiliriz. Gözümüz bize yeni bir ipucu sağlayana dek, yönsüzüz."

Tuhaf ifadeler. Gözleri ipucu sağlayabiliyor muydu? Ne için? Ve kimin gözünden bahsediyorlardı? Belki de Gwen'in, bir gözünün mavi diğerinin kahverengi olduğunu fark ettiği Lucien adlı savaşçıdan bahsediyorlardı.

"Neyse ki Galen de bir şey elde edemedi. Kalbine yediği mızrak dışında. O mızrağı bizzat ben saplamak isterdim."

Galen de kimdi? Bir önemi var mıydı? Bu savaşçılar... tuhaftı. Bir kısmı Ortaçağ Zamanları dergisinden fırlamış gibi konuşuyordu. Diğerleriye bir sokak çetesinin üyeleri olabilirdi. Gerçi birbirlerini seviyorlardı; o kadarı aşıkardı. Birbirlerinin ihtiyaçlarına karşı duyarlıydılar, ya şakalaşıp gülüyorlar ya da birbirlerinin arkasını kolluyorlardı.

Üç erkek ve dişi savaşçı Cameo, Sabin'in Lucien'le konuşması bitince çadıra girmişlerdi. Mesajları aynıydı: Savaşçıyı üzersen, acı çekersin. Cevabını beklemeden bir hışımla çıkmışlardı. Kadının sesi... Gwen ürperdi. Sadece dinlemek bile ızdırıp vermişti.

Gwen çadırda o kadar çok yalnız kalmıştı ki aslında kaçabilirdi. Belki de denemeliydi. Ama kilometrelerce çöl, göz kamaştıran güneş ve etrafta daha kim bilir neler olabileceğine dair korku onu yerine sabitlemişti.

Alaska'nın buzullarında büyümüş olsa da kum ve güneşle baş edebilmesi gerekirdi. Öyle umuyordu. Onu rahatsız eden asıl şey bilinmezlikti. Ya gaddar bir kabilenin eline düşerse? Ya da bir yabani hayvan sürüsünün? Ya da bir başka tehlikeli grubun?

Ayrıca o zamanki erkek arkadaşı Tyson'ın peşinden bir başka eyalete gitmek için tek başına yola düşmesi, kendini o cam kafesin gönülsüz misafiri olarak bulmasına sebep olmuştu. Ama yine de... Savaşçılar canını yaksalar, o riski alırdı. Yeniden, diye düşündü. Ama ona hiçbir şekilde el sürmemişlerdi. Ve buna memnundu. Gerçekten. Sabin'in sözünü tutması -dokunmak yok- cennetten bir armağan gibiydi. Gerçekten.

"İyi misin?" Strider adındaki savaşçı kendini yanındaki deri koltuğa bıraktı. Gökyüzünde, özel bir jetin içindeydiler ve türbülans vardı.

Şaşırtıcı bir şekilde bu Gwen'i telaşlandırmamıştı.

Gwen buruk gülüşünü bastırdı. Bir gölge bile saklanmasına neden olabilirdi ama, gökyüzünde ilerlemenin neden olduğu sallanma hali,

onu esnetirdi. Bunun nedeni, her ne kadar uzun zamandır becerisini sınamamış olsa da, belki de kendisinin de bir anlamda uçabilmesiydi. Belki de son bir yıldır yaşadıklarından sonra yere çakılmak çocuk oyuncuğu gibi geliyordu.

Gwen sessiz kalınca, “Rengin çok solgun,” dedi Strider. Cebinden bir şeker paketi çıkarıp birazını ağzına boşalttı ve kalanı ona ikram etti. Tarçının kokusunu alınca, Gwen’in ağzı sulandı. “Yemelisin.”

En azından ondan korkup sinmiyordu. Bu adamlar neden sürekli bir şeyler atıştırıyordu acaba? “Hayır, teşekkürler. Böyle iyiyim.” kekin etkisinden henüz kurtulamamıştı.

Ah, yediğine hiç pişman değildi. Kekin şekerli tadı, midesindeki dolgunluk hissi... cennetten çıkma bir duyguydu. En azından o birkaç kıymetli saniye boyunca. Ama ona karşılıksız sunulan yiyecekleri yememesi gerektiğini unutmamalıydı. Bütün Harpy’ler gibi Tanrılar tarafından lanetlendiği için sadece çaldığı ya da hak ettiği yiyecekleri yiyebilirdi. Bu atalarının işlediği suçların cezasıydı ve kesinlikle adil değildi ama elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Pekâlâ, açlıktan ölebilirdi.

Bu adamlardan bir şeyler çalmanın sonuçlarından, en az birkaç değerli eseri elde edebilmek için ona yaptıracaklarından korktuğu kadar korkuyordu.

Strider, “Emin misin?” diye sorduktan sonra ağzına birkaç şeker parçası daha attı. “Küçükler ama oldukça etkililer.” Bütün adamların arasında Gwen’e en nazik davranan o olmuştu. Bakımına en çok özen gösteren. O mavi gözler ona hiç küçümsemeyle bakmıyordu. Ya da zaman zaman Sabin’de olduğu gibi, öfkeyle.

Sabin. Her zamanki gibi düşüncesi yeniden ona kaydı.

Gözleri Sabin’i aradı. Sabin kapalı gözlerle karşısındaki koltuğa uzanmıştı, uzun kirpiklerinin gölgesi çıkık yanaklarının çukuruna vuruyordu. Üzerinde bir kamuflaj pantolonu, boynunda zincir kolye,

bileğinde deri bir erkek bilekliği vardı. (Gwen onun “erkek” kelimesinin altının çizilmesini özellikle isteyeceğinden emindi.) Uyuklarken yüz hatları rahattı. Bir insan nasıl olur da aynı anda hem sert hem çocuksu görünebilirdi?

Gwen bu gizemi çözebilmek isterdi. Belki de çözdüğü zaman sürekli Sabin’i aramaktan da vazgeçerdi. Sabin’in nerede olduğunu merak etmeden beş dakikası geçmiyordu. Sabin tüm sabahı eşyalarını toplayıp seyahate hazırlanarak geçirirken, Gwen tırnaklarını sırtına geçirdiğini ve dişlerini boynuna batırdığını hayal etmişti. Amacı ona zarar vermek değil, *kendine* haz vermektir!

Yıllar boyunca birkaç sevgilisi olmuştu ama bu tür düşüncelerin ona musallat olduğu hiç olmamıştı. Kahretsin ki yatakta bile nazik bir yaratıktı. İçindeki bu... karanlığa neden olan, Sabin’in *savaşımı kazanmaktan başka hiçbir şey umurunda değil* tavrıydı. Öyle olmalıydı.

O adamın boğazını kestiği için ondan tiksiniyordu. En azından durması için haykırmalı, itiraz etmeliydi ama o karanlık yanı, bir türlü kaçıp kurtulamadığı o canavar, olacakları anlamış ve memnun olmuştu. Adamın ölmesini *istemişti*. Şimdi bile, göğsünde bir minnet kıvılcımı taşıyordu. Sabin’e karşı. Acımasızca adalet dağıtışına karşı.

Bu uçağa gönüllü binmesi de bu yüzdendi. Alaska yerine Busapeşte’ye giden uçağa. Bu ve savaşçıların onunla aralarma koydukları saygılı mesafe. Ah, bir de kek. Tabii o tatlı baştan çıkarıcılığa bir kez daha teslim olamazdı.

Gerçi, belki de olmalıydı. Belki de kocaman bir kız olarak cesaretini toplamalı ve cezayı göze alarak bir kek aşırımalıydı. Becerileri paslanmıştı ama artık hücresinde olmadığı için açlığın verdiği sancılar artıyor, vücudu güç kaybediyordu. Ayrıca savaşçılar canını yakarsa bu onu nihayet harekete geçirirdi. Eve dönmeyi denerdi.

Hızlı karar vermesi gerekiyordu. Çok yakında tam bir öğün şöyle dursun, dökülmüş bir kırıntıyı bile sahiplenecek gücü ya da zihin

açıklığı kalmayacaktı. Sadece açlıkla değil, rehavetle de savaşıyor olması durumu iyice kötüleştiriyordu.

Sonsuza dek uyanık kalmak üzere lanetlenmiş falan değildi ama başkalarının önünde uyumak Harpy'lerin görgü kurallarına aykırıydı. Hem de haklı sebeple. Uyumak savunmasız bırakır, saldırıya açık hale getirirdi. Ya da kaçırılmaya. Kardeşleri çok kurallı yaşamazlardı ama bu kuraldan asla sapmazlardı. Gwen de sapmayacaktı. Bir daha asla. Kardeşlerini bir daha utandırmayacaktı.

Ancak yiyecek ve uyku olmadan, sağlığı giderek kötüleşecekti. Onu her zaman iyi olmaya zorlamayı kafasına koyan Harpy'nin kontrolü ele geçirmesine az kalmıştı.

Harpy. Ayrılmaz bir bütün olmalarına rağmen, Gwen ikisini apayrı iki varlık olarak düşünürdü. Harpy öldürmeyi severdi, Gwen sevmezdi. Harpy karanlığı, Gwen ışığı tercih ederdi. Harpy, kaostan keyif alırdı, Gwen sükûnetten. Ortaya çıkmasına izin veremezdi.

Gwen, kek aramak için etrafını süzdü ancak bakışları Amun'da durdu. Amun savaşçıların en gizemlisiydi, Gwen onun ağzından tek kelime bile çıktığını duymamıştı. Gwen'e en uzak koltukta, kamburunu çıkarmış, öne eğik oturuyor, şakaklarını sıvazlarken acı çeker gibi inliyordu. Kahverengi ve siyah saçlı olan, Gwen'in gök mavisi gözleri ve açık teniyle çekici olduğunu düşünmeye başladığı Paris, Amun'un yanında oturuyor ve düşünceli bir ifadeyle camdan dışarı bakıyordu.

Tam karşılarında tepeden tırnağa dövmeyle kaplı Aeron oturuyordu. O da sessiz ve heyecansızdı. Bu üçlü, üzüntünün sözcülüğünü üstlenebilirdi. *Bir de kendimi kötü sanıyordum.* Dertleri ne acaba, diye merak etti. Ve keklerin yerini bilip bilmediklerini?

"Gwendolyn?"

Strider'm sesi irkilerek düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu. "Evet?"

“Yine dalıp gittin.”

“Ah, özür dilerim.” Bir şey mi sormuştun?

Uçak bir kez daha sarsıldı. Strider alnına dökülen kum rengi saç tutamını kenara itti. Bu hareketi yine tarçın kokulu bir esinti izledi. Gwen’in midesi guruldadı. “Yemeyeceğini biliyorum,” dedi Strider. “Ama susamadın mı? İçecek bir şey ister misin?”

Evet. Lütfen, evet. Gwen’in ağzı daha da sulandı ama, “Hayır, teşekkürler,” demekle yetindi.

“En azından bir şişe suyu kabul et. Kapalı olduğu için bir şey yaptığımızdan endişelenmene gerek yok.” Strider koltuğunun yanındaki tutaktan üstünde damlacıkların parıldadığı, buz gibi bir su şişesi aldı ve Gwen’in önünde salladı. Hep orada mıydı o şişe?

Gwen’in içi ağlıyordu. *Su o kadar iyi görünüyor ki...* “Belki daha sonra.” Sesi çatallaşmıştı.

Strider umursamıyormuş gibi omuz silkti ama gözlerinde hayal kırıklığı vardı. “Senin kaybın.”

Yakınlarda çalabileceği bir şeyler olmalıydı. Gwen bir kez daha uçağı taradı. Gözleri Sabin’in yanında duran yarısı içilmiş kiraz aromalı suya takıldı. Dudaklarını yaladı. *Hayır, Sabin’in kaybı olacak.* Strider yanından ayrılır ayrılmaz sonuçlarına aldırmadan harekete geçecekti.

Belki. Hayır, geçecekti. Ama şu anda buradaydı ve Gwen ondan birtakım cevaplar alabilirdi. Ayrıca cesaretini toplamak için zaman kazanabilirdi. “Neden uçuyoruz?” diye sordu. “Lucien adındaki savışçının diğer kadınlarla birlikte ortadan kaybolduğunu gördüm. Birkaç saniye içinde Budapeşte’de olabilirdik.”

“Bazılarımız ışınlanmayı o kadar iyi kaldıramıyoruz.” Strider’in bakışları Sabin’e çevrildi.

“Yani bazılarınız hâlâ bebek.” O kendini tutamadan kelimeler ağzından dökülüyormuştu. Bu, Gwen’in kız kardeşlerine söyleyeceği

türde bir şeydi. Sadece onların yanındayken suçlanma kaygısı olmadan kendisi gibi olabiliyordu. Bianca, Taliyah ve Kaia onu anlıyor, seviyorlardı ve onu korumak için her şeyi yaparlardı.

Ancak sözleri Strider'ı gücendirmek yerine eğlendirmişti. Bir kahkaha patlattı. "Onun gibi bir şey. Gerçi Sabin, Reyes ve Paris ışınlanırken bir tür virüs kaptıklarını düşünmeyi tercih ediyorlar."

İkizler Bianca ve Kaia da öyleydi. Bir kısıtlamaya tabii tutulmaktansa bir hastalığa yakalandıklarına inanmayı tercih ederlerdi. Buz gibi soğuk ve fazlasıyla sert olan Taliyah ise hiçbir şeye tepki vermezdi.

Strider'in neşesi yavaş yavaş kayboldu ve Gwen'i tepeden tırnağa dikkatle süzdü. "Biliyor musun, beklediğimden farklısın."

Diren. Sakın kıpırdanma. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey... bir dakika. Söyleyeceğim şey seni gücendirecek mi?"

Aslında bunun, patlamasına neden olup olmayacağını soruyordu. Görünüşe bakılırsa Gwen'in karanlık tarafından onun kadar çekiniyordu. "Hayır." Belki.

Gwen'in iddiasının geçerliliğini tartarken dikkatli bakışı iyice derinlik kazandı. Gwen'in yüz hatlarındaki kararlılığı görmüş olmalıydı çünkü başını onaylarcasına salladı. "Sanırım bunu daha önce söyledim ama bildiğim kadarıyla Harpy'ler biçimsiz suratlı, sivri gagalı ve bir kuşun vücudunun alt kısmına sahip korkunç yaratıklardır. Nefret dolu ve acımasızlar. Sen... senin bunlarla alakan yok."

Chris'e yaptıklarını bu kadar kolay mı unutmuştu?

Gwen, yerinden bir milim bile kıpırdamayan Sabin'e baktı. Nefesi iyice derinleşmişti ve limon ile nane kokusu Gwen'e kadar geliyordu. Strider'a bütün efsanelerin doğru olmadığını söylememiş miydi? "Şanımız kötü, hepsi bu."

"Hayır, dahası da var."

Gwen için, evet. Ama bunu ona söyleyemezdi. Kız kardeşlerinin –onlara sahip olduğu için çok şanslıydı– biçim değiştiren babaları vardı. Taliah'nın bir yılan, ikizlerinki bir zümrüdüankaydı. Diğer yandan onunki bir melekti; Gwen'in bu gerçekten bahsetmesi yasaktı. Melekler, onun türünün saygı duyamayacağı kadar iyi, fazla saftı ve Gwen'in yeterince zayıflığı vardı. Babasını düşününce her zamanki gibi elini kalbine götürme ihtiyacı duydu.

Harpy'ler temelde anaerkil bir toplum olsa da arzu ederlerse babaların, evlatlarını görmelerine izin *verilirdi*. Gwen'in babası bu şansı yakalayamamıştı. Annesi yasak koymuştu. Gwen'i eğer yeterince dikkatli olmazsa ileride ne olacağı –ahlaki bakımdan kendi yemeğini bile çalamayacak kadar üstün, yalan söylemekten aciz, kendinden çok başkaları için endişelenen biri– konusunda uyararak için babasını üstünkörü anlatmakla yetinmişti. Tabitha onu iflah olmaz bir vaka olarak yaftalayıp Gwen'den elini çektikten sonra da babası onunla temas kurmaya kalkışmamıştı. Varlığından haberdar mıydı ki? Gwen'im içinde bir özlem dalgası yükseldi.

Hayatı boyunca babasının ona ulaşmak, onu kucakladığı gibi alıp götürmek için önüne ne çıkarsa savaşacağına dair hayaller kurmuştu. Babasının sevgisine ve bağlılığına dair hayaller. Gökyüzünde onunla yaşamaya, dünyanın kötülüklerinden ve kendi karanlık tarafından sonsuza dek korunmaya dair hayaller.

İç geçirdi. Soyundan bahsederken anabileceği tek bir isim vardı; o da Lucifer'dı. Lucifer güçlü, cin fikirli, kindar ve şiddetli, kısacası kötü bir düşmandı. Karanlıklar prensinin canlarına okumak için fırsat kolladığını bildikleri zaman, insanların onunla uğraşma ihtimalleri azalırdı.

Ve dürüst olmak gerekirse onunla aynı aileden olduğunu iddia etmek teknik açıdan yalan sayılmazdı. Lucifer, Gwen'in büyük büyükbabasıydı. Annesinin büyükbabası. Lucifer'in yeryüzündeki

varlığı onun doğumundan çok önce son bulduğu için Gwen onunla hiç karşılaşmamıştı ve yollarının hiçbir zaman kesişmeyeceğini umuyordu. Düşüncesi bile ürpermesine yetiyordu.

Sonraki sözlerini dikkatle tartarken derin bir nefes aldı ve Strider'in odun is ve enfes tarçın karışımı kokusunu içine çekti. Ne yazık ki bu koku bile Sabin'in kokusunun etkisinden yoksundu. "İnsanlar anlayamadıkları her şeye olumsuz bir çağrışım yakıştırmaya bayılırlar," dedi. "Onların zihninde iyi her zaman kötüyü yener, bu yüzden kendilerinden güçlü olan her şey kötüdür. Ve kötü elbette çirkindir."

"Çok doğru."

Strider'in oldukça anlayışlı bir ses tonu vardı. Gwen, Strider'in tam olarak ne anladığını saptamak için doğru bir an olduğunu düşündü. "Sizin de benim gibi ölümsüz olduğunuzu biliyorum," diye başladı. "Ama tam olarak ne olduğunuzu çözebilmiş değilim."

Strider huzursuz bir şekilde kıpırdanırken destek almak için arkadaşlarına baktı. Dinleyen herkes hızla gözlerini kaçırdı. Strider'in iç geçirmesi, Gwen'in biraz önceki iç çekişinin bir yankısıydı. "Bir zamanlar tanrıların savaşçılarıydık."

Ama artık değillerdi. "Ne oldu..."

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Strider, sözünü keserek.

Gwen bu ani konu değişikliğine itiraz etmek istedi. Ancak itiraz etmek yerine, tam bir korkak gibi gerçeği itiraf etmenin artı ve eksiklerini tarttı ve kendine her Harpy annesinin kızlarına öğrettiği üç soruyu sordu: Aleyhine kullanılabilecek bir bilgi miydi? Sır olarak saklamak ona avantaj sağlar mıydı? Yoksa yalan söylemek de iş görür mü?

Bir zararı olmayacağına karar verdi. Avantaj da sağlamayacaktı ama önemi yoktu. "Yirmi yedi."

Strider alnını kırıştırdı ve ona gözlerini kırptırarak baktı. "Yirmi yedi asır öyle değil mi?"

Karşısındaki Taliah olsaydı, öyle olurdu. “Hayır, sadece bildiğin yirmi yedi sıradan yıl.”

“İnsan yılından bahsetmiyorsun, değil mi?”

“Hayır, köpek yılından bahsediyorum,” dedi Gwen kuru bir sesle ve dudaklarını sıktı. Normalde ağzında gerili duran filtre nereye gitmişti? Ancak Strider aldırışa benzemiyordu. Daha çok sersemlemiş gibiydi. Uyanık olsa Sabin de aynı tepkiyi mi verirdi? “Yaşıma inanmak neden bu kadar zor?” Soruyu sorduktan sonra Gwen aklına gelen şeyle bir anda bembeyaz kesildi. “Yaşlı mı görünüyorum?”

“Hayır, tabii ki yaşlı görünmüyorsun. Ama ölümsüzsün. Güçlüsün.”

Güçlü ölümsüzler genç olamaz mıydı? Bir dakika. Strider onu güçlü mü buluyordu? Gwen göğsünün içinde bir zevk patlaması hissetti. Geçmişte bu kelimeyi sadece kız kardeşlerini tarif ederken kullanılırdı. “Evet, ama yine de sadece yirmi yedi yaşındayım.”

Strider elini uzattı. Ne yapmak için uzandığını Gwen ne biliyor ne de önemsiyordu ama koltuğuna iyice sindi. Başından beri Sabin’in ona dokunması için yanıp tutuşurken –neden, neden, neden?– ve bu sabah onunla o çok ayıp şeyleri yapmanın hayalini kurarken bir başkasının ona dokunması düşüncesi hiç cazip gelmiyordu.

Strider’ın kolu tekrar yanına düştü.

Gwen gevşedi. Gözleri bir kez daha Sabin’e çevrildi. Yüzü kızarmış, çenesi kasılmıştı. Kötü bir rüya mı görüyordu? Öldürdüğü bütün o adamlar beyninin içinde arbede çıkarmış, ona işkence mi ediyordu? Belki de Gwen’in kendine uyuma izni vermemesi iyi bir şeydi. Bu tür kâbusları bizzat yaşamış ve her saniyesinden nefret etmişti.

Strider, “Bütün Harpy’ler senin kadar genç mi?” sorusuyla dikkatini yeniden kendi üstüne çekti.

Aleyhine kullanılabilecek bir bilgi miydi? Sır olarak saklamak ona avantaj sağlar mıydı? Yoksa bir yalan da iş görür müydü? “Hayır.”

dedi dürüstçe. “Üç kız kardeşim de benden daha büyük. Ayrıca daha güzel ve daha güçlüler.” Gwen kız kardeşlerini onları kıskanmayacak kadar çok seviyordu. Hem de çok. “Onlar olsa yakalanmazdı. Kimse onlara istemedikleri bir şeyi yaptıramaz. Hiçbir şey onları ürkütemez.”

Pekâlâ, artık çenesini kapasa iyi olacaktı. Konuştukça kendi beceriksizliklerini ve sınırlarını açığa çıkarıyordu. Bu adamların, onun da güçlü olduğunu düşünmesi daha iyi olurdu. *Ama neden kız kardeşlerim gibi olamıyorum? Onlar tehlikenin üstüne koşarken, ben neden kaçıyorum?* Sabin’den etkilenen onlardan biri olsaydı, mesafeli duruşunu bir meydan okuma olarak görür ve onu baştan çıkarırdı.

Bekle. Bir dakika. Bu delilikti. Onun Sabin’den etkilendiği falan yoktu. Evet, yakışıklıydı ve Gwen onunla seviştiğini hayal etmişti ancak bu bir tür minnet duygusunun sonucuydu. Sabin ona özgürlüğünü vermiş ve düşmanlarından birini öldürmüştü. Ve evet, Gwen’in aklını karıştırmıştı.

Şiddetli ve sert biri olduğuna şüphe yoktu fakat Gwen’in canını bir kez bile yakmamıştı. Ama ölümsüz savaşçıya çekim hissettiğini itiraf etmek mi? Asla.

Gwen yeniden erkeklerle çıkmaya başladığı zaman karanlık yanını hiçbir şekilde kıskırtmayan nazik, düşünceli bir insan seçecekti. Yönetim kurulu toplantılarını kılıç oyunlarına tercih eden, nazik, düşünceli bir insan. Hatalarına rağmen üzerine titrendiğini ve kabul edildiğini hissettiren nazik ve düşünceli bir insan. Kendini normal hissetmesini sağlayan.

Tek istediği buydu.

Sabin’in dikkati Gwen’e yoğunlaşmıştı. Uçağa bindikleri andan beri. Pekâlâ, tamam. Onunla karşılaştığı andan beri böyleydi. Kızın onun varlığından rahatsız olduğu için bir türlü gevşeyemediğini sandığından uyuyor gibi yapmıştı. Haklı olmalıydı çünkü Gwen sonunda gardını indirip açılmıştı. Strider’a.

Bu gerçek, Sabin'in canını fena halde sıkımtı.

Yine de "uyanmaya" cesaret edemedi. Strider'in ona dokunmaya çalıştığını duyduğu ve arkadaşına bir yumruk atıp kıkırdağını burnuna gömme arzusuyla dolduğu zaman bile. Konuşmalarından büyülenmişti.

Kız –gerçekten kahrolası yirmi yedi yaşıyla Sabin'in de kendini kahrolası çok yaşlı biri gibi hissetmesine neden oluyordu– kendini her açıdan bir başarısızlık abidesi, kız kardeşlerini ise mükemmellik timsali olarak görüyordu. Daha güzel olabilirler miydi? Pek olası değildi. Daha güçlü? rperdi. Yakalanmazlar mıydı? Kim olsa hazırlıksız bir anında yakalanabilirdi. Sabin de dâhil. Hiçbir şeyden rkmezler miydi? Herkesin derin, karanlık bir korkusu vardı. Yine Sabin de dâhil. Başarısızlıktan en az Gideon'un örümceklerden korktuğu kadar korkuyordu.

Gwen'in bütün keingenliği ve o gün mağaradaki şaşkın haliyle, kendi gücü ve öldürme becerileri konusunda şüpheleri olduğunu anlamıştı ama ne kadar derine indikleri konusunda bir fikri yoktu. Kendini kız kardeşleriyle karşılaştırma şekline bakılırsa şüphe üstüne şüphe taşıyordu. Kız ağzına kadar şüpheyle doluydu. Ve Sabin'in yakınında olmak, şüphelerini daha da ktleştirmekten başka işe yaramazdı.

Geçmişteki sevgilileri hep kendinden emin, özgüvenli kadınlar olmuştu. (Otuz beş yaş ve üstü, lanet olsun.) Onları sırf bu nedenden, özgüvenleri için seçmişti. Ancak iblisinin şüphe pençelerini geçirmesi ve derin kesikler açmasıyla hızla değişmişlerdi. Hatta Darla gibi birkaç tanesi dış görünüşlerinin, zeklarının ve etraflarındaki insanların sürekli incelenmesine dayanamayarak intihar etmişti. Sabin, Darla'dan sonra kadınlara ve ilişkilere bir son vermişti.

Sonra Gwen'i görmüştü. Arzu duymuştu, ah, hem de nasıl. Belki kendine bir gecelik bir izin verebilir ve onu aklımdan silebilirdi. Ama

bir gecenin yeterli geleceğinden şüpheliydi. Onunla yetmezdi. Ona bir sürü yoldan sahip olabiliirdi. O yuvarlak hatlı vücuda yapmak isteyeceği bir sürü şey vardı.

Dolgun güzelliği ona her bakışında kanını tutuşturuyor, ağzını sulandırıyor, bedeninin sızlamasına neden oluyordu. Güvensizliği Sabin'in koruma güdülerini kadar iblisinin yıkıcı dürtülerini de kışkırtıyordu. Henüz üstünden atamadığı kirin altında gizli olan güneş kokusu sürekli burnuna doluyor, Sabin'i ona yaklaştırmaya, daha da yaklaştırmaya çağırıyordu.

Teslim olmak, onu yok etmek anlamına gelirdi. *Unutma.*

Belki uslu dururum. Onu rahat bırakırım.

Bu kendini kandırma sözleri karşısında dilini ısırıp ve kanın tadını aldı. İblis kötücül niyetinden şüphe duymasını istiyordu. *Bu tuzağa bir kez düştüm. Bir daha olmayacak.*

Strider'ın, "Bunu çok yapıyorsun," diyen sesi, Sabin'i düşüncelelerinden uyandırdı.

"Neyi?" Gwen'in sesi nefes nefese ve boğuktu. Sabin ilk başlarda bu tınının sebebinin yorgunluk olduğunu sanmıştı. Ama hayır, bu boğukluk ona özgüydü. Ve saf cinselliğe.

"Sabin'i izliyorsun. Onunla ilgileniyor musun?"

Gwen belirgin bir öfkeyle iç geçirdi. "Elbette hayır!"

Sabin yüzünü buruşturmamak için çaba harcıyordu. Birazcık tereddüt hiç fena olmazdı.

Strider kıkırdadı. "Bence ilgileniyorsun. Sana bir şey diyeyim mi? Onu binlerce yıldır tanıdığım konusunda hakkında oldukça fazla bilgiye de sahibim."

"Yani?" diye geveledi Gwen.

"Yani, bildiklerimi anlatmakta bir sakınca görmüyorum. Demek istediğim, onun hakkındaki fikirlerini değiştirmekle ikinize de iyilik etmiş olurum."

Arkadaşın kuyunu kazıyor, dedi Şüphe. Belki de onu kendine istiyordur. Bundan sonra ona güvenmek akıllıca olmayabilir.

Sabin bu duygudan silkinmeden önce, anlık bir huzursuzluk hissetti. *Onu kendi iyiliği için uzak durması için uyarıyor. Benim iyiliğim için. Tam söylediği gibi. Şimdi kapa çeneni.*

“Onunla ilgili hiçbir isteğim yok. Seni temin ederim.”

“O zaman sana bildiklerimi söylemeden gitmemin senin için sakıncası yoktur.” Sabin kısık gözlerinin arasından Strider’in ayağa kalkmasını izledi.

Gwen onu bileğinden yakalayıp geri çekti.

“Bekle.”

Sabin ayağa fırlayıp onları ayırmamak için koltuğunun kollarına sıkıca tutunma ihtiyacı duydu.

“Anlat,” dedi Gwen elini savaşıdan çekerken.

Strider yavaş hareketlerle koltuğuna oturdu. Sırıtiyordu. Görüş alanı kısıtlı olmasına rağmen, Sabin arkadaşının dişlerinin ışıltısını seçebiliyordu. Bir anda kendisi de sırtıma isteği duydu. Gwen onu merak ediyordu.

Büyük olasılıkla, seni öldürmenin en iyi yolunu öğrenmek istiyordur.

Kapa çeneni, lanet olası!

“Özellikle bilmek istediğin bir şey var mı?” diye sordu Strider.

“Neden bu kadar... mesafeli?” Gwen hâlâ ona bakıyor, bakışlarıyla onu yakıp geçiyordu. “Demek istediğim, herkesle böyle mi, yoksa ben sadece şanslı bir kız mıyım?”

“Endişelenme. Seninle alakası yok. Bütün kadınlara karşı böyledir. Böyle olmak zorunda. Anlıyorsun ya, iblisi...”

“İblisi mi?” diye haykırdı Gwen şaşkınlıkla. Sırtı bir anda dikleşmiş, yüzündeki bütün kan çekilmişti. “Sen az önce iblis mi dedin?”

“Ah, şey, öyle mi dedim?” Strider çaresiz gözlerle etrafa baktı. “Hayır, sanırım ben kendisi dedim.”

“Hayır, iblis dedin. İblisler. İblisler ve Avcılar ve o kelebek dövmesi. O dövmeyi gördüğüm anda anlamalıydım ama o kadar iyi birine benziyordun ki. Yani canımı yakmadın ve binlerce insanın kelebek dövmesi var.” Gwen de etrafına baktı, savaşçıları yeni ve vahşi gözlerle süzdü. Bir an sonra ayağa fırladı ve Strider’den hızla uzaklaşp geri geri adımlarla tuvalete yöneldi. Bu saçma hareket herkesi uzak tutmaya yetebilirmiş gibi kollarını iki yana uzattı. “Şimdi... şimdi anladım. Sizler Efendilersiniz, değil mi? Tanrı’nın dünyaya sürgüne gönderdiği ölümsüz savaşçılar. Kız kardeşlerim bana sizin kötülükleriniz ve zaferlerinizle ilgili hikâyeler anlatırlardı.”

“Gwen,” dedi Strider. “Sakin ol. Lütfen.”

“Pandora’yı öldürdünüz. Masum bir kadını. Antik Yunan’ı kült ettiniz, sokaklarını kan ve çığlıklarla doldurdunuz. İnsanlara işkence ettiniz, uzuvlarını canlı canlı kopardınız.”

Strider’in ifadesi sertleşti. “O adamlar bunu hak etti. Arkadaşımızı öldürdüler. Bizi öldürmeye çalıştılar.”

“Eğer çığlık atarsa harika şeyler olacak,” dedi Gideon, ağır hareketlerle Strider’in yanına geçerken. “Sakin onu bayıltmaya falan kalkışma, sana yardım etmem, tamam mı?”

“Bekle! Kaba kuvvete başvurup gırtlaklarımızı kaybetmeden önce başka bir şey deneyelim. Paris!” Strider bakışlarını Gwen’den bir an bile ayırmadan âdeta gürledi. “Sana ihtiyacımız var.”

Paris kararlı adımlarla kıza yaklaşırken Sabin uyuyor gibi yapmayı bırakıp ayağa fırladı. “Gwen,” dedi, Paris cilvesini konuşturmadan önce onu sakinleştirmeyi umarak. Ancak Gwen nefes almakta zorlanıyordu, yüz hatları isterinin izleriyle perdelenmişti. “Bunu konuşalım...”

“İblisler... dört bir yanımda.” Gwen ağzını açtı ve çığlık attı. Ve çığlığı sürdü... sürdü... sürdü.

ALTINCI BÖLÜM



İblisler. Yeraltı Dünyası'nın Efendileri. Bir zamanlar Tanrı'nın kıymetli askerleriyken, şimdi yeryüzünün sövülen hastalıkları olmuşlardı. Her adam içinde cehennem bile zapt edemeyeceği kadar alçak bir iblis taşıyordu. Hastalık, Ölüm, Sefalet, Acı ve Şiddet gibi iblisler. *Ve onlarla birlikte küçücük bir uçağın içine kapatıldım*, diye düşünürken Gwen'in isterisi yepyeni bir boyuta ulaşmak üzereydi.

Diğer yandan uçak sarsılıyor ve telaş yaratacak bir hızla irtifa kaybediyordu. Bu, Efendileri durdurmadı. Etrafını sardılar ve onu olduğu yere sabitlediler. Göğüs kafesinde hızla çarpan kalbi kanının damarlarında çağlamasına, kulaklarının uğuldamasına neden oluyordu. Keşke o uğultu Harpy'nin vahşi ciyaklamasını bastırabilseydi... Hiç şansı yoktu. Kafasının içinde patırtılı bir senfoni vardı: Çınlıyor, tangırıyor, her saniye aklını başından biraz daha fazla alıyor ve onu sadece ölüm ve karanlığın hüküm sürdüğü bir boşluktan aşağı atıyor, atıyordu.

Bu savaşçıların gaddarlığına ve gücüne bakıp iblisler tarafından ele geçirilmiş olmalarından şüphelenmeliydi. Sabın'ı ilk gördüğü zamanki kırmızı gözler. Kaburgalarındaki sivri kanatlı kelebek dövmesi.

Ne kadar aptalım.

Son birkaç gündür adamları izliyor olmasına rağmen, diğer adamların dövmelelerini fark edemeyecek kadar yorgun, aç ve kendini kurtuluşunun rahatlığına kaptırmış olmalıydı. Ya öyleydi ya da Sabin'in cazibesine kapılmıştı. Aslında şöyle bir düşününce, savaşçılar yaşadıklarına anlayış gösterir ve çıplak tenlerini sergileyerek onu ürkütmekten çekinircesine Gwen'in yanındayken her zaman baştan aşağı giyiniktiler. Fakat Gwen artık gerçeği öğrenmişti. Asıl amaçları işaretlerini gizlemektir.

Sabin'i hangi iblis ele geçirmişti acaba? Gwen hangi iblisi gözetlemiş, hangi iblisin her hareketi ve her sözünden büyülenmişti? Kendini hangi iblisi öperken, tırmalarken, hangi iblise dokunup birlikte kıvrılırken hayal etmişti?

Kız kardeşleri bu kötülük prenslerine nasıl hayranlık besleyebiliyordu? En azından onlarla ilgili hikâyelere. Bildiği kadarıyla hiç karşılaşmamışlardı. Karşılaşmış olsalar kim sağ çıkardı? Bunlar insaf ve pişmanlık nedir bilmeyen, her tür kötü eyleme muktedir adamlardı ve geçmişten günümüze, denizden denize, ölümden ölüme uzanan, bitmek bilmeyen bir savaşa girmişlerdi.

Ne zaman onlardan bahsedilse Gwen'in, gecenin içinde sinsi sinsi dolaşan yırtıcı yaratıklar ve günüşiğinde saklanan şeytanlarla ilgili korkuları katlanırdı. Kendi içindeki yırtıcı varlıktan korkmaya o zaman başlamıştı çünkü ona bu hikâyelerin anlatılma nedeni buydu. Savaşçılara özenmesini sağlamak. Gwen bu düşünceyle irkilse de, Harpy kendini ispatlamaya hazır bir halde her kelimeyi sünger gibi emmişti.

Kaçmalıyım. Burada daha fazla kalamam. Bu işten hiçbir iyilik çıkamaz. Ya beni öldürecekler ya da Harpy onlar gibi olmak için daha fazla uğraşacak. Alçak düşmanlarının elinde daha iyi durumda olabilirdi.

"Çılgılık atmaya bir son vermelisin, Gwen."

Tamdık sert ses, zihninde çağlayan kaotik bataklığın arasından süzüldü ama çılgınlıkları ısrarcıydı.

“Onu sustur, Sabin. Kahrolası kulaklarım kanıyor.”

“Yardımcı olmuyorsun, pislik herif. Gwendolyn, sakinleşmek zorundasın, yoksa bize zarar vereceksin. Bize zarar vermek istiyor musun, hayatım? Seni kurtarıp sahip çıktıktan sonra, bize zarar gelsin ister misin? İblisleri içimizde barındırıyor olabiliriz ama kötü değiliz. Bunu sana ispatladığımı sanıyorum. Sana ve diğerlerine, sizi esir alan adamlardan daha iyi davranmadık mı? Öfkelendiğimde sana dokundum mu? Üzerine saldırdım mı? Hayır.”

Söyledikleri doğruydı. Ama Gwen bir iblise güvenebilir miydi? Yalan söylemeye bayılırlardı. *Harpy’ler de öyle*, diye öne sürdü içinden bir ses. Bir yanı onlara güvenmek istemiyor, bir yanı uçaktan atlamak istiyordu. Sarsılmaya ve düşmeye devam eden uçaktan.

Pekâlâ, mantıklı düşünme zamanıydı. İki gündür onlarla birlikteydi. Hayattaydı ve iyiydi, tek bir çizigi bile yoktu. Paniği sürdürecekle olursa ortalığı birbirine katmaya aç Harpy, dizginlerinden kurtulup onu kontrol altına alacaktı. Kaçınılmaz çakılıştaki pilotu hatta belki de kendini öldürmesi yüksek ihtimaldi. Tutsaklıktan ve Efendilerden sadece kendi kendini yok etmek için sağ kurtulması onu nasıl bir aptal yapardı?

Mantık sağlandı.

Sükûnet zihninden içeri süzülürken tiz çılgınlıkları dindi. Herkes donakalmıştı. Kokpitten gelen çılgınca alarm sesini artık duyabilen Gwen hızla nefes alıp veriyordu ya da çabalıyordu. Boğazı şişip tıkanmış gibiydi. İçinde yeni bir panik dalgası oluşmadan uçak düzeldi ve içeri sessizlik hâkim oldu.

“Aferin kızıma. Geri çekilin, çocuklar. Ben hallederim.” Sabin kendinden emin değil, sadece kararlı görünüyordu.

Önce ışık, ardından renkler Gwen'in bilincine süzüldü ve gerçek hayat etrafında canlanmaya başladı. Tanrı aşkına. Görüşü kızıl ötesine dönüşmüştü ve Gwen bunu fark etmemişti bile. Harpy özgürlüğünü ilan etmeye yaklaşmıştı, çok yaklaşmıştı. Ve özgürlüğünü ilan etmemiş olması bir mucizeydi.

Gwen etrafında bir grup kırmızı deri koltukla uçağın arka tarafında ayakta duruyordu. Karşısında sadece Sabin kalmıştı. Diğerleri uzaklaşmış ama arkalarını dönmemişlerdi. Dönmeye korktukları için mi? Yoksa liderlerini mi koruyorlardı?

Sabin'in yeraltı mezarlığında Gwen'in artık Avcılar olarak tanıdığı adamları delip geçen bakışlarından bile sert, çikolata rengi gözleri üstüne sabitlenmişti. Boş ellerini avuçları dışarı bakacak şekilde havaya kaldırmıştı. "Biraz daha sakinleşmeni istiyorum."

Öyle mi? diye düşündü Gwen duygusuzca. Burnundan ya da ağzından biraz daha hava alsa belki sakinleşirdi ama başaramıyordu. Sersemliği üstünden bir türlü atamıyor, görüş alanı siyaha boyanıyordu.

"Sana nasıl yardım edebilirim, Gwen?" Sabin aralarındaki mesafeyi kapatırken yere sürtünen ayaklarının sesleri duyuldu. Sıcaklığı Gwen'e süzüldü.

"Hava." Sonunda gırtlığındaki yumruyu aşmayı başarabilmişti.

Sabin ellerini omuzlarına yerleştirip onu yavaşça itti. Genç kızın bacakları direnç gösteremeyecek kadar güçsüz olduğu için, derhal koltuklardan birine çöktü. "Havaya ihtiyacım var."

Sabin hiç tereddüt etmeden dizlerinin üstüne indi. Kocaman gövdesini Gwen'in bacaklarının arasına yerleştirip yüzünü avuçladı ve onu kendine odaklanmaya zorladı. Yoğun kahverengi gözler, Gwen'in dünyasının yeni merkezine dönmüştü; çalkantılı bir fırtınada tutunacak bir dal.

"Benimkini al." Sabin nasırlı başparmağını hafifçe sürterek yavaşça okşadı. "Tamam mı?"

Onunkini almak mı? Ne? Gwen önce anlamadı ama sonra boş verdi. Göğsü! Kasılıyor, kasla kemik birbirine geçiyordu. Kaburgalarının arasından saplanan keskin bir acı kalbine vurarak teklemesine neden oluyordu. Gwen irkildi.

“Morarıyorsun, hayatım. Ağzımı ağzının üstüne koyacak ve sana nefesimi vereceğim. Tamam mı?”

Ya bu bir oyunsu? Ya?..

Kapa çeneni! Gwen ona ait olmayan ürkütücü, hayaletimsi fısıltıyı bu puslu haliyle bile tanımıştı. Neyse ki emrine kulak verip sustu. Şimdi, ciğerleri bir açılssa... “Ben... ben...”

“Bana ihtiyacın var. Yapmama izin ver.” Sabin, Gwen’in cevabından korkuyorsa bile hiç belli etmedi. Bir eli genç kızın ensesine yöneldi ve onu, üstüne eğilir gibi öne doğru çekti. Sıcak dudaklarını onunkilere bastırdı. Sabin diliyle Gwen’in dişlerini araladı ve hemen ardından sıcacık, naneli hava gırtlığından aşağı kaymaya ve onu sakinleştirmeye başladı.

Genç kızın kolları kendiliğinden Sabin’in omuzlarına sarılıp onu esir aldı ve göğüsleri birbirine bastırıldı. Sabin’in kolyesinin, gömleğinin üstünden bile hissedilen soğuğu Gwen’in nefesini kesti. Nefesini büyük bir açlıkla aldı. “Daha fazla.”

Sabin tereddüt etmedi. Ağzının içine üfleyince yeni bir sıcak ve sakinleştirici hava dalgası Gwen’in içine aktı. Sersemliği yavaş yavaş dağıldı, zihni berraklaştı ve siyahlık, yerini yeniden ışığa bıraktı. Kalbinin çılgınca dansı nazik bir valse dönüştü.

İç i onu öpme, gerçekten öpme ve tadını alma ihtiyacıyla doldu. Sabin’in kökleri unutulmuştu. Geçmişinin bir önemi kalmamıştı. İzleyicileri, hiç var olmamışlar gibi kaybolmuşlardı. Sadece ikisi vardı. Önemli olan tek şey bu andı. Sabin onu sakinleştirmiş, kurtarmıştı ve şimdi burada kollarının arasında gerçek hayat hızla uzaklaşarak ikisine dair fantezileri Gwen’in kafasına dolduruyordu. Birbirine

sımsıkı sarılmış, gergin iki beden. Terle ıslanmış tenler. Dolaşan eller. Arayıştaki ağızlar.

Gwen parmaklarını Sabin'in ipeksi saçlarının arasından kaydırды ve çekingen bir tavırla dilini diline sürttü. Limon. Sabin'de tatlı limon ve birazcık kiraz tadı vardı. Dudaklarının arasından bir inleme yükseldi; gerçek, hayal edebileceğinden çok daha ahlaksız-caydı. Baş döndürücü... cennet gibi. Saf, iyi ve bir kızın bir sevgiliden isteyebileceği her şey. Bu yüzden başını yana yatırdı ve daha derine gömülerek ve sessizce daha fazlasını isteyerek onu tekrar öptü.

"Sabin," dedi onu övme, belki de ona teşekkür etme isteğiyle. Hiç kimse bu kadar korunduğunu, üstüne titrendiğini, güvende ve muhtaç hissettirmemişti. Üstelik sadece bir öpücük kadar basit bir şeyle. Korkuya en ufak bir yer bırakmayan bir öpücükle. Belki de Gwen kendini bırakabilir, hatta kendi olabilir ve karanlık yanından, onun canını yakmaktan korkmayabilirdi. "Bana daha fazlasını ver."

Sabin itaat etmek yerine başını hızla çekti ve kollarını aralarında hiçbir fiziksel temas kalmayacak şekilde itti. "Bana yine dokun!" diye haykırmak istedi Gwen. Vücudunun ona, temasına *ihtiyacı vardı*.

Onu süzerken bir kez daha, "Sabin," dedi. Sabin nefese nefeseydi, titriyordu, rengi solmuştu. Ama nedeni tutku değildi. Gözlerinde ateş değil, kararlılık dans ediyordu.

Gwen savaşçının öpüşüne karşılık vermediğini fark etti. Arzunun pusu tıpkı biraz önce sersemliğinin de dağıldığı gibi yerini büyük bir aptallıkla unuttuğu gerçeklere bıraktı. Etrafında sesler çınılıyordu.

"... bunu hiç beklemiyordum."

"Beklemeliydin."

"Öpüşmeden bahsetmiyorum, sersem. Sakinleşmesinden bahsediyorum. Kızın gözleri dönmüş, pençeleri çıkmıştı. Saldırmaya hazırdı. Demek istediğim, alo? Onunla uğraşan Avcıya ne olduğunu tek hatırlayan ben miyim?"

“Belki Sabin de Danika gibi cennete açılan bir kapıdır,” dedi biri duyusuz bir sesle. “Belki de Harpy ilkyardım öpücüğü alırken melekleri görmüştür.”

Erkek kıkırtıları yükseldi.

Gwen’in yanakları ısındı. Söylediklerinin yarısını anlamıyordu. Diğer yarısı ise onu utançtan yerin dibine sokuyordu. Onunla ilgili hiçbir şey istemediği aşıkâr olan bir adamı, bir iblisi öpmüş ve bunu şahitler huzurunda yapmıştı.

“Onları yok say,” dedi Sabin kulak zarını tırmalayacak kadar boğuk bir sesle. “Bana odaklan.”

Biri kahverengi, diğeri altın rengi gözler birbirine çarptı. Gwen koltuğunda olabildiğince geri çekilerek aralarındaki mesafeyi elinden geldiğince açtı.

“Benden hâlâ korkuyor musun?” diye sordu Sabin başını yana yatırırken.

Gwen çenesini kaldırdı. “Hayır.” *Evet*. Sabin’in ona hissettirdiklerinden korkuyordu. Onu hiçbir zaman Gwen’in kendisini arzuladığı gibi arzulamamasından. Karşısındaki müthiş koruyucu erkeğin bir seraptan ibaret olmasından, yüzeyin hemen altında onu tek lokmada tutmaya hazır kötülüğün bekliyor olmasından korkuyordu.

Ne kadar da korkaksın. Sabin’i nasıl olup da öyle öpebilmişti?

Sabin tek kaşını kaldırdı. “Bana yalan söylüyor olamazsın, değil mi?”

“Ben hiç yalan söylemem, unuttun mu?” İşin ironik yanı, bu bir yalandı.

“İyi. Şimdi dikkatle dinle çünkü bu tartışmayı bir daha yapmak istemiyorum. Bedenimin içinde bir iblis var, evet.” Sabin, Gwen’in koltuğunun kolçaklarını parmak boğumları bembeyaz kesilecek kadar sıkı tutuyordu. “Yüzyıllar önce Pandora’nın kutusunun açılmasına ve içindeki ruhların özgür kalmasına yardım etme aptallı-

ğını gösterdiğim için orada. Ceza olarak, tanrılar beni ve bu uçakta gördüğün bütün savaşçıları içimizde birer iblis taşımakla lanetledi. İlk başlarda iblisi kontrol edemediğim için... senin de dediğin gibi bir takım kötü şeyler yaptım. Ama bu binlerce yıl önceydi ve artık kontrol sahibiyim. Hepimiz öyleyiz. Sana o hücrede de söylediğim gibi, bizden korkmana gerek yok. Beni anlıyor musun, kızıl saçlı?”

Kızıl saçlı. Daha önce, Gwen’in panik atağı sırasında Sabin ona başka bir şekilde hitap etmişti. Tatlım gibi bir şeydi. Hayır, ona tatlım diyen Tyson’dı. Canım mı? Hayır ama ona yakın bir şeydi. Hayatım? Evet, evet oydu. Gwen şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Sevinçle. Bir adamın gırtlığını gözünü kırpmadan kesebilen bu savaşçı ona kıymetli bir hazineymiş gibi hitap etmişti.

O zaman, öpüşünü niye karşılıksız bırakmıştı?

“Varış noktamıza ulaşmak üzereyiz, çocuklar.” Hoparlörden Gwen’in tanımadığı, rahatlama dolu bir ses duyuldu. Gwen sesin pilota ait olduğunu fark etti ve neden olduğu sorun için kendini suçlu hissetti. “İniş için hazırlanın.”

Sabin, bacaklarının arasında bir kaya parçası gibi yerinden kıpırdamadı. “Bana inanıyor musun, Gwen? Evimize kendi isteğinle gelecek misin?”

“Hiç istekli olmadım ki.”

“Ama hiç kaçmaya kalkışmadın.”

“Yabancı bir ülkede tek başıma, hiç tedariksiz mi kalsaydım?”

Sabin kaşlarını çatı. “Ne kadar yetenekli olduğunu kendi gözlerimle gördüm. Ve sana defalarca yemek teklif ettik. Nedeni her neyse, bir yanın burada bizimle olmak istiyor, yoksa burada olmazdın. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

Gwen’in inkâr edemeyeceği bir mantıktı. Ama neden? Bir yanı neden kalmak istiyordu ki? O zaman ya da şimdi?

İnkâr etmeyi denesen de sebebini biliyorsun. O. Sabin. Ondan etkilenmiyor musun? Gwen, Sabin'i süzdü ve gözlerinin kenarından başlayan ince sıkıntı çizgilerini, kirpiklerinden yüzüne vuran diken diken gölgeleri, çenesinde seğiren kası fark etti. Nabzının çılginca atışı, Gwen'in duyabileceği kadar gürültülüydü. Belki o da en az Gwen kadar etkileniyor ama tıpkı onun gibi direniyordu. Bu düşünce hoşuna gitti.

Budapeşte'de onu bekleyen bir kadın var mıydı acaba? Bir eş?

Gwen yumruğunu öyle bir sıktı ki tırnakları avucuna battı. Hoşnutluğu geçmişti. *Ne önemi var ki? Onu istememelisin.*

"Gwen? Bunu yapacak mısın?"

Adını söyleyiş şekli aynı anda bir tokat ve bir okşama etkisiyle onu sarsıp ürpertti. Her ne kadar itiraz etmesi halinde onu zorlamaya yelteneceğinden şüphelense de Sabin'in, işbirliğini istemesi hoşuna gitmişti. "Belki de kaçmalıydım."

"Neye? Pişmanlıkla dolu bir hayata mı? Sana zarar verenlere karşı bir şeyler yapmış olmayı dileyeceğin bir hayata? Sana Avcıları öldürmemde bana yardım etme şansını sunuyorum. Ve bilgin olsun, tek getirisi onları öldürmek olmayacak," dedi.

"Neden istiyorsun?"

"Tıpkı benim yaptığım gibi, canavarını kontrol etmene yardım edebilirim. Onu iyi bir amaca yönlendirmene. Kontrolün sende olmasını istemez misin?"

Bütün hayatı boyunca Gwen sadece üç şey istemişti: Babasıyla tanışmak, ailesinin saygısını kazanmak ve Harpy'sini kontrol etmeyi öğrenmek. Sabin bu sözünü yerine getirebilirse bunca yıl sonra nihayet bu üçünden birini elde edebilirdi. Sabin büyük olasılıkla yapamayacağı bir şeyi vadeliyordu ve başarısız olmaya mahkûmdu ama bu, Gwen'in karşı koyamayacağı kadar cazip bir teklifti.

"Sizinle geleceğim," dedi. "Elimden geldiğince yardım edeceğim."

Gözlerini kapayıp gülümserken Sabin'in ne kadar rahatladığı her halinden belliydi. "Teşekkürler."

Gülümsemesi yüzünün sert hatlarını gevşeterek ona yeniden çocuksu bir ifade kazandırdı. Gwen bu görüntünün tadını çıkarırken uçak aniden sarsıldı. Sabin arkaya, Gwen öne savruldu. Aralarındaki mesafenin açılmaması Gwen'i sevindirdi; üzdü.

"Bir şartla," dedi tekrar arkasına yaslanırken.

Sabin'in yüzündeki rahatlama yerini sertliğe bıraktı. "Neymiş o?"

"Kız kardeşlerimi de davet etmeniz gerek." Belki hemen değil. Gwen içinde bulunduğu koşullardan utanıyor ve kız kardeşlerinin onu bu halde görmesini, ona neler olduğunu bilmesini istemiyordu. Ama onları deli gibi özlemişti ve özleminin, utancını alt etmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

"Kız kardeşlerini davet etmek mi? Yani senden birkaç taneyle daha mı uğraşmamı istiyorsun?"

"Ses tonun iğrenmiş değil, mutlu çıksa iyi olur," dedi gücenmiş bir tavırla. "Kız kardeşlerim daha azı için erkekleri hadım etti."

Sabin burnunun kemerini sıvazladı. "Elbette. Onları davet et. Tanrı hepimizi korusun."

YEDİNCİ BÖLÜM



Paris bir Escalade'in arka koltuğuna çökmüştü; Strider ise direksiyon başındaydı ve hız limitlerinden tamamen habersizdi. Budapeşte şehir merkezinde güneşli bir hava hâkimdi ama bunu Paris'in oturduğu yerden fark etmek imkânsızdı. Camlar koyu renk olduğu için, aracın içi loştu. Lucien'in sevgilisi ve Anarşi'nin ikinci dereceden tanrıçası olan Anya, aracı onlar Mısır'a gitmek üzere yola çıkmadan hemen önce ikinci bir Escalade ve kendisi için bir Bentley'yle birlikte tanrı bilir nereden çılmıştı.

Bana teşekkür etmenize gerek yok, demişti güzellik saçan bir gülümsemeyle. Dehşete kapılmış ifadeleriniz yeterli bir armağan. Bence bu arabalar gerçek birer gangster. Ve kabul edelim, sizin ciddi bir görüntü değişikliğine ihtiyacınız var ve bu tekerlekler iş görür.

Ne yazık ki Paris, Sabin ve Harpy'sinin yanı sıra, infilak etmek üzereymiş gibi kafasını tutmayı sürdüren Amun ve gözlerini boşluğa diken Aeron'la –adamın küçük iblis arkadaşı Legion'a derhal ihtiyacı vardı– aynı arabaya düşmüştü.

Sabin gözlerini tehlikeli ve gırtlak yiyen kadından alamıyordu ve onu uçakta öptüğü andan beri sertliği bir türlü geçmiyordu. Elbette bu anlaşılabilir bir durumdu. Duruluklarıyla neredeyse elması andıran altın rengi gözleri, Havva'nın elması kadar kırmızı dudakları ve cazibe

kelimesini tanımlayan vücuduyla inanılmaz derecede güzeldi. Ve o kızıl saçlar başlı başına bir mucizeydi. Ancak o düşman kampında bulunmuş bir Harpy'ydi ve bu yüzden hiçbir şekilde güvenilemezdi.

Belki de diğer tutsaklar gibi o da tacize uğramıştı. Belki de Avcılardan onun kadar nefret ediyordu. Belki...

Ama *belki* Paris'in güvenini kazanmak için yeterince iyi değildi. Artık değildi. Avcıların kurduğu ve Efendilerin kucak açtığı hoş bir tuzak, bir yem olabilirdi.

Paris, Sabin'in sonunun onun gibi olmasını, bir düşmanı benliği-nin her zerresiyle arzulayıp ona asla sahip olamamasını istemiyordu.

Bir dakika, bir saat, bir ay, bir yıl önce –ne kadar olduğunu bilmiyordu ve zamanın bir önemi yoktu– Avcılar pusu kurup onu tutsak almıştı. İblisi, Hafifmeşreplik olduğundan, hayatta kalmak için sekse ihtiyacı vardı. Her gün en az bir kez seks yapmak zorundaydı ve aynı kadınla asla iki kez olamazdı. Bir sedyeye bağlı yattığı o hücrede o kadar güçsüz düşmüştü ki gözlerini açmak bile zor gelmeye başlamıştı. Onu Pandora'nun kutusunu bulmadan öldürmek istemedikleri için –çünkü kutu olmadan Paris'in ölü bedeni iblisinin özgür kalıp çılgına dönmüş bir halde yeryüzüne salınmasından başka bir işe yaramazdı– onu, Sienna'yı içeri göndermişlerdi. Zarif elleri ve henüz el değmemiş cinselliğiyle, duru ve çilli Sienna'yı.

Sienna, Paris'i baştan çıkarmış ve onu git gide daha da güçlendirmişti. Ve Paris, iblis tarafından ele geçirilişinden sonra ilk kez aynı kadın için üst üste iki kez sertleşmişti. O anda, kızın ona ait olduğunu anlamıştı. Kızın onun olduğunu, nefes alma nedeni olduğunu. Binlerce yıldır ölümden esirgenme nedeni olduğunu. Ancak Paris onunla birlikte kaçarken Sienna kendi halkı tarafından vurulmuştu.

Paris'in kollarında can vermişti.

Paris hâlâ her gün farklı bir kadınla yatmaya mahkûmdu ve bir kadın bulamaması durumunda kendi cinsine çekim hissetmemesine

rağmen, bir erkekle yatmak zorunda kalıyordu. Hafifmeşreplik iblisi için, düzüşmek, düzüşmekti. Paris'i uzun bir süredir utanca boğan bir gerçek.

Ancak bu günlerde kiminle birlikte olursa olsun sertleşmek için gözünde Sienna'nın yüzünü canlandırmak zorunda kalıyordu. İşini bitirmek için onun yüzünü düşünmeye mecburdu çünkü vücudunun her hücresi, altındaki bedenin yanlış olduğunu biliyordu. Yanlış koku, yanlış kıvrımlar, yanlış ses, yanlış doku. Yanlış *her şey*.

Bugün de aynı olacaktı. Yarın da. Ertesi gün de. Sonraki günlerde de. Ebediyen. Paris için görünürde bir son yoktu. Ölüm dışında. Ama henüz ölümü hak etmiyordu. Sienna'nın intikamı almana dek. Bir gün alınabilecek miydi?

Onu sevmiyordun. Delilik bu.

Akıllıca sözler. İblisinin sözleri mi? Kendisinin mi? Artık bilmiyordu. Artık bir sesi diğerinden ayıramaz olmuştu. İki bir bütünün iki parçası, tek vücuttular. Ve her ikisi de kırılma noktasındaydı; her an patlamaya hazırdı.

O zamana dek...

Paris cebindeki kuru ambrosia paketini yokladı ve rahat bir nefes aldı. Hâlâ oradaydı. Artık nereye giderse gitsin, güç veren bu şeyi yanından ayırmıyordu. İhtiyaç duyması ihtimaline karşı. Ki duyduğu zamanlar, duymadığı zamanlardan fazlaydı.

Ambrosia sadece insan şarabına karıştırıldığı zaman yapması gerekeni yapıp onu uyuşturuyordu. Bir süreliğine de olsa. Ancak görünüşe bakılırsa, aynı sersemlik düzeyine erişmek için ambrosia miktarını her gün artırması gerekiyordu.

Arkadaşından biraz daha çalmasını istemesi gerekecekti. Tanrılar biliyor ya, birkaç saatlik huzuru ve kendini kaybetme şansını hak ediyordu. Sonrasında tazelenecek, güçlenecek ve düşmanla çarpışmaya hazır olacaktı.

Bunu şimdi düşünme. Kaleye varınca yapması gereken bir iş vardı. İş önce geliyordu, öyle olmalıydı. Bakışlarını etrafına odaklanmaya, zihnini boşalmaya zorladı. Rengârenk saraylar, ağır adımlarla karşıdan karşıya geçen insanlar gitmişti. Yerlerini sık ağaçlı, ıssız, unutulmuş tepeler almıştı.

Arazi aracı kayalık bir tümseğin üstünden sekti ve ağaçların arasından ve Paris ve diğerlerinin peşlerine düşecek kadar aptal Avcılar için bıraktığı hediyelerden kaçınarak o tepelerden birini tırmandı. Bir kez daha.

Bir ay kadar önce kaleyi basmış ve yüzyıllardır yaşadığı evini talan ederek savaşçıları yeni bir yolculuğa, yeni bir mücadeleye daha çıkmadan önce hızla toparlanmak zorunda bırakmışlardı. Yeni mobilyalara ihtiyaç doğmuştu. Yeni aksesuarlara. Paris bundan hiç hoşlanmamıştı. Son zamanlarda hayatında o kadar çok değişiklik olmuştu ki... kalede yaşamaya başlayan kadınlar, dost görünümlü eski bir düşmanın tekrar ortaya çıkması, savaşın patlaması. Paris daha fazlasını kaldıramazdı.

Gölge ve taştan ibaret heybetli ve ürkütücü bir yapı olan kale görüş alanına girmişti. Girintili çıkıntılı duvarlar, evlerini araziyle harmanlayan ve ikisini birbirinden ayırmayı neredeyse imkânsız kılan sarmaşıklarla kaplıydı. Kaleyi etraftan ayıran tek şey, artık yapıyı çevreleyen demir bahçe kapısıydı. Kapı da son zamanda yapılan eklemeler arasındaydı.

Serin havayla birlikte heyecanı da arttı. Vücutlar gerildi, ağızlar dolusu oksijen tutuldu. Çok yaklaşmışlardı.

Onları kalenin içindeki monitör ve sensörlerden izleyen Torin kapıyı açtı. Kemerli yüksek ön kapılara doğru ağır ağır yaklaşırlarken Aeron kolçağı öyle bir sıkı ki kolçak kırılıverdi.

“Biraz heyecanlıyız galiba?” dedi Strider dikiz aynasından ona bakarak.

Aeron yanıt vermedi. Soruyu duymamış olma ihtimali büyüktü. Dövmeli yüzü kararlılık ve öfke doluydu. Legion'u görmeden önce takındığı her zamanki anlayışlı ifadeden eser yoktu.

Araç durunca grup dışarı atladı. Gözalcı güneş vücuduna vuruyor, tişörtünün ve kot pantolonun içinde terlemesine neden oluyordu. Tanrım, cehennem bu kadar sıcak mıydı acaba?

Küçük Harpy arabadan iner inmez kenara çekildi ve iri iri açılmış gözler ve solgun bir yüzle narin kollarını karnına sardı. Sabin kızın her hareketini izliyordu. Çantalardan birini çekip bir diğerinin ayağına devrilmesine neden olurken bile gözünü ondan ayırmadı.

Harpy'ler hırçın olurken o nasıl bu kadar çekingen olabiliirdi? Mümkün değildi, uymuyordu. Kız iki farklı yapbozun parçaları gibiydi ve Paris kaleye çıkan yolda onun gözlerinin bağlanması gerektiğini düşünüyordu.

Sonradan fark etti ki konuşmasına engel olmak için istediklerinde dilini kesebilirlerdi. Belki de işaret etmesine ya da yazmasına engel olmak için ellerini de kesebilirlerdi.

Kimsin sen?

Sienna'dan önce dişiyi *korumak* için savaştan o olurdu. Şimdi öyle olmaması, kızın yaralanmasını istemesi içini suçlulukla doldurmalıydı. Oysa Paris arkadaşlarını ondan korumak konusunda daha iyi iş çıkaramadığı için öfkeliydi. Olası bütün tehditlerin ortadan kaldırılması gerekiyordu. Seneler içinde diğer savaşçılar onu buna ikna etmek için uğraşmışlar ama Paris hep direnmişti. Şimdiyse anlıyordu.

Gerçi kıza bir şey yapmak için çok geçti. Sabin buna izin vermezdi. Adam kendini kaybetmişti. Lucien'in grubunu Sabin'inkinden koparan o anlaşmazlıktan önce bile Sabin'i hiçbir kadına karşı bu denli dikkatli gördüğünü hatırlamıyordu. Bu her zaman iyi bir şey

anlamına gelmezdi. Kızın utangaçlığı bir rol değilse, Sabın özgüvenini her defasında bir parça daha eksilterek onu yok ederdi.

İkinci Escalade'dan inen Maddox, Paris'in görüş alanında karanlık bir hareketliliğe neden oldu. Savaşçı çantasını alma gereği duymadan, verandaya çıkan basamakları tırmandı. Kapı ardına kadar açıldı ve Maddox'un hamile dişisi aynı anda hem gülüp hem ağlayarak dışarı fırladı. Ashlyn altın rengi bir bulanıklık arasında erkeğinin kollarına atıldı ve Maddox onu kucaklayıp çevirdi. Saniyeler sonra ateşli bir öpücükle birleştiler.

Bebek, Efendiler gibi yarı iblis olarak da doğsa da, vahşi Maddox'u baba olarak hayal etmek güçtü.

Ardından kapı eşiğinde duraksayan ve kalabalığın arasında Reyes'i arayan Danika geldi. Güzel sarışın sonunda onu görünce bir çılgılık attı. Bu çılgılık, bir tür çiftleşme çağrısıymış gibi hançerini avucunun içine saklayıp ona doğru yürüdü.

Acı iblisinin ele geçirdiği Reyes fiziksel bir eziyet çekmeden zevk alamıyordu. Danika'dan önce, işlevini koruyabilmek için yedi gün yirmi dört saat kendini kesmek zorunda kalıyordu. Kahire'de kaldıkları süre boyunca kendine bir kez bile zarar verme ihtiyacı duymamıştı. Danika'dan uzak kalmanın yeterince acı verdiğini söylemişti. Artık kavuştukları için kendini yine kesmesi gerekecekti ama Paris bunun ikisinin de umurunda olduğunu sanmıyordu.

Reyes, Danika'yı âdeta inleyerek kollarının arasına aldı ve daha demin yakınlarda olmalarının tek kanıtı olarak Danika'nın kıkırtılarını geride bırakarak kalenin içinde gözden kayboldular.

Paris aniden beliren sızıyı gidermek için göğsünü ovalarken biran önce geçmesi için dua etti. Gerçi geçmeyeceğini o da biliyordu. Ambrosia'sını almadan geçmeyecekti. Ne zaman birbirlerine âşık oldukları her hallerinden belli olan bu çiftlerin yakınında olsa göğ-

sünde bir sızı belirliyor ve canını emen bir parazit gibi, Paris kafayı bulmadan gitmiyordu.

Uzun uçak yolculuğuna katlanmak yerine kendini eve ışınlayan Lucien ortalarda yoktu. Büyük olasılıkla Anya'yla birlikte odalarına kapanmışlardı. Bunu minik bir jest sayabilirdi.

Harpy'nin çiftleri onun gibi dikkatle izlediğini fark etmişti. Büyülediği için mi, yoksa bu bilgiyi onların aleyhine kullanmayı umduğu için miydi?

Tanrılara şükürler olsun ki kalede başka dişi yaşamıyordu. Paris'in baştan çıkarıp bir başkasını becererek eninde sonunda mutlaka üzeceği kimse yoktu. Danika'nın arkadaşı Gilly artık şehirde bir dairede yaşıyordu. Kendine ait bir alanı olsun istemişti. Onlar da evin Torin'in gözetleme sistemine bağlı olduğunu söylemeyerek, ona istediği alanı vermiş gibi yapmışlardı. Danika'nın annesi, büyükannesi ve kız kardeşi de gitmişlerdi ve artık Amerika'daydılar.

"Gel," dedi Sabin, Harpy'ye. Kız itaat etmeyince eliyle yanına gitmesini işaret etti.

"O kadınlar..." diye fısıldadı Harpy.

"Mutlular." Her heceye güven sinmişti. "Erkeklerine kavuştukları için bu kadar heyecanlı olmasalardı, seni bizzat karşılardı."

"Biliyorlar mı..." Kız cümlesini tamamlamakta bir kez daha sıkıntı yaşıyordu.

"Ah, evet. Erkeklerini iblislerin ele geçirdiğini biliyorlar. Şimdi gel." Sabin parmaklarını oynattı.

Kız tereddütlüydü. "Beni nereye götürüyorsun?"

Sabin boştaki eliyle burnunu sıvazladı. Görünüşe bakılırsa bunu son zamanlarda çok sık yapar olmuştu. "İçeri gel ya da gelme. Burada durup karar vermeni bekleyecek değilim." Öfkeli adımlar ve kapının çarpılması.

Başka biri olsa, basitçe kucakladığı gibi omzuna atardı, diye düşündü Paris. Harpy'ye seçme şansı bırakmıştı. Akıllıcaydı.

Harpy sağına soluna bakınca Paris kendini onu kovalamaya hazırladı. Gerçi mağarada olduğu gibi hiper moda bağlarsa onu yakalayabileceğini hiç sanmıyordu. Ama gerekirse mücadele etmeye hazırды.

Zihninde bir tehlike çanı daha çalmaya başladı. Harpy gidebilirdi. Hemen şimdi. Hatta bunu daha önce, uçağa binmeden önce de yapabiliirdi. Tanrı aşkına, çölde kamp kurduklarında da kaçabiliirdi. Neden kaçmamıştı? Tabii eğer Paris'in şüphelendiği gibi buraya onlarla ilgili bir şeyler öğrenmek için gelen Yem değilse.

Sienna bunu inkâr etmiş olmasına rağmen aslında bir yemdi. Paris'i zehirlerken bile öpmüştü ve o sıradan bir insandı. Bu Harpy ne tür bir zarar verebilirdi?

Bırak da bunun için Sabin endişelensin. Senin başında yeterince bela var zaten.

Harpy sonunda Sabin'in peşinden gitmeye karar verdi ve çekingen adımlarla içeri girdi.

"Tutsakların sorgulanması gerek," dedi Paris ortaya.

Cameo koyu renk saçlarını omzundan arkaya attı ve çantasını almak için eğildi. Kimse ona yardım etmedi. Ona erkeklerden biriymiş gibi davranırlardı çünkü o böylesini tercih ediyordu. En azından Paris kendin böyle telkin ediyordu. Cameo'ya hiçbir zaman erkek değilmiş gibi davranmamıştı çünkü onunla yatmak istemiyordu. Belki Cameo da zaman zaman şımartılmak isterdi.

"Belki yarın," derken acılı sesi az kalsın Paris'in kulak zarını kanatacağı. "Dinlenmem gerek." Tanrılara şükür, tek kelime daha etmeden kararlı adımlarla içeri girdi.

Paris kadınları birazcık tanıyorsa, Cameo'nun yalan söylediğinden adı gibi emindi. Gözlerindeki bir ışıltı, yanaklarında pembemsi

bir renk vardı. Yorgun değil, tahrik olmuş görünüyordu. Kiminle buluşmayı planlıyordu acaba?

Son zamanlarda Torin'le çok fazla takılıyordu ve... Paris gözlemini kırpı. Elbette, hayır. Torin bir başka varlıkla, ona karşılaşacağı diğer insanlara hastalık bulaştırmadan ve bir salgın hastalığa sebep olmadan tensel temasta bulunamazdı. Bir ölümsüz bile bu zarardan korunamazdı. O ölümsüz ölmez ama Torin gibi olur, bir başkasının okşamalarını ciddi sonuçlara katlanmadan asla tadamazdı.

Aslında ne iş çevirdiklerinin bir önemi de yoktu. Paris'in halletmesi gereken işler vardı. "Gelen?" diye sordu diğerlerine. Bu pisliği hemen şimdi halletmek istiyordu. Avcılardan bilgi almayı ne kadar çabuk başarırsa kendini o kadar çabuk odasına kapayıp yaşadığını unutabilirdi.

Strider onu duymazdan gelerek ıslık eşliğinde kapıya doğru yürüdü. "Strider, adamım! Beni duyduğunu biliyorum. Bana sorguda yardım edersin, değil mi?"

"Ah, haydi ama. En azından yarına kadar bekleyelim. Bir yere gittikleri yok. Toparlanmak için biraz zamana ihtiyacım var. Cameo gibi erkenden hazır olurum. Tanrılara yemin ederim."

Paris iç geçirdi. "İyi. Git." Yoksa Cameo ve Strider çift mi olmuşlardı? "Ya sen, Amun?"

Amun başıyla onay verdi ama hareket dengesini kaybetmesine neden oldu ve bir inleme eşliğinde verandanın alt basamaklarına yığılıverdi.

Strider'ın, arkadaşının yanma gidip kolunu beline sarması bir saniye bile sürmedi. "Stridey amca yanında, endişelenme." Genelde serinkanlı duruşuyla bilinen savaşçının ayağa kalkmasına yardım etti. Gerekli olsa, onu taşırdı da ama Strider'dan koltuk değneği misali destek alan Amun arada sendelese de bir ayağını diğerinin önüne atmayı başarabilirdi.

“Ben yardım ederim,” dedi Aeron, Paris’in yanına gelerek. Gerçeği söylemek gerekirse, bu teklif Paris’i çok şaşırtmıştı.

“Legion ne olacak? Kız seni çok özlemişti.”

Aeron başını salladı. Sıfır numara tıraşlanmış saçlarının altından kafa derisi parlıyordu. “Burada olsaydı çoktan omuzlarımda olurdu.”

“Üzüldüm.” Bir dişiyi özlemenin nasıl bir şey olduğunu kimse Paris kadar iyi bilemezdi. Gerçi o ufak tefek iblisin dişi olduğunu öğrendiği zaman çok şaşırdığını itiraf etmeliydi.

“Böylesi daha iyi.” Aeron damarlı elini yorgun yüzünde dolaştırdı. “Bir şey... beni izliyor. Bir varlık. Güçlü. Kahire’ye gitmemizden bir hafta önce başladı.”

Paris’in midesi korkuyla kasıldı. “Öncelikle, böyle bir bilgiyi kendine saklamak gibi pis bir alışkanlığın var. Tıpkı aylar önce yaptığın o göksel toplantıda Titanlarla olanları döner dönmez anlatman gerektiği gibi, bunu da daha ilk fark ettiğinde anlatmalıydın. Seni izleyen her kimse, Avcıları seyahatimiz konusunda uyarmış olabilir. Biz...”

“Haklısın ve üzgünüm. Ama o şey her neyse, Avcılar için çalıştığını sanmıyorum.”

“Neden?” diye sordu Paris. Konuyu kapamaya hiç niyeti yoktu.

“O nefret dolu, yargılayıcı bakışların üstümde olmasının nasıl bir his olduğunu iyi biliyorum ve öyle bir şey değil. Bu... meraklı.”

Paris nedense rahatlamıştı. “Belki de bir tanrıdır.”

“Sanmam. Legion tanrılardan korkmaz ama bu şey her neyse ondan fena korkuyor. Sabin’in istihbarat işi için cehenneme gitmeye bu kadar kolay razı olmasının bir nedeni de bu. O şey gidince döneneceğini söyledi.”

Sesinde endişe vardı. Paris’in anlamadığı bir endişe. Legion taçlara düşkünlüğü olan bir iblis olabilirdi –bu düşkünlüğü kısa süre önce

Anyanmkilerden birini çalıp kalenin etrafında büyük bir çalımla dolaştığı zaman fark etmişlerdi- ama başının çaresine bakabilirdi.

Paris olduğu yerde döndü ve ona dikkatle baktı. “Gölgen burada mı? Şu anda?” Sanki bir düşmana daha ihtiyaçları varmış gibi. “Belki de her neyse ya da her kimse baştan çıkarıp senden uzaklaştırmayı başarabilirim.” Ve öldürebilirdi. O şeyin ne tür bilgiler edindiğinden emin olamazlardı.

Aeron başını salladı. “Bize zarar vermek niyetinde olduğunu gerçekten sanmıyorum.”

Paris duraksadı ve nefesini bıraktı. “Peki o halde. Bu konuyla daha sonra ilgileniriz. Geldiği zaman haberim olsun. Şimdi bok kafahılarla dolu zindanla ilgilenmeliyiz.”

“Her geçen gün biraz daha insana benziyorsun, farkında mısın?” Aeron bunu daha önce de söylemişti ama sesi eleştirir gibi değildi. Sırtından bir pala çekerken ıslığı andıran bir ses çıktı. “Belki Avcılar direnirler.”

“Şansımız varsa öyle olur.”

Hastalık muhafızı Torin masasının başında oturuyordu ama yüzü onu dış dünyaya bağlayan monitörler yerine odasının kapısına dönüktü. Arazi araçlarının kaleye yaklaştığını gördüğü anda sertleşmişti. Savaşçıların araçlardan inişlerini izlerken ani sızıyı bastırmak için kendini avuçlamak zorunda kalmıştı. Kaleye girişlerini tek tek izlemişti. Her an gelebilirdi ve...

Cameo odasına sessizce süzüldü ve kapıyı usulca kapadı. Kilidi çevirdi ve birkaç saniye boyunca sırtı ona dönük halde durdu. Uçları dalgalı uzun saçları beline kadar dökülüyordu.

Bir keresinde Torin’in o saçlara eldivensiz parmağıyla dokunmasına izin vermişti. Torin onun tenine dokunmamak için büyük özen göstermişti. Yüzlerce yıldır bir kadınla ilk gerçek temasıydı. O ipeksi

tutamların verdiği hisle, az kalsın boşalacaktı. Ancak Cameo ancak o minicik dokunuşa izin vermişti, ancak o kadarına izin verebilir, Torin ancak bu kadarını göze alabilirdi.

Aslında bu kadarını bile göze alabilmelerine şaşıırıyordu. Eldi-venlerini taktığı zaman sorun yoktu. Ona hastalık bulaştırma şansı sıfırdı. Ancak tene değen saç telleri, sıcaklığı hissedenden bir ten, bir dişiyle erkeğin teması? Bu, Cameo açısından cesaret ve güven, Torin açısından çaresizlik ve aptallık gerektirirdi. Saç, ten değildi ama ya eli kaysaydı? Ya Cameo üstüne doğru düşseydi? Nedenise ikisi de doğabilecek sonuçları göz önünde bulunduramamıştı.

Torin'in bir kadına son dokunuşunda koca bir köy haritadan silinmişti. Sonrasında Torin tenindeki kara kanın silinmesi için seneler boyunca kendini ovalamak zorunda kalmıştı. Ancak kendini virüsten arındırmasının imkânsız olduğunu görmüştü.

Bunu izleyen yüzyıllarda, sürekli pis ve lekeli olma hissini bastırmayı, gülümsemeler ve kurnaz şakalar arkasına gizlemeyi öğrenmişti ama asla sahip olamayacağı şeyin, bir eşin özlemini bir türlü yenememişti. Cameo onu en azından anlıyor, neyle baş ettiğini, ne yapıp ne yapamayacağını biliyor ve daha fazlasını istemiyordu.

Torin onun daha fazlasını istemesini diliyor ve bunun için kendinden nefret ediyordu.

Cameo yavaş hareketlerle ona döndü. Dudakları ısırılmış gibi kırmızı ve ıslak, yanakları al aldı. Göğsü hızlı ve sık nefeslerle inip kalkıyordu. Torin'in kendi soluğu gırtlığını dağılıyordu.

"Döndük," dedi Cameo boşuk bir fısıltıyla.

Torin yerinden kalkmadı ve aldırımıyormuş gibi kaşını kaldırdı. "Bir yerine bir şey olmadı ya?"

"Hayır."

"İyi. Üstündekileri çıkar."

Birkaç ay önce yaşanan o saç okşama olayının ardından, iyi arkadaş olmuşlardı. Bu, fazladan getirileri olan bir arkadaşlıktı. Diğer de aynı şeyi yaparken kendisine uzaktan uzağa zevk verme getirisi ama sonuçta bu da bir getiriydi. Bu her şeyi karmaşıktırılıyordu. Şimdiki zamanı ve geleceği. Cameo günün birinde ona gerçekten dokunabilecek, onunla sevişebilecek, içine girebilecek, onu öpebilecek, tadını alabilecek ve ona sımsıkı sarılabilecek bir sevgili isteyecekti ve Torin'in o herifi öldürmeden kenara çekilmesi gerekcekti.

O zaman kadar...

Cameo, itaat etmemişti.

"Belki de yeterince net değildim," dedi Torin. "Kıyafetlerini çıkarmamı istiyorum."

Cameo ona emrettiği için onu daha sonra cezalandıracaktı. Torin onu iyi tanıır ve erkek meslektaşları kadar güçlü olduğunu ispatlamak için büyük çaba harcadığını iyi bilirdi. Ancak şu anda ihtiyacın etkisi altındaydı. Torin, onun uyarılmışlığının tatlı kokusunu duyabiliyordu. Çok fazla direnemeyecekti.

Çok geçmeden, titrek parmaklarıyla gömleğinin etek uçlarını tuttu ve çekip çıkardı. Siyah dantel sütyen. Torin'in favorisi.

"Aferin kızım," dedi.

Cameo'nun kısılan gözleri, Torin'in pantolonunun ön kısmını zorlayan ereksiyonuna sabitlendi. "Buraya geldiğimde çıplak olmanı söylemiştim. *Sen* uslu bir oğlan değilsin."

Onun hüznü sesine alışık olan Torin diğerleri gibi irkilmedi. Ne içinden, ne dışından. O ses, Cameo'nun kimliğinin bir parçasıydı; savaşçı, güzel bir felaket, kasıtsız bir kâbus. Torin için kendi ruhunda da yankılanan içli bir melodiydi.

Torin kaskatı kesilmiş kemikler ve gergin kaslarla ayağa kalktı. "Ne zaman uslu oldum ki?"

Cameo'nun göz bebekleri büyüdü, göğüs uçları sertleşti. Torin'in ona kafa tutmasından hoşlanıyordu. Belki de nedeni bir ödülün değerinin, ne kadar çaba harcarsanız o kadar arttığını bildiği içindi.

Torin'in tek dileği, Cameo'yla sadece bir kez olsun bir savaş kazanabilecek güce sahip olmaktı. Sonuçta her zaman Cameo kazanıyordu. Torin kadınlar konusunda çok az tecrübeli ve burada yaşananlar konusunda çaresizdi. Ama her zaman görüntüyü kurtarırdı.

"Sen çıplak kalınca soyunacağım," dedi boğuk bir sesle. "Öncesinde değil." Düşünmeden edilmiş güçlü sözlerdi.

"Göreceğiz." Cameo siyah saçlarını savurarak şifonyere doğru ilerledi. Bakışlarını Torin'den ayırmadan, çizmeli ayağını önündeki sandalyeye dayadı. Bir ayakkabının bağcıklarının çözülmesi hiç bu kadar seksi bir eylem olmamıştı. Torin ona doğru fırlattığı ilk çizmeden başını yana çekip kurtuldu. İkincisinin göğsüne isabet etmesine ses çıkarmadı. Etkiden kaçınmak için gözlerini ondan bir an bile ayırmak gibi bir seçeneği yoktu.

Pantolonu aşağı kaydı. Cameo pantolonun içinden çıktı.

Sütyeniyle takım siyah dantel bir külot. Kusursuzluk. Her yerde silahlar. Mutluluk verici.

Göğüsleri küçük ve diriymi ve Cameo göğüs uçlarının gül tomurcuklarına benzediğini bilirdi. Sağ kalça kemiğinde oval bir beni vardı. Torin o beni yalamak için neler vermezdi ki. Ancak aklını başından asıl alan, kalçalarını saran parıltılı kelebek dövmesiydi.

Yandan hatta önden bakınca ışıltılı, göz alıcı şeklin ne olduğunu ayırt etmek mümkün değildi. Ancak ona arkasını döndüğü zaman şekil bir anlam kazanıyordu. Torin dilini keskin girinti ve çıkıntıların üstünde dolaştırmayı nasıl da isterdi.

Torin de benzer bir dövme taşıyordu ama onunki kırmızı çerçeveli ve akik taşı rengindeydi. Aslında bütün savaşçıların kelebek dövmesi vardı ama hiçbirinin iblis işareti aynı yerde değildi. Ayrıca

Torin diğerk erkeklerin işaretlerine ellerini, dudaklarını ya da bedenini değdirmek için en ufak bir arzu duymamıştı.

Cameo'nun, silahlarını çıkarması sona erdiğinde yanında küçük bir yığın oluşmuştu. Torin'e tek kaşını kaldırarak baktı. "Sıra sende." Sesi, yaşanmak üzere olanlardan, Torin'in bilmesini istediğinden daha fazla etkileniyormuş gibi titrek çıkmıştı.

Torin bundan bencilce bir mutluluk duydu. "Tamamen soyunmadın."

"Soyunabilirdim."

Torin buna bir son vermeli, onu yoluna göndermeli ya da başka bir şey yapmalıydı çünkü ikisi de bu işin ötesinin olmadığını ve ikisine de asla yetmeyeceğini biliyorlardı ama... soyunmaya başladı.

Cameo bu noktada her zamanki gibi inledi; bakışları adamın şişkin erkekliğine sabitlenmişti. Göğüslerini avuçlayarak, "Bana yapmak istediğin her şeyi tek tek söyle," diye emretti. "Hiçbir şeyi atlama."

Torin itaat etti ve Cameo parmaklarını vücudunda onun parmaklarıymış gibi gezdirmeye başladı. Torin ancak o iki kez boşaldıktan sonra kendine dokundu. Bu kez onun parmakları Cameo'nunkiler olmuştu. Ancak alabileceğinin bundan ibaret olduğunu, Cameo'ya asla sahip olamayacağını bir an bile unutmadı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM



“Kendime ait bir oda istiyorum.”
“Hayır.”

“Bu mu yani? Bu kadar eminsin?”

“Aynen öyle. Burada kalacaksın.” *Benimle birlikte*, diye eklememişti ama söylemesine gerek yoktu. Ne demek istediği gayet açıktı. “Budapeşte’de uzun süre yaşamadım, bu odayı da çok fazla kullanmadım ama yine de benim odam.” *Senin gibi*. Yine söylenmemişti ama oradaydı.

Gwen bir şekilde öptüğü ve yine öpmek istediği ama istenmediği için öpemediği, artık yabancı olmaya büyüleyici bir erkekle birlikte yabancı olduğu devasa bir kalenin, yabancı olduğu, insanı ürkütecek kadar erkeksi yatak odasının yabancı olduğu gösterişli yatağının kenarına ilişmişti. Ve aslında savaşçıyı tekrar öpmek için kıvranan o değil, Harpy’ydi. En azından kendine böyle söylüyordu. Harpy tehlikeyi ve karanlığı severdi ve yarı iblis Sabin bu tanıma kesinlikle uyuyordu.

Gwen ise sıklıkla sınırında dolaşan bir ağırbaşlılıktan hoşlanırdı.

Ağırbaşlılıktan olabildiğince uzak olan Sabin’in en az sesi kadar kaskatı hareketlerle çantasını boşaltmasını seyrederken kendi kendine *mesafeli olması en iyisi*, diye telkin etti. Elbette Harpy için.

Baş döndürücü ve sinir bozucu Sabin'i tekrar öpmek hiç akıllıca olmazdı. Fazla dikkatli ve Gwen'im iç huzuru için fazla gizemliydi. Ancak kahretsin ki çok seksiydi. Tıpkı Gwen gibi kaskatı olmakla birlikte eşyalarını boşaltma şekli neredeyse bir ön sevişmeydi. Kaslarının hareketleri...

Onu izlemeyi bırak. Bir ilişki yaşayabilecek değilsin ya. İlişki yaşamaktan bahseden kimdi? Karanlık tarafından çok korktuğu için her zaman "istediğini al ve kaç" tarzı bir kız olmuştu. Tyson'a altı ay süren bağılılığı sıradışı bir durumdu.

Tyson şimdi ne yapıyordu acaba? Başka biriyle mi birlikteydi? Hatta evlenmiş miydi? Ve eğer evlenmişse, Gwen ne hissederd? Gwen'i hiç düşünüyor muydu acaba? Nerede olduğunu, neden kaçırıldığını merak ediyor muydu? Belki de onu aramalıydı.

Önce elindeki işi hallet. "Neden seninle aynı odayı paylaşmak zorundayım?" diye sordu Sabin'e.

"Böylesi daha güvenli." Kimin için? Gwen için mi yoksa arkadaşları için mi? Bu düşünce Gwen'in canını sıktı. Ah, adamların ondan korkması iyi bir şeydi. Ona ilişmezlerdi. Ama onu birlikte takılmayacak kadar öldürücü bulan iblisler? Aslında gülünç olmalıydı. "Budapeşte'de kalacağıma çoktan söz verdim. Kaçmayacağım."

"Bunun bir önemi yok."

Gwen gözlerini kısınca kirpikleri birbirine karıştı. Sabin'in kısa cevapları can sıkıcıydı. "Diğerleri gibi senin de bir kız arkadaşın var mı? Bir karın?" İçinden *kaltak*, diye geçirmekten kendini alamadı. "Bu konuda söyleyecek bir çift sözü olacağından eminim."

"Yok, ama eğer olsaydı da bir önemi olmazdı."

Gwen onu yanlış duyduğundan emin olarak bakakaldı. "Önemi olmaz mıydı? Neden? Kız arkadaşların nazik ya da düşünceli davranmana layık değil mi?"

Sabin'in kadife bir torbayı tutan ellerinin eklemleri bembeyaz kesildi. Torbayı bir dolaba kilitlerken içindeki Ninja yıldızları ürper-tici bir tıngırtıyla birbirlerine çarptılar. Sabin ikinci kadife torbayı bileğinden çıkarmadı. "Hiçbir sevgilimi aldatmadım. Her zaman sadığumdır. Ama savaş, herkesin duygularından önce gelir. Her zaman."

Vay canına. Savaşı aşkın önüne koyuyordu. Hiç şüphesiz Gwen'in tanıdığı erkekler arasında romantizme en uzak olandı. Gwen'in, büyükannesini dünyaya getirdikten sonra karısını gülerek yakan büyük büyükbabasından bile beterdi. Sabin'i daha büyük bir dikkatle süzerken başını yana yatırdı. "Savaşı kazanmana faydası olsa, kız arkadaşını aldatır mıydım?"

Valizine dönen Sabin bir çift savaş botu çıkardı. "Ne önemi var?"

"Sadece merak ettim."

"O zaman, evet."

Gwen şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Öncelikle, Sabin bunu hiç rahatsızlık hissetmeden söylemişti. İkincisi hiç tereddüt etmemiştir. "Yani aldatırdım anlamında evet mi?"

"Evet, aldatırdım. Aldatmak zafer kazanmak demekse, aldatırdım."

Çifte vay canına. Dürüstlüğü... Gwen'in tadını kaçırmıştı. O bir iblisti ama Gwen nedense daha fazlasını beklemişti. Yoksa istemiş miydi? Aldatma ihtimali olan bir adamla asla çıkmazdı. Gerçi Sabin'le çıkmak gibi bir planı da yoktu ya.

Gwen tek olmak isterdi. Her zaman. Onun için paylaşmak hiçbir zaman kolay olmamıştı; o ve ırkının içgüdülerine ters düşüyordu. Sonunda korkularını bir kenara itip Tyson'la bir ilişki yaşamayı kabul etmesi bu yüzdendi.

Bildiği kadarıyla, Tyson ona sadık kalmıştı. Onunla seks biraz fazla yumuşaktı ama iyiydi çünkü Gwen her ne kadar kendini bir ilişkinin altından kalkabileceğine ikna etmiş olsa da kendini zevke teslim etmesinin felaketle sonuçlanabileceğini biliyordu. En

azından Tyson onu sevmiştı ve kendisinin de onu sevdiğini düşünüyordu. Şimdi aradan geçen aylar sayesinde Tyson'ın sadece temsil ettiğı şeyi, normallığı sevdiğini anlamıştı. Ayrıca birbirlerine çok fazla benziyorlardı. Tyson haciz memurluğu ve arkadaşları ondan nefret ediyordu. Gwen ise çatışmadan nefret eden, ırkının acıdığı bir Harpy'ydi. Ancak benzerlik bir arada kalmak için yeterli neden değildi. En azından sonsuza kadar.

Gwen'in içinden bir ses, Sabin'in yanında kendini rahat bırakabileceğini söylüyordu. Sabin ne mağarada, ne uçakta Harpy'sinden kaçmaya kalkışmıştı. Ve güçlü olduğu için bir insandan daha fazlasının hakkından gelebilirdi. Ama hem cesur hem de ölümsüz olmasına rağmen, Gwen onun sunduğu her şeyi kaldırabileceğinden emin değildi. Kimse kaldıramazdı.

Yine de kendini yatakta nasıl olacağını merak ederken buldu. Uysal olmayacağını tahmin edebiliyordu. Yatakta oldukça iyi olabilir ve âşığından da aynı şeyi beklerdi. Gwen ona ne sunabilirdi ki?

"Yani bir karın yok ve şu anda bekâr mısın?" diye sordu çatlak bir sesle. Kimsenin onunla çıkacak kadar deli olabileceğini hayal edemiyordu. Evet, yakışıklıydı. Evet, sadece öpüşüyle bir kadını cennetin kapısına götürebilirdi. Ama onunla anlık haz sadece kalp kırıklığıyla son bulurdu. Herhalde bunu anlayan tek kişi Gwen olamazdı.

"Bunca soru neden?"

"Sadece sessizliği bozmaya çalışıyorum." Yalan. Son zamanlarda içinden sorular taşar gibiydi. Her şeye rağmen onu kurtaran bu savacı konusunda meraklı olmanın ötesine geçmişti.

"Sessizliğin bir sakıncası yok," diye homurdanırken Sabin'in kafası neredeyse çantasının içine gömülüydü.

"Bekâr mısın, değil misin?"

"Her şeyden korktuğun zaman senden daha çok hoşlanıyordum."

Gwen onun yanındayken her zamankinden daha az çekingen davrandığını fark etti. Arkadaşlarının, kadınlarına gösterdikleri sevgiden güç almış olmalıydı. En azından şimdilik. “Ee? Bekâr mısın?”

Sabin iç çekti, belli ki pes etmişti. “Evet, bekârım.”

“İnanmak zor değil,” diye mırıldandı Gwen. Büyük olasılıkla son kız arkadaşı kışına tekmeyi basmıştı. “Pekâlâ, bu birlikte yatacağımız anlamına gelmiyor. Kendine uyuyacak başka bir yer bulsan iyi edersin çünkü yatağı ben alacağım.” Cesur sözler. İçinden, blöfünü görmemesi için dua ediyordu.

“Endişelenme. Yerde yatacağım.” Sabin kırışık gömlekleri dolabın yanındaki kirli sepetine attı. Kirli çamaşırlarını ayıran yarı iblis bir savaşı. Her gün görebileceğiniz bir şey değildi.

“Ya orada kalacağına güvenmiyorsam?”

Sabin bir kahkaha attı. Acımasız bir sestti. “Çok kötü. Seni gece boyunca yalnız bırakmaya niyetim yok.”

Yeterince rahatlatıcı değildi. Ondan uzak duracağına söz vermemişti ve cinsel anlamda onunla hiçbir ilgisinin olmayacağını iddia etmiş de değildi.

Etmış miydi?

Peki Gwen etmesini istiyor muydu?

Savaşının profilini süzerken bakışları bir süre burnuna takıldı. Ortalamanın biraz üstünde bir uzunluğu olsa da burnu ona soylu bir hava katıyordu. Elmacık kemikleri çıkık, çenesi köşeliydi. Genel olarak sert görünüşlü ve Gwen’in zaman zaman hayalinde canlandırdığı çocuksulukla alakası olmayan bir yüzdü.

Ancak kirpikleri neredeyse kadmsı sayılacak kadar gürdü. Gwen buna daha önce dikkat etmediğini fark etti ama kirpikleri o kadar gürdü ki göz çevresi kurumla boyanmış gibi duruyordu.

Gwen kollarıyla karnını sardı ve bakışlarını ilgi uyandıran yüzünden ayırıp vücuduna odakladı. O kaslar. Bir kez daha büyülen-

diğini fark etti. Tıraş takımını kaldırırken Sabin'in kollarının üst kısmındaki damarlar şişti. Bilekliğinin zincirleri ve deri kayışı kalın bileğini sarıyordu. Uzun bacakları banyoya giden yolu yutarcasına kat etti. Gwen'in şansы yaver giderse, gömleğini çıkarır ve ona kaslarını bir kez daha görme fırsatını verirdi. Belki de kaburgalarının üstünü kaplayan ve pantolonunun belinde gözden kaybolan kelebek dövmesini de yeniden görebilirdi.

"Şimdi sorgulama sırası bende," dedi Sabin banyonun kapısından. Omzunu kapının pervazına yaslamıştı. "*Neden* kaçmadın? Ya da en azından, neden kaçmayı denemedin? O çölde bilinmezle karşı karşıya kalmak istemediğini söylediğini biliyorum. Bunu bir yere kadar anlıyorum. Ama sonra küçük iblis sırrımızı keşfetmene rağmen kaldın. Hatta bana yardım edeceğini söyledin."

İyi soru. Gwen önce uçak yere indiğinde, sonra da arazi aracı durduğu anda kaçmayı *düşünmüştü*. Sonra o kadınlar kaleden dışarı fırlayıp da deli gibi âşık oldukları adamların kollarına atılınca duraksamıştı. İblis savaşçılar kadınlara karşı nazik ve sevecendiler. Hatta çok kıymet verir gibi, müthiş saygılıydılar.

Her şeyden çok bu, Gwen'i iblislerle ilgili fikirlerini yeniden değerlendirmeye itmişti.

Bu adamlar Gwen'in beklediğinin tam aksi çıkmışlardı; kendilerince son derece onurlu (şu ana kadar) ve neredeyse naziktiler. Onu korumayı ister gibiydiler. Daha da iyisi ona açıkça daha güçlü, cesur ve vahşi olmasını diler gibi hüsrana dolu gözlerle bakmamalarıydı.

Gwen ne zaman bir masuma zarar vermeyi reddetse, annesi, *İçindeki melek yüzünden* diye söylenirdi. *Onunla yatmamam gerektiğini bilmeliydim*. Kız kardeşleri onu çok sevdikleri için hemen savunmaya geçerdiler ama Gwen onların da kendisini güçsüz bulduklarını bilirdi. Gerçek, ablalarının gözlerinden taşardı.

Babası onu tamsa gurur duyardı. Böyle bir iyi kalpliliği takdir edeceğine hiç şüphe yoktu.

“Ee?” diye üsteledi Sabin.

“Sana senin gibi cevaplar verebilirdim,” dedi Gwen çenesini dikleştirerek. *Güçlüyüm. Hakkımı savunabilirim.* “Sizden neden mi kaçmadım? Çünkü. Nedeni bu.” *İşte. Nasıl oluyormuş bakalım.*

Sabin dilini dişlerinin üstünde dolaştırdı. “Hiç eğlenmiyorum.”

“Eh, ben de öyle!” *İşte bu. Bu kadardı.*

“Hayatım, konuş benimle.”

Bu sevgi sözcüğünü söyleyişi, çikolatalı eklerde bir araya getirilmiş bir okşama, bir fantezi ve bir lanetten farksızdı. Elbette çalıntı bir eklerde. “Yanında güvende hissediyorum,” diye itiraf etti sonunda. Tercihini neden gerçekten yana kullandığını bilmiyordu. “Oldu mu?”

Sabin homurdanarak onu şaşırttı. “Çok saçma. Beni tanımıyorsun bile. Ve eğer gerçekten o kadar aptalsan o zaman neden ayrı oda istedin? Neden beni böyle sorguya çekiyorsun?”

Gwen’in yanakları alev alev yanıyordu. *Aptaldı.* “Buraya senin isteğinle gelmeme rağmen, beni kalmaktan vazgeçirmeye çalışır gibi konuşman neden? Kaçmamı falan mı istiyorsun?”

Sabin başını iki yana sallamakla yetindi.

“O zaman en azından nazik davranır gibi yapamaz mısın? Sürekli olarak?”

“Hayır.”

Yine, hiç tereddüt etmemişti. Bu hali Gwen’in canını ciddi anlamda sıkınlara başlıyordu. “Pekâlâ. Ama bana bir an kibarken, hemen sonra neden acımasız davrandığını söyle.”

Sabin’in çenesinde bir kas gerildi ve dişlerini gıcırdattı. “Ben sana iyi gelmem. Bana güvenmek sana sadece acı getirir.”

Ona acı vermek istemiyor muydu? “Neden böyle söylüyorsun?”

Cevap gelmedi.

“İblisin yüzünden mi?” diye üsteledi. “Sen hangi iblisi taşıyorsun?”

“Bir önemi yok,” diye homurdandı Sabin.

Yani yine cevap vermeyecekti. Zaten akla yatkın bir cevap da yoktu. Belki yalan söylüyor olması, iblis olması ve iblisler hep öyle yaptığı için aslında ona acı vermek istemesi dışında. Ancak tamamen kötü de olamazdı. Arkadaşlarını gerçekten seviyordu. Bu onlara her bakışında anlaşılıyordu.

“Sizin için ne yapabileceğimi düşündüğünü tekrar söyle,” dedi sırf kendisinden bir şey talep ettiğini ve eğer istemezse ona yardım etmek zorunda olmadığını hatırlatmak için. “Beni neden yakınında tutmak istediğini söyle.”

Sabin ilk kez memnuniyetle cevap verir gibiydi. “Düşmanımı, Avcıları öldürmek için.”

Gwen’in dudaklarından bir kahkaha koptu.

“Ve böyle bir şey yapabileceğime gerçekten inanıyor musun? Kasten,” diye ekledi aceleyle. Mağarada istemeden yaptığı şeye dair yeni bir hatırlatmaya ihtiyacı yoktu.

Sabin bıçak gibi keskin, delici bakışlarını ona sabitledi. “Doğru şartlar altında, bence neredeyse her şeyi yapabilirsin.”

Doğru şartlar. Bir başka deyişle, canı için korktuğu, öfkeden çıldırdığı zamanlar. Sabin bunu da yapacaktı. Onu kendini kaybetme derecesinde tehlikeye ya da öfkeye sevk edecekti. Savaşını kazanmak için ne gerekiyorsa yapardı. “Bana kontrolü öğretmeye ne oldu?”

“Deneyeceğimi söyledim. Başaracağımı değil.”

Ondan kaçmayı denemek için daha iyi bir nedeni hiç olmamıştı. Sabin sandığından çok daha tehlikeliydi. Ancak bir yanının ona yardım etmeyi gerçekten istediğini yeni anlamışken hiçbir yere gidemezdi. Öldürme kısmında yardım etmek, gerçek savaşın parçası olmak istemiyordu ama dışarıda Chris gibi başka dişileri avlamakla meşgul adamların olduğunu bilmek hoşuna gitmiyordu. O adamları

durdurmakta ufacık bir rol oynayabilecekse, bunu yapmaya mecbur değil miydi?

“Canından korkmuyor musun?” diye sordu. “Harpy’ye yenilirim, öldürdüğüm Avcıların havasını atacak kadar uzun süre sağ kalamayabilirsin. Ölümsüzler bile *doğru şartlar altında* öldürülebilirler.”

“Bu, almaya gönüllü olduğum bir risk. Dedğim gibi en yakın arkadaşımı, Güvensizlik’in muhafızı Baden’i öldürdüler. Baden ölümü hak etmeyen, harika biriydi.”

“Nasıl öldürürdün?” Birlikte tutsak edildiği kadınlara yaptıklarını gördükten sonra, Gwen hayal bile edemiyordu.

“Onu baştan çıkarması için bir kadın gönderdiler ve eylemin ortasında ona pusu kurup kafasını kestiler. Ama daha yeni bir neden istiyorsan, Avcılar yayılan her hastalıktan, sevdiklerinin ölümlerinden, söylenen her yalandan, işlenen her şiddet eyleminden beni ve kardeşlerimi sorumlu tutuyorlar. Önemseme aptallığını gösterdiğim insanları öldürdüler ve beni gömmek için her şeyi yaparlar. Her şeyi. *Bana* kötü derken, kendileri herkesi ve her şeyi yok edebilirler.”

Gwen’in tek söyleyebildiği, “Ah,” oldu.

“Evet. Ah. Hâlâ bana yardım edemeyeceğini düşünüyor musun?”

Sabin karşısında duran güzel kıza sıkı sıkıya bağlanmıştı. Kollarından kucağına dökülen kızıl bukleler, ıslıl ıslıl parlayan gümüşü benekli altın rengi gözler. O yuvarlak yanaklarda yanan pespembe renk.

Görünüşünden çok, kızın yeni kavuştuğu ruh halini seviyordu. Aksi yöndeki bütün homurdanmalarına rağmen. Güç, müthiş seksi bir şeydi. Özellikle de doğal yollardan gelmeyen güç. Doğası gereği utangaç olsa da Sabin’dan, bu evden ve hatta kendi gölgesinden korksa da yatağında sakın sakın oturuyor, geri adım atmayı reddederek, başı dik bir halde onu sorguya çekiyordu. Gerçekten hatırı sayılır bir yaratıktı.

Tabii eğer dünyanın en büyük aktrisi değilse. Şüphe.

Sabin homurdandı. Gwen aktris falan değildi. Avcılar tarafından tutsak edilip işkenceye maruz bırakılmıştı, onlara yardım etmiyordu. Şüphelerinin sinirimi bozuyorsun.

Belki de senin ve arkadaşlarının hayatta kalmanızı sağlıyorumdur. Ölü olmaktansa tetikte olmak iyidir. Sonuçta Danika aslında Avcılara bilgi sağlarken buraya kurtarma kandırmacısıyla gelmişti.

Sabin yutkundu.

Harpy'ye ulaşmama izin ver. Bırak onun içine sızayım ve gerçeğe ulaşayım.

Sabin, Reyes ve Danika'nın şimdiki hallerini gözünde canlandırdı. Mutlu. Âşık. Kötü niyetlerin iyiye dönüşebileceğinin kanıtıydılar. Çeneni kapayacaksın. Yapacağın bu olacak. Kendisine gelince...

Gwen'e bakarken, Reyes gibi masallara layık bir sona kavuşmanın kaderinde olmadığını en ufak bir şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu. Bir kadın, bir erkeğin kendini kesmesini seyretmenin altından kalkabilirdi. Ama kendine olan bütün saygısını kaybetmenin altından kalkamazdı. Gwen daha şimdiden o noktaya çok yakındı.

Onu bugün olduğu kıza dönüştüren başka ne vardı? Daha doğrusu kadına. Sonuçta Ashlyn'den de Danika'dan da büyüktü.

Sabin ona dair her şeyi, hayatının en ufak detaylarını merak ediyordu. Aile, dostlar, sevgililer. Ve Gwen de onu merak ediyordu. Bu keşif, Sabin'in gereğinden fazla hoşuna gitmişti. Hatta olması gerekenden çok daha fazla. Bütün sorularını cevaplamak, ona her şeyi anlatmak istemişti ama bunun tehlikelerinin farkındaydı. Kendine dönük öfkesi onu her zamankinden daha fazla çıkışmaya itmişti. Daha fazla çıkışması, daha az tahrik olduğu anlamına gelmiyordu.

Orada öylece dururken bile arzusun içinden dışına taşıtığını hissedebiliyordu. Saçlarını parmaklarına dolamak, o dolgun vücu-

dun altında, üstünde titrediğini hissetmek, mutluluk çılgınlıklarını duymak istiyordu.

İblisi Gwen'e ulaşma, zihnini istila edip şüpheyle doldurma telaşıyla dizginleri bir kez daha çekiştirmeye başlamıştı. Aslında fısıltılar çoktan başlamıştı. *Yeterince iyi değilsin, yeterince hoş değilsin, yeterince güçlü değilsin.* Onları zihninin içinde tutmak için gücünün her damlasını kullanmak zorunda kalıyordu. Gwen'in zihnine ulaşacak olurlarsa...

Sabin iblisle nasıl mücadele edeceğini, şüpheleri nasıl geri püskürteceğini biliyordu ama Gwen bilmiyordu. İblisin tam istediği gibi, altında ezilirdi.

Neden Ashlyn'in Maddox'a yaptığı gibi Gwen de onun eziyetine son veremiyordu? Anya'nın Lucien'e yaptığı gibi, karanlık yanını neden cezbedemiyordu? Danika'nın Reyes'e yaptığı gibi kötülük kıvranımlarına neden gem vuramıyordu? Tam tersine Gwen içindeki canavarı tahrik edip ayaklandırıyordu.

"Sana istediğin şekilde yardım edip edemeyeceğimi gerçekten bilmiyorum ama kaybın için üzgün olduğumu biliyorum," derken Gwen'in sesinde samimi bir hüznün vardı.

"Teşekkürler." Ne kadar... tatlıydı. Sabin'in kaşları çatıldı. Gwen'in kalbini ve duygularını daha iyi koruması gerekiyordu. Sabin için üzülmek ona iyi gelmezdi. Sabin duraksadı. Bir erkek arkadaş gibi düşünmeye başlamıştı. Erkek arkadaş demişken... "Senin erkek arkadaşın var mı?"

"Vardı. Eskiden."

Sabin tutsaklığından önce, olduğunu tahmin etti. İlişkileri nasıldı acaba? Zavallı adam, canavarı uyandırmamak için her sözüne ve davranışına dikkat etmek zorunda mı kalmıştı? "Onu özlüyor musun?" Genç kızın ses tonunda hüznün hissetmişti.

"Özlüyordum, evet."

Pekâlâ, işte bu Sabin'i sinirlendirmişti. "Seni aldattı mı yoksa? O saçma sapan soruları bu yüzden mi sordun?"

"Saçma sapan mı?" Gwen'in pembe dili öfkeyle dudaklarının üstünden geçince, o dili başka bir yerde hayal eden Sabin'in aleti kıpırdandı. Kendi üstünde. Vücudunun ortasında bir yerde demek daha doğru olurdu. "Hayır. Beni aldatmadı. O dürüst biriydi."

Nedense bu karşılaştırma, Sabin'in daha da sinirlenmesine neden oldu. "Ben dürüstüm. Daha önce de söyledim. Yapacaklarım ve yapmayacaklarım konusunda yalan söylemem. Söyleyemem."

Gwen tek kaşını kaldırdı. "Söyleyemem derken?"

"Bu konuya girmeyeceğim," dedi Sabin dişlerini sıkarak. Gwen'in, kalbini daha fazla korumaya ihtiyacı olabilirdi ama kendisi de sözcüklerine dikkat etmek zorundaydı.

"Aldatmaya istekli olduğun konusunda gerçeği söylemen seni benim insanımdan daha iyi biri yapmaz. Tyson hiçbir koşulda ihanet etmezdi. Beni seviyordu."

İnsanı mı? Onun insanı! "Adı Tyson mı? Sana bu haberi vermekten nefret ediyorum ama bir tavuk markasıyla çıkmışsın. Ayrıca yerinde olsam, onun onurundan o kadar da emin olmazdım. Arkanı döndüğün anda birini becerdiğine bahse girerim. Hem madem seni o kadar seviyordu, neden bulmak için uğraşmadı?" Sabin içinden bir küfür savurdu ve dudaklarını birbirine bastırdı. Bu korkunç sözler ona değil, iblisine aitti. Sabin piçin dizginlerine sıkı sıkı yapıştığı ve Gwen'in zihnine girmesine izin vermediği için başka bir kaçış yolu bulmaya karar vermişti.

Gwen'in rengi attı. "Bü-büyük olasılıkla uğraşmıştır."

Sabin'in sinirinden geride kalan ne varsa, suçluluk duygusu ve utançla gölgelendi. Gwen cesur görünmeye çalışsa da aslında kırılgandı. Ama bu Sabin'in şüphelerini doğruluyordu. Birkaç adi şüphyle kızın ufak olması hazırды. Sabin ondan uzak durmalıydı.

Peki bunu yapabilir miydi? Ondan etkilenmişti. Odasında kalmasını ayarlamıştı. Onunla. Yalnız. Aptal! Ama bu onu diğerlerinden ve kendinden korumanın tek yoluydu. Ve aptal gibi, yakınında olma düşüncesi hoşuna gidiyordu. Ondan keyif alıyordu. Güzelliğinden öte, hazırcevaptı –en azından korkmadığı ya da sessizliğe gömülmediği zamanlarda– ve çok tatlıydı.

Bütün Harpy’lerin Gwen kadar baştan çıkarıcı ve dikkat çekici olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Kız kardeşlerini kaleye getireceğine söz verdiğine göre bunu öğrenecek demekti. Vermek istemediği bir sözdü. İlk başta. Daha fazla Harpy daha fazla tehlike demekti. Ama sonra daha fazla Harpy’nin aynı zamanda Avcılara karşı daha fazla silah anlamına da geldiğini fark etmişti. Gwen’in kız kardeşlerini, biricik kardeşlerini inciten adamları yok etmesine yardım etmeye bir şekilde ikna edecekti.

Tabii onu seviyorlarsa, dedi Şüphe. Kaçırıldığı zaman onu aradılar mı acaba?

Kahretsin. Sabin bunu hiç düşünmemişti. Gwen bir yıldır hücredeydi. Onu bulmamış, kurtarmamışlardı. Tıpkı o piç Tyson gibi.

Yumruklarını sıktı. Kız kardeşleri ona yardım etmek istemiyorlarsa sorun değil. Gwen yanındaydı. Neler yapabileceğine gözleriyle şahit olmuştu.

“Bak, söylediklerim için özür dilerim,” dedi kendini zorlayarak –özür dilemekten nefret ederdi– ve kapıya doğru yürüdü. “Odanın sana kalmasını istiyorsun, tamam. Sana birkaç saat zaman verebilirim. Ancak sakın bu odadan çıkmaya cüret etme. Yemek göndereceğim.”

Gwen bariz bir zevkle ve istekle inledi ama “Hiçbir şey göndermeye zahmet etme,” dedi. “Yemeyeceğim.”

Sabin sırtı ona dönük halde durdu. Ona ne kadar bakarsa o kadar çabuk yumuşuyordu. “Yemeğe başlayacaksın, Gwen. Anlıyor

musun? Seni esir alan o adamlar gibi olduğumu, seni kasten açlığa mahkûm ettiğimi düşünmeni istemiyorum.”

“Öyle düşünmüyorum,” dedi Harpy inatçı bir tavırla. “Ama yemeyeceğim. Ve beni burada, iblislerin ulaşabileceği bir yerde bırakıyorsun, öyle mi? Nereye gidiyorsun?”

“*Ben de* bir iblisim,” dedi Sabin diğer sorusunu duymazdan gelerek. Bu konuda gittikçe daha iyi oluyordu.

“Biliyorum.” Gwen’in güç duyulan sesi tereddütlüydü.

Sabin’in midesi kasıldı. Biliyordu ama bir önemi yoktu, öyle mi? Hiç bu kadar güçlü kelimeler duymamıştı. “Bana ihtiyacın olursa, yakınlarda olacağım. Seslenmen yeterli. Aslında daha iyi bir fikrim var. Anya’yı yanma göndereceğim. O ve Lucien’in... hasret gidermek için yeterince zamanı oldu. Güvende kalmanı sağlar.” Ve gerekirse, Gwen’i bir şeyler yemeğe ikna edebilirdi. Birini yapmak istemediği bir şeyi yapmaya ikna edecek biri varsa, o da ele avuca sığmayan Anya’ydı. “Olduğun yerde kal.”

Kapıyı arkasından kapayıp Gwen’i keşfe, casusluğa hatta Avcıları aramak için telefon bulmaya –*onlar için çalışmıyor, lanet olası!*– çıkarak arkadaşlarından biriyle burun buruna gelmemesi için içeri kilitlerken bir Harpy’yi Anarşi tanrıçasıyla bile bile bir araya getirmek üzere olduğunu ancak fark edebildi. Harika. Yarın sabah kellesi hâlâ yerinde duruyor olursa şanslıydı.

DOKUZUNCU BÖLÜM



Sabin kalenin içinde ilerlerken aşağıdaki zindanlardan yükselen Sacı dolu haykırışlar duvarlarda yankılanıyordu. Biri tutsakları sorguya çekiyordu. Kendisi de orada yardım ediyor olmalıydı ama önce Anya'yla konuşması gerekiyordu.

Evet, bir kadını görevinin önüne geçirdiğinin farkındaydı ama Gwen'in konforunu sağlamak ufak bir şeydi ve çok fazla zamanını almayacaktı. Ama bu bir daha olmayacak diye kendine telkin etti.

Bir dahaki sefere işkence yapılırken, Gwen'in canı cehenneme, sıranın en başında o duracaktı.

Yine de... Gwen'den ayrılmak tuhaf bir şekilde yanlış geliyordu. Bir yanı, büyük bir yanı –kahretsin ki kocaman bir yanı– onunla olması, korkularını yatıştırması, ona her şeyin yoluna gireceği güvencesini vermesi gerektiğini düşünüyordu.

Bir dişiye üzüntüden başka bir şeyin güvencesini veremem, diye düşündü kasvetle. Hele bir kez daha öpmek için can attığı bir dişiye.

Uçaktaki öpüşmeleri onu az kalsın öldürüyordu. Hiçbir şey daha tatlı gelmemiş, hatta bu kadar müthiş derecede patlayıcı olma potansiyeline sahip olmamıştı. Ancak kendine o öpüşe katılma iznini vermesi Şüphe üstündeki sağlam gücünü kaybetmesi anlamına gelirdi ve bu durumda iblis zihinsel kanı çekerdi ve bu Sabin için

şüpheye yer bırakmayan tek sonuçtu. Gwen zaten savunmasız bir durumdaydı ve Sabin olduğu şey ve kişiden korkuyordu. Yeni bir öpücük aptallığın elle tutulur kanıtından başka bir şey olmazdı.

Ayrıca neden onun eski sevgisiyle anılarını lekeleyerek durumu daha da kötüleştirmişti? Her ne kadar onu buna iblisi itmiş olsa da güvendiği adamın ona sadık olmasının imkânsız olduğunu söylemesinden daha alçak bir davranış olabilir miydi? Daha da kötüsü, geçen her saniyeyle iblisinin Gwen'in zaten iyice azalmış olan güvenini yok etme arzusu daha da güçlenmişti. Belki de Sabin iblisine sürekli uzak durmasını emrederek, Gwen'i kendi elleriyle yasak meyveye dönüştürmüştü.

Gerçi bunun için yapılabilecek bir şey yoktu. Şüphe'yi dizginlemeye son vermesi halinde, Gwen'in sallantıdaki özgüveni tamamen yok olacaktı. Güveni yerle bir olacaktı. Ve Sabin buna izin veremezdi. Silahını korumak zorundaydı. Kızın ruh halini önemsemesinin tek nedeni elbette buydu.

Tek yapması gereken, onu en iyi şekilde nasıl kullanacağını çözmekti. Belki de onu Avcılara katılmış gibi görünmeye ve darbeyi içeriden indirmeye ikna edebilirdi. Bu kesinlikle imkânlarını arttıırırdı.

Avcılar binlerce yıldır aynı stratejiyi deniyordu. Baden en büyük başarıları olmuştu. Sabin'in kendi üçkâğıtlarını onlara karşı kullanma zamanı çoktan gelmişti.

Peki Gwen'i buna ikna edebilecek miydi?

Kalenin içinde ilerlerken bu düşünce zihnini kurcalıyordu. Vitraylı camlardan koridora vuran rengârenk ışık prizmaları havada dans eden tozları aydınlatıyordu.

Sabin burada yaşamaya başlayalı uzun zaman olmamıştı ama o bile dışı sakinlerin mekâna hayat verdiğinin farkındaydı. Dekorasyona kattıkları detaylar, Sabin'in oraya ilk gelişinde hissettiği kasveti gidermişti. Mobilyaları Ashlyn seçmişti. Sabin bu tür şeylerden pek

anlamazdı ama ona Viktorya dönemi İngiltere'sinde geçirdiği seneleri hatırlattıkları için pahalı parçalar olduklarından şüpheleniyordu.

Mobilyalar artık Reyes'in kendini kesmek zorunda kaldığı zamanlarda dökülen kanı gizleme amacıyla kırmızı renkte değildi. Kırık beyaz bir kanep, pembe kadifeyle kaplı bir koltuk, bir atlıkarınca atı, ceviz ve mermerden yapılma bir masa vardı. Hatta Maddox ve Ashlyn'in odasının hemen yanma bir bebek odası bile eklenmişti.

Anya da... ekstraları tedarik etmişti. Bir köşede duran ciklet makinesi, çarpmamak için yana kaymak zorunda kaldığı striptizci direği, merdivenlerin yanına yerleştirilmiş Pacman oyun makinesi.

Duvarları süsleyen tabloları Danika yapmıştı. Bazıları gökyüzünde süzölen meleklerle, bazıları cehennemde sinsice dolaşan ibislere aitti ama her biri, Danika'nın bir zamanlar Her Şeyi Gören Göz olarak gördüğü vizyonlardı. O tablolar sayesinde artık onları kontrol eden tanrılar kadar içlerindeki şeyler hakkında da bilgi sahibi oluyorlardı.

Elbette cennet ve cehennemden görüntülerin arasına Anya'dan başka "ekstralar" da serpiştirilmişti. Bunlar çıplak adam tablolarıydı. Anya o tabloları herkesin dehşet dolu bakışları arasında Avcıların son bombalı saldırısından korumayı başarmıştı. Sabin sadece bir kez içlerinden bir tanesini indirtmeye kalkmış ve ertesi sabah yerinde *kendi* çıplak portresini bulmuştu. Tanrıçanın tabloyu nasıl o kadar çabuk ve doğru bir şekilde tamamladığını hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Ve bir daha asla tablolarından birini indirmeye kalkmayacaktı.

Sabin, Anya ve Lucien'in yatak odasına çıkan basamakları çıkma niyetiyle köşeyi dönüp eğlence odasının açık kapısının önünden geçti. Geçerken göz ucuyla uzun boylu ve ince yapılı birini gördü ve birkaç adım geri geldi. Kapıda durdu ve Anya'yı gördü. Kısacık deri elbisesi ve sivri topuklu çizmeleriyle bir dişi ancak bu kadar mükemmel olabilirdi. Tek bir kusuru yoktu. Çarpık espri anlayışı dışında.

Arkadaşı William’la birlikte Guitar Hero oynuyordu. Müziğin çılgın ritmine uygun olarak başını sallarken, bukleler etrafında dans ediyordu. William ölümsüzdü ve tıpkı Efendiler gibi o da bir süre önce cennetten kovulmuştu. Efendiler hatalarıyla az kalsın koca bir dünyayı yok ederken, William’ın tek suçu yanlış kadını baştan çıkarmaktı. Ya da iki. Ya da üç bin. Paris gibi, evli olsun olmasın onu kabul edecek her kadınla yatağa girmişti. Tanrı kraliçeyle bile. Kral Zeus ikisini birlikte yakalamış ve William’ın dediği gibi “tepesi atmıştı.”

Şimdi kaderi Anya’nın ondan çaldığı ve her defasında sadece birkaç sayfasını geri vermek istediği bir kitaba bağlıydı. Sözüm ona onu bir lanetin –bir kadınla ilintili bir lanetin– beklediğini öne süren bir kitaba.

Savaşçı özüne sadık bir halde bir yandan davullara vururken, o şekermiş ve tatlıyı çok sevmesine rağmen, uzun süredir yasaklarla yaşıyormuş gibi, Anya’nın poposunu izliyordu. Kaşlarını oynatarak, “Bunu bütün gün yapabilirim,” dedi.

“Notalarına dikkat et,” diye azarladı Anya. “Kaçırıyor ve orkestrayı aşağı çekiyorsun.”

Bir sessizlik oldu ve arkasından ikisi de güldüler.

“Onu övme, Gilly. Elinden gelenin en iyisini yapmadı. Sadece çok... Ah, boş versene! Ona ne kadar berbat olduğunu söyle yeter.” Anya gitarın üstündeki parmaklarını bir an bile yavaşlatmadan döndü.

Gilly de orada mıydı? Sabin odaya baktı ama ona ait bir iz görmedi. Sonra Anya ve William’ın kulaklıklarını fark etti ve Gilly’yle uzak mesafeden oynadıklarını anladı.

Sabin omzunu kapıya dayadı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve şarkının bitmesini sabırsızlıkla bekledi. “Lucien nerede?”

Anya ile William ne ona döndüler, ne hayret dolu bir ses çıkardılar ne de varlığına şaşırmış gibi yaptılar.

“Ruhlara eşlik ediyor,” dedi Anya gitarını kanepeye atarken. “Evet! Yüzde doksan beş yaptım! Gilly sen yüzde doksan sekiz, zavallı William da ancak elli altı yapabildi.” Duraksadı. “Ne demiştin? Mutluğumuzu bozan adamı övmek yok. Evet, sen de. Görüşürüz, fıstık.” Kulaklığını çıkarıp gitarın yanına attı. Sonra sehpadan bir peynirli kraker kutusu aldı ve zevkten gözlerini yumarak yavaş yavaş yemeğe koyuldu.

Sabin’in ağzı sulandı. Peynirli kraker en sevdiği şeylerden biriydi. Anya bir şekilde oraya gelip onu arayacağını biliyordu ve niyeti ona takılmak, eziyet etmekte. “Bana da biraz ver.”

“Git kendin al,” diye yanıtladı.

William bateri sopalarını havaya atıp yakaladı ve davul setinin üstüne bıraktı. “Kaç nota kaçırdığının bir önemi yok, iyi müzik yapmayı becerebiliyorum.”

“Ha! Seni ben sırtlandım.” Anya keyifli bakışlarını Sabin’den ayırmadan, kraker kutusunun sonunu ağzına boşalttı. Kendini kanepeye bırakıp bacaklarını kolçağa dayadı. “Sabie, ben de seni arıyordum. Lucien evde bir Harpy’mizin olduğunu söyledi!” Heyecanla el çırpı. “Harpy’lere bayılırım. Müthiş bir yaramazlık anlayışları var!”

Sabin, Anya’nın onu aramakla değil oyun oynamakla meşgul olduğuna değinmedi. “Müthiş yaramaz ha? Onu Avcı’nın tekini boğazlarken görmedin.”

“Hayır, görmedim.” Anya dudaklarını her zamanki gibi büzdü. “Willy’ye bakıcılık yaparken bütün eğlenceyi kaçırıyorum.”

William gözlerini devirdi. “Teşekkürler, Annie. Burada kalıp, sana arkadaşlık edip dişilere göz kulak olmana yardımcı oldum ve sen dövüşmeye gitmeyi yeğliyorsun. Tanrım, bu beni çok fena üzdü. Gözlerim bile dolabilir.”

Anya uzanıp arkadaşının başını okşadı. “Biraz dur ve kendini topla. Bu arada annecik de şüpheci çocukla sohbet etsin. Olur mu?”

William'ın dudakları kıvrıldı. "Bu beni babacık mı yapıyor?"

"Sadece canına susadıysan," dedi Sabin.

William bir kahkaha atarak yetmiş üç inçlik HDTV'ye doğru yürüdü ve karşısındaki rahat koltuğa uzandı. Birkaç saniye sonra, ekranda bol inlemeli tam gaz bir ten şöleni başlamıştı bile. Bir zamanlar Paris de bu filmleri severdi. Ama Mısır'a gitmek üzere yola çıkmalarından birkaç hafta öncesinden itibaren, filmlerin yanma sadece William yaklaşıp olmuştu.

"Bana Harpy'yle ilgili her şeyi anlat," dedi Anya, ilgiyle aydınlanan bir yüzle Sabin'e eğilerek. "Öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Harpy'nin bir adı var." Sabin'in sesinde öfke mi vardı? İnsanların ondan Harpy diye bahsetmesini neden önemsiyordu ki? Sonuçta kendisi de öyle bahsediyordu. "Adı Gwendolyn. Ya da Gwen."

"Gwendolyn. Gwendolyn. Gwen." Anya uzun ve sivri tırnağını çenesine vurdu. "Üzgünüm. Tanıdık gelmedi."

"Altın rengi gözler, kızıl saçlar. Şey, kızıl-sarı saçlar demek daha doğru."

Anya'nın parlak mavi gözlerinde bir ışık yandı. "Hımm, işte bu çok ilginç."

"İlginç olan ne? Saç rengi mi?" Sabin bunu bilmiyor muydu? Parmaklarını o saçların arasına daldırıp sıkıca tutmak, yastığının ve bacaklarının üstüne yaymak istemiyor muydu?

"Hayır, kızıl-sarı diye tarif etmen." Anya'dan müzikli bir kahkaha yükseldi. "Yoksa küçük Sabin âşık mı oldu?"

Sabin yanaklarından ateş saçarak dişlerini sıktı. Yoksa kızarmış mıydı? Kahrolası kızarmış mıydı?

"Ayy. Ne tatlı. Bakın piramitleri ararken kim âşık olmuş. Hak-kında başka ne biliyorsun?"

"Üç kız kardeş olduklarını. Ama adlarını bilmiyorum." Sözcükler sert ve vahşi bir uyarı yüklüydü. Sabin âşık falan *değildi*.

“Pekâlâ, öğren o zaman.” Besbelli Anya şimdiye kadar öğrenmemiş olmasına sıkılmıştı.

“Aslında, sen öğrenirsin diye umuyordum. Senden ona arkadaşlık etmeni istiyorum.” Bir yanı, *onu koru*, diye yalvarmak istiyordu. Cidden mi? “Ama William burada kalacak. Yanma bile yaklaşmayacak.”

William koltuğunda dönünce kot pantolonunun deriye sürtünme hisırtısı duyuldu. İlgisinin uyandığı her halinden belliydi. “Neden yanına yaklaşamıyorum? Çok mu hoş? Hoş olduğuna bahse girerim.”

Sabin onu duymazdan geldi. Ya duymazdan gelecek ya da öldürecekti ve onu öldürmesi Anya’yı üzerdi. Anya’yı üzme de kafasını giyotine uzatmasına denkti.

Sabin böyle zamanlarda Efendilerin bir araya gelmesinden önceki dönemde kalan sıkıcı savaş ve eğitim rutinini özlüyordu. O zaman sadece beş oda arkadaşı vardı ve ortalıkta hiç kadın –Cameo dışında ama o da sayılmazdı– ya da uğraşılacak azgın arkadaşları yoktu. “Ayrıca, bak bakalım onu bir şeyler yemeye ikna edebilecek misin?” diye ekledi. “Birkaç gündür benimle ama sadece çok az kek yedi ve yer yemez de kustu.”

“Öncelikle, hiçbir zaman kadınına bakıcılık yapacağımı söylemedim. İkincisi elbette yemeyecek. O bir Harpy.” Anya’nın ses tonu gerizekâlı olduğunu ima eder gibiydi.

Belki de Sabin gerçekten gerizekâlıydı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Onlar sadece çaldıkları ya da hak ettikleri şeyleri yerler. Peh. Senin ikram ettiklerini geri çevirmek *zorunda*. Aksi takdirde... kusar.”

Sabin geçiştirir gibi elini salladı. “Bu çok saçma.”

“Hayır, yaşam şekilleri bu.”

Ama bu... elbette değildi... kahretsin. Sabin kim oluyordu da imkânsız olduğunu söyleyebiliyordu? Seneler boyunca her geceyarısı Reyes, Maddox’u karnından bıçaklamak, Lucien ölü savaşçının bedenine cehenneme kadar eşlik etmek zorunda kalmış, ertesi sabah

iyileşmiş bir vücutla geri dönen Maddox aynı süreci bir sonraki gece yine tekrarlamıştı.

“O zaman bir şey çalmasına yardım et. Lütfen. Ufak tefek hırsızlıklar senin en güçlü yanın değil mi?” Daha sonra, odasının çeşitli yerlerine yürütülmesi kolay olacak yiyecekler bırakmaya özen gösterecekti.

Birden duvarları delip geçen tiz bir çığlık yankılandı ve Sabin’in ruhunu yatıştırdı. Avcı sorgusu yeni bir düzeye ulaşmıştı. *Orada-kilere yardım ediyor olmalıydım*, diye düşündü. Oysa merak içinde ve cevaplara aç bir halde olduğu yerde duruyordu. “Onun hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Anya düşünceli bir tavırla ayağa kalktı, bilardo masasına yürüdü ve ceplerden birinden bir top çıkardı. Topu havaya atıp yakaladı, sonra tekrar attı. “Bir bakalım, bir bakalım. Harpy’ler o kadar hızlı hareket edebilirler ki insan gözleri –ya da bizim örneğimizde olduğu gibi ölümsüz gözleri– tek bir hareketi bile algılayamaz. İşkence etmeyi ve cezalandırmayı severler.”

Sabin her ikisine de birinci elden şahit olmuştu. Gwen’in Avcı’yı öldürme hızı... ona gaddarca saldırışı... tamamen işkence ve cezalandırmakla ilgiliydi. Yine de Sabin ne zaman gördüğü muameleden sorumlu diğer Avcıları cezalandırmaktan bahsetse kız korku içinde titriyor, beti benzi atıyordu.

“Diğer bütün ırklar gibi, Harpy’lerin de çok özel yetenekleri olabilir. Bazıları bir insanın ne zaman öleceğine dair kehanette bulunabilirler. Kimi bir ruhu bedeninden ayırıp sonraki hayata taşıyabilir. İçlerinden daha fazlasının bunu yapamıyor olması çok yazık, birtanemin işini kolaylaştırabilirlerdi. Bazıları zamanda yolculuk edebilir.”

Gwen’in böyle bir becerisi var mıydı acaba?

Sabin ne zaman o veya kökenleri hakkında bir şey öğrense, kafasında binlerce yeni soru oluşuyordu.

“Ama kadının için endişelenme,” diye ekledi Anya düşüncelerini okur gibi. “Bu tür güçler, hayatlarının ileriki safhalarına kadar oluşmaz. Tabii eğer birkaç yüzyıl yaşında değilse. Yoksa birkaç bin mi demeliydim? Hatırlayamıyorum. Büyük olasılıkla henüz becerisi devreye girmemiştir.”

Bunu öğrendiği iyi olmuştu. “Kötüler mi? Onlara güvenilebilir mi?”

“Kötü derken? Nasıl tanımladığına bağlı. Güvene gelince...” Anya sonraki sözcüklerinin tadını çıkarırcasına gülümsedi. “Bir nebze bile güvenilmezler.”

Bu, Sabin’in asıl amacı için iyi haber değildi. Ama lanet olsun ki tatlı, küçük Gwen’in onunla oynadığını hayal dahi edemiyordu. “Lucien’in sana anlattıklarından, Gwen’in Avcılar için çalışıyor olabileceğini mi düşünüyorsun?” Bunu gerçekten sormak istememişti; Gwen’in bunu yapabileceğine yürekten inanmıyordu. Bu düşüncenin kafasında olmasının tek nedeni şüpheydi. Güven ve güvencenin rezil lanetler olduğunu düşünen şüphe.

“Hayır,” dedi Anya. “Demek istediğim, onu tutsak edilmiş buldunuz. Yaşayan hiçbir Harpy kendi rızasıyla kafeslenmeyi kabul etmez. Tutsak edilmek, küçük düşürülmek ve değersiz görülmek anlamına gelir.

Kız kardeşleri geldikleri zaman ona nasıl davranacaklardı acaba? Sabin onu şiddetle cezalandırmalarına izin vermeyecekti. Ve kahretsin. Onu odasında kilitli bırakmıştı. Geniş bir oda da olsa, yine de bir hapisaneydi. Gwen onu artık Avcıları gördüğü gibi mi görüyordu? Midesi yandı.

“Yanında kalır mısın? Lütfen?”

“Bu haberi sana vermekten nefret ediyorum tatlım ama burada kalmak istemezse, ben bile onu burada tutamam. Kimse tutamaz.”

Oda yine bir çılgılla doldu, ardından bir ölümsüzün kahkahası duyuldu. “Lütfen,” diye tekrarladı Sabin. “Korkuyor ve bir arkadaşına ihtiyacı var.”

“Korkuyor.” Anya güldü. Ancak Sabin’in kararlı ifadesinde hiçbir bocalama olmayınca gülüşü çok sürmedi. “Şaka yapıyorsun, değil mi? Harpy’ler asla korkmaz.”

“Şaka yaptığımı ne zaman gördün?”

Her tür gizemi küçümseyen biri olan Anya başını salladı. “Beni fena köşeye sıkıştırdın. Tamam. Ona bakıcılık yaparım, ama sadece merak ettiğim için. Sana şu kadarını söyleyeyim korkmuş bir Harpy işin doğasına aykırı.”

Anya yanıldığını çok yakında öğrenecekti. “Teşekkürler. Sana borçlandım.”

“Evet, öyle oldu.” Anya tatlı tatlı gülümsedi. Fazla tatlı. “Ah, seni soracak olursa, ona bildiğim her şeyi anlatacağım. Bütün detaylarıyla. *Bütün*, derken ciddiylim.”

Sabin’in içi korkuyla doldu. Gwen ona karşı zaten temkinliydi. Sabin’in geçmişte yaptığı şeylerin yarısını bile bilse ona asla yardım etmez, asla güvenmez, asla o baş döndürücü arzu ve belirsizlik karışımı ifadeyle bakmazdı.

“Anlaştık,” dedi Sabin tatsız bir sesle. “Ama senin ciddi anlamda pataklanmaya ihtiyacın var.”

“Yine mi? Lucien bu sabah iyice patakladı.”

Sabin o anda, Anya karşısında ağız dalaşını asla kazanamayacağını itiraf etti. Ayrıca, onu asla sinirlendiremeyecekti de. Denemenin bir anlamı yoktu. “Ona karşı nazik ol yeter. Ve o muhteşem vücudunda bir nebze insaf varsa, ona içimde şüphe iblisini barındırdığımı söyleme. Benden zaten korkuyor.”

İç geçirerek döndü ve kararlı adımlarla zindanlara yöneldi.

“Neredeler?” diye sordu Paris.

Aldığı tek cevap acı dolu bir inleme oldu.

Neredeyse günlerdir, hiçbir sonuç alamadan uğraşıyorlardı. Aeron'un iblisi Gazap, bu adamı günahlarından dolayı cezalandırması için zihnine her tür hastalıklı düşünceyi sokuyordu. Aeron çok yakın zamanda kendini kontrol edemez hale gelecekti. Ve öyle olursa cevap da alamazdı. Durmaya, kendini toplayıp ertesi gün kaldığı yerden devam etmeye ve geriye kalan Avcılara –iki tanesini kazayla öldürmüşlerdi– onlara neler yapılacağını hayal etme şansı vermeye hazırdı. Bazen bilinmeyen, gerçeğin kendisinden daha sinir bozucu olabiliyordu. Bazen.

Diğer yandan Paris bırakmaya hazır görünmüyordu. Adam zapt edilmişti. İblisinden daha fazlasının kontrolü altına girmişti. Bu insanlara soğuk bir savaşçı olan Aeron'un bile midesinin kaldırmayacağı şeyler yapmıştı. Ama Aeron artık eskisi gibi değildi.

Aylar önce tanrılar ona Danika Ford ve ailesini öldürmesini emretmişti ve Aeron onu sonunda etki altına alan kana susamışlığıyla, büyük bir gayretle savaşmıştı. Zihnini istila eden o tatlı ölümlerin, gırtlaklarını kesen elinin, kanlarının akışını izleyen gözlerinin, son ve boğuk nefeslerini dinleyen kulaklarının hayaline direnmişti. Tanrı aşkına, bütün bunları hiçbir şeyi istemediği kadar kıvrınarak istemişti.

Kana susamışlığı dinince –her ne kadar neden dindiğini hâlâ bilmese de– eski canavar haline dönmek için bir can, herhangi bir can daha almaktan korkmuştu. Sonra diğer savaşçılarla birlikte Mısır'a gitmiş ve orada bir savaş kopmuştu. Orada kendine hâkim olamamış, korktuğu susuzluk onu tekrar ele geçirip yönlendirmişti.

Neyse ki dostlarından birine zarar vermeden sakinleşmişti. Peki ya sakinleşmeseydi? Buna dayanamazdı. Onu tamamen sakinleştirmeyi sadece Legion başarabiliyordu ve şu anda yanında değildi. Yumruklarını sıktı.

Onu izleyen her neyse, her kimse, Legion dönmeden durdurulmalıydı. Bir şekilde. Ne yazık ki o görünmez, delici bakışlar şu anda üstünde değildi. Kan içindeydi ve cebinde buruşturulmuş bir paçavra vardı. Ölü Avcı'nın parmaklarından birinin sarılı olduğu bir paçavra. Bu görüntüsü röntgenicisini sonsuza dek kaçırmış olabilirdi.

İlk başlarda Anya'nın eşek şakası yaptığını sanmıştı. Lucien'e de benzer bir şey yapmıştı. Ancak Legion, Anya'dan korkmazdı. Bu da büyük olasılıkla Anya'yı Lucien dışında bu iddiada bulunabilecek tek kale sakini yapıyordu

"Sorumu yanıtlaman için son şansın," dedi Paris sakın bir sesle, hançerinin ucuyla Avcı'nın solgun yanağına dokunarak. "Çocuklar nerede?"

Kurbanı Greg ağlar gibi bir ses çıkarınca dudaklarının arasından salyalar süzüldü.

Avcıları tek tek hücrelere kapatmışlardı. Böylece birinden yükselen haykırışlar diğerlerini delirtecek ve kardeşlerine ne yapıldığını merak etmelerini sağlayacaktı. İdrar, ter ve kan kokusuna doyan hava işlerini kolaylaştırıyordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Greg. "Bana söylemediler. Tanrı'ya yemin ederim, bana söylemediler."

Menteşeler gıcırdadı, ayak sesleri yaklaştı. Sabin kararlılığın sertleştirdiği yüz hatlarıyla onlara doğru ilerledi. Ortalık daha da kana bulanacaktı. Kimse Sabin kadar kararlı olamazdı. Şüphe gibi bir iblise sahipken akıl sağlığını koruyan tek şey kararlılığı olsa gerekti.

"Ne öğrendin?" diye sordu savaşçı. Belinin arka tarafından kadife bir kese çıkardı ve yavaşça masanın üstüne bıraktıktan sonra, ağır hareketlerle açıp içindeki malzemelerin metalik ışıltısını ortaya serdi.

Greg hıçkırdı.

“Tek yeni bilgi, eski dostumuz Galen’in...” Aeron ismi tıslar gibi telaffuz etmişti. “... buna inanamayacaksın, Güvensizlik adını verdiği birinden yardım alması.”

Sabin donup kaldı; besbelli Aeron’un sözleri zihninde yankılanıyordu. “Ama bu imkânsız. Baden’in vücudunu değilse de kafasını bulduk.”

“Evet.” Hiçbir ölümsüz bu durumda sağ kalamazdı. Kafa, yeniden canlanabilecek bir şey değildi. Vücudun diğer kısımları evet ama kafa, hayır. “Ayrıca onu barındıran bedenın kaybıyla deliren iblisinin artık dünyada dolaştığını biliyoruz. Pandora’nın kutusu olmadan bulunması mümkün değil.”

“Bu kelimelerin dile getirilmesi bile beni gücendiriyor. Herhalde, Avcı’yı yalan söylediği için cezalandırmışsındır.”

“Elbette,” dedi Paris sırtarak. “Kendi dilini yemek zorunda kaldı.”

“Bunu kafese kapamalıyız,” dedi Aeron. Tecrit Kafesine. Eski ve güçlü bir eserdi, sözüm ona kutuyu bulmalarına yardım edecek bir eser. Kafese her kimi kapatırlarsa, savaşçıların emirlerini istisnasız yerine getirirdi. Yani, neredeyse istisnasız. Aeron kana susamışlığın etkisi altına girdiğinde göklerdeki birinin onu kafese kapaması ve Ford kadınlarından uzak durmasını emretmesi için yalvarmıştı.

Ancak Cronus karşısında belirmiş ve “Bu kafes kadar güçlü bir şey yaratıp aleyhime kullanılmasına izin verir miyim sanıyorsun?” demişti. “Harekete geçirdiğim hiçbir şey durdurulamaz. Kafesle bile. Burada kalmasına bu yüzden göz yumdum. Şimdi, bu kadarı yeter. Artık harekete geçme zamanı.”

Aeron gözlerini kırıştırmış ve kendini elinde bir bıçakla Reyes’in yatak odasında, Danika’nın güzel boynunun yakınında bulmuştu.

“Hayır,” dedi Sabin. “Anlaşmıştık.”

Kafesi, neler yapabildiğini göremesinler diye hiçbir nedenle, ölmeye mahkûm olanlar da dâhil hiçbir avcıya göstermeyeceklerdi. Her ihtimale karşı.

Sabin, “Başka bir şey öğrendiniz mi?” diye sorarak konuyu değiştirdi.

Ancak Aeron savaşçının gözündeki parıltıyı görmüştü. Kafesten hemen yanında bahsedildiği için seansın sonunda bu Avcı’yı ölüm bekliyordu. “Tutsak kadınların anlattıkları doğrulandı, o kadar. Tecavüze uğramışlar ve günün birinde bebeklerini bize karşı savaşta kullanabilsinler diye hamile bırakılmışlar. Ortalıkta Avcılar tarafından büyütülen yarı ölümsüz çocuklar var ama Greg bize anlatıp parmaklarının kesilmesini önlemek istemiyor.”

Hıçkırıklar kesildi; Avcı’nın gırtlığı korkudan tıkanmıştı. Bayılmaması an meselesiydi.

Paris onu ensesinden tutup başını bacaklarının arasına itince, bileklerini tutan ipler gerildi. “Nefes al, kahrolası. Aksi takdirde Tanrılar şahidim olsun, seni anlaşılır kılmak için başka bir yöntem kullanırım.”

“En azından gırtlığı duruyor,” dedi Sabin kuru bir sesle. Kavisli bir bıçağı ışığa tutup sivri ucuna dokundu. Neredeyse aynı anda parmağında bir kan damlası belirdi. “Sol taraftaki hücredeki arkadaşının aksine.”

“Benim hatam,” dedi Paris ama sesinde pişmanlıktan eser yoktu. Masmavi gözlerinde neredeyse çılgınca bir ışıltı vardı.

“Konuşamazsa sorularımıza nasıl yanıt verecek?”

Paris’in küçümser cevabı gecikmedi. “Modern dansla.”

Sabin homurdandı. “Güçlerini kullanabilirdin.” Paris’in baştan çıkarma yeteneği erkekler üstünde bile etkiliydi.

“Kullanabilirdim ama kullanmadım.” Paris yüzünü buruşturdu. “Ve artık kullanacak da değilim, bu yüzden isteme. Bu pisliklerden,

sırf bilgi edinmek için bile olsa, cazibemi kullanamayacak kadar nefret ediyorum. Beni tutsak aldıkları dönem için onlara hâlâ borçluyum.”

Sabin, Aeron’a *onu neden durdurmadın* diye sorarcasına baktı. Aeron omuz silkti. Paris’in dönüştüğü sert ve acımasız savaşçıyla nasıl baş edileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Diğerleri de onunla ilgili böyle mi hissediyordu?

“Yani şu anda çocukların yerini öğrenmekte kararlıyız,” dedi Sabin. “Değil mi?”

“Evet,” diye yanıtladı Aeron. “Avcılardan biri, yaş grubunun bebeklerden ergenlere kadar değiştiğini itiraf etti. Ve evet, o kadar uzun zamandır ölümsüzlere tecavüz ediyorlarmış. Konumları sayesinde bunu yakalanmadan yapmayı başarmışlar. Mısır’daki mağara bir tanrı tapınağıydı. Kim tarafından korunduğu ve bizim nasıl aştığımızı kimse bilmesede, korunuyor.

“Çocukların gelmiş geçmiş bütün Avcılardan daha hızlı ve daha güçlü olacağı varsayılıyor. Ve şunu da not edin: O pisliklerin deyişiyle kuluçka makinelerinin çoğu... Ashlyn’in bulduğu ölümsüzler.”

Ashlyn’in bir yerde durup orada yapılmış bütün konuşmaları duymak gibi benzersiz bir yeteneği vardı. Budapeşte’ye gelmeden önce becerilerini onu ölümsüz avında kullanan bir kurum olan Dünya Parapsikoloji Enstitüsü’nde çalışmıştı. Tanrı aşkına, hayatını onlara adamıştı. Ashlyn’e “araştırma amaçlı” olduğu söylenmişti.

“Ona söyleyemeyiz,” diye ekledi Aeron. “Yıkılır.” Farkında olmadan Avcılar için çalıştığını öğrenmek yeterince kötü olmalıydı. Becerilerinin yeni Avcıların üretilmesinde kullanıldığını duymak hassas, hamile bir kadına fazla gelebilirdi.

“Maddox’a söyleriz, Ashlyn’e ne kadarını aktaracağına o karar versin.”

“Lütfen, bırakın beni gideyim,” diye yalvardı Greg çaresiz bir sesle. “Diğerlerine mesaj taşıyım. İstedığınız mesajı. Hatta uyarı. Onlara sizden uzak durmalarını söylerim. Sizi rahat bırakmalarını.”

Sabin kadife keseden pis görünümlü bir sıvı şişesi çıkardı. “Söylesene, kendim verebileceğim bir mesajı neden sana iletireyim?” Başparmağıyla şişenin mantarını açtı ve içindeki sıvıyı bıçağının üstüne döktü. Metalden bir tıslama yükseldi.

Greg sandalyesini geri itmeye çabaladı ama yere çivilenmişti. “O... o da ne?”

“Karıştırmayı sevdiğim özel bir asit türü. Etinin içine işleyip seni içten içe yakacak. Damar, kas, kemik hiç fark etmez. Kemiremeyeceği tek şey, doğrudan cennete ait olduğu için, bu metal. Söylesene, bize öğrenmek istediklerimizi anlatacak mısın? Yoksa bu bıçağı ayak tabanına saplayıp oradan yukarı mı çıkayım?”

Titreyen adamın yanaklarından süzülen yaşlar gömleğine aktı ve orada pıhtılaşmış olan kana karıştı. “Bir eğitim tesisindeler. Herkes oraya Avcı Lisesi der. Dünya Parapsikoloji Enstitüsü’nün yan kuruluşu. Çocukların, annelerinden olabildiğince uzak tutuldukları bir yatılı okul. Orada dövüşmeyi ve iz sürmeyi öğreniyorlar. Hastalık ve yalanlarınızla öldürdüğünüz milyonlar için sizden nefret etmeyi. Yayıdığınız mutsuzluk yüzünden kendini öldüren milyonlar için.”

Mükemmel. İşte şimdi Aeron’ın delicesine nefret ettiği Avcılar gibi konuşmaya başlamıştı.

Sabin düz bir sesle sordu. “Bu tesis nerede?”

“Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Bana inanmak zorundasınız.”

“Üzgünüm. Ama inanmıyorum.” Sabin ona yavaşça yaklaştı. “Şimdi hafızanı bir yoklayalım bakalım. Ne dersin?”

ONUNCU BÖLÜM



Sabin'in yatak odasının duvarlarında tek bir acı dolu haykırış daha yankılanırsa, Gwen birinin canını yakacaktı. Hiç bitmeyeceğe benziyordu. Yorgunluğun onu ağır yumruklarıyla ezmesi, göz kapaklarının üstüne oturup beynini sersemletmesi ve bütün bunları bitmek bilmeyen bir kâbusa dönüştürmesi de cabasıydı. Ancak Efendilerden birinin gizlice içeri süzülüp ona zarar vermesi ihtimaline karşı gözlerini ve kulaklarını açık tutmaya kararlıydı.

Tıpkı şu anda insaf etmeleri için yalvaran adamlara zarar verdikleri gibi. Avcılara işkence edildiğinden hiç şüphesi yoktu. Sabin de oraya gitmişti. Onu bu kadar çabuk bırakmasının nedeni buydu. “İşi” hayatındaki en önemli şeydi.

Onu çok mu iyi tanıyorsun? Hayır. Ama Avcılardan nefret ettiğini, yok olmalarını en az Gwen'in normallik için kıvrandığı kadar istediğini ve bunu sağlamak için her şeyi ama her şeyi yapacağını biliyordu.

Gwen onu anlayabiliyordu. Ondan, çok sevdiği birini almışlardı. Sadece bir kişiyi de değil. Gwen'den de bir şeyler almışlardı. Gururunu, kendisi için inşa etmeye başladığı normal hayatı. Gwen onlardan Sabin kadar nefret ediyordu. Belki de daha fazla.

Chris'in o kadınlara tecavüz edişini şehvet dolu gözlerle, sıranın kendilerine gelmesini isteyerek izlemişlerdi. Onu durdurmamış, hatta nefret uyandıran eylemlerine karşı bile çıkmamışlardı. Bu yüzden çılgıklar onu delirtse de yapılacak işler listesinde Sabin'i durdurmak yoktu. O Avcılar başlarına geleni hak ediyordu. Ancak o çılgıkların her biri Sabin'in ondan kasten can almasına yardım etmesini istediğini hatırlatıyordu.

Bunu yapabilir miydi? Düşüncesi bile ağzına safra tadının gelmesi, korkunun kanma karışması, hücrelerini asitle doldurup damarlarını dağlaması için yeterliydi.

Dokuz yaşında ona kırık not veren öğretmenini öldürmüştü. On altı yaşında bir adam onu bir binaya kadar takip etmiş, onu boş bir odaya atıp kapıyı kilitlemişti. Adam, Harpy'ye sadece otuz saniye dayanabilmişti. Yirmi beş yaşında, Tyson'ın peşinden Alaska'dan Georgia'ya taşınmış, annesinin onunla bütün bağını kesmesine neden olmuş ve yıllar önce yapmak istediği bir şeyi hayata geçirip üniversiteye başlamıştı. Kız kardeşleri o kadar bıçkın bir topluluğun arasında var olamayacağını söylemişti. Haklı çıktılar. Evli bir hoca ona asılınca da olan olmuştu; Gwen, adam gırtlaklarını kesmeye yeltenmiş gibi onu parçalamıştı. Üniversitedeki üçüncü haftası, son haftası olmuştu.

Kız kardeşleri eğer Gwen gerçekten olduğu şeyle mücadele etmeyi bıraksa Harpy'nin o kadar değişken olmayacağını iddia ediyorlardı ama Gwen onlara inanmıyordu. Onlar sürekli savaşıyor, kana susamış bir gruptu ve Gwen'i afallatacak kadar çok can almışlardı. Gwen kız kardeşlerini seviyordu ancak özgüvenlerine ne kadar gıpta etse de onlar gibi olmak istemiyordu. Genellikle.

Acı dolu bir çılgılık daha.

Kafasını dağıtmak için yatak odasında keşfe çıktı, silah dolabının kilidini kurcaladı, Sabin'in oraya kilitlediği Ninja yıldızlarının birkaçını sadece üç kez esneyerek –bu bir gelişmeydi– cebe indirdi. Asla kaybetmeyeceği yetenekleri vardı ve bunlar ailesinin ciddiye

aldığı şeylerdi. *Bunu daha önce yapmalıydım.* Odanın kilidini de kurcalayıp koridora süzüldü ancak ayak sesleri duymasıyla odaya geri kaçması bir oldu.

Neden bu kadar korkağım?

Bir çılgılık daha. Bu sefer ki boğuk bir sesle son bulmuştu.

Titreyerek ve esneyerek yatağa dönerken bulanık zihnini duyduklarından çok, etrafında olanlara odaklanmaya zorladı. Yatak odası onu şaşırtmıştı. Sert ve bol kaslı Sabin'den az mobilya, bolca siyah ve kahverengi ve sıfır kişiselilik beklerdi. Aslında ilk başta gördüğü de bu olmuştu.

Ancak koyu kahverengi yorganın altında, canlı mavi çarşaf lar ve kuş tüyü bir yatak buldu. Dolapta bir dizi esprili yazılı tişört vardı. *Karayip Korsanları. Hello Kitty. Silah Şovuna Hoş Geldiniz* yazan ve oklarla pazılarını işaret eden bir tane vardı. Yemyeşil bitkilerin oluşturduğu bir paravanın arkasını, bulutların arasında şatoların olduğu bir tavan resmine bakan minderli bir zeminle donatmıştı.

Gwen onun çelişkili yanlarından hoşlanmıştı. Yüzünün sert ancak aynı zamanda çocuksu hatları gibi.

“Merhaba, merhaba, merhaba,” dedi bir kadın sesi. Az önce kapadığı kapı açılmış ve uzun boylu, muhteşem bir kadın elinde bir yiyecek tepsiyle salınarak içeri girmişti. Tabaktan yayılan kokulara bakılırsa jambonlu sandviç, bir avuç *patates cipsi*, bir kâse üzüm ve bir bardak –Gwen havayı kokladı– kızılçık şerbeti vardı.

Ağzı sulandı. Ya yoğun açlıktan ya da uykusuzluktan davetsiz misafir, radarında ufak bir uyarıya bile neden olmamıştı. “O-orada ne var?”

“Yemeğe aldırma,” dedi yabancı, tepsiyi şifonyere bırakırken. “Sabin için. Pislik herif, beni kandırıp bir şeyler hazırlattı. Senin hiçbir şeye el sürmemen gerektiği söylendi, üzgünüm.”

“Ah, sorun değil.” Gwen’in dili o kadar şişmişti ki konuşmakta zorlanıyordu. “Sen kimsin?” Gözlerini tepside ayıramıyordu.

“Anya, Anarşi Tanrıçası.”

Beyanından şüphe duymak için neden yoktu. Kadından yeryüzüne ait olmayan ve havanın neredeyse ısıldamasına neden olan bir enerji yayılıyordu. İyi de, bir tanrıçanın iblislerle ne işi vardı? “Ben...”

“Ah, şu işe bak! İzin verir misin? Lucien’in –Lucien benim erkeğim olur, bu yüzden ondan uzak dur– bana seslendiğini duyuyorum. Hiçbir yere gitme, olur mu? Hemen dönerim.”

Gwen bir şey duymamıştı ama itiraz etmedi. Kapı kadının arkasından kapanır kapanmaz, şifonyere koştı ve Sabin’in sandviçini ağzına tikip meyve suyuyla birlikte yuttuktan sonra, bir eliyle cipsleri, diğeriyle üzümle avuçladı. Hepsini daha önce bu kadar lezzetli bir şey yememiş gibi hızla mideye indirdi.

Belki de yememişti.

Midesinde bir gökkuşağı vardı sanki. Tat, doku ve sıcaklık karışımı. Midesi her lokmayı büyük bir oburlukla kabullenmiş, daha fazla çalıntı mal için âdeta yalvarıyordu.

Anya’nın yokluğu sadece bir iki dakika sürmüştü ama döndüğünde yemeğin yerinde yeller esiyordu ve yatakta oturan Gwen bileğinin dışıyla ağzını silerek son lokmayı yutuyordu.

“Pekâlâ. Nerede kalmıştık?” Anya tepsiye tek bir bakış atmadan yatağa yürüdü ve Gwen’in yanına tünedi. “Ah, evet, rahat hissetmeni sağlamaya çalışıyordum.”

“Sabin seni göndereceğini söylemişti ama fikrini değiştirdi sandım. Ah, şey, benim bir gardiyana ihtiyacım yok. Gerçekten.” *Lütfen tepsiyi fark etme.* “Kaçmaya kalkışacak değilim.”

“Lütfen.” Güzel tanrıça eliyle konuyu geçiştirir gibi bir hareket yaptı. “Dedim ya, ben Anarşi Tanrıçası’yım. Kendimi öyle bir konuma küçültür müyüm sence? Ayrıca kimse beni istemediğim bir yere gönderemez. Sadece sıkıldım ve merak ettim. Şimdi, zihnimde en azından bir soru cevap buldu. İnanılmaz derecede güzelsin. Şu

saçlarına bir bak.” Birkaç tutamı parmaklarının arasında çevirdi. “Sabin’in seni dişisi olarak seçmesine şaşırmmamalı.”

Gwen’in göz kapakları yavaşça kapandı ve başı tanrıçanın eline doğru yaslandı. Harpy önce yemek, şimdi de arkadaşlıkla iyice sakinleşmişti. Şimdi tek ihtiyacı birkaç saatliğine kaleden ayrılıp uyumaktı. “Beni dişisi olarak seçmedi.” Ancak bir yanının bu düşünceden hoşlandığını fark etti. Göğüs uçları sertleşmiş, bacaklarının arasından orman yangını gibi hızla yayılan bir sıcaklık fışkırmıştı.

“Elbette onunsun.” Anya kolunu çekti. “Odasında kalıyorsun.”

Gwen’in gözleri bir anda açıldı ve inlemesini güçlükle bastırdı. Neden kimse ona dokunmaya devam etmiyordu. “Buraya zorla getirildim.”

Anya bir espri patlatmış gibi kahkahayla güldü. “Bu iyiydi!”

“Ciddiyim. Kendime ait bir oda istedim ama kabul etmedi.”

“Sanki bir Harpy’yi olmak istemediği bir yerde tutmak mümkünmüş gibi.”

Bu, Gwen’in kız kardeşleri için geçerliydi. Ona gelince. O kadar geçerli sayılmazdı. En azından Anya, Harpy sözcüğünü küçümsemeyle mırıldanmamıştı. Pek çok mitolojik ve efsanevi şahsiyet, Harpy’leri sıradan katiller ve hırsızlar olarak küçümserdi.

“İnan bana, ailemin geri kalanıyla en ufak bir ilgim yok.”

“Ah. Sesindeki tiksinti birinin yüzüne yeter. Sevmediğimiz kökenimiz mi, kendimiz mi?”

Gwen’in bakışları kucagında kenetlediği ellerine indi. Aleyhine kullanılabilecek bir bilgi miydi? Sır olarak saklamak ona avantaj sağlar mıydı? Yoksa bir yalan da iş görür müydü?

“İkisi de,” dedi, doğruyu söylemenin güvenli olacağına karar vererek. Kız kardeşlerini inanılmaz özlüyordu ve karşısında onu dinleyen, önemser gibi görünen bir dişi vardı. Bu noktada Anya’nın gerçekten dinleyip dinlemediğinin bir önemi yoktu. Duygularını

paylaşmak hoştu. Tanrı aşkına, konuşmak hoştu. Birileri onu dinlemeyeli on iki ay olmuştu.

Anya iç geçirerek yatağa uzandı. “Ama siz, gelmiş geçmiş en havalı şeylersiniz. Size zıt gidip sağ çıkan yok. Siz yaklaşınca tanrılar bile altlarına ediyor.”

“Evet ama kimse bize yaklaşmak istemediği için arkadaş edinmek imkânsız. Daha kötüsü, romantik bir ilişkide gerçek yüzünü göstermen diye bir şey yok çünkü erkek arkadaşını gerçekten yiyebilirsin.” Gwen de tanrıçanın yanına uzandı. Omuzları birbirine sürtünüyordu. Kendini tutamadı, iyice sokuldu.

“Bu kötü bir şey mi? Küçük bir kızken yaşıtlarımın hakaretlerine maruz kalırdım. Bazıları bana kaltak der, kıymetli hayatlarını bir şekilde lekeleyecekmişim gibi benimle aynı odada durmayı bile reddederdi. Harpy olmayı o kadar çok isterdim ki, ağzım sulanırdı. O zaman kimse benimle uğraşamazdı. Garantili.”

“*Sen* mi hakarete uğruyordun?” Bu güzel, nazik, müthiş kibar dişi mi?

“Evet. Hapse de atıldım ve buraya, yeryüzüne kovuldum.” Anya yattığı yerde döndü ve ellerini çenesine dayayıp Gwen’e baktı. “*Sen* hangi kabiledensin?”

Bu aleyhine kullanılacak bir bilgi miydi? Sır olarak saklamak... *Ah, kapa çeneni.* “Gökşahinleri.”

Anya gözlerini kırptırınca, uzun siyah kirpiklerinin gölgesi bir an yanaklarına vurdu. “Bir dakika. *Sen* bir Gökşahini misin? Taliyah, Bianka ve Kaia’yla birlikte?”

Şimdi dönme sırası Gwen’deydi. Gözlerinde hem korku hem umutla tanrıçaya baktı. “Kız kardeşlerimi tanıyor musun?”

“Ah hem de nasıl. Sanırım... bin altı yüzlerdi, birlikte harika zaman geçirdik. Yüzyıllarca süren yaşamımda sadece bir avuç insana dostum demişimdir ve o kızlar liste başıydı. Gerçi birkaç yüzyıl önce temasımız kesildi. İnsan dostlarımdan biri öldü ve ben... bu

olayı pek iyi kaldıramadım. Kendimi neredeyse herkese kapadım.” Anya’nın gök mavisi gözleri yoğunlaştı ve Gwen’i tartar gibi baktı. “Sen aileye sonradan katılmış olmalısın.”

Yoksa Gwen’i güzel, akıllı ve müthiş güçlü kardeşleriyle karşılaştırıyor muydu? “Evet, ölümlü yılıyla sadece yirmi yedi yaşındayım.”

Anya dilini damağına vurarak doğruldu. “Daha bebedsin yani. Ama kardeşlerinle aradaki yaş farkı düşünülecek olursa, annenin bir çocuk daha yumurtlayacak yaşı çoktan geçmiş olması gerekmez mi?”

“Belli ki geçmemiş.” Göğsünde bir sıkıntı hisseden Gwen de Anya gibi doğruldu. Lanet olsun, bebek falan değildi. Korkağın tekiydi, evet ama yetişkin bir korkaktı. Bu ölümsüzlerin onu başka bir gözle görmeyeceği aşikârdı. Sabın bile onu çocuk yerine koyuyor olmalıydı. Öpülmeyecek kadar küçük bir çocuk.

“Kızların burada olduğundan haberleri var mı?” diye sordu Anya.

“Henüz değil.”

“Onları aramalısın. Parti yaparız.”

“Arayacağım,” dedi Gwen. Arayacaktı da. Ama henüz değil. Düşündükçe, olanları itiraf etme korkusu haklılık kazanıyordu. Gerçekten küçültücü olacaktı. Kız kardeşleri ona nutuk çekecek, büyük olma yetkilerini kullanarak onu cezalandıracak, hatta belki de ebediyen onu izleyip koruyabilecekleri evlerine dönmesini emredeceklerdi. Evlerinin Gwen için yeni bir kafes olacağını asla kabul etmeyeceklerdi.

Gwen, Georgia’ya tam olarak bundan kaçmak için gitmişti. Tek başına Anchorage’da tatil yaparken tanıştığı Tyson’la birlikte olma fırsatını yakalayacağını söylemişti. Ancak hücrede tek başına geçirdiği bu son birkaç ay boyunca düşünmekten başka işi olmamıştı ve tek isteğinin evden kurtulmak olduğunu fark etmişti. Özgürlük.

Bir kez olsun, büyük bir kız gibi davranmış ve güvenlik ağı olmadan kendi başına hareket etmişti. Evet, başaramamıştı. Ama en azından denemişti.

Kız kardeşlerini aramayı erteleme düşüncesi suçluluk duymasına neden oluyordu. Kız kardeşleri başına gelenleri bilseler de bilmeseler de onun iletişim kurmamasından endişe duyuyor olmalıydılar. Ne kadar küçültücü olursa olsun, onlarla en kısa zamanda temas kurmalıydı.

“Onlarla temasının kesildiğini söyledin,” dedi kendini tutamayarak. “Hiç haber aldın mı? Nasıl olduklarını biliyor musun? Neler yaptıklarını?”

“Hayır, almadım ve bilmiyorum. Üzgünüm. Ama onları biraz tanıyorsam, külotlarına kadar belaya batmış durumdadırlar.”

Birlikte güldüler. Gwen, Bianka ve Kaia’nın arka bahçelerine seksek karesi çizdiği zamanı hatırladı. Taş yerine araba atmışlardı. Taliyah yarım arabalar kullanmıştı.

“İyi haber şu ki güçlü kuvvetli erkek seçimini onaylayacaklar. Sabin’in tam da hoşlarına gidecek kötü adam tipi olduğuna hiç şüphe yok. Tabii ki kelime oyunu yaptım.”

Kelime oyunu mu? Ne kelime oyunu? Ve Sabin erkek arkadaşı değildi. Olmaması da iyiydi çünkü Gwen kız kardeşlerini Tyson için terk etmişti ve bundan sonraki erkek arkadaşını sırf prensip gereği öldürürlerdi. “Tahminim, tanışmalarının üstünden beş dakika geçmeden, ciğerini sökmüş olacakları yönünde.” Gwen’in suçluluk duygusuna rağmen onları aramayı ertelemesi için bir nedeni daha olmuştu. Sabin henüz en sevdiği ilk beş listesine girmiş olmasa da ölmesini de istemezdi.

“Sorun değil. Kendine yeni bir ciğer yapar nasıl olsa. Ayrıca çocuğun hakkını yiyorsun. İş savaşmaya gelince tanıdığım herkesten pis dövüşür. Ben de dâhil. Üstelik ben sırf kıkırdıyor diye en yakın arkadaşımı karnından bıçaklamış biriyim.”

Pekâlâ. Belki de Anya, Gwen’in sandığı kadar nazik ve tatlı biri değildi. “Onu dövüşürken gördüm. Sert olduğunu biliyorum.”

“Ama onun için endişeleniyorsun?” Anya onu dikkatle süzdü. Evet. Hayır. Belki.

“Bence endişelenme. Sonuçta yarı iblis.”

“Hangi iblisin kontrolü altında?” Gwen soruyu sorarken sabırsızlığını gizleyememişti.

Ama Anya o hiç konuşmamış gibi anlatmayı sürdürdü. “Sana biraz geçmiş bilgisi vereyim. Sabin binlerce yıldır Avcılarla, yani seni tutsak eden adamlarla çarpışıyor. Dünyadaki bütün kötülüklerden, hastalıklardan, ölümlerden, daha ne istersen, hepsinden Efendileri sorumlu tutuyorlar ve köklerini kazıyana kadar durmayacaklar. İnsanları öldürmeye...” Bakışları hırçınlaştı. “Ölümsüzlere tecavüz etmeye devam edecekler.”

Gwen gözlerini kaçırdı.

“Şu anda bir zamanlar bok kafalı Kral Cronie’ye ait olan dört eseri bulmak için büyük bir yarış var. Çünkü o eserler, Efendileri öldürmesi garanti olan tek şeyin, Pandora’nın kutusunun yolunu gösterecek ve içlerindeki iblisleri emip çıkaracak.” İşte sesi nihayet kaygılanmıştı.

“Kulağa iyi bir şey gibi geliyor.” Gwen içindeki Harpy’nin çıkarılması için neler vermezdi. Ancak her ne kadar Gwen öyle olduğunu düşünmeyi tercih etse de Harpy ayrı bir varlık değildi. Gwen’in *ta kendisiydi*. En derindeki parçası.

“Ah, hayır. İyi bir şey değil. İblislerin çıkarılması bedenlerinin ölümüne neden olacak. O iblisler savaşçılar için ikinci bir kalp gibi. Onlar olmadan yaşayamazlar.”

“Ah.”

“Ama kafana takma. Üçlü seks eğlencelidir. İyi bilirim.” Anya’nın gülümsemesi hülyalıydı. “Erkeğime Cronus’un ta kendisinden beni öldürme emri geldi ama Lucien bunu yapamadı. Bana âşık oldu. Ah, ben de beni seviş şekline bayılıyorum.”

Hiç kimse, Tyson bile Gwen’i böyle gülümsetmemişti. Bu da Gwen’in hiç sevmediği ya da sevilmediği anlamına geliyordu. Gerçi bu sonuca hapisteyken varmış olsa da, bu yeni hatırlatma canını acıttı.

“Pekâlâ, bu kadar tembellik yeter,” dedi Anya. “Haydi, sana kaleyi gezdireyim. Hatta Sabin hakkında bütün bildiklerimi de anlatırım.”

Sabin. Gwen’in nabızı hızlandı. Adının geçmesi bile etkilenmesine yetiyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Sabin, Tyson’ın tam aksiydi: Sert, baskın, kindar, tutkulu. Gwen’in hiç istemediği her şeydi. “Ama... Sabin hiçbir yere gitmememi söyledi.”

“Ah, yapma, Gwen. Sana Gwen diyebilir miyim? Sen bir Harpy’sin. Harpy’ler kimseden, özellikle de patronluk taslayan iblislerden emir almaz.”

Gwen dudağını ısırarak kapıya baktı. *Daha az önce gizli gizli çıkmayı düşünüyordun. İkinci bir defadan ne olur?* “Kaleyi gezmek kulağa harika geliyor. Tabii eğer Efendilerin bana ilişmeyeceğini garanti edebilirsen.”

“Elbette, haydi gel.” Anya, Gwen’i de peşinden sürükleyerek ayağa fırladı. “Sana duş alman için on dakika vereceğim, sonra birlikte...”

“Ah, duşa ihtiyacım yok.” İşin doğrusu, duş almamayı tercih ediyordu. Bu evdeyken olmazdı.

“Emin misin? Her tarafın... yapış yapış.”

Evet ve öyle kalsın istiyordu. Tutsaklığı süresince birkaç günde bir, yerdeki kumla kendini pisletmeye özen göstermişti. Aksi takdirde herkes teninin gerçek rengini ve dokusunu görürdü. Sabin’in tepkisini merak etmekle birlikte, sonradan ortaya çıkacak etkileriyle uğraşmak istemiyordu. Ve bu mutlaka ve her zaman olurdu. “Eminim.”

Georgia ya da Alaska fark etmez, kendi evinde olsa duş alabilir ve göze batmamak için makyaj yapabilirdi. Ama evde olmadığına göre, duş alamazdı. Toz, tek koruyucusuydu.

“Peki o zaman. Şanslısın ki temizlik manyağı değilim.” Anya, Gwen’in koluna girdi ve birlikte gezintiye çıktılar.

Yarım saat boyunca bütün kaleyi dolaştılar. Geniş ve açık mutfağı –Gwen, Efendilerden herhangi birini bu mutfakta yemek yaparken hayal etmeye çalıştıysa da başaramadı– kütüphaneyi, ofisi, rengârenk

çiçeklerin açtığı üstü kapalı bahçeyi ve ikisine de ait olmayan yatak odalarını gördüler. Tanrıça için hiçbir yer mahrem değildi. Odaların ikisinde kolları ve bacakları birbirine dolanmış çiftler uyuyordu. Gwen'in yanakları kapılar kapanana ve çiftlerin çıplaklığı duvarın diğer tarafında kalana dek yanmayı sürdürdü.

Ancak Anya, Sabin'in tek sırrını anlatmadı.

Medya odasına –Tanrıça'nın deyimiyle eğlence odasına– vardıklarında Gwen artık pes edip sormak üzereydi. Ancak sormak yerine kendini odaklanmaya ve etrafını incelemeye, eşyaları aracılığıyla Sabin ve arkadaşları hakkında daha fazla bilgi edinmeye zorladı. Kocaman bir televizyon, çeşit çeşit video oyun sistemi, bir bilardo masası, buzdolabı, bir karaoke makinesi, hatta bir basketbol potası vardı. Yerlere havayı mis gibi tereyağı kokusuyla donatan patlamış mısır taneleri saçılmıştı.

“Bu müthiş bir şey,” dedi kollarını iki yana açıp kendi etrafında dönerek. Demek erkekler sandığı gibi gece gündüz savaşı tazılar değildiler.

“Hey, merhaba hanımlar. Sanıyorum müthiş olan tek şey oda değil.”

Televizyonun karşısındaki, arkaya yatık koltuk dönerken odayı derinden gelen bir ses kapladı. Sonrasında koyu renk saçlı, masmavi gözlü bir adam, Gwen'i tepeden turnağa, dikkatle süzdü. Gwen panîge kapıldı ve istemsizce cebine sakladığı yıldızlardan birine uzandı.

“Gwen, seni William'la tanıştırayım. O da ölümsüzdür ama bir iblis tarafından ele geçirilenlerden değil. Tabii eğer seks bağımlılığını kişisel iblisi saymazsan. William, Sabin'i dize getiren kadına merhaba de.”

William'ın şehvetli dudakları büzüldü. “Ben dize getirilmeye hayır demezdim. Bu yüzden, olur da savaşçıyla olmak konusunda fikrini değiştirirsen...”

“Değiştirmem,” dedi Gwen telaşla, bir süre önce Anya’ya aksini iddia ettiğine aldırmayarak. Bir adamın hayranlığını teşvik etmek sorun yaratabilirdi. Kanlı, ölüm kalım sorunlar.

“Seninle kusursuzca ilgileneceğime yemin ederim.”

“Bir gün boyunca. Ya da bilemedin bir buçuk,” dedi Anya kuru bir sesle. “William sev ve terk et tarzı adamlardandır. Ayrıca bir Efendi olmamakla birlikte, onun da başının üstünde taşıdığı bir laneti var. Elimde bunu kanıtlayacak bir kitap var.”

William’ın gırtlığından bir homurtu yükseldi. “Anya! Sırlarımı herkesle paylaşmak zorunda mısın?” Avuçlarını koltuğunun iki yanına yerleştirdi. “Pekâlâ, madem sen bir şeyler yumurtluyorsun, ben de yumurtlarım. Titanik’in batma nedeni Anya’dır. Buz dağlarıyla cesaret yarışı yapıyordu.”

Anya asık suratla ellerini kalçalarına yerleştirdi. “William penisinin bronz bir kopyasını yaptırdı, şöminesinin üstünde duruyor.”

Sözleri adamı utandırmak yerine iyice kıskırtmıştı. “Anya bundan birkaç sene önce Virgin Adaları’nı ziyaret etti ve sonrasında yerliler oradan Adalar diye bahsetmeye başladı.”

“William’ın sırtında kendi yüzünün dövmesi var. Arkasındaki insanları güzelliğinden mahrum bırakmamak için yaptırdığını söylüyor.”

“Anya...”

“Durun!” dedi Gwen gülerek. Didişmeleri bütün gerilimini alıp götürmüştü. “Anladım. İkiniz de ahlaksızsınız. Pekâlâ, sizden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Biri bana Sabin’i anlatabilir mi? Sen anlatacağını söylemiştin, Anya.”

“Öyle mi dedi?” William bir anda dikkat kesilmişti. Mavi gözleri ıslıl ıslıldı. “İzin ver, ben de yardım edeyim. Sabin bir keresinde dövmeli savaşı Aeron’ı sırtından bıçakladı. Oyun olsun diye değil, öldürmek için.”

“Öyle mi?” dedi Gwen. William öfkeli görünüyordu. Gwen, *Belki de ben de öfkelenmeliyim*, diye düşündü ama Sabin hem onun hem Anya’nın fark ettiği üzere pis dövülecek türde bir adamdı ve bu Gwen’i etkiliyordu. Kız kardeşleri de öyleydi ve içgüdüsel olarak şiddet korkusuna rağmen, Gwen zaman zaman öyle olmayı diliyordu. Hiçbir şeyin zaferden daha önemli gelmemesini.

“Sıkıcı,” dedi Anya. Sıranın kendisine gelmesine sevinir gibi, ellerini birbirine sürttü.

“Bir dakika. Bana Sabin’in onu neden bıçakladığını anlat,” dedi Gwen.

“Demek William’m hikâyesini deşiyorsun? Pekâlâ.” Anya iç geçirdi. “Onun yerine ben tamamlayayım. Efendi-Avcı savaşı yeni patlamıştı. Eski Yunan’da, illa bir zaman istiyorsan, o muhteşem gladyatörler çağının öncesinde. Her neyse, insan oldukları için Avcılar yeniliyordu. Bu yüzden kendi soylarından kadınları Efendileri cezabetmek, tuzağa düşürmek ve katletmek için yem olarak kullanmaya başladılar. Sabin’in en yakın arkadaşı Baden’i öldürmeyi başardılar.”

Gwen elini boğazına götürdü. “Bahsetmişti.” Bu kayıp Sabin’i Gwen’in düşündüğünden daha fazla yıkmış olmalıydı.

“Öyle mi?” Anya tek kaşını kaldırdı. “Vay canına. Genelde ağzı feci sıklıdır. İyi de sen neden ağlamaklı oldun? Adamı tanı mıyordun bile.”

“Gözüme bir şey kaçtı,” dedi Gwen boğuk bir sesle.

Anya dudaklarını büzerek, “Tabii,” dedi. “Sen öyle diyorsan. Hikâyeme dönelim. Sabin ve savaşçılar ölümden sorumlu Avcılara saldırdılar ve onları yok ettiler. Sonra Sabin öldürmeye devam etmek istedi. Diğerleri istemedi. Bir dakika, bu doğru değil. Yarısı Sabin’le aynı fikirdeydi, diğer yarısı barış istiyordu. Aeron sürekli vazgeçmekten, Avcı savaşından uzakta yeni bir hayata başlamaktan bahsediyordu. Sabin keder ve öfkeyle bıçağını adamın sırtına sapladı.”

“Peki Aeron karşılık verdi mi?” Gwen savaşçıyı gözünde canlandırdı. Uzun boylu, yapılı ve William’ın dediği gibi dövme. Saçlar sıfır numara tıraşlı, menekşe rengi gözleri sert ve kederli. Soğuk ama sessiz görünüyordu. Neredeyse iddiasız. Ancak Gwen, Avcılara nasıl insafsızca saldırdığını görmüştü.

İkisinin arasındaki bir kavgayı kim kazanırdı?

“Hayır,” dedi Anya. “Ve bu Sabin’i iyice delirtti. Sonra Aeron’un gırtlığına saldırdı.”

Gwen’in rahatlatma hissetmesi kötü bir şey miydi? Sabin’in canının yanması düşüncesinden hoşlanmıyordu. Ya da saldırıya uğramasından.

“Hâlâ onun kadını olmak istiyor musun?” derken, William’ın sesi neredeyse umut doluydu. “Teklifim hâlâ geçerli. Bütün yaramaz hayallerinin gerçekleşmesini sağlayabilirim.”

Eğer Sabin’in kadını olsaydı, ki değildi, yine de onunla olmak isterdi. William yakışıklıydı, diğerleri gibi sinirini bozmuyordu ama onu hiçbir şekilde çekmiyordu. Gözleri Sabin’in çetin ve zaman zaman çocuksu görüntüsünü arıyordu. Elleri, güneşin öptüğü tenine dokunmak için can atıyordu. *Salak kız*. Sabin aradaki mesafeyi korumak konusunda daha net olamazdı.

Ancak olur da fikrini değiştirirse, Gwen o zaman ne yapacaktı? Sabin korktuğu her şeydi ve onu kontrol etmek imkânsızdı.

“Ah, sadece bilgin olsun diye söylüyorum,” diye ekledi William pis bir sırıtışla. “Onu ele geçiren, Şüphe iblisi. Yani kendini güvensizliklerle mücadele ederken bulursan, nedeni odur. Diğer yandan ben kendini özel ve sevildiğini hissetmeni sağlarım. Üstüne titrerim.”

“Hayır.” Gwen’in duymak için can attığı ses odayı doldurdu. “Sabaha sağ çıkmazsın.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM



Sabin bir canavara benzediğini biliyordu. Kan vücudunu ikinci bir deri katmanı gibi kaplamıştı, gözleri öldürücü bir ışıltıyla parlıyordu –bu tür durumlardan sonra hep öyle olurdu– ve eski bozuk paralar gibi kokuyordu. Onu daha fazla korkutmamak için, Gwen’e yaklaşmadan önce duş almaya niyetlenmişti. Ancak önce Amun’a bakmaya gitmişti. Adam artık kıvranmasa da hâlâ inliyordu ve başı ellerinin arasında, yataktan kalkamıyordu. Her zamankinden daha fazla sır çalmış olmalıydı. Daha karanlık sırlar. Genelde çoktan iyileşmiş olurdu.

Sabin arkadaşından zihnini daha fazla kaos ve sesle doldurmasını istediği için kendini suçlu hissediyordu. Amun’un ne yaptığını bildiği ve Avcıları yenmeyi en az Sabin kadar istediği bilgisiyle teselli buluyordu.

Amun’un yanından ayrılırken Gwen’e göz atıp ne yaptığını bakmaya karar vermişti. Anya karnını doyurabilmiş miydi? Yoksa onu korkutmuş muydu? Hakkında daha fazla bilgi edinmiş miydi? Sorular kafasının içinde yer edip ona rahat vermemiş, bir şekilde mahkûmlardan zorla daha fazla bilgi edinme arzusunu gölgede bırakmıştı.

Ancak Gwen odasında yoktu.

Öfkeyle iz sürmeye başlamıştı. Zindana gitmesinden çok kısa süre sonra oradan ayrılan Paris'in, dalgınlığından yararlanıp Gwen'i baştan çıkardığını düşünüp içi şiddetle köpürerek hisımla savaştıcının odasına dalmıştı. Sabin, Gwen'in onun olduğunu ilan etmişti. Onundu. Başka kimse ona elini süremezdi. Kışkandığı ya da sahiplendiği için değil ama kendine telkin ettiği gibi, onu silah olarak kullanmayı planladığı için. Savaşçılarından birinin kızı öfkelenmesi iyi olmazdı. Görüşünün parlak kırmızıya çalmasının, yumruklarını sıkmasının, pençelerinin uzayıp avuçlarına batmasının ve kaslarının çarpışmaya hazırlanmasının tek nedeni buydu.

Ancak Paris'in Gwen'le yatakta olmaması hayatını kurtarmıştı. Paris yalnızdı ve kendini içkiye, tanrıların uyuşturucu tercihi ambrosia'ya vermişti.

Sabin karşılaştığı görüntünün şokundan bir türlü sıyrılamıyordu. Paris hep neşeli olandı; iyimser olan, her şeyi önemseyen. Ona ne olmuştu böyle?

Göksel maddenin kötüye kullanımıyla baş edilmesi gerekecekti çünkü sarhoş bir savaşçı, eli ayağı tutmayan bir savaşçı demekti. Sabin bir kez daha harekete geçmeyi, savaşıcının aklını başına getirmeyi, sonra da Lucien'le konuşmayı düşünmüştü. Ama sonra kadın kahkahaları duymuş ve merakına yenik düşerek başka hiçbir şey yapamaz halde sesin peşine takılmıştı. Evet, Gwen'in güzel yüzünün, sonunda korku ve endişeyle gölgelenmek yerine neşeyle aydınlandığını görme ihtiyacına değil, merakına.

Eğlence odasının kapısında durmuştu, kafasının içinde iblisinin hırlamasıyla bakışları William ile Gwen arasında gidip geliyordu ve öfkeden kuduruyordu. Şüphe, Gwen'in yok edilmesi için kıvranıyor olabilirdi ama istediği onu kendi elleriyle yok etmekte. Etrafındaki tek erkek olmak istiyordu. Diğer herkes davetsiz misafirdi ve cezalandırılmalıydı.

Savaşçıyı bana bırak, dedi iblis. Yaptıklarına pişman edeyim. İnsafa gelmem için yalvarsın.

Yakında. Sabin daha az önce vahşice ve acımasızca adam öldürmüştü ve gittikçe kabaran listesine yeni bir ölüm ekleme düşüncesinden iğreniyor olmalıydı. Ayrıca Gwen yeni bir şiddet sahnesine şahit olmaya hazır değildi.

Bütün neşesi kaçmış, yerini yine o nefret edilesi endişeye bırakmıştı. Sahi, onu güldüren neydi acaba? Endişenin nedeni Sabin miydi? Ya da Sabin'e ait olan birine açıkça birlikte olmayı teklif eden William mı? Üstelik Sabin o çapkın piçten hoşlanmaya, kıvrak zekasına hayranlık duymaya başlamışken. Hayır, artık ondan o kadar da hoşlanmıyordu.

"Sabin, adamım," dedi söz konusu piç, saygısız bir gülümsemeyle ayağa fırlayarak. "Biz de tam senden bahsediyorduk. Yine de seni gördüğüme sevindiğimi söyleyemem."

"Hayır ve çok yakında pek fazla bir şey söyleyemez olacaksın. Gwen, odama dön."

Anya aralarına girip William'a kalkan oldu. "Hayır, Sabin. Kötü bir niyeti yoktu. Adam salaklığın sınırında dolaşıyor. Bunu sen de biliyorsun."

William onurlu bir erkeğe yakışacak şekilde Anya'yı arkasına itmek yerine, Tanrıça'nın arkasından Sabin'e sıkıysa gel bakışı attı. "Aslında bir açıdan kötü bir niyetim vardı. Çok hoş ve benim için de uzun zaman oldu. Birkaç saat kadar."

"Gwen, git. Hemen." Sabin gözlerini savaşçıdan bir an bile ayırmadan, belindeki bıçağını çekti ve üzerindeki kan kalıntısını pantolonuna sildi. "Kimin arkasına saklanırsan saklan. Son gündüğümü gördün."

Gwen iç geçirdi ve bu karşılaşmanın neden olduğu donakalma halinden sıyrıldı. Hatta Sabin öne doğru adım atınca onu durdurmak

için kolunu kaldırdı. Sabin bu harekete izin verdi; Gwen'in kolunu karnında hissetmek, bir kadının ağzını penisinde hissetmekten daha erotik gelmişti.

"Lütfen," diye fısıldadı Gwen. "Sakın."

Sabin bir anda kararsızlığa düştü. Gwen odayı terk etmeyecekti. Çok kararlı görünüyordu. Böyle ayak dirediğine göre, bu küçük yaratık kim bilir ne kadar güçlü duygular besliyordu. Ama William'ı korumayı mı umuyordu? Sabin'in savaşıyı cezalandırma arzusu katlanarak çoğaldı.

William aynı keyifli ses tonuyla, "Şöyle bir düşünürsen," dedi. Sabin'le alay eder gibi ellerini Anya'nın omuzlarına yerleştirmişti. "Yanlışı bir şey yapmadım. Kız senin değil. Gerçek anlamda."

Sabin'in burun delikleri iyice açıldı ve saldırıya geçmek için çıldıran kasları şişti. Bir şekilde kendini tutmayı başardı. Belki de sıcak ve ısrarcı parmaklarını göğsüne yerleştirmiş olan Gwen'in titremesi yüzündendi. Kendini, "Bunu neden söylüyorsun?" diye sorarken buldu.

"Sahiplenildiğini hemen anlayacak kadar çok kadın gördüm. İtiraf ediyorum ki bu beni hiçbirinin peşine düşmekten alıkoymuş değil. Ancak Gwen meşru hedef, adamım. Benim için de başkaları için de."

Gwen elini Sabin'in yüzünün önünde salladı. "Hiçbir şey olmadı," dedi yalvarır gibi. "Neden bu kadar kızdın anlamıyorum. Sen ve ben biz şey bile..."

"Sen benimsin," dedi Sabin gözlerini William'dan ayırmadan. "Seni korumak bana düşer." Gwen'e, William ve diğerlerinin onun sonsuza dek yasak bölge olduğunu anlamalarını sağlayacak bir işaret koymaya karar verdi. "Benimsin."

Bunun bir anlamı yoktu. Asla onun olmasına izin vermezdi. Ama yapılması gerekiyordu.

“Gel.” Parmaklarını onunkilere kenetledi ve Gwen’i de arkasından sürükleyerek döndü. William bir kahkaha attı. Neyse ki Gwen itiraz etmemişti. Etseydi, Sabin onu omzuna atar ve itfaiyeci gibi taşırdı. Tabii önce William’ın yanına dönüp birkaç dişini eline verdikten sonra.

Anya’nın, “Aptal,” diye homurdandığını duydu. Açık avucunu William’ın koca kafasının arkasına indirmiş gibi bir şaplak sesi yükseldi. “Kovulmak mı istiyorsun? Sen ve Sabin arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa Lucien kimin tarafını tutar sanıyorsun, ha?”

“Senin,” dedi savaşçı. “Ve sen de benim tarafımı tutarsın.”

“Pekâlâ, kötü bir örnekti. Unutma ki çok kıymetli kitabın benim elimde. Bunu her yapışında, bir sayfa daha koparacağım.”

Bir inleme duyuldu. “Günün birinde, öyle bir...”

Sesleri duyulmaz oldu ve geriye sadece Gwen’in sığ nefesinin ve ağır ayak seslerinin yankısı kaldı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu gergin bir sesle.

“Odama. Olman gereken yere.”

“Ben tutsak değilim! Misafirim,” dedi Gwen.

Sabin basamakları Gwen’in ayak uydurabileceği bir hızla tırmandı. Yolda mutfağa inmekte olan Reyes ve Danika ile Ashlyn ve Maddox’la karşılaştılar. İki erkek durup Sabin’le konuşmak, gülümseyen kadınlar ise Gwen’le tanışmak istediler ama Sabin tek kelime etmeden yürümeyi sürdürdü.

“Neden bu kadar kızdın?” diye sordu Gwen, parmaklarını ona daha sıkı sararak. “Onlarla neden konuşamadım? Neler olduğunu anlamıyorum.”

Sabin onunla gurur duyuyordu. Sabin’in tehlike oluşturduğunu biliyor ama kaçmaya çalışmıyor ve Harpy’nin kontrolünü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya görünmüyordu. “Kızgın değilim.” *Öfkeden kuduruyorum!*

“Seni kızdırmayan adamları sık sık ölümle tehdit eder misin?”

Sabin soruyu duymazdan geldi. Aklmda yeni ve onu terk etmeyi reddeden bir soru belirmişti. “Sana el sürdü mü?” Sözleri acımasız, ses tonu iğneleyiciydi. Yaklaşan kavgadan uzaklaşmak kabul edilebilir gelmişti çünkü William’ın, sözcükleri sadece Gwen’in şefkatini kazanmak için kullandığını biliyordu. Daha fazlası varsa, biraz önce içinden geldiği gibi geri dönebilir, o piçi hamburgere çevirip tepelerde özgürce dolaşan yabani hayvanlara atabilirdi.

“Hayır, sürmedi. Tırnakların, canımı acıtıyor.”

Sabin derhal elini gevşetti ve dikkatini tırnaklarının yuvalarına dönmesine verdi. Bir köşeyi döndüler, sabin adımlarını hızlandırdı. İçi taşkın bir nehir gibi güçlü bir telaşla dolmuştu.

“Seni korkuttu mu?” Bu kez sorusu sadece hırçındı.

“Yine, hayır. Ve eğer korkutsaydı, hakkından gelebilirdim.”

Sabin’in dudakları o akşam ilk kez gerçekten gülümser gibi бүküldü. Harpy’nin uykuda olduğu ve Gwen’in sadece Gwen olduğu zamanlarda, genç kız gördüğü en uysal yaratık oluyordu. Zaman zaman içinde sevgi bile uyandırıyordu. Sabin’in hayatı, ölüm ve şerefsizlikle, acımasızlık ve kudretle doluydu ama kız dinginlik ve iyilikten ibaretti.

“Bunu nasıl yapacaktın?”

Bunu onunla alay etmek için değil, bir muhafıza –ona– ihtiyaç duyduğunu itiraf ettirmek için sormuştu. Burada, bu evin içinde, hatta dış dünyada Sabin’e ihtiyacı vardı. Harpy’sini kontrol etmeyi öğrendiği gün, elbette bu da değişecekti. Ve Sabin bundan memnundu. Evet, memnundu.

Gwen’den sinirli bir iç çekiş yükseldi ve elini çekmeye kalktı. Sabin fiziksel temaslarına son vermeyi tuhaf bir şekilde istemeyerek onu daha sıkı tuttu. “Tam bir fiyasko değilim, biliyorsun.”

“Pandora’nın bir zamanlar olduğu kadar güçlü bile olsan, umurumda değil. Arzulanacak bir kadınsın ve buradaki erkeklerin bazıları kendilerini dayanılmaz görüyor. Onlarla muhatap olmanı istemiyorum. Asla.”

“Arzulanabilir olduğumu mu düşünüyorsun?”

Sabin’in sesindeki uyarıyı duymamış mıydı? Savaşçılardan uzak durmasını söylediğini? Aksi takdirde...

“Boş ver,” diye mırıldandı Gwen. Belli ki Sabin’in tereddüdü onu utandırmıştı. “Başka bir şeyden bahsedelim. Evinizden mesela. Evet. Kusursuz. Eviniz çok güzel.” Nefes nefese kalmıştı. Uzun yürüyüş, tutsaklık sürecinde yaptığı bütün egzersizden daha fazla olmalıydı.

Sabin etrafa üstünkörü bir göz attı. Taş zemin cilalı ve Gwen’in gözleri gibi altın renginde damarlıydı. Kiraz sehpa lar saçları kadar parlak bir kıızıldı. Farklı tonlarda mermer işlemeli kusursuz duvarlar teni gibi pürüzsüz, hatta onun kadar kirliydi.

Her şeyi onunla karşılaştırmaya ne zaman başlamıştı?

İkinci merdivenlerin sahanlığına varınca, yatak odasının kapısı görüş alanına girdi ve rahat bir nefes aldı. Neredeyse gelmişlerdi. Gwen yapmak üzere olduğu şeye nasıl tepki verecekti? Harpy’leşecek miydi yoksa?

Sabin adımlarını dikkatli atmak zorundaydı. Aynı zamanda geri adım atmak istemiyordu. Atamazdı.

Gwen beyninde iblisin fısıltısını duydu: *Ya canını yakarsa?*

“Kapa çeneni!” diye hırladı Sabin ve Şüphe şimdiden neden olduğu hasar karşısında keyifli bir kahkaha patlattı.

Gwen gerilmişti. “Böyle bağırarak zorunda mısın?”

“Evet.” Sabin genç kadının isteksizleşen vücudunu içeri çekti ve kapıyı kapayıp kilitledi. Birbirlerine döndüler. Gwen’in rengi solmuştu ve titriyordu. “Ayrıca seninle konuşmuyordum.”

“Biliyorum. Bu konuşmayı daha önce yaptık. İblisinle konuşuyordun. Şüphe'yle.”

Bu bir soru değil, bir doğrulamaydı. Sabin parmaklarının Anarşi Tanrıçasının boğazına kapanıyor olmasını dileyerek, ensesini ovaladı. “Demek Anya anlattı.” Gwen'im öğrenmesi hiç hoşuna gitmemişti. Önce alı şacak kadar zamanı olsun isterdi.

Gwen güzel başını salladı. “William anlattı. Yani iblis... senden şüphelenmemi istiyor, öyle mi?” Saçının ucuyla oynuyordu. Yine bir gerginlik belirtisi miydi?

“Her şeyden şüphelenmeni istiyor. Yaptığın her seçimden, aldığın her nefesten. Etrafındaki herkesten. Elinde değil. Gücünü başkalarının kararsızlığından ve kafa karışıklığından alıyor. Birkaç dakika önce zehirli telini senin zihnine attığını ve seni canını yakacağıma ikna etmeye çalıştığını duydum. Bu yüzden bağırdım.”

Gwen'in gözleri büyüdü ve gümüş rengi hareler genişleyerek kehribar irislerini gölgeledi. “Demek duyduğum *oydu*. Ben de o düşüncelerin nereden çıktığını merak ediyordum.”

Gwen'in sözlerini algı larken, Sabin'in kaşları çatıldı. “Sesini kendi sesinden ayırt etmeyi baş arabiliyor musun?”

“Evet.”

Onu tanıyanlar, genellikle iblisi kelime seçimlerinden ayırt ederlerdi. Ancak bir yabancı nın o sözleri iblisinkilerden ayırt edebilmesi... Gwen farkı nasıl anlayabilmişti? “Bunu çok kişi yapamaz,” dedi.

Gwen'in gözleri büyüdü. “Vay canına. Demek çok insanda olmayan bir yeteneğ e sahibim. Hem de etkileyici bir yeteneğ e. İblisin hayli sinsi.”

“Evet, sinsidir.” Sabin genç kadının bayılmamasına, çığ lık atmasına ve rezil ellerinden kurtulmak için çırpınmamasına ş aşır mış tı. Hatta Gwen kendisiyle gurur duyar gibiydi. “Zayıflığı hissed er ve atağ a geç er.”

Gwen düşünceli bir ifadeye büründü. Sonra üzgün. Sonra öfkeli. Sabin'in sözlerinin arkasındaki gizli anlamı keşfetmişti. O güçsüzdü ve iblis bunu biliyordu. Sabin onun gururunu tercih ederdi.

Sabin'in bakışları şifonyerin üstündeki tepsiye kaydı. Boş tepsiye. Az kalsın sırtatacaktı. Tanrılara şükürler olsun, Anya bir şeyler yemesini sağlamıştı. Yüzüne renk gelmesine, yanaklarının dolgunlaşmasına şaşmamalıydı. Onda başka ne farklılık vardı? Belinde birkaç minik şişkinlik vardı ama Sabin o şişkinliklerinin yakın zamanda yedikleriyle ilgili olmadığından emindi.

Odayı hızla tarayınca silah sandığının her zamanki yerinden beş santim kadar sağa kaydığını gördü. Gwen kilidi kurcalayıp içindikileri araklamıştı.

Seni küçük hırsız, diye düşündü Sabin, onu tekrar süzerek.

Gwen dikkatli bakışları karşısında huzursuzlukla kıpırdandı. Yanakları pembeleşmişti. "Ne oldu?"

"Sadece düşünüyordum." Onda kalmalarına karar verdi. Belki de kendini daha iyi hissetmesini sağlardı. Ve kendini iyi hissettikçe, Harpy'le yüzleşme yaşaması ihtimali de azalırdı.

"Beni geriyorsun," diye itiraf etti Gwen. Avuçlarını uyluklarına sürttü.

"O zaman işleri biraz hızlandırıp korkularını dindirelim." Tanrım, ne kadar güzeldi. "Üstündekileri çıkar."

Gwen'in açılan ağzından boğuk bir inilti yükseldi. "Efendim?"

"Beni duydun. Soyun."

Gwen ellerini havaya kaldırarak önce bir, sonra iki adım geri çekildi. "Hayır, lanet olsun, kesinlikle hayır." Dizlerinin arkası kar-yolaya çarptı ve dehşet dolu gözlerle, yatağa düştü. "Düştüm. Bır davet değil kazaydı!" dedi telaşla ve ayağa fırladı.

“Biliyorum. Lanet olsun, kesinlikle hayır kısmı seni ele verdi. Ama bir önemi yok. Duş alacağız.” Gwen’in temizlenmesi ve Sabin’in onu işaretlemesi gerekiyordu. İki amaca aynı anda ulaşabilirlerdi.

“Keyfine bak.” Gwen’in sesi titriyordu. “Tek başına.”

“Birlikte. Ve bu da bir davet değil. Bir bildiri.” Sabin elini arkaya uzattı ve tişörtü başından çekip çıkardı. Baden’ın hediyesi en sevdiği kolyesi çıplak göğsüne düşerken, tişörtü yere bıraktı.

“O şeyi geri giy!” derken, Gwen’in gözleri kelebek dövmesine takıldı. “Seni görmek istemiyorum.” Büyüyen göz bebekleri onu yalanlıyordu.

İyi. Panikle bile olsa, ilgisi uyanmıştı. Sabin parmaklarıyla iterek önce bir çizmesini, sonra diğerini çıkardı. Yankılanan bir gümbürtüyle yere düştüler. Pantolonunun önünü açıp hızla aşağı itti. “Bu iş, kabul etsen de etmesen de olacak, Gwendolyn.”

Gwen başını çılgın gibi sallayınca bukleleri havada uçtu. Ancak Sabin’i hiç terk etmeyen bakışları artık bacaklarının arasındaydı. Nefesi hızlandı, boğuklaştı. “Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin.”

“Vermeyeceğim de. Duşta tehditkâr bir şey yok ki. Arınmak demek.”

“Hah!”

Sabin kamuflaj pantolonunun içinden çıktı. Artık tamamen çıplaktı. Ve evet, sertleşmişti. Sırf Gwen’i rahatlatmak için erkekliğine inmesini telkin etti ama aptal şey dinlemeyi reddetti ve uzun, sert ve kalın bir halde kalmaya devam etti.

Gwen dilini dudağının üstünden kaydırды. Bir neon tabelası gibi, O şeyden biraz istiyorum diye haykıran bir tepkiydi bu. Ödünç tişörtü üstünden dökülüyordu ama Sabin göğüs uçlarının sertleştiğini görebiliyordu. Bir işaret daha.

Uçakta onu öpüş şeklinden sonra, Sabin genç kızın onu arzulağından şüphelenmişti. Artık emindi, Gwen onu istiyordu. Ve Sabin

buna memnundu. Aptalcaydı, yanlıştı ve sonunda ikisini de sadece incitebilirdi ama Sabin o an için buna aldıracak durumda değildi.

Kasten kabalık ederek, “Seni becermeyeceğim,” dedi. Kızı küçük Sab’la, girdiği kim gözünü ayırmadan daha uzun süre bakacak yarışmasından çıkarmak için her şeyi yaptı.

İşe yaradı. Kehribar rengi gözler, kahverengi gözlerle gürültüyle çarpıştı. “Ne-neden seks yok? Ve bana ne yapacaksın?”

Öpeceğim. Dokunacağım. Tenini emerek morartıp sana çılgık attıracak bir orgazm yaşatacağım. Sonrasında William kızın üstünde hiçbir hak iddia edemeyecekti. Seksizlik, pekâlâ... Kendine çok fazla haz yaşama izni verirse, Sabin’in kontrolü dağılacak ve iblisi dizginlerinden boşalacaktı. Bu yüzden elinden geleni yapacaktı; kendisi için birazcık, Gwen için bol bol okşama.

Onun gibi birini memnun etmek için gereken her şeye sahip olduğundan emin misin? Bu güzellikle, muhtemelen erkekler konusunda skoru yüksektir. Büyük olasılıkla ona senin ancak rüyanda gördüğün şeyler yapmışlardır.

Sabin’in çenesi kasıldı. Yaşına rağmen, kadınlarla muazzam bir tecrübesi yoktu. Gökyüzünde yaşarken tanrıları savunmakla o kadar meşguldü ki kendi hazlarının peşine düşecek zamanı olmamıştı. Yeryüzüne ilk gönderildiğinde, yıkımdan başka bir şey istemeyecek kadar kötü ve çılgın gibiydi. Ve içindeki kötülüğü biraz kontrol edebilir hale geldikten kısa süre sonra, karşı cins için ne kadar kötü olduğunu öğrenmişti.

Yine de birkaç kez âşık olduğunu sanmış ve kadınların peşine arsızca düşmüştü. Bekâr ya da evli hiç fark etmemişti. William’la bir ortak noktaları varsa, o da buydu. Bir kadını istediği zaman onun peşine düşüyordu çünkü istemek, onun için nadir bir durumdu.

Darla yıkıcı etkisinin sonuncu ve tahrip edici örneği olmuştu. Bir Avcıyla Galen’in sağ koluyla evliydi. Sabin’e bilgiyle gelmiş, kocasının

ve adamlarının silahlarını nerede sakladıklarını ve neler planladıklarını anlatmıştı. Avcı kanunlarının ikiyüzlülüğünü gördüğünü ve savaşın bitmesini istediğini söylemişti. Sabin ilk başta onun yem olduğunu düşünmüştü. Amacı Sabin'i ve adamlarını cezbedip tuzağa düşürmekti. Ama öyle olmamıştı. Darla'nın ona anlattığı her şey doğru çıkmıştı.

Kısa sürede sevgili olmuşlardı. Sabin onun kocasından ayrılmasını istemişti ama Darla ona yardım edemez diye bunu reddetmişti. Sabin bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama için için bu kararına sevinmişti. Köstebeğini kaybetmemişti. Ancak Darla onu her ziyaret edişinde ve Sabin'in onu her yatağa alışında yanından biraz daha az kıvılcımla ayrılmıştı. Kısa süre sonra fazla bağlanmış, küçücük bir güzel söze muhtaç hale gelmişti. Tanrılar biliyor ya, Sabin ona ne kadar güzel, ne kadar cesur ve zeki olduğunu söyleyerek özgüvenini kazandırmak için büyük çaba harcamıştı. Darla elbette ondan şüphelendiği için sonuçta bir şey fark etmemişti.

Bileklerini kestikten sonra Sabin'i aramıştı.

Sabin ona zamanında ulaşamamıştı. Hayır, Stefano ondan önce davranmış ve Darla'yı son bir kez görmesine izin vermemişti. Sabin, Avcıların onu görmesini istemediği için cenaze törenine de katılmamıştı.

Darla'nın ölümünün üstünden on bir yıl geçmişti ama Sabin'in suçluluk duygusu dün gibi taze ve açıktı. Darla'yı kendi haline bırakmalıydı. Bıraksaydı, Stefano takipten ve savaşlardan sıkılıp geri adım atabilirdi. Aksine, şimdi fanatiklik kadar intikam duygusuyla da yanıp tutuşan Avcı, kazanmak konusunda en az Sabin kadar kararlıydı.

Sabin o zamandan beri kimseyle birlikte olmamış, kadınlardan özellikle uzak kalmıştı. Gwen'e kadar. Peki Gwen onunla baş edebilir miydi? Birazcık bile olsa?

“Ya-yani?” diye kekeledi Gwen. “Ne yapacaksın?”

Sabin iblisin endişelerini kafasından kovaladı. “Seni temizleyeceğim.”

Gwen bir kez daha başını salladı. “Temizlenmek istemiyorum. Yemin ederim.”

“Umurumda değil,” dedi Sabin ona yaklaşırken.

Gwen nefes nefese bir kez daha yatağa düştü ve geri geri kaçmaya çabaladı. Ta ki omuzları karyolanın başucuna çarpana dek. “Bunu yapmak istemiyorum, Sabin.”

“Evet, istiyorsun. Sadece korkuyorsun.”

“Haklısın. Ya seni öldürürsem?”

“Binlerce yıldır Avcılarla baş ediyorum. Yalnız bir Harpy nedir ki?” Cesur sözlerdi ama Sabin gerçeğin tamamını itiraf edemiyordu. Gwen’in ne yapacağını, kendisinin ona ne tepki vereceğini, birbirleriyle dövüşmek zorunda kalırlarsa neler olacağını bilmiyordu. Ama bu işi Gwen’in gazabını göze alma pahasına halletmeliydi.

Gözleri sımsıcak bir arzuyla aydınlandı. “Saldırısı hazır bir Harpy’yi alt edeceğini gerçekten düşünüyor musun?”

Sabin yatağa tırmandı ve aralarındaki nefret ettiği mesafeyi kapamak için ona doğru ilerlemeye başladı. “O noktaya varmayacağını umuyorum. Varırsa da, birlikte öğreniriz.”

“Hayır! Bu yeterince iyi değil.” Gwen’in ayağı göğsüne çarptı ancak bu hareket onu itip uzaklaştırmak yerine kaderinin mührü oldu. Sabin parmaklarıyla ayak bileğini sarıp onu kendine çekti.

“Denemeden asla bilemeyiz.”

Sonra Gwen’in gözünün kenarında bir damla yaş belirdi ve yanağından aşağı yuvarlandı. Sabin göğsünün sıkıştığını hissetti. “Lütfen.” Gwen titrek bir sesle inledi. “Sana zarar verirsem, bununla yaşayamam.”

Sakın geri adım atma. “Dediğim gibi, üstüme salacağın herhangi bir şeyle baş edip edemeyeceğimi görmenin tek bir yolu var.” Sabin, genç kızın gözyaşlarına karşı kalbini sertleştirdi; buna mecburdu. Gwen için, kendisi için, kalenin huzuru için bunun yapılması gerekiyordu. Gwen işaretlenmeliydi. Kabul etse de etmese de, işaretlenmeyi o da *istiyordu*. Ve Sabin bir savaşçı olarak bu işi sonuna kadar götürecekti. Ne olursa olsun.

ON İKİNCİ BÖLÜM



Gwen buna inanamıyordu. Öptüğü, hayalini kurduğu, güvendiği, koruyucu olarak bellediği, arzulamak istemese de arzuladığı kötü adam, onu itiraz çığlıklarına ve vahşi tekmelerine rağmen soyup duş kabinine taşımış ve kendisi de yanına girmişti. Gwen o kadar öfkeli olmasına rağmen –kahretsin, gerçekten öfkeliydi– Harpy'ye dönüşmemişti.

İlk başta şaşkındı. Sonra gergin. Sonra heyecanlanmıştı. Her duygu sadece birkaç dakika sürmüştü ama her biri dünyasını yerrinden oynatmıştı. Onu neden incitmemişti? Sabin henüz tehditkâr bir hareket yapmadığı için mi? Harpy de fiziksel temastan en az Gwen kadar hoşlandığı ve alabildiği her yerde ve her şekilde hayır demeyeceği için mi?

Sabin'le birlikte bulut gibi yoğun bir buharın içindeydiler. Sıcak su vücudunun düzlüklerinden ve kıvrımlarından aşağı dökülüyordu. Daha önce bu kadar müthiş gelen bir şey yaşamamıştı; arkasında duran ve onu olduğu yere sabitleyip duş kabininin içinde tutan adam dışında. Ne kadar seksi olursa olsun, bir iblisle birlikte *olmayacaktı*. Olacak mıydı? Hayatının daha fazla garipleşmesine ihtiyacı yoktu. Öyle değil mi?

Neden bir karar alamıyordu? Sabin'in iblisi onu bunaltmıyordu bile. Hiçbir bahanesi yoktu.

Gwen göğüslerini ya da bacaklarının arasındaki minik tüy üçgenini örtmeye gerek duymadan kollarını karnına sardı. Neden gerek duysun ki? Sabin ondan güçlüydü ve isterse ellerini zorla açması birkaç saniyesini alırdı. Hem Gwen içten içe kendisini görmesini ve kıvrınmasını istiyordu. Yine de...

"Kopmuş organlar ve parçalanmış bir deri biçiminde ertesi sabah pişman olabileceğin hiç aklına gelmiyor mu?" diye sordu.

Sabunlu eller, omuzlarına sıcak ve ıslak bir masaj yapmakla meşguldü. "İpek gibisin. Hiçbir şeyden pişmanlık duyacağımı sanmıyorum." Sabin'in sesi dolgun, boğuk... baş döndürücüydü.

Hımm... biraz daha. Gwen'im kasları gevşedi, başı arkaya düştü, Sabin'in boyun girintisine yaslandı. *Dur! Geril! Cazibesine diren!* Çabaladı, gerçekten çabaladı ama vücudu bedenine itaat etmeyi reddediyordu. Sabin'in özenli bakımı müthiş iyi geliyordu.

Acaba seni çekici buluyor mu? Yoksa çirkin mi buluyor?

Pekâlâ. Sonunda gerildi. O aldatici, yıkıcı ses ortaya çıkmıştı. İblis, Şüphe. Tizliğiyle Gwen'in iç sesinden o kadar farklıydı ki. Çenesi acıyla kasıldı ve Harpy bu beklenmedik ihlal karşısında tiz bir çığlık attı. "Arkadaşının çenesini kapaman mümkün mü? Çok sinir bozucu."

"İşte bu. Hoşuma gitti. Ayrıca iblis arkadaşım sayılmaz." Sabin'in başparmağı kürek kemiğinin üstünden kaydı. Başını eğdi ve dudaklarını kulağına yaklaştırarak nefesiyle onu okşadı. "Niyetim konuyu değiştirmek değil ama seni inanılmaz güzel bulduğumu söylemiş miydim?"

Gwen nasıl cevap vereceğini bilemeyerek yutkundü. Bir yanı onu teşvik etmek, bir yanı ise ona tam olarak neden direndiğini unuttuğundan onu itip kendinden uzaklaştırmak istiyordu. Sabin hayatına dair nefret ettiği her şeyi temsil ediyordu. Karanlık, şiddet, kaos. Dahası,

Gwen'i dūřmanına zarar verirken kullanmayı planlıyordu. Hiçbir řey, bir kadının aşkı bile, Avcılara duyduğu nefretin önüne geçemezdi.

"İşe koyulalım, ne dersin?" Sabin onu bırakınca, Gwen inlememek için dudaklarını bastırmak zorunda kaldı. Sonra o şehvetli parmaklar saçlarına dolandı ve mis gibi limon kokusu yayarak saçlarını şampuanlamaya başladı. Gwen zevkten gözlerini yumdu. Sabin'in her zaman iştah açan bir koku saçmasına şaşırmamalıydı.

"Korktuğu zaman Harpy'leşıyorsun. Ya tahrik olduğu anda? Ya da orgazm olduğu anda?"

Ne kadar dobra ve kişisel bir soruydu. Ama sormak için mükemmel bir an seçmişti. Gwen zaten çıplak oldukları için, cevap vermekte bir sakınca görmedi. "Ba-bazen... Kendini göstermeye çalışır. Ama ben dikkat etmeye ve onu durdurmaya gayret ederim."

"Benimleyken onu durdurmaya çalışma." Gwen cevap veremeden, savaşçı konuyu tekrar değiştirdi. "William sana iblisimden bahsetmiş." Kalçalarını kıpırdatınca sertleşmiş erkekliliği Gwen'm beline sürtündü. Kaza mıydı? "Anyasana geçmişimden bahsetti mi?"

Gwen'in içi ürperdi. "Arkadaşını sırtından bıçaklamandan bahsedip bahsetmediğini mi soruyorsun? Hayır. O kısmı atladı."

Sabin'in tırnakları kafa derisine batınca, Gwen acıyla inledi. Sabin derhal ellerini gevşetirken, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Lanet olsun. Alaycı dili olmayacak zamanlarda kendini göstermekten vazgeçmiyordu. Çok yakında biri (Sabin) bir istisna yaparak dilini koparmaya karar verecekti. Ayrıca doğasının bu yönünü bastırmak Gwen için o kadar da zor olmamalıydı. Bunu kendini bildi bileli yapıyordu. Ancak ilk kez göğsünde bir kızgınlık hissi duyuyordu. Korkak bir sulugözün teki olmasaydı insanların tepkilerinden ve kendi cevabından korkmaz, kendi gibi olabilirdi.

Kendi gibi. Kendisinin kim olduğunu biliyor muydu acaba?

"Başını suyun altına sok," dedi Sabin aniden, aksi bir sesle.

Gwen'e itaat etme fırsatı bırakmadan, boynunu tuttu ve kafasını sıcak suyun altına itti. Gwen ağzına dolan sabunlu damlacıkları püskürttü.

"Gözlerini kapat yoksa..."

"Ay ay ay..." Gwen gözlerini sımsıkı kapadı.

"Yanarlar," dedi Sabin gülerek.

Gwen gözlerini ovaladı. Sabin'in rahat tavrı kafasını karıştırmıştı. William'ı çok kıskanmıştı ama en azından bu mantıklı sayılabilecek bir davranıştı. Ve Gwen'i soyarken karşılaştırılmaz bir haz vadeden bakışlarıyla onu yakıp geçmişti.

O zaman neden onu okşamıyordu?

Kesik kesik, resmi hareketlerle onu boynundan ayak parmaklarına kadar sabunladı. Avuçları göğüslerinin ve sertleşmiş göğüs uçlarının üstünden duraksamadan kaydı ve bacaklarının arasına daldı. Dokunuşu bir şekilde uzak ve kopuk da olsa, Gwen'i titreterek ihtiyaç içinde bırakmayı başarmıştı.

"Kendi kendimi temizleyebilirim," diye mırıldandı Gwen.

"Dün ve önceki gün fırsatın oldu. Tanrı aşkına, bu sabah da öyle. Ve sen o fırsatı kullanmadın." Sabin kıpırdanınca erkekliği Gwen'e bir kez daha sürtündü. "Neden?"

Dudaklarını sıkıca bastırırken Gwen kanının ısındığı hissetti. Ona bilmek istediklerini anlatması için neden yoktu. Cevaba her an kendiliğinden ulaşabilirdi. Ve dürüst olması gerekirse, tepkisinin ne olacağını heyecanla bekliyordu. Sabin onu güzel bulduğunu itiraf etmişti. Kurum maskesi kalkınca ne düşünecekti acaba? Sonunda lanet olası bir hamle yapacak mıydı?

Gwen'i sabunlayıp durulamayı tamamlayınca durdu. Nefesi gırtlığına takılıp kalmıştı, Gwen sanki içinin gittikçe yoğunlaşan bir sıcaklıkla dolduğunu hissetti. İşte tepkisi buydu. Fark etmişti. "Tenin."

"Seni uyarmaya çalıştım."

“Daha fazla çaba harcamalıydın.” Gwen’i kendine çevirdi ve onu önce hızla, sonra ağır ağır süzdü.

Gwen onu görünce ne kadar yanıldığını anladı. Sabin’de rahatlıktan eser yoktu. Gözleri parlak, ateş gibi sıcaktı, sıkıdığı dudaklarının etrafında sıkıntısını ele veren çizgiler oluşmuştu.

“Tenin...” diye tekrarladı.

Gwen’in, tenini kaplayan kurum olmadan parladığını bilmek için aynaya ihtiyacı yoktu. Ona yeni cilalanmış opal görüntüsü veren yarı saydam bir ışıltısı vardı.

Sabin transa geçmiş gibi, çekinerek uzandı. Parmak ucu önce Gwen’in çenesine dokundu, sonra boynundan göğüslerinin arasına kaydı. Gwen geri çekilmedi. Hayır. Öne adım attı. Yaklaştı. Daha fazlası için kıvranıyordu. Kendini tutamamıştı. Tüyleri diken diken olmuş, ona direnmesi gerektiğine dair bütün düşünceleri kaybolmuştu.

“Pürüzsüz, sıcak ve ıslıl ıslıl,” diye mırıldandı hayranlıkla. “Neden saklıyorsun?” Dişlerini sıkı ve hayranlığı Gwen’in gözleri önünde öfkeye dönüştü. “Erkekler ellerini senden uzak tutamıyorlar, değil mi?”

Gwen’in gırtlığına oturan yumru cevap vermesini engelledi. Başını salladı. Sabin bundan sonra ne diyecek, ne yapacaktı? Ruh hali tanıdığı herkesten hızlı değişiyordu. *Dokun bana.*

Ancak Sabin’in soruları bitmemişti. “Kız kardeşlerinin tenleri de böyle mi?”

“Evet.”

“Bütün Harpy’lerin?”

“Evet.” Gwen sorularının bununla son bulmasını umuyordu.

“Onları aradın mı?”

Hayır. Aramamıştı. “Henüz değil.”

“Duştan çıkar çıkmaz arayacaksın. Hafta içinde, burada kalede olmalarını istiyorum.”

Gwen afallanmış bir halde bakakaldı. Çırlıçıplaktı, teni en baştan çıkarıcı halindeydi ve Sabin kız kardeşlerinden bahsetmek mi istiyordu? Onlarla tanışmak? Ama neden?.. Cevap kendiliğinden geldi ve şaşkınlığı kayboldu. Büyük olasılıkla bu savaşta ona yardım edeceklerini düşünüyordu. Belki de Harpy'lerden harem kurmak istiyordu.

Gwen'in göğsüne karanlık ve güçlü bir his yayıldı. Zehirli bir his. Tırnaklarının uzamasına, Harpy'den acı bir feryat kopmasına, dişlerinin sivrilmesine neden olan bir his. Görüşü kırmızı beneklerle kaplandı.

"Kızdın." Sabin gözlerini kırıştırdı. "Neden?"

"Kızmadım." *Onları yatağa atmaya yeltenirsen seni öldürürüm.*

"Beni o kadar sıkı tutuyorsun ki avucum kanıyor."

Gwen'in bir yanı Sabin'in üzgün ya da korkmuş görünmediğini algılamıştı. Geri kalan kısmı ise ateş altındaki cesaretine hayranlık duyamayacak kadar öfkeliydi.

"Kız kardeşlerimle yatmak istiyorsun," diye hırladı. Hırlamak? Utangaç Gwendolyn mi hırlamıştı?

Sabin gözlerini devirdi. "Hayır, arkadaşlarımla onlarla yatmasını istiyorum."

Gwen anlamayarak tıpkı onun gibi gözlerini kırıştırdı. Ah. Ah. Öfkesi, şaşkınlığı gibi hızla çekilerek yerine tatlı bir haz hissi bıraktı. Arkadaşları kız kardeşleriyle meşgul olurlarsa, Gwen'i rahat bırakırlardı. Sabin onu bu kadar mı sahiplenmişti?

Sabin, bu ihtimal ilgisini uyandırmış gibi, "Kıskandın mı?" diye sordu.

"Hayır, elbette kıskanmadım." Bu, Sabin'in ihtiyaç duyduğu bir bilgi değildi, Gwen'in aleyhine kullanılabilirdi ve şu anda bir yalan, gerçeğin kendisinden daha faydalıydı. "Tyson'ı düşünüyordum. Keşke onunla olsaydım."

Sabin gözlerini kısıtı ama Gwen kahverengi irislerinin kırmızıya çaldığını gür kirpiklerinin arasından bile seçebildi. “Onu düşünmeyeceksin. Beni anladın mı? Onu düşünmeyi sana yasaklıyorum.”

“Ben... tamam.” Gwen başka ne diyeceğini bilememişti. Sabin cinayete hiç bu kadar yakın görünmemişti. Peki Gwen neden korkmamıştı?

Cevabı ne kadar yetersiz olsa da Sabin’i sakinleştirmişe benziyordu. “Seni işaretlemeye karar vermiştim.” Sesinde kararlılık vardı. Gwen’in bıçakla kesilebilecek kadar sert ve soğuk bulduğu bir kararlılık. “Ama bu...” Sabin’in bakışları genç kadının üstünde dolaştı. “Tanrılar şahidimdir, gerekirse seni her gün işaretlerim. Sadece beni düşüneceksin.”

“İşaretlemekle neyi kastediyorsun?” Kırbaçlamaktan mı bahsediyordu? Cezalandırmaktan? Bu kez hemen geri çekildi. Ve her gün derken ne demek istemişti? Gwen’in buna ne kadar katlanmasını bekliyordu?

Sabin hızla uzandı, parmaklarıyla bileğini sarıp onu kendine çekti. “Dişlerimi o güzel tenine yavaşça ama iz bırakmama yetecek kadar bastıracağım.”

Gwen’in korkusu, geride sadece ahlaksız bir mutluluk tınısı bırakarak bir kez daha kayboldu. O kadar uzun zaman olmuştu ki... Bir erkek ona sarılalı, üstüne titrendiğini, kıvrandıracak kadar özel ve seksi olduğunu hissettireli.

“Bunu istiyor musun?” diye sordu Sabin yumuşak bir sesle.

İstiyor muydu? Hem de nasıl. Artık kendini tanıyamıyor olabiliyordu ama vücudunun bu erkeğin açlığıyla kıvrandığını biliyordu. Ama buna izin verebilir miydi?

Mantığını kullanma zamanıydı. Sabin güçlü ve ölümsüzdü ve Gwen’in önüne çıkaracağı her şeyle baş edebileceğini iddia ediyordu. Gwen ise ondan keyif alacak ama aradaki mesafeyi koruyacak kadar

güçlüydü. Öyle olduğunu umuyordu. “İşaret” olayı diğer savaşçıları uzak tutacaktı. Ve karşılığında uslu durması için, arada sırada Harpy’ye istediğini vermek de iyiydi.

Mantık sağlanmıştı.

Ancak o bir cevap biçimlendirmeden, Sabin’in burun delikleri, Gwen’in arzusunun kokusunu almış gibi şişti. “Sana elini süren olursa, ölür.”

Onun için arkadaşlarının canını yakmaya razı mıydı? Tanrı aşkına, bu düşünce Gwen’in içini eritti.

Sabin onu yavaşça çekti ve meme uçları göğsüne sürtünecek kadar yaklaştırdı. İnledi.

“İblisin.”

“Dizginleri elden bırakılmayacak, bu yüzden endişelenmene gerek yok. Şimdi, seçimini yap.”

Gwen’in daha fazla düşünmesine gerek yoktu. “Evet,” dedi nefes nefese. Yutkunarak kaldırdığı kollarını Sabin’in boynuna doladı ve ıslak vücudunu onunkine yasladı. “Senin de endişelenmene gerek yok. Dikkatli olacağım.”

“Lütfen, olma.” Sabin onu kucakladı ve dudaklarını dudaklarının üstüne örttü. Uçaktaki yumuşak ve tek taraflı öpüşme gibi değildi. Tüketici ve hamdı. Gwen’in dudaklarının arasından kayan dili, sertliğiyle derinlere uzanırken, bir karşılık arar gibiydi. Gwen aksini yapacak gücü kendinde bulamadığı için ona istediği karşılığı sundu. Bir eli gür saçlarının arasına dalarken diğeri belki de kendinden izler bırakarak sırtından aşağı kaydı.

Sakin kendini tamamen bırakma. Zihni bu uyarıyla doldu. *Keyfini çıkar ama odağını kaybetme.* Harpy olanlardan memnun bir şekilde zevkle mırırlarken daha fazlasını istiyordu. Ancak Gwen nefesine yavaşlamasını, vücuduna Sabin’in dokunuşunu kıpırdanmadan

kabul etmesini, keyif almasını ama bununla yetinmesini emredince mırılaması homurtuya dönüştü. *Daha, daha, daha.*

Sabin çenesini tutup başını arkaya yatırdı ve ağzını aralanmaya zorlayarak birazcık da olsa geri çekilmesine engel oldu. Bir sonraki hamlesinin gücüyle, dişleri birbirine çarptı. Gwen'in inlemesine rağmen, geri çekilmedi. Yumuşamadı. Öpüşmeleri Gwen nefessiz kalana, Harpy gibi daha fazlası için yalvarmaya hazır bir halde titreyerek ve inleyerek ona iyice yaslanana kadar sürdü.

Gwen ikinci kez –yoksa üçüncü müydü?– araya mesafe koymaya ve Sabin'in sihrine kapılmamak için vücudunu yatıştırmaya çalıştı.

“Ah, hayır, sakın. Benimle kal.”

“Hayır, ben...”

“Sadece hissedeceksin. Düşünmek yok. Onu daha sonra yaparsın.” Gwen'i yavaşça seramik kaplı duvara itti; soğuk, Gwen'in iç geçirmesine neden oldu. Sabin sesi yuttu, vereceği her şeyi almak ve daha fazlasını istemek için, ağzını ağzının üzerine kapamıştı bile. Arkalarındaki su akararak porselen duvarı dövmeye devam ediyordu.

Sabin bir eliyle Gwen'in iki bileğini birden kavrayıp başının üstünde birleştirdi. Diğeriyle göğsünü avuçlayıp ucunu parmak boğumlarının arasına yuvarladı. Gwen'in midesinde kelebekler uçuşurken dizlerinin bağı çözülürdü. Düşmesi an meselesiydi ama Sabin dizini bacaklarının arasına yaslamıştı. Ancak en hassas noktasının dizinin sert derisine sürtünmesi işini kolaylaştırmıyordu.

“Hoşuna gidiyor mu?”

“Evet.” Artık Gwen'in yalan söylemesi için bir neden yoktu. Vücudunun tepkisini gizleyemezdi.

Sabin'in aşağı kayan parmakları göbek deliğinin etrafında dans ediyordu. Bacağının üstünde öne arkaya gidip gelirken, Gwen'in dudaklarının arasından soluksuz inlemeler yükseliyordu. *Daha fazla!*

Daha fazla! Daha fazla! Harpy'nin haykırışları, onunkilere karışıp beyninin içinde tek vcut oluyordu.

“şimdi seni ısıracağım.”

Sabin ona kabul ya da reddetmesi için zaman tanımadan dişlerini boynunun alt kısmına geçirdi. Aynı anda bacağına bacak arasından çekip yerine elini uzattı. İki parmağını harika derinliğine itti.

“Sabin!”

“Tanrılar aşkına, sıcacıksın. Sımsıkısn.”

“Ben... Yapamam... Yapmamalıyım.” şimdiden o kadar yaklaşmıştı ki. İçinde gidip gelen iki parmak yetmişti.

“Bırak kendini. Kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yemin ederim.”

Ya o... Ya Harpy... Kahretsin! Düşünceleri darmadağınık olmuş, beyni sadece o iki parmağın içinde olmasının hazzına odaklanmıştı.

“Benim için boşal.” Sabin'in başparmağı klitorisine sürtününce, Gwen'in direnecek gücü kalmadı. Haykırarak ve kendini ona sürterek boşaldı ve o da Sabin'i kanının tadını duyana kadar dişledi.

Gwen spazmalarla sarsılırken, Sabin ellerini bırakıp bu kez kalçalarını kavradı ve onu sertleşmiş organının üstüne çekti. İçine girmiyor, sadece sürtünüyordu ama lanet olsun ki çok iyiydi. Gwen tırnaklarını sırtına iyice batırdı.

Sabin tıslayarak kendini ona bir kez daha itti ve yine tısladı. Gwen bu sese bayılmıştı. Tekrar duymalıydı. Ve tekrar. Kısa süre içinde Gwen de kendiliğinden hareket etmeye, onunla yarı yolda buluşmaya, kendini bütün gücüyle ona bastırmaya başlamıştı. Keskin dişleri yeniden Sabin'in etindeydi ve teninde kan damlacıkları belirmişti.

“İşte böyle,” dedi Sabin vgyle. “Tam böyle. O kadar iyisin ki. O kadar iyi.” Durmadan konuşuyordu. Gwen'e nerede ve kiminle olduğunu hatırlatmak için mi? “İşlerin bu kadar ileri gitmesine izin

vermeyecektim. Kendim için. Ama patlamak üzereyim. Biliyorum. Bu kadar iyi olmamalıydı. Bu kadar...”

Sonra onu yine öpmeye, dilini ağzının içinde döndürmeye başladı. Ve sıcak sperm, Gwen’in karnına fışkırdı. Sabin’in vücudu titrerken, Gwen sadece ona haz verme düşüncesiyle bir kez daha patladı. Nefes nefese ve inleyerek birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

Gwen kontrolü kaybetmesine hayret ederek Sabin’in üstüne yığıldı. Seks yapmamış olmalarına rağmen, bu küçük düşün yeri yerinden oynatması karşısında şaşırmıştı. Harpy’nin hırçınlaşmasına. Harpy’nin sadece daha fazlasını istemesine. En önemlisi, daha az önce çok yoğun iki orgazm yaşamasına rağmen hâlâ daha fazlasını istemesine şaşırmıştı.

Hasret's Sisters Planet

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



Sabin, Gwen'i odasındaki büyük yatağa taşıdı ve onu kendine çekerek yanına uzandı. Odanın tek penceresinden şafağa dönen gece göğünü izlerken ikisi de tek kelime etmediler. Çıplak ve birbirlerine kenetlenmiş halde, kaskatı ve sıkıntılı, kendi düşüncelerine dalarak sessizce yattılar.

"Yerde yatmaya ne oldu?" Sessizliği bozan Gwen'in sorusu oldu. "Aslına bakılırsa uyumadım. Yani teknik açıdan sözümü tuttum." "Doğru."

Sonrasında yine sessizliğe gömüldüler. Ama ikisi de uyumadı.

Sabin, Gwen'im kolayca uyuyakalacağım sanmıştı. Gözlerinin altındaki morluklar her zamankinden belirgindi ve onu esnerken görmüştü. Ancak Gwen onu bir kez daha şaşırttı. Bir ya da iki kez uykuya dalar gibi olduysa da hiç gerçekten uyumadı.

Sabin kendisinin neden gevşeyemediğini biliyordu. İblisi zihninin içinde deliye dönmüş bir haldeydi. Gwen'e ulaşmayı, canını yakmayı her zamankinden daha fazla istiyordu. Aralarında yaşanan her şeyi sorgulamasını sağlamak için çırpınıyordu. Ondan önceki herkese yaptığı şeyi Gwen'e de yapmak için deliriyordu. Sabin'i terk eden ya da kendilerini öldüren bütün o kadınlara yaptıklarını.

Böyle bir şey olmadan gitmeliyim.

Bunu düşündüğü anda inkâr, dişleri varmış gibi kopararak ve kanatarak içinde saldırıya geçti. Ve kalması için bir sürü neden zihnine süzüldü. Birincisi, Paris onu aramaya gelebilir, Gwen'e rastlayıp onu baştan çıkarabilirdi. Hafifmeşreplik kendine mani olamıyordu. İkincisi, Avcılardan biri zindandan kaçabilir, Gwen'i de yanma alarak kaleden ayrılabilirdi. Üçüncü olarak da Gwen banyoda yaşananlardan pişman olup kendi başına kaçabilirdi.

Hepsi birbirinden mükemmel nedenlerdi. Ancak kuş tüyü yatağa iyice gömülmesinin nedeni bunlardan biri değildi. Gwen yanında sıcacık ve yumuşacıktı, enfes bir koku saçıyordu –limon, Sabin'in en sevdiği– ve Sabin'in yutmak için çıldırdığı minik, baştan çıkarıcı iç çekişler koyverip duruyordu.

Daha şimdiden onu arzulamaya başlamıştı. Bu kez *her şeyiyle*. İçine gömülüp geri çıkmak, içinde usulca gidip gelmek, sonra hızlanıp sertleşmek ve ikisini birbirine bağlayacak sonsuz bir ritimle hiç durmadan devam etmek. Hiçbir kadın onu bu denli tahrik etmemiş, bu kadar enfes kokmamış ve vücuduna böyle kusursuzca uyum sağlamamıştı. Ve hiçbiri ona böyle bir teslim oluşla tutunmamış, onu ısırıp kanını emerek daha fazlası için soluk soluğa kalmasına neden olmamıştı.

İşi tamamlamamasına rağmen, ikisi de boşalmıştı. Sabin bir kerenin asla yetmeyeceğinden şüphe duyarken yanılmamıştı.

Haykırışlarını kulağının içinde duymak, Sabin'in başka kadınların içinde gidip gelmesinden çok daha tatlıydı. Ve o ten, gözlere hitap eden bir ilaç gibiydi. İnsan bir kez baktı mı, tekrar tekrar bakma ihtiyacı duyuyordu. Bakışlarını ondan ayırmak acı verici, yeniden bakma arzusu sürekli bastıran bir duyguydu.

Büyük olasılıkla şu anda senden nefret ediyor ve seninle ilgili hiçbir şey istemiyor. Sen onu öperken insan olan erkek arkadaşını düşündüyse hiç şaşırırmam; o kadar tutkulu olması bu yüzdendi. Sana

onun düşüncelerinde olduğunu söylememiş miydi? Besbelli bu hayatta isteyeceği tek şey o insan. Sen değilsin.

Sabin kolunu daha sıkı sarıp onu neredeyse sıkınca Gwen'den acı dolu bir inleme yükseldi.

Sabin kolunu derhal gevşetti ve iblisini susturmak için beynine bir duvar ördü. *Eski* erkek arkadaşına dair bir düşünce olmamıştı, Sabin bundan emindi. Ve ne Şüphe ne de Gwen'in önceki sözleri onu aksine ikna edemezdi. Gwen, Sabin'in adını haykırmıştı. Şüphe'nin huysuzluğu üstündeydi hepsi o kadar, kendine bir hedef bulma telaşıyla Sabin'e saldırıp duruyordu. En azından Gwen de tıpkı onun gibi iblisin sesini kendi güvensizliklerinden ayırt edebiliyordu.

"Mutlu aşıklar gibi rahatlamış görünmeye artık bir son verebilir miyiz?" Gwen ani sorusuyla sessizliği bir kez daha bozdu.

Sabin derin bir çekti ve Gwen'in saçlarını yerinden oynatırken, göğsünün üstünde dans edip tenini gıdıklamalarına neden oldu. Keşke mutlu aşıklar *olabilselerdi*. İblissiz, Harpy'siz, savaşız, birlikte geçirdikleri zamanın tadını çıkaran iki sevgili.

Sabin gözlerini kırıştırdı. Bu ona öylesine yabancı bir düşünceydi ki. Binlerce yıldır olduğundan farklı biri olmayı hiç istememişti. Ölümsüz bir savaşçı. Güçlü, sıradışı, sonsuz. Evet, diğer Efendilerin Pandora'nın kutusunu çalıp açmalarına yardım ederek büyük bir hata yapmıştı. Evet, cennetten kovulmuş ve içindeki iblis yüzünden daimi bir acı çekmişti. Ama bu kabullendiği ve hak ettiği bir acıydı. Zeus'a hizmet ederken olduğundan daha güçlü hissetmesini sağlayan, gönüllü olarak katlandığı bir acı. Peki neden şimdi başka türlü olmasını diliyordu?

"Evet, öyle gibi yapmayı bırakabiliriz. Hatta konuşabiliriz. Ve konuşmak derken soruları benim soracağımı senin de yanıtlayacağını kastediyorum. Haydi, başlayalım mı? Neden hiç uyumuyorsun?"

“Patronluk taslamaya bayılıyorsun,” diye mırıldandı. “Bilgin olsun, ben uykuya ihtiyaç duymam.” Yapmak için saatlerdir beklediği hızlı bir hareketle sırtüstü dönünce omuzlarından başka temas eden yerleri kalmadı. Sabin onun genelde olabildiğince temastan hoşlandığını fark etmişti. Ne değişmişti?

Bir önemi yok, diye düşündü. Darla’dan sonra, çekici bulduğu kadınlara karşı mesafesini koruyacağına yemin etmişti. Ve on bir yıl boyunca korumuştur da. Şimdi de Gwen işini kolaylaştırıyordu. Onları yeniden hizaya sokanın Gwen olması, göğsünde nahoş bir sıkıntıya sebep olmuştu.

“Aç olmana rağmen yemeyi reddettin. Kirli olmana rağmen duşu reddettin. Vücudunun...” *enfes vücudunun*, “dinlenmeye ihtiyaç duymadığına bir an bile inanmam.”

Yürüyen bir ölüye benzediğin için mi böyle söylüyor? Yorgun, yıpranmış ve yabani görüldüğün için mi?

Sabin bu aşağılayıcı düşüncenin ondan ayrılıp Gwen’e doğru süzüldüğünü duyduysa da durduramadı.

Bir an sonra Gwen gerildi. “İblisin piçin teki...”

“Evet.” *Ve çeneni kapasan iyi olur seni çürümüş bok. Daha önce de uyarıldın. Kutuyu hatırlıyor musun?*

Ağır bir duraksamanın ardından, ciddi bir kabullenme homurtusu geldi.

“Ee?” dedi Gwen. “Benziyor muyum?”

Yürüyen bir ölüye benzemek mi? Alakası yoktu. “Sen gördüğüm en hoş kadınsın.” Bu gerçektir. Ve bunu söylerken Lucien’in Anya’ya cicili bicili saçmalıklar saçtığı haline benzemekten hiç gocunmamıştı. Sabin’in her zaman gözlerini devirme ihtiyacı duyduğu saçmalıklar.

“Sana inanmıyorum.” Gwen yan döndü ve yanağını eline dayayarak ona baktı. “Hoş olduğumu söylemek zorundasın.”

“Evet, çünkü ben bir beyefendiyim,” dedi Sabin kuru bir sesle. Gwen’in gözlerine bakabilmek için o da yan döndü. Yüzünü ve omuzlarını çevreleyen erotik bukleleri, tenine yanaklarının kızarmış gibi görünmesine neden olan bir kızılık veriyordu. “Her zaman nazik olduğumu, kimsenin duygularını incitmekten hoşlanmadığımı, etrafımdaki insanların uysal olmasını sevdiğim için nazik yalanlar saçabileceğimi mi sanıyorsun? Ah, kazayla birilerine hakaret edersem, kazayla çünkü ben asla kasten hakaret etmem, onlardan istediğim şeyi zorla almayı kesinlikle reddettiğimi mi?”

Dolgun dudakları –Sabin’in öptüğü, emdiği ve dişlediği dudaklar– yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözlerinden hipnotize edici bir bakış geçti. Sabin’in, derinliklerinde boğulmasının an meselesi olduğu gözler. O gülümsemeyi görünce Sabin istem dışı anlık bir sertleşme yaşadı ve belden aşağısını örten çarşafa minnet duydu. Halbuki bu ilişkide tehlikeli olanın kendisi olması gerekiyordu.

Kendini koruma içgüdüğü, *İlişki değil*, diyerek araya girdi. Bunun bir iş alışverişin ötesinde bir şey olmasına asla izin vermeyecekti. Gwen’i onun için savaşmaya ikna edecek, bunu yaparken onu arkadaşlarından koruyacak ve savaş sona erince onu düşünmeyi, onu arzulamayı bırakacaktı.

“Başkalarının duygularını önemsemiyor olabilirsin ama benim yardımımı istiyorsun. Beni kızarmış ekmek gibi yağlamaya çalışıyorsun.”

“Seni yağlasam da yağlamasam da Avcılarla savaşmayı kabul edeceksin.” Sabin bunu kendinden emin bir tonla söylemeye gayret etmişti. Hissetmediği ama inanmak zorunda olduğu bir özgüvenle. Daha azıyla yetinemezdi. “Yardım edeceğine çoktan söz verdiğini hatırlatmama gerek var mı?”

Uykulu bir halde beklemekten sıkılan Şüphe darbesini indirdi. *Neredeyse kan gördüğü anda bayılıyor. Sana savaşta yardım etmek mi? Hiç sanmıyorum!*

Sabin hem kendisi, hem de iblisi için tekrarladı. “Edeceksin.”

“Kampanyanızın büro işlerine yardım etmeye itirazım yok. İnternette araştırma yapmak, belgeleri dosyalamak gibi. Öldürdüklerinizin kaydını tutuyorsanız o konuda da yardım edebilirim. Hatta aradığınız şu eserler için araştırma da yapabilirim. Kaçırılmadan önce yaptığım iş buydu. Bir ofiste çalışıyor, not tutuyor, gerçekleri araştırıyordum. Üstelik acayip iyiydim.”

Sabin bu kadar gururlu bir ses duyduğunu hatırlamıyordu. Gwen işiyle mi, yoksa gerçek dünyaya ayak uydurabilmesiyle mi gurur duyuyordu?

“Ve o işten memnun muydun?” diye sordu.

“Elbette.”

“Sıkılmıyor muydun?” Asıl soru, Harpy’sinin bu monotonlukla nasıl baş ettiğiydi. Sabin, Gwen’in karanlık yanını kendisinininki gibi itici bir güç, bir lanet, bir hastalık gibi ama heyecan ve tehlike peşindeki bir parçası gibi görüyordu. Çok uzun süre yok sayılınca huysuzlaşan bir parçası gibi.

“Şey, belki biraz,” diye itiraf etti Gwen, bir saç tutamını parmağına dolayarak.

Sabin gülmemek için kendini zor tuttu. Gwen’in deli gibi sıkıldığına bahse girebilirdi. “Yardımların için ödeme yapacağım,” dedi, Anya’nın, Harpy’lerin yiyeceklerini çalmak ya da hak etmek zorunda olduklarını söylediğini hatırlayarak. Gwen’in sahada olmasını, savaşmasını istiyordu ama onu araştırma kısmında da kullanmanın bir sakıncası yoktu. En azından ilk başta. “Adını sen koy, istediğin gibi olsun.”

Uzun bir sessizliğin ardından, Gwen, “Şu anda aklıma bir şey gelmiyor,” dedi. “Düşünmem gerek.”

“İstediğin hiçbir şey yok mu?”

“Hayır.”

Sabin’in zafer için nasıl kıvrandığını bildiğinden ondan her şeyi, ayı ve yıldızları bile isteyebilirdi. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Tuhaf. Pek çok insan ortaya astronomik bir rakam atıp üstünden pazarlık ederdi. Sabin, onun halkının ne tür şeylere kıymet verdiğini merak etti. Para? Mücevher? “Kız kardeşlerin hayatlarını nasıl kazanıyorlar?”

Gwen’in dudakları incecik bir çizgiye dönüştü.

Bu da neydi? Ona söylemek mi istemiyordu, yoksa kız kardeşlerinin yaptıkları şeyden mi hoşlanmıyordu? “Fahişelik mi?” diye sorarken amacı kızı kışkırtmak kadar Harpy’nin, kellesinin peşine düşmesi için ne kadar zorlanabileceğini de görmektir.

Gwen hayretle iç geçirip suratına bir tokat indirdi ve hemen sonra böyle bir şey yaptığına inanamıyormuş gibi elini hızla geri çekti. Yoksa Sabin’in böyle saçma ve önemsiz bir hareket için misilleme yapmasından mı çekiniyordu?

“Tokadı hak ettiğin için özür dilemeyeceğim. Kız kardeşlerim fahişe değil.”

“Katiller mi?”

İç geçirmedi. Tokat da atmadı. Sadece gözlerini kısıp kirpiklerinin birbirine değmesini sağladı. Tombala.

“Paralı askerler.” Bu bir soru değildi. Şansı nasıl da yaver gitmişti.

“Evet,” dedi Gwen dişlerini sıkarak. “Öyleler.”

Sabin gülmek istedi. Tek bir Harpy koca bir orduyu yok edebiliyorsa, dört tanesi neler yapabilirdi? Hizmetleri karşılığında onlara para verebilirdi. Bedeli ne olursa olsun, parası vardı.

“Kafanın içinde çarkların döndüğünü görebiliyorum.” Boştaki eliyle başının üstünde duran yastığa vurdu. “Ama beni sevdiklerini ve ben geri çevirmelerini istersem bir teklifi kabul etmeyeceklerini bilmelisin.”

Şimdi gözlerini kısıma ve dikkatle bakma sırası Sabin’deydi. Gwen’in yüzünde, biraz öfke izleri taşısa da masum bir ifade vardı. “Bu bir tehdit mi hayatım?”

“Nasıl istersen öyle anla. O alçak Avcılarla hiçbir nedenle savaşmalarını istemiyorum.”

“Neden? Senin de dediğin gibi, alçaklar. Kötüler. Seni kurtarmasaydım, seni ilaçla bir şekilde uyuşturmanın, tecavüz edip bebegini çalmanın bir yolunu bulacaklardı. Kız kardeşlerine onlarla savaşmaları için yalvarmalısın.”

“Bana ve diğerlerine yaptıkları için onlara zaten işkence ediyorsunuz.” Sözcükler Gwen’ın ağzından boğuk bir sesle döküldü.

“Ve bu kadarı senin için yeterli mi? Biri canımı yaktığı zaman ona karşılığını kendi ellerimle vermek isterim. Doğru yapıldığından emin olmak isterim. O adamın gırtlığını koparıp aldığı zaman, *biraz olsun* tatmin olmadın mı?”

“Evet, tamam. Evet. Ama bunu bir başkasının yapmasına izin vermek de yetmeli. Aksi takdirde bütün hayatımı onları avlayarak, öldürerek, neredeyse hiç gerçekten yaşamadan geçiririm.” Gwen’in göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Her nefes alışında biraz daha kayan çarşaf pembe göğüs ucunu açığa çıkardı. Sabin konuşmalarını tamamlayabilmek için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Gwen onun hayatının boş olduğunu mu söylüyordu? Pekâlâ, hiç de boş değildi. Gayet doluydu. “Kendini korkuya gömmektense avlanarak ve öldürerek yaşamak daha iyidir.”

Gwen ona bir tokat daha indirmek ister gibi elini kaldırdı. Titriyordu. Daha önce yaydığı boğuk öfke, şimdi kızıl bir hiddete

dönüşmüştü. Sabin sonunda onu fazlasıyla zorlamayı başarmıştı. Harpy orada, gözlerindeydi.

“Yap,” dedi. Bu Gwen’e iyi gelecekti. Saldırabildiğini ama bunun Sabin’e zarar vermediğini görmek. Sabin öyle olacağını umuyordu.

Gwen elini yavaşça indirdi ve titremesi son buldu. Derin bir nefes eşliğinde bakışları da normale döndü. “Çok hoşuna giderdi, değil mi? Senin gibi olmam. Pekâlâ, öyle bir şey olmayacak. Çünkü bu olursa kimse sağ kurtulamaz. Kimse. Kız kardeşlerim bile.”

Sabin cümlesindeki saklı anlamı yakalamıştı. Tek kaşını kaldırdı. “Onlarla savaştın ve zarar verdin, değil mi?”

Gwen istemeyerek de olsa başını eğdi. “Daha çocuktum ve her kız kardeşin yapacağı gibi benimle oynuyor, takılıyorlardı. Patladım ve onları kötü hırpaladım.”

“Senden güçlü olduklarını söylediğini sanıyordum.”

“Öyleler. Kimi öldüreceklerini kontrol edebiliyorlar, tam Harpy halindeyken bile. *Bu* gerçek bir güç.”

Sabin bir an düşündü ve elini saçlarının arasından öne arkaya kaydırdı. “Harpy’ni alt edebileceğime bahse girerim. Demek istediğim, ben de kız kardeşlerin gibi ölümsüzüm ve kolayca iyileşebiliyorum.” Evet, Gwen’in Avcı’ya yaptıklarını ve ne kadar süratli hareket ettiğini hatırlıyordu. Fakat neden daha önce bir an için bile olsa, kendini dışlamıştı? Kaba gücü, binlerce yıllık tecrübesi ve çok azının baş edebileceği bir kararlılığı vardı. Gwen kellesini almadığı sürece iyileşebilirdi.

“Sen aptalın tekisin.” Gwen ne dediğini ancak birkaç saniye sonra idrak etmiş olmalıydı çünkü kelimeler duvarlarda yankılanırken donakaldı.

“Söyleyeceğin hiçbir şey beni sana zarar verecek kadar tahrik etmez,” dedi Sabin, şefkat ve çileden çıkma arasında kalarak.

Gwen yavaş yavaş gevşedi ama aralarındaki gerilim kaybolmadı.

“Duşta olanlar için pişman mısın?” diye sordu Sabin, kısmen konuyu başka yöne kaydırmak, kısmen de, pekâlâ, merakını gidermek adına sabırsızlandığı için. Genç kız, olduğu ve yaptığı şeyden hiç hoşlanmadığını çok net bir şekilde ifade etmişti.

“Evet,” diye yanıtladı Gwen yanakları kıpkırmızı bir halde.

Hiç tereddüt etmemesi Sabin’i fena öfkelendermişti. “Neden? Her anından hoşlandın.”

Hoşlanmamış mıydı yoksa?

Sabin yumruklarını sıktı, kemikleri bir anda kırılanlaşmıştı. Kahrolası Şüphe. Ancak bu kez güvensizliğin iblisin yaydığı zehirden değil, kendisinden gelmesinden korkuyordu.

Gwen bakışlarını kaçırdı. “Fena değildi, sanırım.”

Sabin’in çenesi dikildi. Fena değil miydi? Sanıyor muydu? Demek sanıyordu! Tanrılar aşkına ona yeni bir sunum yapacaktı. Onu öpecekti, bu kez her santimetrekaresini, tam istediği gibi. Dilini bacaklarının arasında dans ettirecek, onu ısırarak, parmaklayacak, kendini vermesi için yalvartacak ve o zaman, ancak o zaman verecekti. Onu yüzüstü çevirecek, kalçalarını sımsıkı kavrayıp...

Bu yolda gitmeye devam ederse onunla sevişecekti. Hata, hata, hata. *Ama buna değer*, diye düşündü. Onu durdurmak mümkün olmayacaktı ve Gwen her anma bayılacaktı. İçine girecek, tohumlarını sıcacık derinliklerine saçıp...

Ve yine fena olmadığını duyacaksın. Öyle sandığını. Şüphe bir kahkaha attı; o anda iblis Gwen’e gerçekten saygı duyuyordu.

“Fena değil”den fazlasıydı ama bu konuyu daha sonra masaya yatırırız.” Sabin çarşafın kayıp gitmesinden ve onu çınlıplak bırakmasından utanmadan yataktan fırladı. Bir anda utangaçlığı tutan Gwen eliyle gözlerini kapadı. Ancak Sabin yanılmıyorsa, parmaklarının arasından onu izlediğine bahse girebilirdi. O gözlerin sıcaklığını, dumanı tüten arzuyu hissedebiliyordu.

Dolaba yürüdü. Her zamanki gibi silahlandıktan sonra –ayak bilekleri, bilekleri, beli ve sırtına on beş bıçak tutturması temkin-den sayılırsa Fazla Temkinli ödülü ona verilmeliydi– üstüne bir kot pantolon ve *Bir Sonraki Hayatta Görüşürüz* yazılı bir tişört geçirdi.

Bir eşofman altı ve düz beyaz bir tişört alıp Gwen'e attı. "Kalk, giyin."

“Neden?” Gwen doğrulup kıyafetlere uzanırken, saçları omuzlarından aşağı döküldü.

“Kız kardeşlerini arayacaksın.” Bu küçük angaryayı halletme zamanı gelmişti. “Anya bana kültürünüzden bahsetti ve eğer tutsak alınmana izin verdiği için sana zarar vermeye çalışacaklarından çekiniyorsan, çekinme. Buna izin vermem.” Gwen’e cevap verme fırsatı bırakmadı. “Görüşmen bitince bir şeyler yemek için aşağı ineceğiz. Ve yiyeceksin, Gwen. Bu bir emirdir.” Sadece çaldıklarını yeme zırvalığına pabuç bırakmayacaktı. Gwen çaldığını düşünsün diye etrafa yiyecek bir şeyler bırakabilirdi ama şimdi onu sakinleştirerek havada değildi.

“Sonrasında,” diye devam etti. “Adamları bir araya toplamam ve Avcılar hakkında öğrendiklerimi anlatmam gerekecek. Sen de orada olacaksın. Çünkü artık sen de bu işin bir parçasısın.”

Gwen inatçı bir tavırla çenesini kaldırdı. “Ben emirler yağdırdığın adamlarından biri değilim.”

“Adamlarımdan biri olsaydın, şu andaki düşüncelerimden utanırdım.” Sabin’in bakışları göğüslerinden karnına, bacak arasına kaydı. Sonra, gerçekten yapmak istediği şeyi yapıp onu yatağa yapıştırmadan ve üstüne abanıp içine girmeden önce arkasını döndü. “Elini çabuk tut.”

Uzun bir sessizliğin ardından önce kayan kumaşın sesi, sonra da yatağın gıcirtısı ve bir iç çekiş duyuldu. “Pekâlâ, ben hazırım.” Gwen’in sesi teslim olmuş gibiydi.

Sabin ona döndü ve o anda nefesi kesildi. Daha önce de olduğu gibi, kıyafetler üstünden dökülüyordu. Ancak artık temizlendiği için, beyaz kumaş teninin inci gibi parlamasına neden olmuştu. Sabin'in ağzı sulandı; tadına bakabilse, tek bir dil teması bile yeterliydi. *Yemek zorunda*, diye düşündü ona doğru yaklaşıp ellerini uzatırken.

Ne halt ediyorsun? Kendine gel, gerizekâli! Bir anda durup dişlerini sıktı. Aklını başına toplaması ve ondan ne yapmasını istediğini hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Hatırlayınca, komodinine dönüp cep telefonunu aldı. Cevapsız bir çağrı, bir de kısa mesaj vardı. Menüye baktı. Çağrı, Kane'dendi. Kısa mesaj da. Savaşçı, günü şehirde geçiriyordu ama ihtiyaç olması halinde aranmasını ve derhal döneceğini haber veriyordu. Kane'in, cep telefonunu yakmadan üst üste iki kez kullanmayı başarması bir mucizeydi.

Sabin mesajı sildikten sonra telefonu Gwen'e attı. Gwen telefonu yakalayamadı.

"Numaraları çevirmeye başla," dedi Sabin.

Gwen telefonu titreyen eller ve gözlerinde yaşlarla aldı. Tutsak olduğu koca bir yıl boyunca hep bunu yapmak istemiş, kız kardeşlerinin sesini duyma ihtiyacı hissetmişti. Ancak başına gelenler yüzünden hâlâ utanç içindeydi ve bilmelerini istemiyordu.

"Burada sabah, Alaska'da gece," dedi. "Belki beklesem daha iyi olur."

Sabin insafa gelecek gibi değildi. "Ara."

"Ama..."

"İsteksizliğini anlamıyorum. Onları seviyorsun. Yanında olmalarını istiyorsun, hatta benimle kalmak için şart koştun."

"Biliyorum." Gwen parmaklarını telefonun ışıklı tuşlarının üstünde dolaştırdı. Suçluluk duygusu geri geliyordu. Biricik kız kardeş-

lerini ondan haber almak ya da kaçırıldığından habersizlerse, sadece iletişim kurması için bekletmenin suçluluk duygusu.

“Olanlar için seni suçlarlar mı? Seni cezalandırmak isterler mi? Buna göz yummayacağımı söylemiştim.”

“Hayır.” Belki. Gwen’in emin olduğu tek şey kız kardeşlerinin Sabin’dan, tıpkı onun istediği gibi, bu savaşa katılmalarına izin vermesini talep edecekleriydi. Bir tepsi üzerinde çiğ ve taptaze halde sunulacak Avcı kıcı görmek için can atacaklardı. Ama ya Gwen yüzünden yaralanırlarsa... Gwen kendinden sonsuza kadar nefret eder, o da yetmez, bir sonsuza kadar daha nefret etmeye devam ederdi.

“Ara,” dedi Sabin.

Endişelenmeyi bırak, diye düşündü Gwen. İç çekerek Bianka’nın numarasını tuşladı. Üçü arasında en sevecen Bianka’ydı. Ve Gwen’in sevecenlikten kastı, Bianka’nın daha az önce ateşe verdiği birinin üstüne bir bardak soğuk su boca edeceğiydi.

Kız kardeşi telefonu üçüncü çalıştan sonra açtı. “Beni bu numaradan kimin aradığı konusunda hiçbir fikrim yok ama acele etsen iyi olur yoksa...”

“Selam, Bianka.” Gwen’in midesi acıyla kasıldı; bu kadar iyi tanıdığı ve deli gibi sevdiği sesi duyunca gözlerini yakan yaşlar sonunda yanaklarından aşağı döküldü. “Benim.”

Bir duraksamanın ardından bir iç çekiş geldi. “Gwennie? Gwennie, sen misin?”

Gwen, Sabin’in onu yiyip bitiren sıcak bakışlarını üstünde hissederek bileğiyle gözlerini kuruladı. Ne düşünüyordu acaba? Bir savaşçı olarak Gwen’in zayıflık –daha fazla zayıflık demek daha doğru olurdu– sergilemesinden tiksiniş olmalıydı. Aslında bu iyi bir şeydi. Gerçekten. Duşta öpüşmüş, birbirlerine dokunmuşlardı ve Gwen, Sabin’in ne tür bir adam olduğunu bilmesine, sarf ettiği sözlerle

ve en sonunda ona yapacaklarına rağmen daha ileri gitmeye, daha fazlasını almaya, her şeyi almaya, her şeyi vermeye dünden razıydı.

“Hey, hâlâ orada mısın? Gwennie? İyi misin sen? Neler oluyor?”

“Evet, benim. Ta kendisi,” dedi en sonunda.

“Tanrılar aşkına, Gwen. Ne kadar oldu, farkında mısın?”

On iki ay, sekiz gün, on yedi dakika ve otuz dokuz saniye. “Bir fikrim var. Nasılsın?”

“Senden haber aldığım için şimdi daha iyiyim ama bir o kadar da öfkeliyim. Taliyah seni bulunca başın büyük belaya girecek. Bir süre önce seni merhaba demek ve eve gelmezsen fena pataklamakla tehdit etmek için telefonundan aradık. Cevap alamadık. Biz de Tyson’ı aradık. Evden ayrıldığını ve sana nasıl ulaşacağını bilmediğini söyledi. Lanet olası dünyada aramadığımız yer kalmadı ama sonuç alamadık. En sonunda Tyson’ı ziyarete gittik ve bize kendi iraden dışında götürüldüğünü anlattı.”

“Ona işkence ettiniz mi?” Tyson’a kızgın değildi; canı yansın istemezdi. Sadece kendini korumaya çalışıyordu ve Gwen bunu anlayabiliyordu.

“Şey... belki birazcık. Ama bizim hatamız değildi. Kıymetli vaktimizi ziyan etti.”

Gwen inledi. Sonra gözünün önünde simsiyah saçları başının etrafına dolanmış, kehribar rengi gözleri ılık saçan, kırmızı dudakları muzip bir gülümsemeyle bükülü bir Bianka canlandı ve kendini gülümsemekten alamadı. “Ama hâlâ hayatta, değil mi?”

“Haydi ama kızım. O sıska küçük pisliği öldürecek kadar kendimizi küçültür müyüz sence? Onda ne bulduğunu hiçbir zaman anlayamadım.”

“İyi. Nerede olduğumu bilmiyordu, gerçekten.”

“Her neyse, seni kim zorla götürdü? Onları cezalandırmak için ne yaptın, söylesene? Herhalde nalları dikmişlerdir, değil mi? Bana öldüklerini söyle, bebeğim.”

“Ben... o konuya daha sonra geleceğim.” Doğruydu. “Bir başka sefere.” Yine doğruydu. Bianka’ya daha fazla kurcalama fırsatı bırakmadan ekledi. “Dinle, şu anda Budapeşte’deyim. Ama sizi görmek istiyorum, çok özledim.” Son kelimelerde sesi titredi.

“O zaman eve gel.” Bianka daha önce hiçbir şey için yakarmamıştı –en azından Gwen’in bildiği kadarıyla– ama o anda yalvarmaya hazır görünüyordu. “Eve dönmeni istiyoruz. Nerede olduğunu bilememek hepimizi mahvetti. Onu senin için sıkıştırmayı bir türlü bırakmadığımız için annem birkaç ay önce evden taşındı, bu yüzden sana soğuk davranacağından endişe duymana gerek yok.”

Onları gereğinden fazla bekletmiş olmak... suçluluk duygusu, öncesinden daha yakıcı bir sıcaklıkla canlanınca Gwen kendini bir utanç helezonuna yuvarlanırken buldu. *Bunu ben yaptım. Güçlü ve onurlu kız kardeşime bunu ben yaptım.* “Annem umurumda değil.” Ve değildi de. Gerçekten değildi. Hiçbir zaman çok yakın olmamışlardı. “Ama sizin bana gelmeniz gerekecek. Ben, şey, Yeraltı Dünyası’nın Efendileri’nin yanındayım. Ve sizinle tanışmak istiyorlar. Bilirsin işte, hani şu...”

“İblislerin ele geçirdiği şu Efendiler mi?” Bianka heyecanlı bir ses çıkardı ve hemen sonra bir anda ciddileşti. “Onlarla ne işin var? Yoksa seni onları mı kaçırdı?” Sesinde ölümcül bir tını vardı.

“Hayır. Hayır, onlar iyi adamlar.”

“İyi adamlar mı?” Bianka bir kahkaha attı. “Pekâlâ, ne olduklarını bilmem ama senin eğlence anlayışına uymadıkları kesin. Tabii son bir buçuk yılda acayip bir değişim yaşamadıysan.”

Pek sayılmazdı. “Şey... Gelecek misiniz?”

Bianka tereddüt etmedi. “Yola çıktık bil, bebeğim.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



Mutfağa bomba düşmüş gibiydi. Sabin aç savaşçıların ilkel vahşilere benzediklerini düşündü. Aşağı inmeden önce hepsine kısa mesajla –tanrılar aşkına, teknolojiye bayılıyordu, teknofobik Maddox’u bile yirmi birinci yüzyıla taşımayı başarmıştı– saat on ikide Avcıların, Güvensizlik’in yarı insan yarı ölümsüz çocukların yatılı okulu konusunda anlattıklarını ve Gwen’in kız kardeşlerinin yaklaşan ziyaretini görüşmek üzere bir toplantı çağrısı göndermişti.

Kız kardeşler. Harpy’lerden birinin telefonu cevaplamasıyla Gwen’in gözlerinin yaşla dolması bir olmuştu. Yüzünde bir rahatlama, umut ve hüznün canlanmış, Sabin yanma gitmemek, ona sarılıp elinden geldiğince teselli etmemek için kendini zor tutmuştu. Olduğu yerde kalmak için sahip olduğu her tür savaşçı güdüsünü kullanma ihtiyacı duymuştu.

Günün kalan kısmının daha kolay geçeceğini umuyordu. Tek bir hareketle buzdolabının kapısını kapadı. Yüzüne bir anda sıcak hava vurdu. Gözlerini mermer tezgâha dikmiş olan Gwen’e döndü. Ya da belki de paslanmaz çelik lavaboya bakıyor ve bu kadar eski bir evin, bazı yerleri modernize edilirken geri kalan yerlerinin eskimeye terk edilmesinin nedenini merak ediyordu.

Birkaç ay önce Budapeşte'ye geldiğinde, Sabin de aynı şeyi merak etmişti. Taşındıktan sonra bir takım yenilikler yaptırmış, yılsonuna kadar bu hilkat garibesinin tamamının yenilenmesini planlamıştı. Tuhaftı. Sabin bütün dünyayı dolaşmıştı ve çeşitli yerlerde operasyon üsleri vardı ama bu kale kısa süre içinde yuvası oluvermişti.

“Boş,” dedi.

Gwen'in bakışları hızla ona çevrildi ancak odaklanması birkaç saniyesini aldı. Yeni uyanmış gibi, ellerini hâlâ nemli olan saçlarının arasından kaydırды. “Yemeksiz idare edebilirim.”

“Hayır.” Sabin'in onu yemeksiz bırakmaya hiç niyeti yoktu. Gwen koca bir yıl boyunca açlığın dehşetine maruz kalmıştı. Sabin'in gözetimindeyken bir günü bile açlıkla geçemezdi. Bütün ihtiyaçlarını karşılamak Sabin'e düşüyordu. Çünkü onun yardımını ve işbirliğini istiyordu.

Öncesine göre çok daha iyi bir ruh halinde olduğu için Gwen'i “çalıntı” yiyeceklerle sakinleştirebileceğini düşündü. “Şehre gideceğiz,” dedi. Alışverişten sorumlu olan Paris'in kafası büyük olasılıkla hâlâ yerine gelmemişti. “Önce seni baştan ayağa bir örtelim.” O mücevher tenini kimsenin görmesine izin vermeye niyeti yoktu.

“Yüzümü makyajla halledebilirim,” dedi Gwen niyetini anlamış gibi. “Hem... Anya... sana bir tepsi getirmişti... demek istediğim, daha önce bir şeyler yedim.”

Demek Anya ona bir şeyler yedirmeyi böyle başarmıştı. Yemeğin Sabin'e ait olduğunu iddia ederek ona yiyecek için önce çalması gerekeceğini düşündürmüştü. Sabin tanrıçanın hilebazlığını ilk kez takdir etti. “Bir öğün seni sonsuza dek tutmaz. Ayrıca, hazır çıkmışken üzerine göre kıyafetler de alabiliriz.”

Gwen'in yüzü hazla parladı ve müthiş teni gökkuşağının bütün renkleriyle ışıldar gibi oldu. Gwen'in çıplak vücudunun ıslak ve pırıltılı görüntüsü zihninde canlanırken Sabin'in aleti acı verecek şekilde

sertleşti, kanı tehlikeli boyutta ısındı. Bir anda ağzı ahlaksızlığın tadıyla dolarken, haykırışları kulaklarında çınladı.

“Kıyafetler mi?” diye sordu. “Hem de tamamen bana ait?”

Mutluluğu fazla gelen Şüphe darbesini indirmeye karar verdi ve Sabin’in dalgalınlığından istifade ederek dizginlerinden kurtuldu. *Yeni kıyafetler durumunu iyileştirmeyecek. Hatta daha da kötüleştirebilirler. Parasını nasıl ödeyeceksin? Vücudunla mı? Belki de bedelini kız kardeşlerin öder? Ya Sabin onları arzularsa? Hazır olmasına rağmen içine girmedi. Ya senin yerine kız kardeşlerinden birini yatağa atarsa?*

İblis genelde daha tedbirli davranır, dinleyicisinin özgüvenini yok etmeyi hedefleyen nazik bir fısıltı, sakın bir telkinle harekete geçerdi. Şimdiyse kıskançlığa ve kadınlara özgü bir kırıngılığa neden olmak için duşta yaşadıklarını kullanıyordu. İşe yaraması için Gwen’in Sabin’den hoşlanmasına ya da daha fazlasını arzulamasına gerek yoktu. Hiç kimse olası aşığı bir başkasıyla aynı yatakta düşünmekten hoşlanmazdı. Sabin, Gwen’e hayranlıkla bakanların bile gözlerini oymaya hazırды.

Bunun olacağını biliyordun. Şüphe’nin peşine düşeceğini biliyordun. “Gwen,” dedi çenesini sıkarak. “O düşünceler... Üzgünüm.” *Bunun için canını fena yakacağım, seni hasta pislik.* “Kıyafetler için bana borçlu olmayacaksın. Kimse olmayacak.”

Gwen’in göz bebekleri koyulaşıyor, siyahlık, altın rengini ve beyaz kısımları âdeta emiyordu. Birazdan Harpy’ye dönüşecekti. Sabin başka ne yapacağını bilemeyerek elini ensesine götürdü ve onu kendine çekti. Uçakta işe yaramıştı. Belki...

Diğer elini genç kadının beline sararak onu sertleşmiş aletine bastırdı. “Hissediyor musun? Senin için. Başka kimse için değil. Kendimi sana tepki vermekten alamıyorum, sadece senin için kıvraniyorum.” Burnunu genç kızın boynunun yan tarafına sürttü. “Aptallık bu, birlikte olamayız ama kendimi bunun önemli olduğuna

inandıramıyorum. Sadece seni istiyorum.” Gerekirse bunu bin defa söyleyebilirdi. Keşke sözleri yalan olsaydı.

En ufak bir tepki yoktu.

Yumuşacık bir öpüşle dudaklarını dudaklarına bastırdı ve onu uzun uzun öptü. Bu masum öpücük bile onu sarsmaya yetmişti. Gwen’i hissetmek... bol kıyafetlerinin altında ısıldayan tenini, yalanlamayı seven pespembe göğüs uçlarını hayal etmek...

Gwen derin bir nefes aldı. İçine çektiği Sabin’in nefesiydi. Vücudu bir yay gibi gerildi ve kollarını ona dolayıp sımsıkı sarıldı. Ve göz bebekleri bir anda küçüldü. Nefesi sakinleşmeye, kasları gevsemeye başladı.

Ona ulaşan, Sabin’in sözleri değil dokunuşuydu. Harpy fiziksel temasla yatışıyor olmalıydı. Bunu aklında tutması gerekecekti.

Ancak bu fark ediş beraberinde organlarını kavuracak bir öfkeyi getirdi. Karanlık yanından bu denli nefret eden bu kız için temassız geçen koca bir yıl cehennemden farksız olmalıydı. Harpy sürekli nefret edilen bir yoldaş gibi kafasının içinde bir an bile susmamıştı belli ki.

Bu, aralarındaki bağlardan bir diğeri idi. Gerçi Sabin iblisinden nefret etmiyordu. Her zaman değil. Avcılara yaşatabileceği işkenceden keyif aldığı kesindi. Dürüst olması gerekirse (ki olmalıydı) şu anda nefret inkâr edilemezdi. Piç kurusu, Gwen’e rahat vermemekte direniyor ve kızcağız sadece huzuru hak ederken onu kışkırtıp duruyordu.

“İyi misin?” diye sordu Sabin.

Gwen titrek bir nefes koyverdi. Bir anda ondan uzaklaştı. Yanakları ısınmıştı. “Duruma göre değişir. Arkadaşına ağızlık taktın mı?”

“Üstünde çalışıyorum. Ayrıca daha önce de dediğim gibi, iblis benim arkadaşım değil.”

“O zaman iyiyim, evet.”

Sesinde bir burukluk vardı. “Emin misin?” Sabin başparmağını genç kızın saç diplerinde dolaştırdı.

“Elbette. Artık beni bırakabilirsin.”

Sabin onu bırakmak istemiyordu. Onu sonsuza dek kollarının arasında tutmak istiyordu. Ve işte tam bu yüzden onu bırakıp bir adım geri çekildi. Onu zaten işaretlemişti. Daha fazlası aşırıya kaçardı. Gereksiz ve nihai amacı açısından tehlikeli.

Şüphe bir sonraki saldırı anına karar vermek için hoşnutsuzlukla söylenerek zihninin bir köşesine çekildi.

Gwen, Sabin’in kalenin dışı sakinlerinden birinden ödünç aldığı makyaj malzemeleriyle cildini gizledikten sonra birlikte kaleden ayrıldılar. Sabin ona sürekli dokunuyordu. Koluna sürtünüyor, parmaklarıyla onu okşuyordu. Gwen buna hiç son vermesin istiyordu. Sonuçta Sabin’in sihrini nasıl konuşturduğunu iyi biliyordu.

Ürperdi. Uyarıcılar ve anılar neredeyse –neredeyse– Budapeşte’nin güzelliğini fark etmesine engel olacak kadar güçlüydü. Şatoyu andıran evler, modern binalar, yeşil ağaçlar, tuğla sokaklar ve o sokaklardan ekmek kırıntıları yiyen kuşlar vardı. Çamurlu bir nehir, zincirli bir köprü ve sivri kuleleriyle gökyüzüne noktacıklar serpiştiren bir kilise vardı. Sütunlar, heykeller ve rengârenk ışıklar vardı.

Sabin dikkatini şehir halkından uzaklaştırmayı bile neredeyse başaracaktı. İnsanlar ona hayranlıkla karışık bir şaşkınlıkla bakıyor, yolundan çekilirken bile onunla, herhangi bir parçasıyla aralarında bir bağ kurmaya çalışıyorlardı. Hatta o geçerken, “Melek,” diye iç geçirenler bile vardı.

Saatler boyunca alışveriş yaptılar ve Sabin, Gwen’in her şeyi deneme ve her tür kumaşı yanağına sürtüp boy aynaları karşısında dönme ihtiyacından bir kez bile rahatsız olmuşa benzemiyordu. Gwen onu sık sık gülümserken yakaladı.

Birkaç kot pantolon, rengârenk tişörtler, parlak renkli parmak arası terlikler ve Gwen’in kendine ait makyaj malzemelerinde karar

kıldıktan sonra yiyeceklere geçtiler. Ama yemek kimin umurundaydı ki? Gwen yeni kıyafetlerini giymişti! Vücuduna oturan bir kot pantolon ve güzel, pembe bir tişört.

Görünüşünden hiç bu kadar memnun olmamıştı. O askılı minicik beyaz tişört ve eteğin içinde geçen koca bir yıldan sonra kendini güzel, rahat ve çok normal hissediyordu. İnsan gibi. Ganimetleriyle marketten çıkarlarken Sabin onu en sevdiği dondurmamış gibi süzüyordu.

Elbette fısıltıların yükselmesi çok sürmedi.

İyi görüldüğünden emin misin? Nefesin kötü kokuyor mudur diye merak ediyorum. Sabin kaç kadınla birlikte olmuştur? Kaçı senden daha hoş, daha zeki ve daha cesurdu?

Gwen'in mutlu ruh hali yerini gerginliğe bırakarak dağıldı. Fısıltılar devam etti ve kısa süre içinde Harpy'nin tüyleri kabardı. Gerçek bir kriz gerçekleşmesi durumunda, bu güzel şehirde yer yerinden oynayacak ve Sabin de incinecekti. Sabin sinirlerini bozsa da, Gwen onun bir damla kanının bile dökülmesini istemezdi.

Sabin alışveriş torbalarını arabanın bagajına yüklerken kasları her hareketiyle şişiyordu. Ekmekler, etler, meyveler ve sebzeler bol boldu. Kokuları ilahiydi. Markette birkaç kez çekime karşı koyamamış, ağzı sulanarak bir şeyler araklamıştı. Ancak becerisi pas tutmuşa benziyordu; her defasında Sabin'e yakalanmıştı. Ancak Sabin hiç ses çıkarmamıştı. Hatta gurur duyar gibi, bir gülümseme ya da göz kırpışla onu teşvik etmişti. Gwen buna çok şaşırılmıştı. Hâlâ da şaşkındı.

Kalçasını stop lambasına dayadı. "İblisinin günümü mahvetmesine çok az kaldı."

"Biliyorum. Üzgünüm. Bu arada belirtmek isterim ki müthiş görünüyorsun, nefesin mis gibi kokuyor, o kadar çok kadınla birlikte olmadım ve senden daha hoş ya da daha zeki kimse yok."

Cesarettten bahsetmemesi, Gwen'in dikkatinden kaçmamıştı. "Beni oyal. Aradığınız şu eserlerden bahset."

Sabin elinde tuttuğu bir alışveriş torbasiyla duraksadı. Etrafı güneş ışıklarıyla sarılıydı, koyu renk saçları ısıldıyor, esintiyle havalanıyordu. Gözleri kısıldı. Bunu sık sık yapıyorlardı. "Bu böyle uluorta konuşabileceğim bir şey değil."

Bu, Gwen'i bilgiden uzak tutmak için bir bahane miydi yoksa?

Ya da iblisi dürtüp durduğu için, Gwen yok yere şüpheye mi kapılıyordu?

Ah! "Bana anlatabilirsin. Artık senin için çalışıyorum." Öyle değil miydi? Yazışma işlerini üstlenmesi konusunda anlaşmamışlar mıydı? Gwen bir fiyat biçmemişti ama aklına gelen ilk şey kalesinde barınmaktı. Mesela sonsuza kadar. Ne kadar aptalcaydı? "Onları bulmana yardım ediyorum."

"Ve ben de sana anlatacağım. Ama daha sonra."

Pekâlâ, belki de gerçekten de iblis onu kıskırtıyordu.

Sabin yeniden torbalara döndü. Torbaları tek bir bilek hareketiyle bagaja atarken inceliğinden eser kalmamıştı. Gwen yumurtaların çatırdadığını duyunca yüzünü buruşturdu.

"Bu arada, görevlerin konusunda henüz anlamaya varmadık," dedi Sabin.

Gwen dirseğini başının üstüne kaldırdı ve başını avuçlarken tırnaklarını kafa derisinde hissetti. "Benim yazı işlerini becerebileceğimi mi düşünmüyorsun, yoksa bana kendimi o yönde ispatlamama izin verecek kadar saygı mı duymuyorsun?"

"Bir dakika. Sen biraz önce masa başa işi gibi basit bir mevzuda saygı kelimesini mi kullandın?" Çenesini bir sola, bir sağa kaydırdı. "Kadınların derdi ne? Azıcık oynadıktan sonra, yaptığın her hareket onlara saygı duymadığın anlamına geliveriyor."

“Bu doğru değil.” İlla o konuya dönecekti, değil mi? O anlardan bahsetmesi Gwen’in sıcak su damlacıklarını teninde, Sabin’in ellerini üstünde, dişlerini etinde hissetmesi için yeterliydi. *O birlikte olmak isteyeceğin türde bir adam değil.* Bu hatırlatmaya ihtiyaç duyması çok hüznüydü. Ve muhtemelen yine duyacaktı. Ve yine. “Birincisi, yardım etmeyi teklif ediyorum ve sen bunu istediğini iddia ediyorsun ama bana nasıl başlayacağımı hiç söylemedin. İkincisi, düşün bütün bunlarla alakası yok. Aslına bakarsan orada olanlardan bir daha hiç bahsetmemek konusunda bir anlaşma yapmalıyız.”

Sabin ona döndü. Torbalar artık tamamen unutulmuştu. “Neden?”

“Çünkü düşmanınla bedenen savaşmak istemiyorum.”

“Hayır, neden sana saygı duymadığımı düşündüğünü ya da neden masa başı işi yapmak istiyorsun diye sormadım. Neden duştan bahsetmek istemiyorsun?”

Yanakları ısınan Gwen sırtını dikleştirip bakışlarını kaçırdı. “İşte.”

Sabin, “Neden?” diye üsteledi.

“Çünkü daha fazlasını isteyeceğim. “İş ile zevki birbirine karıştırmak, bizden bile tehlikeli,” dedi kuru bir sesle.

Sabin’in gözünün altında bir kas seğirdi ve onu iyice tartarak Gwen’i süzdü. Gwen geri adım atmasını beklediğinden adı gibi emindi. Ama atmadı ve buna kendisi de şaşırdı. Ondan korkmadığını fark etti. Birazcık bile.

“Arabaya bin,” diye emretti Sabin.

“Sabin.”

“Arabaya.”

Hükmedici erkeklere lanet olsun!

Arabaya binip kemerlerini bağlayınca Sabin motoru çalıştırdı ancak yola koyulmadı. Güneş gözlüklerini taktı, elini Gwen’in bacağına üzerine koyup ona baktı. “Artık yalnız olduğumuza göre sana o eserlerden bahsetmemde bir sakınca yok. Ancak öğrendiğin

anda artık benimle kalmaya mahkûm olacaksın. Ne kız kardeşlerinle gidebilecek ne de kaleden tek başına çıkabileceksin. Anlaşıldı mı?”

Bir dakika. Ne? “Burada ne kadar süreden bahsediyoruz?”

“Eserler bulunana kadar.” Bu birkaç gün anlamına da gelebilirdi, sonsuza kadar da olabilirdi. Gwen içten içe sonsuza kadar sürmesini istiyordu ve nedeni seçme şansının olmaması değildi. “Böyle bir şeyi kabul etmiyorum. Bir yıl boyunca tutsak kaldım ve bunu bir daha yaşamak istemiyorum. Dönebileceğim bir hayatım var, biliyorsun.” Yani, sayılırdı. Gerçi dönmeyi denememişti. Ya da istememişti. “Yapılacak şeyler, görülecek insanlar var.”

Sabin omuz silkti. “O zaman benden hiçbir şey alamazsın.” Ve bunu söyledikten sonra direksiyonu yola doğru kırdı. Arabayı yavaş kullanarak trafiğe karıştı. Temkini... tuhaf kaçıyordu. Sınırlarda yaşamaya alışık kişiliğine ters düşüyordu. Bunu Gwen için mi yapıyordu? Güvenliğini sağlamak için mi? Bu çok tatlı bir düşüneydi.

Sakin yumuşayayım deme!

“Kalede kalmak hoşuna gidiyor, itiraf et.”

Bu, aleyhine kullanılabilecek bir bilgi miydi? Evet. Sır olarak saklamak ona avantaj sağlar mıydı? Evet. Yoksa bir yalan da iş görür müydü? Evet. Ancak Gwen ağzını açınca gerçek dökülüyordu. “Pekâlâ. İtiraf ediyorum. Bir yılımı yalnız ve korkarak geçirdim. Sen ve arkadaşların gelince bir anda yalnızlığım son buldu. Hâlâ korkuyordum ama kimse canımı yakmadı, beni tehdit etmedi ve bu güvenlik duygusu o kadar harika ki kendimi gitmeye ikna edemiyorum.”

“Aynı duyguyu kız kardeşlerinde de bulabilirdin.” Sabin’in sesi yumuşamıştı, parmaklarıyla Gwen’in bacağına okşuyordu. “Öyle değil mi?”

“Öyle.” Sayılırdı. “Olanlar konusunda yalan söyleyebilirdim, o zaman gerginlik olmazdı ama kız kardeşlerim her zaman içimi

okudular. Herkese yalan söyleyebilirim ama onlara asla.” Görünüşe bakılırsa bir de Sabin’e yalan söyleyemiyordu. “Siz hayattan kaçıp tatile çıkmışım gibi hissettirdiniz. Tek fark, tatildeyken çalışmamı istemeniz. Ama benim için sakıncası yok.” Telaşla ekledi: “Masa başı işi olduğu sürece.”

Sabin’in uzun ve derin iç çekişi arabanın içinde yankılandı. “Beni iyi dinle çünkü bu bilgiyi bir daha vermeyeceğim. Dört eser var. Tecrit Kafesi, Budama Asası, Görünmezlik Pelerini ve Her Şeyi Gören Göz. Bir şekilde, dördü bir araya geldikleri zaman Pandora’nın Kutusu’nun yerini gösterecekler. İkisi elimizde: Kafes ve göz.”

“Tam olarak nedir bunlar? Hiç duymamıştım.”

“Kafesin içine her kim kilitlenirse ona buyrulan şeyi yapmaya mecbur hissediyor. Ne olursa. Cronus’a zarar vermediği sürece hiçbir şey çok kutsal değil. Kafesi kendisi yaptırdığı için, aleyhine kullanılmamasını bir şekilde sağlamış.”

Vay canına. Gwen bu seviyede bir güce sahip herkese sadece hayranlık duyabilirdi. Kendisi karanlık yanını bile kontrol etmekten acizdi.

“Asanın ne yaptığından emin değiliz. Pelerinin zaten adı üstünde ve göz de bize cennette olup biten her şeyi gösteriyor. Ve cehennemde.” Sabin gözünü yoldan ayırmadan başını koltuğa yasladı. “Göz, Danika.”

Pekâlâ, çifte vay canına. Son derece normal görünen o ufak tefek sarışın, cennetin harikalarını ve cehennemin dehşetlerini görebiliyor muydu yani? Zavalıcılık. Gwen farklı olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ya da daha fazlası olmanın. Belki de dost olabilir, birkaç soğuk bira eşliğinde dertleşebilirlerdi. Ne harika olurdu ama. Gwen bunu hiç yapmamıştı. “Kafesi ve gözü nasıl buldunuz?”

“Zeus’un bu eserleri günün birinde tekrar ele geçirebilmek için arkasında bıraktığı ipuçlarını takip ettik.”

Hazine avı gibi. *Fazlasıyla* zorlu bir işti. “Kafesi görebilir miyim?” Sesine yansıyan heyecanı gizleyememişti. Paralı askerlik yapan kız kardeşleri av peşinde dünyayı dolaşırken onu hep evde bırakmışlardı. Gwen hep gitmek istemişti. Ya da en azından zaferlerden elde ettikleri ganimetlerin tadını onlarla birlikte çıkarmak. Ancak kız kardeşleri eve dönmeden önce ganimetleri yeni sahiplerine teslim ettikleri için bu isteğine hiçbir zaman kavuşamamıştı.

Sabin dikkatini bir an ona çevirince Gwen bakışlarının sıcaklığını üstünde hissetti. Sert bir sesle, “Buna gerek yok,” dedi.

“Ama.”

“Hayır.”

“Ne zararı olabilir ki?”

“Aslına bakarsan, çok zararı olabilir.”

“Pekâlâ.” Bir kez daha dışlanıyordu. Hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. “Pandora’nın kutusunu bulduğunuz zaman onunla ne yapacaksınız?”

Sabin’in direksiyonu kavrayan parmakları bembeyaz oldu. “Paramparça edeceğiz.”

Tam bir savaşçıdan beklenecek cevaptı. Gwen sevinmişti. “Anya kutunun, içindeki iblisi çıkarıp seni öldürebileceğini ve iblisi tutsak alabileceğini söyledi.”

“Evet.”

“Kutu olmadan öldürülürsen o zaman ne olur? İblis de ölür mü?”

“Ne çok soru soruyorsun,” diye homurdandı Sabin.

“Özür dilerim.” Gwen parmağıyla dizine bir daire çizdi. “Her zaman biraz fazla meraklı oldum.” O merak yüzünden birkaç kez ölümle burun buruna gelmişti. Bir keresinde küçük bir çocukken ailesinin dağını keşfe çıkmış, dingin ve sakin bir nehirle karşı karşıya gelmişti. Suya girirse içinde yüzen balıkları görebilir miydi acaba? Kaç tane balık vardı, ne renkteler ve içlerinden birini yakalayabilir mıydı?

Nehre girdiği anda buz gibi su bütün gücünü emmişti. Akıntı olmaması da fark etmemişti. Kendini suyun yüzeyinde tutacak enerjisi yoktu. Harpy kontrolü ele geçirmişti ama Gwen'in sırtında donakalan kanatları, uçmasına engel olmuştu.

Panik dolu haykırışlarını Kaia duymuş ve onu kurtarmıştı. Gwen hayatının dayacağını yemişti ama bu, o aptal balıkları merak etmesine engel olmamıştı.

"Beni dinliyor musun?" Sabin'in sesi onu düşüncelerinden uyardırdı.

"Hayır, özür dilerim."

Sabin'in dudakları seğirdi. Gwen buna bayılıyordu. Gerçeküstü bu erkeğin insan gibi görünmesine neden oluyordu. "Sana anlattıklarım çok özel bilgiler, Gwen. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Ah, evet. Anlıyordu. Sabin'in aleyhine kullanılabilir, Avcılara verilmesi halinde ona zarar verebilirdi. "Sen beni kurtardın. Sana ihanet edecek değilim, Sabin. Ama eğer bunu yapabileceğimi düşünüyorsan beni neden takımına istiyorsun?" Sabin'in ona inanmaması düşüncesi, Gwen'i tahmin ettiğinden daha fazla yaralamıştı. *Belki de elinde değildir. İblisi kimseye güvenmesine izin vermiyordur.* Gwen gözlerini kırıştırdı. Çok mantıklıydı ve Gwen'in canını eskisi kadar yakmıyordu.

"Sana güveniyorum. Ama ele geçirilebilir ve bu bilgi yüzünden işkence görebilirsin. Güçlü ve hızlısın ve işin o raddeye geleceğini hiç sanmıyorum ama seni daha önce ele geçirebilmişler ve bu yüzden..."

Gwen'in dili damağı kurudu. "Ben... şey..." *İşkence mi?*

"Bunun olmasına izin verecek değilim tabii."

Gwen sakinleşti. Sabin buna elbette izin vermezdi. Kendisi de vermezdi ki. Korkak olabilirdi ama gerektiğinde kötü olabiliyordu ve kaçma konusunda dersini iyi almıştı. "Yine de bilgi sahibi olmak istiyorum."

“İyi, çünkü seni deniyordum ve smavı geçtin. Avcılar zaten bildiği için bu, aleyhime kullanılacak bir bilgi değil. Öldürülürsem ve kutu ortalıkta değilse, iblis özgür kalır. Çılgına dönmüş bir halde ve hiç olmadığı kadar tehlikeli ama özgür.”

Gwen’in gözleri büyüdü. “Bu yüzden seni öldürmek değil, ele geçirmek istiyorlar.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Yeraltı mezarlarına bir sürü bölük gidip geliyordu ama her zaman savaşmak üzere bir alay kalırdı ve birbirlerine öldürmemelerini, sadece yaralamalarını telkin ederlerdi ve...”

“Kahretsin!” Sabin ani çıkışıyla Gwen’in sözünü kesti. “Takip ediyoruz. Lanet olsun.” Direksiyona bir yumruk indirdi. “Dikkatimin dağılmasına izin verdim, yoksa onları çoktan fark ederdim.”

Gwen sesindeki suçlayıcı tınıyı ve o tınının neden olduğu sızıyı yok sayarak oturduğu yerde döndü ve koyu renk camdan dışarı baktı. Onlarla birlikte üç araba daha köşeyi dönmüştü. Camları film kaplı olduğu için kaç kişiyle karşı karşıya olduklarını göremedi. “Avcılar mı?”

“Kesinlikle. Kahretsin!” Dördüncü bir araba tam önlerinde aniden durmadan önce Gwen’in aldığı tek uyarı bu oldu. *Güm!* Metal metale geçti.

Öne doğru savrulan Gwen’i yara almaktan emniyet kemeri ve hava yastığı korudu.

“İyi misin?” diye sordu Sabin.

“Evet,” demeyi güçlükle de olsa başardı. Kalbi kontrolsüzce çarpıyor, kanı damarlarında buz gibi akıyordu.

Sabin vücuduna tutturulmuş bıçaklara çoktan uzanmıştı bile. Sivri uçları gün ışığında parlıyordu.

“Kapıları içeriden kilitle.” Aralarındaki göze iki bıçak bıraktı. “Tabii eğer dövüşmek istemiyorsan.” Ona cevap verecek zaman bırakmadan arabadan atladı ve kapıyı arkasından çarptı.

Gwen kapıları kilitlerken ağzında safra tadını duyabiliyordu. Utanç ve korkuyla karışık safra tadı. Orada oturup –duran arabalar-dan dökülen ve ellerinde silahlarla Sabin'in üstüne çullanan adamları taradı– on dört adamla tek başına çarpışmasına nasıl izin verebilirdi? Tanrı aşkına! On dört!

Bunu yapamazdı.

Gürültü patırtılarını duyuyordu.

Ben bir Harpy'yim. Dövüşebilirim. Kazanabilirim. Ona yardım edebilirim.

Kız kardeşleri olsa bir an duraksamazlardı. Daha tekerlekler durmadan arabaların tepesine çıkmış, tavanlarını parçalıyor olurlardı. *Bunu yapabilirim. Yapabilirim.* Titreyen ellerle silahları aldı. Göründüklerinden daha ağırdılar, kabzaları fazla üşümüş teninde lav etkisi yarattı.

Bir kerecik. Bir kerecik dövüşecekti. Hepsi o kadardı. Sonra tam zamanlı masa başı görevine geçecekti. Bir *güm* daha. Ardından bir çatırtı yükseldi. Gwen'in nefesi kesilir gibi oldu. *Evet, bunu yapabilirim. Sanırım.*

Harpy hangi cehennemdeydi? Görüşü kızılötesi değil, normaldi ve ağzında kan ihtiyacı duymuyordu.

Tembel kaltak büyük olasılıkla yiyecek ve dokunuşlardan tatmin olup uyuyakalmıştı. Gwen bütün zamanını doğasının karanlık yönünü bastırmaya ayırmasa, onu nasıl uyandıracağını bilebilirdi. Görünüşe bakılırsa bu işte yalnızdı.

Çığlık attı.

Sonsuza dek burada kalamam. Yutkunarak ve titreyerek arabadan indi. Daha o anda dehşet verici bir sahneyle karşılandı. Ölümcül bir dansa kilitlenen Sabin kollarını savuruyor, bıçakların açtığı kesiklerinden kan fışkırıyordu. Avcıların ateş ettiği yerlerde delikler

açılıyordu. Hakkını vermek gerekirdi; savaşçı bütün bunlara rağmen bir an bile durmadı.

“Tek başına dışarı çıkman aptallıktı, iblis,” dedi yabancılardan biri. “Kadınlarımızı bize geri ver, yolumuza gidelim.”

Gwen, Avcıların o yer altı mezarlarında yaşananların öcünü alacağını tahmin etmeliydi.

Sabin homurdandı. “Kadınlarınız çoktan gitti.”

“Kızıl olan değil. Onu senin yanında gördük. O fahişe samimiyet kurmakta gecikmemiş.”

“Ona bir kez daha böyle hitap et. Haydi, sana meydan okuyorum.” Sabin’in sesinde öyle büyük bir hiddet vardı ki Gwen, Avcıların hemen tüymemesine şaşırdı.

“O bir fahişe ve sen de piçin tekisin. Seni ağzına kadar bakırla doldurup elektrik vereceğim ve hayatımın geri kalanını Mısır’da yaşananları sana ödetmekle geçireceğim.”

“Arkadaşlarımızı öldürdün, seni orospu çocuğu,” dedi bir diğeri.

Sabin tek kelime daha etmedi. Gözlerinden kıpkırmızı bir ışık saçarak öne atıldı; teninin altından boğum boğum kemikler görünüyordu. Etrafında bedenler üst üste yığılıyordu ama daha ne kadar dayanabilirdi ki. Daha... sekiz kişi vardı. Sekiz kişi daha ona ateş ediyordu. Öldürmek için değil, etkisiz hale getirmek için baldırlarına ve kollarının üst kısmına nişan alarak.

Gwen, Sabin’in iblisinin adamların kulaklarına minik güvensizlikler savurduğunu duyabiliyordu. *Onu gerçekten alt edemezsiniz, bunu biliyorsunuz, değil mi? Bu akşam büyük olasılıkla karın cesedim teşhis edecek.*

Gwen sese kulaklarını tıkayarak ve sahip olduğu cesaretin her zerresini toplayarak öne atıldı. Avcıların dikkatini üstüne çekerek Sabin’e saldırı fırsatı sağlayacaktı. Evet. Evet. İyi bir plandı. Pekâlâ. Sabin’in üstlerine çullanıp sihrini konuşturabilmesi için dikkatleri

en iyi nasıl çekebilirdi? Bunu yaparken öldürülmeden ya da bir uzunu kaybetmeden?

Cevap zihninde canlanınca az kalsın kusacaktı. Hayır, hayır, hayır. Bir yanı, *Başka yolu yok*, diyordu.

Diğer yanı, *Bu çok aptalca ve intihardan farksız* dedi. Bir önemi yoktu. Bir şeyler yapıyor, hayatında ilk kez cesurca hareket ediyordu ve bu... iyi bir histi. Gerçekten iyi. Hâlâ korkuyor, hâlâ titriyordu ama bu onu durdurmuyacaktı. Bu kez değil. Sabin onu Avcılardan kurtarmıştı, ona borçluydu. Dahası, bir yıllık tutsaklığından kısmen sorumlu olan adamlara bakarken can yakma isteğiyle karışık bir güçle dolduğunu hissediyordu.

Sabin haklıydı. Düşmanını bizzat ve yakından yok etmek iyi gelecekti. Tek sorun şuydu: Gwen kız kardeşleri gibi eğitilmiş bir asker değildi. Ne yapacağını biliyordu ama gerçekten başarabilecek miydi?

Denemek zorundaydı. En kötü ne olabilirdi ki? Pekâlâ, ölebilirdi. Gwen derin bir nefes aldı, sırtını dikleştirdi ve kollarını havada sallayınca elindeki bıçaklar güneşte parladı. “Beni mi istiyorsunuz? Gelip alın!”

Ölüm dansı son buldu. Bütün bakışlar ona çevrilince bir bıçak fırlattı. Bıçak büyük bir hasar açmaya niyetlenir gibi havada süzülükten sonra işe yaramaz bir şekilde yere indi. Kahretsin!

Gwen başını eğdi ama Avcılardan biri tamamen toparlanmasına fırsat bırakmadan ateş etmişti bile. Arkadaşı, “Onu öldürme!” diye seslendi ve atışının istikametini değiştirmek için kolunu itti. Ama çok geçti. Mermi omzuna saplanınca, Gwen keskin bir acıyla geriye savruldu.

Bir süre tamamen sersemlemiş bir halde ve nefes nefese, kolunda keskin bir acıyla yerde kaldı. Vurulmak sandığı kadar korkunç değildi. Evet, fena acıyordu ama idare edilmeyecek bir acı değildi. Özellikle de görüşü bir açılıp bir kapanırken bir an orada olan bulutlar, bir

sonrakinde yok olurken. Uzaktan ayak sesleri ve tekerleklerin hızla döndüğünü duydu. Avcıların dikkatini Sabin'e zafer yaşatacak kadar dağıtabildiğini umdu.

"Tutun onu," diye bağırdı biri. "Ben gidip kızı alacağım."

Sabin'den Gwen'in neredeyse kulaklarını patlatacak bir kükreme yükseldi. Sonra bir mermi tekerleğin kenarından sekip Gwen'in göğsüne saplandı. İçinde yeni bir acının patladığını hissetti. Pekâlâ, bu seferki pek idare edilebilir bir acı değildi. Bütün vücudu titriyordu, kasları düğüm düğüm olmuştu. Ancak onu en çok rahatsız eden, yeni pembe tişörtünün kan içinde kalmasıydı. Kendi elleriyle seçtiği pembe tişört. Giydiği için mutlu ve gururlu olduğu tişört. Sabin'in gözlerinde şehvetle baktığı tişört.

Mahvoldu. Yeni, güzel tişörtüm mahvoldu. Ve bu düşünceyle Harpy öfkeyle kıpırdandı; nihayet uyanıyordu.

Ancak artık çok geçti. Gwen'in bütün gücü, kanıyla birlikte akıp gidiyordu. Görüşü tamamen karardı, artık renkten eser kalmamıştı. Uyku onu kendisine çağırıyordu ama Gwen direndi. Uyuyamam. *Şimdi, burada olmaz.* Etrafında çok fazla insan vardı. Her zaman-
kinden daha savunmasız kalırdı. Ailesi için utanç kaynağı olurdu. Yine hedef olurdu.

"Gwen!" diye seslendi Sabin. Uzaktan önce uzuvlar bir bedenden koparılıyormuş gibi mide bulandırıcı bir yırtılma sesi, ardından uğursuz bir gümbürtü geldi. "Gwen, konuş benimle."

"Ben, iyiyim." Karanlık en sonunda onu tamamen yutarken bu kez karşı koyması gibi bir seçenek yoktu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM



Sabin'in toplantısının başlaması an meselesiydi ama Aeron, Paris'i hiçbir yerde görmemişti. Farklı çifte kumrular farklı zamanlarda odalarından çıkıp farklı istikametlerden bir araya toplanmışlar ama Paris'i gören olmamıştı.

Aeron gece boyunca savaşçı için kaygı duymuştu. Normalde iyimser olan Paris'i hiç bu kadar kasvetli görmemişti. Bu hali doğru değildi. Göz yumulamazdı. Aeron'un Paris'in yatak odasının kapısına dikilip ısrarla çalması bu yüzdendi.

Cevap alamadı. Ayak sesi bile yoktu.

Çalmak için tekrar yumruğunu kaldırdı. Bu kez daha yüksek sesle, daha sert.

"Benim Aeron'um. Benim tatttttlı Aeron'um."

O tanıdık ve çocuksu sesi duyunca içi umutla doldu ve hızla arkasına döndü. İşte oradaydı. Bebeği. Legion. Onu kısa süredir tanıyordu ama daha şimdiden en sevdiği parçasına dönüşmüş, sorgusuz sadakatiyle kalbine giden yolu bulmuştu. Legion, Aeron'un içten içe sahip olmak istediği kız evlattı.

Bel hizasındaki derisi yeşil pullarla kaplı, kırmızı gözlü, pençeli ve çatal dilli kel iblisle karşılaşınca bütün endişeleri eriyip gitti. Paris'i bir anlığına unutmuştu.

“Gel buraya,” dedi aksi bir tavırla.

Legion için bu kadarı yeterliydi. Kocaman bir sırtışla ve küçük sivri dişlerini göstererek kucağına zıpladı, omuzlarına tüneyip kollarını boynuna doladı. Ona sımsıkı sarılıp nefesini kesti ama Aeron hiç şikayetçi değildi. Boa yılanı gibi sarılmak, Legion tarzı kucaklaşma anlamına geliyordu.

“Ssseni özledim,” dedi uzatarak. “Çççooook.”

Aeron elini yukarı uzatıp küçük iblisin sevdiği gibi kulaklarının arkasını okşadı. Legion bir mırıltı tutturdu. “Nerelerdeydin?” Aeron onun yakınlarda olmasını ve güvende olduğunu bilmeyi seviyordu.

“Cehennemde. Biliyorsun. Ben sana söyledim.”

Evet, biliyordu ama fikrini değiştirip başka bir yere gitmiş olmasını ummuştum. Cehennem Legion’un nefret ettiği ama Sabin’in onu Aeron’a keşif işinde yardımcı olması için gitmeye ikna ettiği yerd. Pislik. Legion’un oradaki kardeşleri içindeki iyiliği hissediyor ve onu incitmekten, içlerinden biri değil de lanetlenmiş bir ruhmuş gibi onunla alay etmekten zevk alıyordu.

“Canını yakan oldu mu?”

“Denediler, ben kaçtım.”

“İyi.” Legion’un vücudundaki tek bir pula zarar gelse, Aeron o ateşli mağaraya girmenin bir yolunu mutlaka bulurdu.

Legion dirseklerini Aeron’un omzuna, yanağını yanağına yasladı. Teni dağlama demiri gibi sıcaktı ama Aeron onu itmedi. Hatta zehirli köpek dişini çenesindeki kirli sakala sürtünce bile irkilmedi. Legion her nedense ona hayrandı. Ona zarar vermektense ölmeyi yeğlerdi ve Aeron da ölmeyi onun duygularını incitmeye tercih ederdi.

Legion ona sadece insanları izlemek için şehrin kıyısına gittiği zamanlarda bozulurdu. Bu, Aeron için bir alışkanlığa dönüşmüştü. İnsanların zaafı ve güçsüzlükleri onu hem tiksindiriyor hem de büyüliyordu. Kimi aynı gün olmak üzere, ölmeye mahkûm olduk-

ları gerçeğinden bihaber görünüyorlardı ve Aeron onların düşünce süreçlerini anlayabilmek için can atıyordu.

Legion onun kendine potansiyel bir yatak arkadaşı arayışına çıktığını sanıp delirmişti. *Sen bana aitsin! Bana!* diye haykırmıştı. Sakinleşmesi için Aeron'un onu, bu kadar zayıf yaratıklara kendini asla sunmayacağına ikna etmesi gerekmişti.

"Gözlerin gitmiş." Sesinden rahatlama akıyordu.

Gözlerinden kastı Aeron'un takipçisiydi. Ve evet, "gözleri" gitmişti. Ama ne kadar bir süre için? O bakışı olur olmadık zamanlarda üstünde hissediyordu; gece ya da gündüz, asla aynı zamanlara denk gelmiyordu. Son hissettiğinde duş almak üzere soyunuyordu. Külotunu çıkarmadan önce kendini yalnız bulmuştu.

"Endişelenme. Kim ya da ne olduğunu öğreneceğim." Bir şekilde. "Ve durduracağım." Bunun için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Ah, ah. Ben senin için öğrenirim!" Legion neşeyle el çırpıtı, sonra dudaklarını sarkıttı. "O bir kızz. Bir melek." Öğürdü ve titredi.

Aeron yanlış duyduğuna emin olarak gözlerini kırıştırdı. "Melek derken?"

"Şeyden..." Bir öğürtü daha. "Cennetten." Bir titreme daha.

Cennetten bir melek onu neden izliyordu ki? Hem de bir dişi? Görüntü olarak Aeron öyle bir yaratığın nefret duyacağı her şeydi. Dövmeler, piercingler, sert bir görünüş. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Cehennemde herkes konuşuyor. Bu yüzzzden geri geldim, sseni uyarmak için. Diyorlar ki başşşı belada bir melek Yeraltı Dünyası'nın Efendisi'ni izliyor. Kovulmak üzzzere diyorlar."

"İyi ama neden?" Hem kovuldukları zaman meleklerle ne olurdu?

"Bilmiyorum. Ama başşşı büyük belada. Büyük."

"Yanılıyor olmalılar." Bir tanrı ya da tanrıçanın attığı her adımı izlemesini anlardı. Eserleri istiyorlardı; kutuyu. Titanların Kralı Cronus'un, savaşçıları kendi yararına kullanmak kadar sevdiği bir şey

daha yoktu. Ya düşmanlarını öldürmelerini ya da acı çektirmelerini istedi.

Aeron'un da çok iyi bildiği gibi.

"Ondan nefret ediyorum," dedi Legion öfkeyle.

Gölgesi gerçekten de bir melekse bu durum Legion'un neden onun yanında kalamadığının izahı olabilirdi. Danika'dan meleklerin, iblis katili olduğunu öğrenmişti. Tanrılar tarafından değil, hiç kimsenin görmediği tek bir varlık tarafından kontrol edilirlerdi. Kimsenin görmediği... sadece hissettiği.

"Belki de beni öldürmek için gelmiştir," diye sesli düşündü Aeron. Ah, kendisinin ne olduğu düşünülürse bu hiç de mantıksız değildi. Ama neden iblisler tarafından kontrol edilen başka bir Efendi değil de o? Ve neden şimdi? O ve diğer Efendiler binlerce yıldır yeryüzündeydiler. Melekler onlara hiç bulaşmamıştı.

Legion'un ateşli cevabı, "Hayır! Hayır, hayır, hayır! Asıl ben onu öldürür!" oldu.

"Ona meydan okumanı istemiyorum, tatlım," dedi Aeron, Legion'un başını okşayarak. "Ben bir şeyler düşüneceğim, sana söz veriyorum. Ve bu bilgi için sana minnettarım." Ölüm fermanını kolay kolay kabullenmeyecekti; Legion'u korumak ona düşüyordu. Ayrıca eğer o meleğin peşinde olduğu buysa, eserlerin arkadaşlarının elinden alınmasına da göz yummayacaktı. Çok fazla hayat tehlikeydi.

Danika'yla konuşacak ve yeni gölgesiyle ilgili olabildiğince bilgi edinecekti. Ve onun nasıl yok edebileceğiyle.

Legion yavaş yavaş gevşedi. Onu, tıpkı Legion'un kendisini yatıştırdığı kadar yatıştırabildiğini görmek Aeron'a iyi gelmişti. "Burada ne arıyorsun? Ben kovalamaca oynamak istiyor."

"Oynayamam. Henüz değil. Paris'e yardım etmeliyim."

"Ah, ah!" Legion heyecanla el çırpınca uzun tırnakları birbirine çarptı. "Onunla oynayalım!"

“Hayır!” Aeron ona hayır demekten nefret ediyordu ama arkadaşlarının sağ kalmasını tercih ederdi. Ve söz konusu Legion ve oyunlar olunca, işin içine ölümün girmesi an meselesiydi. “Ona ihtiyacım var.”

Aradan sessiz birkaç saniye geçti. Sonra Legion iç geçirdi. “Pekâlâ. Ben sırf senin için sıkılacak.”

Aeron tekrar kapıya dönerken kıkırdıyordu. Paris bir sonraki çağrısını da yanıtsız bırakınca kapı tokmağını çevirdi. Kilit yerinden oynamadı. “Sıkı dur, tatlım. Kapıyı kıracağım.”

“Hayır, hayır. Ben halleder.” Legion vücudunun alt kısmını Aeron’un boynundan çözmeden göğsünden aşağı kayd ve silindiri etkisiz hale getirmek için sivri pençesini uzattı. *Klik*. Menteşeler gıcırdadı ve ahşap kapı kayarak açıldı. Legion kıkırdadı.

“Aferin kızıma.”

Legion üstünü başını düzeltirken, Aeron içeri yürüdü. Bu oda bir zamanlar bir şehvet cennetiydi. Şişme bebekler, seks oyuncakları ve ipek çarşafarla doluydu. Şimdi bebekler delik deşikti; iyi cinsten delikler değildi bunlar. Bıçakla yarılmışlardı. Oyuncaklar çöp kutusuna yığılmış, yatak her tür konforundan soyulmuştu.

Hızlı bir arama sonucu, Paris’i banyoda, iki büklüm halde klozetin üstüne eğilmiş inlerken buldu. Siyah ve altınla karışık kahverenginin güzel bir karışımı olan saçlarını ensesinde toplamıştı. Genelde açık renk olan teni şimdi solgun, damarları belirgin ve kalındı. Mor halkaların çevrelediği gözleri donuk bir maviye çalıyordu.

Aeron arkadaşının yanına çökünce oniks zemine saçılmış şişeleri ve kilitli buzdolabı poşetlerini fark etti. Ambrosia ve insanların kullandığı türden alkol. Her ikisinden de bol miktarda vardı. “Paris?”

“Sessiz.” İniltileri gittikçe hızlanan Paris poposunun üstünde doğruldu ve midesinde kalanları tuvalete boşalttı.

Kusması bitince Aeron, “Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

“Evet.” Paris’in sesi güçlükle duyuluyordu. “Git.”

“Ses tonuna dikkat et, seni...”

Aeron, Legion’a susmasını işaret etti ve tuhaf bir biçimde Legion sözünü dinledi. Hatta sırtından kayarak indi ve kollarını g  s nde kavuşturarak titreyen bir alt dudakla banyonun bir köşesine sindi. Aeron ani bir suçluluk duygusuyla ona elini uzatmak istedi. * nce Paris’le ilgilen.*

“En son ne zaman seks yaptın?” diye sordu arkadaşına.

Bir inleme daha. “İki ya da    gün önce.” Paris elinin tersiyle ağzını sildi.

Bir başka deyişle, kaleye döndüklerinden beri hiçbir kadınla birlikte olmamıştı. Fakat Aeron   lde geçirdikleri süre boyunca Lucien’in savaşçıyı sırf bu nedenle şehre ışınladı ını iyi biliyordu. Yoksa savaşçı istekli bir partner bulma sıkıntısı mı yaşıyordu?

“Seni şehre götüreyim. Orada...”

“Hayır. Ben sadece Sienna’yı istiyorum. Kadınıımı. Benim olanı.”

Ah, bu da neydi şimdi? Aeron’un bildiği kadarıyla Paris her zamanki gibi bek rdı ve her defasında bir kadınla –zaman zaman aynı anda iki ya da    olduğu da oluyordu– hayatına devam ediyordu.

Büyük olasılıkla, ona bunları söyleten şu ambrosiyadı. Yine de adama anlayış göstermekten bir zarar gelmezdi. “Bana nerede olduğunu söyle, gidip onu bulayım.”

Acı bir gülüş. “Bulamazsın. O  ld . Avcılar onu öldürdü.”

Pekâlâ, bu, ambroisanın etkisiyle söylenmeyecek kadar detaylı bir bilgiydi. Fakat Aeron bu Sienna’yla ne karşılaşmış ne de bahsini duymuştu.

“Cronus bana onu geri verecekti ama seni seçtim. Senin kan susuzlu undan nefret ettiğini biliyordum. Reyes’in o sarışın olmazsa öleceğini. Bu yüzden Sienna’dan vazgeçtim. Onu bir daha asla g remeyece im.”

Bir anda bütün parçalar yerine oturdu. Paris'in son zamanlardaki davranışlarının, Aeron'un kana susamışlığının bir anda geçmesinin nedeni. Paris kızla kutu için Bütün Tanrıların Tapınağı'nı ararken Yunanistan'da tanışmış olmalıydı. Tanrılar aşkına. Aeron için âşısından vazgeçmişti.

Aeron'un kendine ait bir dişisi olmamıştı; olmasını hiçbir zaman istememişti ama Maddox'un Ashlyn'le, Lucien'in Anya'yla, Reyes'in Danika'yla nasıl olduklarını görüyordu. Birbirleri için ölebilirlerdi. Ashlyn örneğinde yaşanan buydu. Her biri sürekli diğerini düşünüyor, diğeri için yanıp tutuşuyor ve yalnız kalınca aklını yitirecek gibi oluyordu.

Sendeleyen Aeron'u dizleri daha fazla taşımaz olunca soğuk zemine yığıldı. Paris'in yaptığı şeyin büyüklüğü bütün ağırlığıyla omuzlarına çöktü. "Bunu neden yaptın?"

"Seni sevdiğim için."

Bu kadar basit.

"Paris..."

"Yapma." Paris titrek bacaklarının üstünde doğrulurken yalpaladı.

Aeron derhal ayağa fırladı ve kolunu savaşçı dostunun beline sarıp onu tuttu. Paris'i yatağına götürmek için öne adım atmaya yeltenince savaşçı inleyerek karnını tuttu. Aeron onu hızla doğrultup göğsüne bastırdı.

Onu yatağına taşımak yerine küvete yerleştirdi. Kısa bir süre sonra sıcak su damlacıkları mide bulantısının bütün izlerini yok etmek istercesine üstüne yağıyordu. Paris güçlkle de olsa kıyafetlerinden kurtulunca Aeron ona bir sabun ve bir bez uzattı ve baştan ayağa temizlenmesini bekledi. Paris bütün bu süre boyunca gözlerini duş kabininin ve banyonun ötesinde bir noktadan hiç ayırmadı. Sanki tamamen başka bir yerdeydi.

“Bunu kendine yapmış olman bana acı veriyor,” dedi Aeron. “Üstelik benim için. Bunu hak etmiyorum.”

“İyi olacağım,” dedi Paris ama Aeron ikisinin de buna inandığını sanmıyordu.

Suyu kapadıktan sonra arkadaşına bir havlu uzattı. Paris’i kendi elleriyle kurulayabilirdi ama savaşçının gururunun buna izin vereceğini hiç sanmıyordu.

“Git,” dedi Paris sürünerek küvetten çıkarken.

“Ya yatağa kendi ayaklarınla gidersin ya da ben seni taşıyım,” dedi Aeron.

Paris’in gırtlığından bir inleme yükseldiyse de tek bir yorum yapmadan doğruldu. Sendeleyerek karyolaya yürüdü ve kendini yatağa bıraktı. Aeron hemen arkasındaydı. Yatağa uzanınca ne yapacağını bilemeyerek bir süre ona baktı. Paris hiç bu kadar kırılgan ya da kayıp görünmemişti; bu görüntü Aeron’un gözlerini yaşarttı. Sonuçta bu adama hayatını borçluydu. Sadece Paris’in onun için vazgeçtiği şey yüzünden değil dostluğu için, yanında savaştığı için, onun yerine bıçak darbeleri aldığı, mermiler yediği için, hayatı hakkında –bu ve tanrıların savaşçılığını üstlendikleri diğer hayatları– ve daha fazlasını istemesi hakkında sürekli söylenmesini dinlediği için.

Onu bu halde bırakamazdı. Ve bu, tek başına şehre inip Paris’e bir kadın bulması anlamına geliyordu.

Eğildi ve savaşçının alnına düşen bir saç tutamını arkaya itti. “Bu işi yoluna koyacağım. Bunu yapacağım.”

Cevabı, “Bana bir torba daha ambrosia bul,” oldu. “Başka bir şeye ihtiyacım yok.”

“Ah, ah,” dedi Legion mutlu bir sesle. Bir anda surat asmaktan vazgeçmişti. Odaya koşup yatağa zıpladı. “Ben nereden bulacağımızı biliyorum.”

Yatak sallanınca Paris bir kez daha inledi. “Elini çabuk tut.”

Aeron, Legion'a çatık kaşlarla bakınca iblisin gülümsemesi silindi. Başını öne eğerek tekrar omuzlarına tırmandı. "Ne oldu şimdi?"

"Onu cesaretlendirme. Daha hasta olmasını değil, daha iyi olmasını istiyoruz."

"Özzür dilerim." Aeron iblisin kulaklarının arkasını okşadı ve Paris'e, "Geri döneceğim," dedikten sonra odadan çıkıp kapıyı kapadı. Neyse ki herkes eğlence odasında toplantının başlamasını bekliyordu. Tabii eğer çoktan başlamadırlarsa. Aeron kimseye rastlamadan odasına döndü ve Legion'u Maddox'un onun için özel olarak yaptırdığı divana bırakıp sınıksı sarıldı.

"Burada kal," dedi dolaba yürürken. Birkaç saniye içinde bıçaklarını kuşanmıştı. Her ihtimale karşılık bir de tabanca almak isterdi ama bulacağı insanın, o uçmakla uğraşırken tabancaya ulaşmasını istemiyordu.

"Ama... ama... daha yeni geldim. Seni özledim."

"Biliyorum. Ben de seni özledim. Ama şehir halkı benden zaten korkuyor. İkimizi bir arada görürlerse kargaşa çıkacağını düşünüyor." Bu doğrudu. Aeron'un dövmeyle kaplı yüzüne hiçbir zaman diğer savaşçılara besledikleri saygıyla bakmamışlardı.

"Paris'e bir dişi bulup buraya getirmeliyim."

"Ama iki kişiyi taşıyabilirsin. Beni ve onu."

"Hayır, üzgünüm."

"Hayır!" Ayağını yere vururken Legion'un gözleri kıpkırmızıydı. "Hiçbir dişi sseninle yalnız kalamaz."

Aeron onun romantik anlamda kıskanmadığını biliyordu. Kıskançlığı ebeveyni yeniden evlenen bir çocuğun kıskançlığı gibiydi. "Bunu konuştuk, Legion. İnsan dişilerden hoşlanmıyorum." Bir gün kendini bir dişiye verirse, o dişi güçlü bir ölümsüz olacaktı. Sert, dirençli ve kolay kolay yok edilmeyecek biri.

Paris ve diğerlerinin hastalık, aptallık, kendi türlerinden bir başkasının dikkatsizliği ya da acımasızlığıyla yok olmaya mahkûm insanlarla nasıl yatabildiklerini anlayamıyordu. Öleceklerdi. Her zaman ölürlerd. Tanrıların ölümsüzlük sözü verdiği Ashlyn ve Danika'nın bile zayıflıkları vardı.

“Çok sürmez,” dedi. “Gördüğüm ilk dişiyi kapıp getirmeyi planlıyorum. Benim için tamamen itici olacak birini.”

Legion pençesini zümrüt yeşili kadifenin üstünde dolaştırdı. “Sözz mü?”

Aeron, “Söz,” diye güvence verdi.

Bu söz Legion'u nasılsa yumuşattı ve derin bir iç geçirdi. “Tamam. Ben kalıyor. Ben...” İnce dudakları surat asar gibi büküldü.

Bir an sonra Aeron bir çift görünmez gözün üstüne dikildiğini hissetti. Sıcak, meraklı, ısrarcı.

Legion titremeye başladı, pullarının rengi solmuş, korku bir perde gibi yüz hatlarını örtmüştü. “Hayır. *Hayıııııı!*”

“Git,” dedi Aeron. Legion bir an bile duraksamadan, tek bir düşünceyle ortadan kayboldu.

Aeron yavaşça döndü ve ufacık da olsa bir ipucu aradı... meleğe ait. Hiçbir şey yoktu; ne ışıltılı bir silüet ne de cennetten bir koku. Her şey her zamanki gibiydi. Çenesi kasıldı. Yaratığa sövmeyi, ortaya çıkıp derdi neyse anlatmasını o kadar çok istiyordu ki. Ama hiçbir şey yapmadı. Zamanı yoktu. Fakat daha sonra, mutlaka yapacaktı.

Gömleğini çıkarıp yere attı ve dövmeyle kaplı göğsüne baktı. Savaş sahneleri, çehreler. Yaptıklarını unutmayı asla istemiyordu. Katledilmelerine neden olduğu insanları. Aksi takdirde her zaman savaştığı kötülüğün ta kendisine dönüşmekten korkuyordu. İblisine dönüşmüş olurdu. Gazaba.

Bu tatsız düşüncelerin zamanı değil. Tek bir zihinsel buyrukla görünüşte yanıltıcı bir kırılmalığa sahip olsalar da aslında inanılmaz

güçlü olan siyah ve parlak kanatları sırtındaki gizli yarıklardan çıktı. O anda dişi bir iç çekiş duyduğunu sandı. Ardından ılık eller o her kıvrımını ve girintisini ezberlemek ister gibi o kanatları okşamaya başladı. Ve bir anda aleti, kararlılığına ihanet eder gibi sertleşiverdi.

Kahretsin. Hayır. Bir iblis katilini arzulamak mı? Hayatta olmazdı. “Sakin dokunma,” diye hırladı.

Hayalet ellerini hızla çekti.

Keşke yaratık ona her konuda itaat etseydi. “Arkadaşlarıma zarar verir ya da benden bir şey çalmayı aklından geçirirsen seni paramparça ederim. Gitmen ve bir daha asla geri dönmemen senin için daha iyi.”

Yanıt yoktu. O ateş gibi bakışlar üstünden ayrılmadı.

Aeron dişlerini sıkarak balkona açılan çift kanatlı kapıya yürüdü.

Dışarıda doğanın mis gibi kokularını taşıyan ılık bir havayla sarmalandı. Kalenin çevresi göğe uzanan heybetli ağaçlarla çevriliydi. Uzakta şehirdeki dükkânların ve katedrallerin çatılarını görebiliyordu. O yumuşacık ve sıcak eller ona geri dönmediği için minnet duydu. Kendi kendine hayal kırıklığına uğramadığını telkin etti.

Kararlı bir tavırla balkondan atladı. Düştü, düştü. Kanatlarını bir kez çırpıp yükseldi. Bir kez daha çırpıtı ve daha yüksekte süzölmeye başladı. Sola dönüp kuzey istikametinde ilerledi. Kalenin ön cephesi görüş alanına girmişti. İşte o anda Sabin’in, kollarında kan içinde ve baygın bir halde olan Gwendolyn’le jipinden atladığını gördü.

Aeron durmak ve yardım etmek istedi ama kanatlarını daha sert ve hızlı çırpıtı. Paris öncelikliydi. Şimdi ve her zaman önce Paris gelecekti.

ON ALTINCI BÖLÜM



Sabin sorgulamak ve belki de biraz işkence etmek için en az bir Avcı'yı sağ tutmayı planlamıştı. Sonra Gwen'i vurdular ve bu arzusu kayboldu. İkinci mermi bir kazaydı ama Sabin daha da öfkelenmiş, hiç tatmadığı bir hiddetle dolmuştu. Gırtlaklarının bıçağının sert darbesiyle açıldığını hissederek bir hayvan sürüsü gibi hepsini tek tek katletti. Ancak bu ne o zaman gelmişti, ne de şimdi yeterli geliyordu.

Kaleye dönüş yolunda aradığı Lucien, Maddox ve Strider'i temizlik için olay yerine ışınlamıştı ve ardından kaleye döndüğünde bu kez Gideon ve Cameo'yu yanına katarak sinsice ortalıkta dolaşiyor olması muhtemel Avcıların peşine düşmüştü. Ne yazık ki hiçbir iz bulamadılar. Bu orada olmadıkları değil çok iyi gizlendikleri anlamına geliyordu.

Bir düzine kadarını daha katletmek istiyordu.

Son iki gün içinde Gwen sadece birkaç kez kendine gelmişti. Çok sersem bir halde olduğundan Sabin aynı ikilemi defalarca yaşadı. Onu şehirdeki hastaneye mi götürmeliydi? Burada mı tutmalıydı? Her defasında onu yatak odasında tutmayı seçti. Gwen insan değildi. Doktorlar ona yarardan çok zarar verirdi.

Ama *neden* daha hızlı iyileşmiyordu? O bir ölümsüzdü, bir Harpy'ydi. Anya bu ırkı iyi tanıyor ve Efendiler kadar hızlı iyileşebil-

diklerine yemin ediyordu. Ancak Sabin mermileri çıkarmış olmasına rağmen, Gwen'in vücudundaki delikler hâlâ açıktı ve yaraları tazeydi.

Bu sabah da genç kızın üstüne titredikten sonra Danika ve Ashlyn, Sabin'e onu Tecrit Kafesi'ne kapayıp iyileşmeye zorlamasını önermişlerdi. Sonunda bir umuda kapılan Sabin, isteklerini yerine getirmişti. Ama Gwen daha da kötüleşmişti. Kafes bu şekilde işlemiyordu ve Sabin her ne kadar eserin becerilerini bildiklerini sansalar da henüz öğrenecek çok şeyleri olduğunu fark etti.

Sabin, Cronus'u yardıma çağırmayı denemişti ama görünüşe bakılırsa tanrı kral onu duymazdan geliyordu. Lanet olası tanrılar. Sadece *kendileri* bir şey istediği zaman ortaya çıkarlardı. Sabin kendini Gwen'in kız kardeşlerinin bir an önce gelmesi için dua ederken buldu. Onlar ne yapacaklarını bilirlerdi. Tabii önce kaledeki herkesi kılıçtan geçirmezlerse. Gwen'in bir önceki gün aradığı numara telefonunda duruyordu; Sabin tavsiye almak ve kızlara ellerini çabuk tutmalarını söylemek için numarayı aradı. Ancak telefonu açan kadın, hattın diğer ucundakinin Gwen olmadığını fark ettiği anda çıldırdı. Ve Sabin telefonu Gwen'e veremeyince, erkeklğine yönelik tehditler uçuşmaya başladı.

Pek iyiye alamet değildi.

"Sana bir şey getireyim mi?"

Soru kapının önünden gelmişti. Sabin şaşkınlıkla yerinden sıçradı. Normalde bir örümcek bile o fark etmeden yanına yaklaşamazdı. Ancak son zamanlarda her şey ve herkes bunu yapabiliyordu. Lanet olası Avcılar. Şehirde bekliyor, onu izliyor ve Gwen'i elinden almak için hatasını kolluyorlardı. Ve Sabin'in ruhu bile duymamıştı.

"Sabin?"

"Evet." Gwen'in yanına uzanmıştı. Kız en azından artık acıyla inlemiyordu. *Benim sorumluluğumdu ve yüzüme gözüme bulaştırdım.* Daha kötüsü, Gwen'e Avcıların canını yakmasına bir daha asla

izin vermeyeceğine dair söz vermişti. Öyle değil mi? Vermediyse de vermeliydi. Suçluluk içini kemiriyordu.

Daha azını mı bekliyordun?

Şüpheli kötülüğünü Sabin'e çevirmiş, ona bir an rahat vermiyordu.

"Sabin."

Sabin yumruklarını sıkarak girişte duran Kane'e baktı. Koyu renk saçlar. Fındık kabuğu gözler. Sol yanağına bir beyazlık bulaşmıştı. Büyük olasılıkla alçıydı. Tavanlar Felaket'in muhafızının üzerine çökmeye bayılırlardı.

"Sen iyi misin?"

"Hayır." Düşmanına karşı bir sonraki hamlesini planlıyor olması gerekirdi. Adamlarıyla birlikte çarpışma için hazırlanıyor olmalıydı. Sokaklarda avlanıyor olmalıydı. Oysa o kendini bu odadan çıkmaya bile zorlayamıyordu. Gözlerinin Gwen'in üstünde olmadığı, göğsünün inip kalkışını izlemediği zamanlarda zihni âdeta delirdiği için Şüpheliyi mantıkla savuşturacak durumda değildi.

Nesi vardı böyle? Gwen sadece bir kızdı. Kullanmak istediği bir kız. Büyük olasılıkla düşmanı ile çarpışırken ölecek olan, düşmanı ile çarpışmasını istediği bir kız. Sahip olamayacağı bir kız. Sadece kısa süredir tanıdığı bir kız.

Şimdi onunla olması, onu koruması, kızı görevinin önüne geçirmiyordu. Gwen eğitilince bir ölüm makinesine dönüşecekti. Onu durdurmak mümkün olmayacaktı. Sabin'in burada olması, yanından ayrılamaması, iyileşmesini umutsuzca beklemesi hep *bu yüzden*.

"Durumu nasıl?" Bir kadın sesinin ani sorusuyla irkildi.

Odaklanmaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. Lanet olsun, son zamanlarda sık sık dalıyordu. Ashlyn ve Danika geri dönmüşler -Sabin kaç kez ziyarete geldiklerinin hesabını tutamaz olmuştu-, Kane'in yanında duruyorlardı.

“Aynı.” İyi de kahrolası neden iyileşemiyordu? “Toplantı nasıldı?” Saldırı yüzünden bu sabaha ertelenmişti.

Kane omuz silkti, bu hareketi uzak köşedeki lambayı kızdırmışa benziyordu çünkü ampulde kıvılcım çaktı. Sonra da patladı. Kadınlar ciyaklayarak kenara kaçtılar. Böyle şeylere alışık olan Kane hiçbir şey olmamış gibi devam etti. “Herkes hemfikir. Baden’in yaşıyor olması imkânsız. Yakmadan önce hepimiz kafasını ellerimizin arasında tuttuk. Ya biri onun yerine geçti ya da bizi amacımızdan saptırmak için bir dedikodu çıkardılar.”

İkinci ihtimal daha mantıklıydı. Tam Avcılardan beklenecek şeydi. Savaşçılar kadar güçlü olmadıkları için en iyi silahları hileydi.

Danika, Gwen’in yanına gitti ve uyuyan güzelin yüzüne dökülen saçları kenara çekti. Ashlyn de ona katıldı ve büyük olasılıkla cılız bedenine kendinden güç vermek için Gwen’in elini sıkıca tuttu. Kaygıları Sabin’i duygulandırdı. Gwen’i gerçek anlamda tanınamalarına rağmen önemsiyorlardı. Çünkü Sabin önemsiyordu.

“Galen, Avcılara liderlik ettiğini bildiğimizi biliyor,” dedi Sabin, Kane’e. “Neden yeniden saldırıya geçmedi?”

“Büyük olasılıkla plan yapıyor, adamlarını topluyordur. Kafamızı karıştırmak için Baden’la ilgili yalanlar yaydığı kesin.”

“Pekâlâ, onu öldüreceğim.”

“Belki de bu sandığından daha çabuk olur. Dün gece onu rüyamda gördüm,” dedi Danika kafasını kaldırmadan. “Bir kadınla birlikteydi. Sahne o kadar canlıydı ki bu sabah uyanınca ilk iş resmini yaptım. Görmek ister misin?”

Zavallı Danika. Bu kasvetli rüyalara neredeyse her gece maruz kalıyordu. Ruhlara eziyet eden iblisler, diğer tanrılarla savaşan tanrılar, sevilenlerin ölümleri. Narin bir insan olarak tanık olduğu dehşetlerin onu korkutması gerekirdi ancak erkeğinin amacına hizmet ettikleri için gülümseyerek katlanıyordu.

Gwen bu tür rüyalar görse ne yapardı diye düşünmekten kendini alamadı. O gün piramitte olduğu gibi titrer miydi? Yoksa doğuştan içinde taşıdığı Harpy'den bekleneceği üzere dişlerini göstererek saldırıya mı geçerci?

"Sabin?" dedi Kane. "Dalgınlığın egomuza dokunuyor."

"Özür dilerim. Evet, lütfen. Görmek isterim."

Danika ayağa kalkacak oldu ama Kane onu durdurdu. "Orada kal. Ben getiririm." Koridorda gözden kayboldu ve birkaç dakika sonra, kol genişliğinde bir tuvalle geri döndü. Tuvali havaya kaldırıncı ışık koyu renklerin üstünde parladı.

Bir tür mağarayı andıran tabloda eğri büğrü duvarlar kan ve isle kaplıydı. Dal kırıkları ve toprakla kaplı zemine birkaç kemik saçılmıştı. Büyük olasılıkla insan kemikleriydiler. Ve uzak bir köşede tüylü kanatlarını açmış, Galen duruyordu. Soluk yüzü izleyiciye dönüktü ve elinde... Sabin görmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı. Neydi o? Bir kâğıt parçası mı?

Profilinin sadece incecik bir parçası seçilmekle birlikte, yanmda gerçekten de bir dişi vardı. Uzun boylu, ince ve siyah saçlıydı. Ağzının kenarından kan damlıyordu. O da kâğıda bakıyordu.

"Onu daha önce hiç görmedim," dedi Kane. "Yine de onda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şey var. Sana da öyle gelmiyor mu?"

Sabin tabloyu daha büyük bir dikkatle süzdü. Kadının hatlarında tanıdık gelen bir şey yoktu, hayır. Ama kaş çatışında, göz kenarındaki kırıksıklıkta... belki.

"Keşke onu daha iyi görebilseydim," dedi Danika.

"Zaten bu kadarını görmüş olman bile bir mucize," dedi Ashlyn.

Kane başını salladı. "Torin yüzünü bilgisayarında tarayacak, eksiksiz bir görüntü elde etmek ve kim olduğunu çözmek için sihrini konuşturacak. Ölümsüzse, büyük olasılıkla insanlara ait veritabanlarında yoktur. Yine de denemeye değer."

“Tabloda ne işleri var?” diye sordu Sabin, kadını zihninden uzaklaştırıp etraflarına odaklanırken.

“Emin değiliz ama bu konuyu da inceliyoruz.” Kane tabloyu çizmelerinin üstüne dayadı. “Galen’i bulmak birinci önceliğimiz oldu. Onu öldürebilirse Avcıların kökünü sonsuza dek kazıyabileceğimizi varsayabiliriz. Ölümsüzlükle ilgili rehberlik olmadan un ufak olacaktıdır.”

Gwen kıpırdanınca dizi Sabin’in uyluğuna sürtündü.

Sabin nefes dahi almaya cesaret edemeyerek donup kaldı. Uyanmasını istiyordu ama acı çekmesini istemiyordu. Ancak aradan dakikalar geçmesine rağmen, Gwen bir daha kıpırdamadı.

Bence ölecek.

Defol!

Suçlanacak biri varsa o da sensin, ben değil.

İşte buna itiraz edemezdi. “Kutu arayışımızdan ne haber?” diye sordu Kane’e. “Eğitim tesisi, yatılı okul ya da şu melez çocukların kaldığı yer her neresiyse, ondan ne haber? Ayrıca Adı Gizli Olanlar Tapınağı’na geri dönüp orayı tekrar aramak istiyorum.” Tapınak Roma’daydı ve denizden yakın zamanda yükselmişti. Süreç, Titanların Yunanları alt edip cennetin kontrolünü ele geçirmesiyle başlamıştı. Anya sayesinde o tapınakların bir tapınma mekânı, dünyayı eski haline döndürecek bir araç olduğunu biliyordu. Başka bir deyişle, tanrıların oyun bahçesiydi.

“Bunlar ikinci, üçüncü ve dördüncü öncelikler,” dedi Kane. “Gerçi Kane’i tanırıyorsam birden fazla bilgisayarda birden fazla araştırma yapıyordur. Birkaç gün sonra yeniden eyleme geçebiliriz.”

Gwen o zamana kadar iyileşmiş olur muydu? “Üçüncü eserden haber var mı?” Bazen bir gün, yapılması gerekenleri yapmaya yetmiyordu. Avcılarla savaşmak, tanrıların eserlerini bulmak, hayatta kalmak. Ufak tefek bir dişi iyileştirmek.

“Henüz değil. Maddox ve Gideon, Ashlyn’i dışarı çıkaracaklar ve o da onları dinleyecek.”

Gwen’in peşindeki Avcıların planlarını dillendirdiklerini umuyorlardı. Örneğin onu götürmeyi planladıkları yeri. Sabin o yeri sırf prensip gereği havaya uçuracaktı.

“Beni her tür gelişme konusunda bilgilendir.”

Kane bir kez daha başını salladı. “Oldu bil.”

“Sabin.”

Bu biraz sert ve çatlak bir sestir ve Gwen’den çıkmıştı. Sabin başını ona çevirdi. Gwen odaklanmaya çalışır gibi gözlerini kırptırıyordu.

Sabin’in kalbi hızlandı, cildi gerildi, kanı ısındı.

“Uyanıyor,” dedi Danika heyecanla.

“Belki de biz...” dedi Kane tablonun alt yarısı yere çarparken. Kaşlarını çatarak ikinci parçayı aldı. “Çok üzgünüm, Danika.”

“Önemli değil,” dedi Danika aralarındaki mesafeyi kapayıp parçaları ondan alırken. “Yapıştırılabilir.”

Ashlyn gittikçe büyüyen karnını okşayarak yanlarına gitti. “Haydi, ikisini baş başa bırakalım.”

Ve böylece kapıyı arkalarından kapayıp çıktılar.

“Sabin.” Bu kez sesi biraz daha güçlü çıkmıştı.

“Buradayım.” Sabin onu elinden geldiğince sakinleştirme çabasıyla elini kolunda dolaştırdı. Ne kadar rahatladığı her halinden belliydi. “Nasıl-sın?”

“Her yanımda sızlıyor. Güçsüz hissediyorum.” Gwen uykulu gözlerini ovaladıktan sonra kendini baştan ayağa süzdü. Üstünde siyah bir tişört olduğunu görünce rahatladı. “Ne zamandır baygınım?”

“Birkaç gündür.”

Gwen, Sabin’e göre hâlâ biraz solgun olan yüzünü ovaladı. “Ne? Gerçekten mi?”

“Normalde iyileşmen ne kadar sürer?”

“Bilmiyorum.” Gwen’in kolunu kaldıracak takati yoktu. Kaldırmayı denedi ama tekrar yanına düştü. “Daha önce hiç yaralanmadım ki. Kahretsin, uyuyakaldığıma inanamıyorum.”

Gwen’in iddiası Sabin’in aklını karıştırmıştı. “Bu imkânsız. Hiç yaralanmamış olamazsın.” Ölümsüzler de dâhil herkes hayatının bir noktasında dizini sıyırır, kafasını çarpar, kemiklerini kırardı.

“Seni her adımda koruyan kız kardeşlerin varsa bu mümkün.”

Demek kız kardeşleri güvenliğini sağlamak konusunda Sabin’den daha iyi iş çıkarmışlardı. İşte bu Sabin’i sarstı.

Farklı bir şey mi bekliyordun?

Bugün senden nefret ediyorum, bunu biliyorsun, değil mi? Ama ele geçirilmesine izin verdiler, diye hatırlattı kendine. Ve onu Sabin kurtarmıştı.

“Sana arabada kalmanı söylediğimi sanıyorum,” diye homurdandı.

Acıyla biraz donuklaşmış ancak daha fazla öfkeyle dolu kehribar rengi gözler Sabin’e dikildi. “Arabada kalmamı ya da sana yardım etmemi söyledin. Ben yardım etmeyi seçtim.” Gwen’in sesi her kelimede biraz daha güçsüzleşiyordu. Kirpikleri yeniden kıpırdanmaya başladı; tekrar uzun bir uykuya dalmaya hazırlanır gibiydi.

Sabin’in öfkesi yok oldu. “Benim için uyanık kal, lütfen.”

Gwen’in göz kapakları aralandı ve dudaklarında yorgun bir gülümseme belirdi. “Yalvarmana bayılıyorum.”

Sabin’in bir anda birkaç öpücük için yalvarmaya heveslenmesi iyi haber değildi. “Uyanık kalmaya yardımcı olabilecek herhangi bir şey var mı?” Anya, Danika ve Ashlyn sayesinde başucu komodininde bir hastanın ihtiyaç duyabileceği her şey mevcuttu. “Su? Ağrı kesici? Yiyecek?”

Gwen dudaklarını yalarken midesi guruldadı. “Evet, ben. Hayır...” Sesinde özlem vardı. “Hiçbir şey. Hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

Lanet olaşı kuralları, diye düşündü Sabin. Aç olmamasına rağmen, hindili sandviçi alıp kenarını ısırdı. Su bardağını dudaklarına götürüp içti. “Bu benim. Ama geri kalanı senin için,” dedi komodinde duran üzüm kâsesini işaret ederek.

“Söyledim ya. Aç değilim.”

Gwen dikkatini Sabin’in elindeki yiyecekten bir an olsun ayırmamıştı. “İyi o zaman. Biz de sonra yeriz.” Sandviçi ve bardağı tepsiye bırakıp mesaj atmak için sabırsızlanıyormuş gibi cep telefonunu aldı. “Hemen dönerim.”

Yataktan yuvarlanarak kalktı ve *T, istihbaratı alınca ara* yazdı. Cevap neredeyse aynı anda geldi. *Hah*.

Tekrar yatağa uzandı. Sandviç gitmiş, bardak boşalmıştı. Gwen’in kıpırdadığını bile görmemişti. Telefonu cebine sokarken, sandviçin olmadığını fark etmemiş gibi yaptı. “Bir şeye ihtiyacın olmadığından emin misin?”

Gwen ağzındaki son lokmayı sesli bir şekilde yutunca gülmek için kendini zor tuttu. “Bir banyoya ihtiyacım var. Ve duşa.”

“Duş yok. Bensiz olmaz. O kadar güçsüzsün ki düşersin.” Sabin onu kucakladı. İtiraz etmesini bekledi ama Gwen başını boynunun girintisine gömdü. Ne kadar güven doluydu. Kahretsin ama hoşuna gitmişti.

“O zaman duş almam. Birlikte duş alınca bir şeyler oluyor.”

Sanki Sabin’in bir hatırlatmaya ihtiyacı vardı. “Kendimi kontrol ederim,” dedi.

“Ya iblisin edebilir mi? Onunla savaşıcak takatim yok. Bana on dakika ver, yeter,” dedi onu yere bırakınca. Bukleleri başının etrafında düğüm düğüm olmuştu. “Sadece seramiklere başımı çarp-tığımı duyarsan kurtarmaya gel,” diye ekledi dengesini sağlamak için lavabonun kenarına tutunurken.

Sabin'in dudakları seğirdi. Gwen'in ona takılabilecek kadar iyi olmasından büyük bir rahatlama duymuştu. "Gelirim."

Dokuz dakika sonra Gwen ıslak bir yüzle ve limon kokuları saçarak banyodan çıktı. Sabin'in ağzı sulanmıştı; tadını geçen seferkinden daha fazla alma isteğiyle dolmuştu. Gwen'in taradığı saçları bir şelale gibi omuzlarından dökülüyordu. "Daha iyi hissediyor musun?"

Bakışlarını yerden kaldırmayan Gwen'in yanakları al al olmuştu. "Çok daha iyi. Teşekkürler. Yürümeye çalıştım ama her iki dizinin de bağı çözüldü.

Sabin onu yere çarpmadan yakalayıp göğsüne bastırdı. Gwen bir kez daha ilgisine itiraz etmemişti.

"Beni kıkımın üstüne fena oturttular, ha?" dedi yaralı omzu çarşafa sürtününce.

"Evet." Sabin kollarını göğsünde kavuşturup karyolanın yanına dikildi. "Ama bunu halledebiliriz. Seni eğiteceğim." Bir daha savaşım ya da savaşmasın, Gwen'in kendini korumak için gerekli becerileri edinmeye ihtiyacı vardı.

Savaşım ya da savaşmasın mı? Ne yani artık seçeneğe mi dönmüştü? Ne olursa olsun savaşmasını istediğini sanıyordum. Tereddüdünün suçunu Şüphe'ye yükleyemezdi. Tamamen kendisine aitti.

"Tamam," dedi Gwen onu şaşırtarak. Kirpikleri bir kez daha kapanmaya yüz tutmuştu. "Beni eğitmene izin vereceğim çünkü haklıydın. Avcıların canını yakma fikrinden hoşlanıyorum."

Sabin'in ondan duymayı beklediği bu değildi. "Seninle işim bitmeden fikrini değiştirebilirsin. Kasten olmasa da canını yakacağım, bir yerlerini kanatacak, seni yere sereceğim." Ancak bu sayede daha güçlü olacağı için ona karşı çok yumuşak davranmayacaktı.

Yoksa onu vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?

Hayır, sadece hazırlıklı olmasını istiyordu. Sabin diğer savaşçıların aksine dışı askerleri güçsüz, kırılğan ya da korunma ihtiyacında

görecek kadar maço değildi. Üzerlerine düşmezdi; hiçbir zaman da düşmemişti. Belki de o ve Lucien grubu ikiye ayırmaya karar verince Cameo'nun onu tercih etmesi bu yüzdendi. Hatta dişi Avcılara bile erkeklere davrandığı gibi davranırdı. Birkaçına işkence etmiş miydi? Evet. Ve üzgün değildi. Yine yapardı. Gerekirse daha fazlasını yapardı.

Bununla birlikte, Gwen konusunda biraz huzursuzdu. Gwen ne sıradan bir kadın askerdi ne de düşmanı.

Cevap alamadı.

"Gwen?"

Derin bir iç çekiş. Yine uykuya dalmıştı. Sabin üstünü sıkıca örtüp yanına kıvrıldı ve artık çok alıştığı, uyanmasını bekleme görevine teslim oldu.

"Bir santim bile kıpırdarsan, kahrolası kafanı koparırım."

Sabin bir anda uyandı. Şahdamarına soğuk metal dayanmıştı ve boynundan aşağı bir damla kan süzülüyordu. Derin bir nefes aldı ve burnuna bir koku doldu. Bir kadın kokusu. Davetsiz misafir buz ve kış gibi kokuyordu. Uzun saçları, Sabin'in çıplak göğsünü gıcıklıyordu.

"Kız kardeşim yatağında ne arıyor? Ve neden uyuyor? Ve neden yaralı? Sakın bana iyi olduğunu söyleme, o dilini sana yediririm. Vücudundaki yaraların kokusunu alabiliyorum."

Diğer Harpy'ler gelmişti.

Görünüşe bakılırsa Torin'in son teknoloji ürünü güvenlik sistemini en ufak bir sorun yaşamadan etkisiz hale getirmişlerdi çünkü alarmların hiçbiri ötmemişti. Bu kadınları ekibine mutlaka katması gerektiğine dair bir kanıt daha. Tabii eğer hâlâ bir ekibi varsa. "Adamlarım hâlâ nefes alıyor mu?"

"Şimdilik." Bıçak daha derine bastırıldı. "Ee? Bekliyorum. Ve çok sabırlı bir yaratık sayılmam."

Sabin hiç kıpırdamadan durdu. Hatta yastığının altındaki silahı almaya bile yeltenmedi. Şüpheye *Yardıma ihtiyacım var*, dedi.

Benden nefret ettiğini sanıyordum.

İşini yapar mısın lütfen?

İblisin kafasının içinde iç geçirdiğine yemin edebilirdi. *Bu adama zarar vermek istediğinden emin misin?* diye sordu Şüphe, Harpy'ye. *Ya Gwen'in aşığıysa? Gwen senden sonsuza dek nefret edebilir.*

Harpy'nin eli titredi ve bıçağı az da olsa gevşetti.

Aferin oğluma. Sabin lanetinin güzelliğinin kıymetini böyle anlarda anlıyordu. "Burada olmak istediği için burada. Ve düşmanım bize saldırdığı için yaralı."

"Ve sen onu korumadın mı?"

"Bak şu konuşana." Sabin dişlerini sıktı. "Hayır, korumadım. Ama hatalarımdan ders alırım ve bir daha asla olmayacak."

"Bu konuda haklısın. Ona kan verdin mi?"

"Hayır."

Tatsız bir homurtu yükseldi. "Odada sen varken uyumasına şaşmamalı! Yaralanalı ne kadar oldu?"

"Üç gün."

Öfke dolu bir iç çekiş. "Kana ihtiyacı var, gerizekâli. Aksi takdirde asla iyileşemez."

"Nereden biliyorsun? Bana bugüne dek hiç yaralanmadığını söyledi."

"Ah, elbette yaralandı ama hatırlamıyor. Hatırlamamasını biz sağladık. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, üstünde kalan her yara izinin bedelini ödeyeceksin. Ve eğer yalan söylediğini ve canını yakanın sen olduğunu öğrenirsem..."

"Onu kendim yaralamadım." Henüz. Bu düşünce Sabin'i hiçbir şeyin ayıltamayacağı kadar ayılttı.

Harpy onu baştan ayağa süzdü. “Bak, hakkında duyduğum hikâyelerden etkilenmiş olabilirim ama bu sana güvenecek kadar aptal olduğum anlamına gelmiyor.”

“O zaman Gwen’le konuş.”

“Konuşacağım. Birazdan. Söylesene. Sen hangi iblissin?”

Sabin cevap vermenin akıllıca olup olmayacağını değerlendirdi. Harpy gerçeği öğrenirse, kendini Şüpheye karşı korumayı akıl ederdi.

“Bekliyorum.” Bıçağın sivri ucu şah damarına battı.

Fark etmeyeceğine karar verdi. İblisi salıverirse Harpy’nin, ne olduğunu bilse de bilmese de hiç şansı olmazdı. Kimsenin, hatta Sabin’in bile olmadığı gibi. “Şüphe iblisi tarafından zapt edildim.”

“Ah.” Sesindeki hayal kırıklığı mıydı? “Ben Sekstir diye ummuştum; ya da siz her ne diyorsanız o işte. Onun fetih hikâyeleri en sevdiklerim.”

Evet, hayal kırıklığıydı. “Sizi tanıştıtırırım.” Belki de Harpy’yle iyi bir gece *Paris’in* keyfini yerine getirirdi.

“Zahmet etme. Burada anı edinecek kadar uzun süre kalmayacağım. Gwen.” Bir sonraki an Gwen’in vücudu yanında sarsılmaya başladı.

Sabin hırslayarak kız kardeşinin Gwen’i sarstığını fark etti. Harpy’nin bileğine yapıştı. “Kes şunu. Canını daha çok yakacaksın.”

Bıçak Sabin’den bir anda uzaklaştı, Harpy kolunu elinden kurtardı ve odanın ışıkları yandı. Sabin gözlerini kırıştıtararak etrafa baktı. Harpy yeniden gırtlığına çökmüştü ama Sabin’in kıpırdama fırsatı bile olmamıştı.

Görüşü netlik kazanınca Harpy’yi süzdü. Hoştu, teni tıpkı Gwen’inki gibi ıslık ıslık. Ancak her nedense, Sabin büyülenmemiş, onu yatağa atma arzusuyla dolmamıştı. Parlak kızıl saçları, Gwen’deki altın sarısı gölgelerden yoksundu. Ancak aynı kehribar-gri gözlere ve

şehvetli dudaklara sahiptiler. Ancak Gwen'den buram buram masumiyet yayılırken bu kadın yüzyılların bilgisi ve gücünü saçıyordu.

“Dinle,” diyerek söze girdi ama bıçağın tenini delip geçmesiyle sessizliğe gömüldü.

“Hayır, sen dinle. Adım Kaia. Bıçağı tutanın Bianka ya da Taliyah değil de ben olduğuma şükret. Bianka'yı aradın, Gwennie'yle konuşmasına itiraz ettin ve şimdi seni pataklamak istiyor, hem de kendi uzuvlarıyla. Taliyah seni parça parça edip yılanlarımıza atmak istiyor. Bense sana açıklama şansı vermek istiyorum. Gwen için planın neydi?”

Sabin konuşabilir, ona bilmek istediklerini anlatabilirdi ama bunu yapmadı. Böyle olmazdı. Gwen'in kız kardeşleri bir süre orada kalacaktı –Kaia'nın bütün öfkesine rağmen, kalacaklarını tahmin ediyordu– ve Sabin için savaşacaklarsa onlara kumandanlığını kabul ettirmek zorundaydı.

Planına uyanmaması için tek bir kasını dahi kıpırdatmadan, Kaia'yı üstüne çekti. Bıçak daha derine batıp bir tendona denk gelmesine rağmen, hız kesmedi. Yuvarlanarak Gwen'den uzaklaştı ve ağırlığıyla Kaia'yı etkisiz hale getirdi.

Kaia direnmek yerine Sabin'in kulaklarında tatlı bir etki bırakan bir kahkaha attı. “Pürüzsüz bir hamle. Gwen'in, yatağında olmasına şaşmamalı. Yine de kafamı hedef almadığın için hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim. Bir Yeraltı Dünyası Efendisi'nden daha iyisini beklerdim.”

Yatağın yerinden oynaması Gwen'i uyandırmış olmalıydı; cılız bir inilti koy verdi. Çatlak bir sesle “Kaia?” dedi.

Kaia dudaklarında güzel ötesi bir gülümsemeyle dikkatini kardeşine çevirdi. “Selam, bebek. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Ve uyuyakaldığın için sana kızdığımı sandığınızı biliyorum ama yanılı-

yorsun. Suçun kimde olduğunu biliyorum. Hatta adamınla birlikte burada kalışınla ilgili bazı detayları gözden geçiriyorduk. Nasılsın?”

“Altındasın. Sabin’in altındasın.” Gwen’in göz bebekleri önce altın rengine, sonra beyaza döndü. Tırnakları uzamaya, sivrilmeye başladı. Dişleri ışıktaki daha şimdiden tehditkâr bir şekilde parlıyordu.

Kaia bakakaldı. “Gwen... O gerçekten...”

“Evet. Harpy’ye dönüşüyor.” Kahretsin. Sabin, Kaia’yı bütün gücüyle yataktan itti. Kaia büyük bir gürültüyle yere düştü ama Sabin’in umurunda değildi. Kolları boşta kalır kalmaz, Gwen’i vücudunun sıcaklığına çekti ve bir elini gevşek bir şekilde boynuna dolayıp yüzünü okşamaya, diğerini sıyrılan tişörtünün açıkta bıraktığı karnında dolaştırmaya başladı.

Omuzlarına kenetlenen pençeler kemiklerine kadar saplanırken acıya en ufak bir tepki vermedi. Gwen çok daha kötüsünü yapabilirdi.

“Sadece konuşuyorduk. Canını yakmayacaktım. Bıçağını boynumdan çıkarmak için onu yatağa hapsedtim, hepsi bu. Buraya sana yardım etmeye geldi, senin için en iyi olanı istiyor.”

“Onu istiyor musun?” dedi Gwen boğuk bir hırıltıyla.

Sabin piçin teki olduğu için Gwen’in kıskançlığından haz duydu. “Hayır, istemiyorum. O da beni istemiyor. Yemin ederim. Sadece seni istediğimi biliyorsun.”

Göz ucuyla Kaia’nın ayağa kalktığını ve onları büyük bir dikkatle izlediğini fark etti.

Gwen’in tırnakları geride geniş ve kanamalı yarıklar bırakarak yavaş yavaş geri çekildi. Bakışları netleşti. Ve bütün bunlar olurken Şüphe tuhaf bir şekilde sessizdi. Sabin’in zihninin en derin kısmına saklanmış gibi, ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü.

“Vay canına,” dedi Kaia sonunda, manidar bir sesle. “Etkileyici. Bir Harpy’yi konuşarak sakinleştirebildin. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Sabin ondan tarafa bakmadı bile. Dikkatini Gwen'den ayırmadan elini bacağından aşağı kaydırды ve Gwen'in dizini kendi kalçasına yaslanacak şekilde kaydırarak vücutlarının alt kısmını birbirine ke-netledi. "Hayır, bilmiyorum."

"Sen kız kardeşimin eşisin. Tebrikler."

ON YEDİNCİ BÖLÜM



Gwen hayatı boyunca hiç bu kadar gerilmemişti. Hücresinde tutsakken bile. Sabin’le birlikte Avcılarla burun buruna geldiği zaman bile.

Sabin’in Harpy’yi sakinleştirmesini izledikten sonra, Kaia bir ıslıkla Bianka ve Taliyah’ı çağırdı. Görünüşe bakılırsa diğer kardeşler Kaia, Gwen’i kurtarıırken kimse yaklaşmasın diye koridorda nöbet tutuyorlardı. Ardından üç kız kardeş minik bir “sohbet” için Sabin’in oda kapısının arkasında siper almışlardı.

“Burada olduğumuzu başka kimse bilmiyor,” demişti Bianka. “Bu yüzden sadece beşimiz olacağız.”

Gwen normalde, yaklaşan “sohbete” –bu tecrit haline– itiraz ederdi; bu tür senaryolar Gökşahinleri’nin kan dökmesiyle son bulurdu ama pek çok şey onu alıyordu. Öncelikle Sabin onu yanına çivilemiş gibi sıkı sıkıya tutuyordu. Neden? Yoksa kız kardeşlerine koşup onu katletmelerini isteyeceğini mi sanıyordu? İkincisi, yeni doğmuş bir kedi yavrusu kadar güçsüzdü; göz kapaklarını açık tutmakta bile zorlanıyordu. Ayrıca omzu ve göğsü acı verici bir şekilde yanıyordu. Sabin onu bıraksaydı, karyola başına yığılıverecekti. Ve üçüncü olarak bir kez daha cesur davranmaya ve Sabin’e kalkan olmaya karar vermişti. Muamelesine öfkelenen ve işlerine geldiği gibi

bir zamanlar Efendilere hayran olduklarını unutan kız kardeşleri Sabin'in peşine düşecek olurlarsa...

Neden umursadığını bilmiyordu. Sabin daha birkaç dakika önce Kaia'yı kucaklamıyor muydu? Gwen'in hafızası çifti gerçek hayatta değil bir ekranda izlemiş gibi bulanıktı. Gerçek olsun olmasın, gördükleri onu fena öfkelenlendirmişti. Sabin, Gwen'e aitti, en azından şimdilik. Ve sadece birlikte duş aldıkları ve ona hayatının en müthiş orgasmını yaşattığı için değil ama... şey. Bilmiyordu. Aitti işte.

"Konuşmaya başlamadan önce, bebeğimizle ilgilenelim." Kaia bir yandan bileğini keserek kardeşine yaklaştı ve Gwen'im ağzına tuttu. "İç."

Gwen çocukluğu boyunca kız kardeşlerinin kanını içmişti. Ona hep "seni olabilecek her tür yaralanmadan korumak için" demişlerdi. Kendileri de herhangi bir savaşa ya da işe başlamadan önce o zamanki erkek arkadaşlarının kanını içerlerdi. Bu yüzden, bu tuhaf bir buyruk değildi. Sonuçta her ne kadar Harpy'ler sadece iyileşmek ya da yaralanmaları önlemek için ihtiyaç duysalar da kana ihtiyacı olan tek ırk vampirler değildi. Ancak tam ağzını kanı damlayan yaranın üstüne kapatacağı anda, Sabin onu ensesinden yakalayıp hızla kendine çevirdi.

"Hey," diye homurdandı Kaia.

Sabin'in boynunda şimdi bıçaklı tırnağıyla tekrar açtığı uzun ve kalm bir yarık vardı. "Kan içmeye ihtiyacı varsa, benden içer."

Kimsenin itirazına fırsat bırakmadan Gwen'i öne itti ve dönmesine mani olmak için başını tamamen hareketsiz tuttu. Sanki dönecekmiş gibi. Daha şimdiden kokusunun tatlılığını duyabiliyordu. Limon ve kan. Koku burun deliklerine doldu, ciğerlerine süzüldü ve arkasında ılık bir seğirme bırakarak vücudunun geri kalanına yayıldı.

Kendini tutamayarak ve ağzı sulanarak dilini yaranın üstünde dolaştırdı. Haz. Meyveli bir tatlı. Gwen gözlerini yumdu ve kollarını

ona dolayarak ve dizleriyle bacaklarını kafesleyerek kendini Sabin'in vücuduna sarıp onu esir aldı. Melek yanı bunun yanlış olduğunu biliyordu, bunu yapmamalı ve bundan hoşlanmamalıydı ama Harpy yanı mutlulukla şakıyor, daha fazlasını arzuluyordu çünkü bugüne dek böyle bir tat almamıştı. Cennet ve cehennem gibi kusursuz ve kötüydü; bunun Gwen'in çöküşü olacağına hiç şüphe yoktu.

Sefahatin sıvı halini önce ağzına sonra gırtlığından aşağı çekerek emdi, emdi. Her yudumda gücü biraz daha geri geldi. Yaralarının sızısı dinmeye, dokular kapanmaya başladı. Bu olmadan nasıl yaşayabilmişti? Neyse ki tadını çıkarabilmesi için kanın çalınması gerekmiyordu. Kan gıda değil bir tür ilaçtı. Sabin'in kanını içmeyi daha önce akıl etmesi gerekirdi.

O emerken Sabin hiç kıpırdamadı. Ancak Gwen bacaklarının arasında aletin sertleşip dikildiğini hissedebiliyordu. Sabin'in parmakları Gwen'in kalçalarına inmişti, etine neredeyse gömülerek hareket etmesine engel oluyordu.

Gwen, Sabin'in nefesinin hırıltısını duyabiliyor hatta düşüncelerinin bir kısmını işitiyordu: *Evet, evet, biraz daha, sakın durma, çok iyi, benim yatağımda olmalısın, benimsin...* Ya da belki de bunlar Gwen'in kendi düşünceleriydi.

"Onu tamamen tüketme, bebeğim," dedi Bianka, Gwen'in yeni bağımlılık batağının arasından süzülerek. "Önce ona birkaç sorumuz olacak."

Gwen kafa derisine tırnakların geçtiğini ve hızla geri çekildiğini hissetti. İç geçirirken aralık dudaklarından kan süzülüyordu.

Sabin sert bakışlarını Bianka'ya dikerek hırlarken Gwen'i daha sıkı tuttu. "Ona bir daha böyle dokunacak olursan ellerinle veda-laşmak zorunda kalırsın."

Bianka sırtarak siyah bir bukleyi parmağına doladı. “Hakkında çok şey duyduğum Yeraltı Dünyasının Efendisi konuştu. Bunu yapacağına az kalsın inanacaktım, iblis. Sıkıysa dene.”

“Gerçekleştirmeyeceğim bir tehdit asla savurmam,” dedi Sabin, Gwen’e dönüp onu bir kez daha yanına çekerken.

Gwen az kalsın inleyecekti. Kız kardeşleri bir meydan okumaya asla ama asla pabuç bırakmazdı. Dikkatlerini dağıtma umuduyla, “Burada olduğunuz için çok mutluyum,” dedi.

“Koca adam sana iyi bakmıyor mu?” dedi Kaia odanın içinde dolaşarak. Ortalıktaki ıvır zıvırları eline alıyor, çekmeceleri açıp kapatıyordu. “Ah, çok tatlı. Siyah külot, en sevdiğim.” İşti Sabin’in silah sandığının önünde diz çöküp tek bir bilek hareketiyle kilidi kırmaya ve kapağı kaldırmaya kadar götürdü. “Hımm, bakın ne buldum.”

“Bana iyi bakıyor,” dedi Gwen tuhaf bir şekilde savunmaya geçerek. Sabin onu tutsaklıktan kurtarmış, korumuş ve kendini nasıl koruyacağını öğretmeyi planlamıştı. Avcı olayı Gwen’in kendi hatasıydı. Arabada kalmalıydı. Diğer yandan yardıma gittiğine pişman olamıyordu. Sabin hayatta ve güvendedi.

Kız kardeşlerine karşı dürüst olduğundan emin misin? Çünkü aklıma sayısız kez Sabin’in...

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Sabin.

Sabin’in iblisinin çenesini kapaması iyi olmuştu; çünkü sesinin Gwen’in zihnini kaplamasıyla Harpy’nin harekete geçmesi bir olmuştu.

Bianka sandığın başındaki Kaia’nın yanına gitti ve büyülenmişçesine silah ile bıçakları incelemeye başladılar. Silahlar onların kriptonit idi. Taliyah karyolanın yanına dikilip ifadesiz ve duygusuz bir yüzle Gwen’e baktı. Kimse Taliyah’dan daha güzel değildi. Beyaz saçları, bembeyaz bir teni ve açık mavi gözleri vardı. Buzlar kraliçesine benziyordu ve onu damarlarında kan yerine buz taşımakla suçlayan çok olmuştu. Gerçi sonrasında çok yaşamamışlardı.

“Avcılarla olan durumundan haberdarım,” dedi Sabin’e. “Kötülüğüne dair çok hikâye dinledim ve sana büyük hayranlık duydum. Hatta seninle tanışmayı bile umdum. Ama şimdi, kız kardeşimi bu karmaşanın içine çektiğin için seni öldürmek istiyorum. Gwen savaşçı değildir.”

“Ama olabilir.” Aradan saniyeler geçti ama Sabin tek kelime daha etmedi. Kendini savunmaya bile çalışmadı.

Bu kadarla mı bırakacaktı? Gerçeği –Gwen’in kendi aptallığı sonucu yakalanıp kafeslendiğini ve onu kendisinin kurtardığını– anlatmak yerine, onunla karı koca hayatı yaşadığına ve kendisinin de onu hiç nedensiz tehlikeye attığına inanmalarına izin mi verecekti? Gerçeği söyleyerek savaşına katılmalarını garantileyebilirdi. Hayatında her şeyin hatta aşkın bile üstüne koyduğu bir savaşa. Bunu neden yapacaktı? Gwen için mi?

Gwen’in gözleri dökülmesine ramak kalan yaşlarla yanmaya başladı. Pekâlâ, o da Sabin için bir şey yapabiliirdi. “Aslında beni kaçıranlar *Avcılardı*,” diye itiraf etti eliyle çarşafı burarak.

“Gwen,” dedi Sabin uyarır gibi.

“Her şeyi bilmeleri gerek.” Sabin’in ve kendi iyiliği için. Gücünü topladı ve kız kardeşlerine tutsaklığım hiçbir detayı atlamadan anlattı. Konuşurken gözyaşları özgürce akıyordu. Sadece birkaç dakika sürmüştü ama hayatının en utanç dolu dakikalarıydı. Sabin de kız kardeşleri gibi güce hayrandı. Gaddarlığa. Ancak Gwen karşısına geçmiş, hayatta onun için önemli olan birkaç kişiye zayıflığı anlatıyordu.

Sabin başparmağıyla yanaklarından dökülen tuzlu damlacıkları şefkatle silerek onu şaşırttı. Bu, Gwen’in daha da fazla ağlamasına neden oldu.

Anlatacakları bittiğinde odaya sessizlik çöktü. Zaman durmuş gibi hava gerildi.

İlk konuşan Taliyah oldu. “Seni nasıl ele geçirdiler?”

Ablasının sesinin soğukluğu Gwen’in içini ürpertti. “Tyson bir sabah işe giderken cep telefonunu unuttu; isteyeceğini biliyordum. Ama sokakta insan hızıyla yetişemeyeceğim kadar uzaklaşmıştı ve ben...” Gwen yutkundu. O günden beri pişmanlık duymadan tek bir gün geçirmediği, aptalca bir hata yapmıştı. “Kanatlarımı kullanıp ofisine ondan önce vardım. Durduğumda Avcılar beni gördü ve sihirle ortaya çıktığımı sandılar. Gerçi ben o zaman bunu bilmiyordum. Sanırım beni eve kadar takip ettiler ve o gecenin geç saatlerine kadar beklediler. Tyson’la benim...” Yutkundu. “Uykuya dalmamızı.”

“Tyson’la aynı yatakta mı uyuyordun?” Üç kadın aynı anda sordular.

“Siz Harpy’lerin uykuyla derdi ne?” Sabin gerilmişti. “Gerçi birinin o tavuk adamla aynı yatağa girmesinden tiksinsenizin yanlış olduğunu düşünmüyorum. Ölmesi gereken kişi Tyson denen o piç. Gwen’i korumamış.”

“Sen de korumadın,” dedi Taliyah duygusuz bir sesle.

“Sabin sayesinde hayattayım,” dedi Gwen titrek bir gülümsemeyle. “Ve Tyson kötü biri değil. Onu bayıltmalarından önce beni korumaya çalıştı.” Gwen’e kırıgın olmasına rağmen.

O akşam eve geldiğinde, olanlar hakkında konuşmak istemişti. Gwen ofisine ondan önce vararak Tyson’ı bir hayli korkutmuştu çünkü genç adam onunla ilgili daha tuhaf başka şeyleri de fark etmeye başlamıştı.

Gwen karanlık yönünü olabildiğince saklamıştı ama zaman zaman elinde olmadan ortaya çıkıveriyordu. Tyson eve geldiğinde duvarlarda delikler, çarşaflarda yırtıklar, kırık tabaklar buluyordu. Bir defasında hangi DVD’yi izleyecekleri konusunda saçma sapan bir tartışma sırasında Gwen onu duvara itip kartonpiyerin, tepesine

inmesine neden olmuştı. Öpüşüp barışmışlardı ama o olay sonun başlangıcı olmuştı.

“Her neyse,” diye devam etti. “Kendimi bağlanmış ve hareket edemez halde buldum. Avcılar beni Mısır’a uçururken neredeyse nefes bile alamıyordum. Beni bir kafese kapadılar ve on iki ay sonra Sabin ve diğer Efendiler beni kurtarıp buraya getirdiler.”

“Herhalde bu işkenceden sorumlu olan adamları öldürmüşsünüzdür?” diye sordu Taliyah, Sabin’e.

Sabin başını evet der gibi salladı. “Birini Gwen öldürdü. Birkaçını da ben.”

Taliyah’nın uçuk mavi gözleri öfkeyle parladı. “Neden hepsini değil? Ve iyi iş çıkarmışsın Gwen,” dedi başıyla onaylayarak.

Gwen bunun bir kaza olduğunu itiraf edemeden Sabin araya girdi. “Sağ kalanlar zindanımda tutuluyor ve bilgi vermeleri için işkence görüyorlar.”

Taliyah’nın omuzları gevşedi. “İyi o zaman.” Gwen’e döndü. “Bir şeyler yedin mi?”

Gwen yan gözle Sabin’e baktı. Sandviçini yürütüp ağzına tıktığını çok net hatırlıyordu. “Evet.”

Neyse ki Sabin hiç tepki vermedi. Tyson’la birlikteyken yiyeceklerini yakındaki restoranlardan çalıp kendisi pişirmiş gibi yutururdu. Tyson’ın ruhu duymazdı. Yoksa Gwen’den tiksiniirdi. Sabin de tiksindir miydi? Hiç sanmıyordu. Dükkândan bir şeyler aldığı zaman gülümsemişti.

“Bu durumda, eve gitmeye hazır mısın?” Kaia yatağın yan tarafına sıçrayıp karyolanın sarsılmasına neden oldu. “Çünkü bu hapishaneyi havaya uçurmaya dünden hazırım. İblisinden hoşlandığını biliyorum, istersen onu da getirebilirsin. Gelmeyi istese de istemese de. Seni güvenli bir yere emanet ettikten sonra Avcılar için döneriz. Sana yaptıklarının bedelini ödeyecekler. Endişen olmasın.”

“Ben... şey...” Eve dönmek istiyor muydu? Diğer herkes bir şeyleri hallederken, güvenli bir yerde gizlenmeyi? Georgia’ya kısmen bundan kaçmak için gitmemiş miydi? Ve Sabin’le olmaktan mutlu olsa da, savaştan kimsenin olmadığı Alaska’ya tıkilmanın onu mutsuz edeceğini biliyordu. Zamanla Gwen’den nefret edecekti.

Yani eve dönmek istiyorsa, tek başına gitmesi gerekecekti. Bu düşünce göğsünde derin bir sızıya neden oldu. Sabin’le duşta yaptıkları... Bunu yine istiyordu. *Daha fazlası olmaz sanıyordum. Çok tehlikeli olduğunu sanıyordum.* Ama onsuz ve Sabin’siz gitme ve onun tarafından tamamen sahiplenilmenin nasıl bir şey olacağını hiçbir zaman öğrenememe olasılığıyla karşı karşıya kalınca, ondan uzak durma nedenlerinin hepsi geçerliliğini yitirdi.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Sabin.

Tanrı hükmedici erkekleri korusun. Bazen. “Pekâlâ. Kalıyorum.” Gwen anlamaları ve kabul etmeleri için sessizce yakararak kız kardeşlerine baktı. Kız kardeşleri de en az onun kadar sessiz kalıp uzunca bir süre onu izlediler.

İlk konuşan Bianca oldu. “Pekâlâ. Malzemelerimizi nereye depolayacağız?” diye sordu derin bir iç çekişin ardından.

Gwen kalmak isteyeceklerini tahmin etmişti ve bu onu hem sevindiriyor hem de endişelendiriyordu. En azından Sabin hiç tepki vermedi. “Yanda boş bir oda var. Paylaşmanızın sakıncası var mı?”

Gwen’e aynı ayrıcalığı çok görüp kız kardeşlerine kendilerine ait bir oda mı verecekti?

“Hayır, yok,” dedi Taliyah. “Ama söylesene, Avcılar konusunda planın ne?”

“Onları öldürmek. Hepsini. Yaşadıkları sürece huzur yüzü görmeyeceğiz.”

Taliyah başını salladı. “Şanslısın, üç askerin daha oldu.”

“Dört.” Gwen kendini tutamadan, bir çırpıda ekledi. Sözünde ciddi olduğunu fark etti. Avcıları durdurmayı gerçekten istiyordu. Kız kardeşlerini ve Sabin’i onlardan korumak istiyordu. Ve ilk kez, bir şeyler başarabileceğini ispatlamak istiyordu.

Bir kez daha bütün gözler ona çevrildi. Gwen nedenini anlayamasa da Sabin’in bakışlarında öfke vardı. Bunu yapmasını istemiyor muydu? Bianka ve Kaia anlayışla, Taliyah ise kararlı gözlerle bakıyordu.

“O zaman yatmaya bir son ver,” dedi öfkeyle kollarını kaldırıp indirirken. “Kalkın. Kazanmamız gereken bir savaş var.”

Sabin elini bir anda kararan yüzünde dolaştırdı. “Orduma hoş geldiniz, kızlar.”

Kız kardeşleri, Gwen’in eşi olduğunu söylemişlerdi. Sabin bunu Gwen’in ona ait olduğunu düşündükleri şeklinde yorumlamıştı. Buna inandığından emin değildi ama düşüncenin hoşuna gitmediğini söylerse de yalan olurdu. Bununla birlikte, Gwen’i yok etmeden yanında tutamazdı. En azından şu durumda.

Gwen günün geri kalan kısmını ve geceyi yatakta geçirdi ama bir daha hiç uyumadı. Ertesi sabah Sabin bu uyumama halinin nedenini öğrenmeyi kafasına koyarak onu yalnız bırakıp Anya’yı aramaya gitti. Onu eğlence odasında Gilly’yle bir video oyununu daha bitirirken buldu. Anya misafirlerin geldiğini duyunca sevinçle el çırttı.

“Lucien ona misafirlerden bahseden bir mesaj attığını söyledi ama yeni Harpy’ler olduklarından haberim yoktu.”

“Artık var. Spor salonundalar. Söylesene, Harpy’lerin uykuya derdi ne?”

Anya bir kahkaha attı. “Kendin bul,” dedi kapıya doğru yürürken. “Katılmam gereken bir Gökyüzü Şahini kavuşması var.”

Sabin kavuşmanın nasıl gideceğini görmek için Anya’nın peşinden spor salonuna gitti.

Kendilerini her konuda evlerinde gibi hissetmeye çoktan başlamış olan, üçlü tanrıçayı görür görmez minik taşlar gibi havaya atıp tuttukları ağırlıkları bırakıp yanına koştular ve boynuna sarıldılar.

“Anya! Habersiz çekip gittin, seni sürtük!”

“Nerelerdeydin?”

“Burada ne arıyorsun?”

Aynı anda sordukları sorular Anya’yı sersemletmemişti. “Çok üzgünüm, kızlar. Dünyayı dolaştım. Bilirsiniz işte, görülecek yerleri gördüm, belalar çıkardım ve Ölümün ta kendisine âşık oldum. Buradayım çünkü evim burası. Buraya yaptıklarım hoşunuza gitti mi?”

Kucaklaşmaya, gülüp konuşmaya devam ettiler. Sabin birkaç kez araya girmeye çalıştı ama düpedüz yok sayıldı. Sonunda pes edip onları baş başa bıraktı. Anya’yı daha sonra bulmayı ve Harpy’lerin uyku düzenleri hakkında sorular sormayı kafaya koymuştu. Bu soruları kız kardeşlere sorması söz konusu bile değildi. Harpy’lerin kendi kurallarına göre yaşadıklarını artık öğrenmişti ve cehaletiyle Gwen’i kazara küçük düşürmek istemezdi.

Gwen.

Onunla geçen her dakikası tehlikeliydi. Önceki akşam en kötüsüydü. Gwen’in yanında kalmış, kadını kokusunu alırken pamuklu kumaşın üstünden kaymasını dinlemişti ama karyolanın iki ayrı ucunda yatıp aradaki mesafeyi korumuşlardı. Sabin ona sahip olabilirdi, o ağız sulandıran vücudu ve yalama isteği yaratan teni karşısında çok zayıftı, işte nihayet bir zaafını itiraf etmişti ama ona her uzanışında Şüphe zehrini yaymaktan geri durmamıştı.

Onu yanında tutarsan ölür mü? Senin verebileceğinden fazlasını ister mi ve veremediğin zaman çekip gider mi acaba?

Sabin iblisinden bir kez daha nefret etti.

Küçük pislik ancak Gwen’in kız kardeşlerinin yanında duruyordu ve Sabin nedenini bilmiyordu. Gerçi mutlaka öğrenecekti.

Kafaya koymuştu. Çünkü Şüphe'nin Gwen'in yanında onun çenesini kapamanın bir yolunu bulabilirse ona sahip olabilirdi. Belki sonsuza dek.

Hâlâ daha fazla işkenceyi kaldıramayacak kadar güçsüz durumda olan mahkûmları kontrol ettikten sonra, Gwen'e yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa gitti. Yemeklerin yerinde yeller esiyordu. İşte déjà vu. Bir paket cips bile kalmamıştı. Harpy'lerin mutfağa uğradığını tahmin etti.

İç geçirerek yatak odasına yöneldi. Gwen yatakta değildi. Kaşlarını çatarak aramaya koyuldu. Onu Anya ve kız kardeşleriyle birlikte çatıda buldu. Kız kardeşleri Kim Çatıdan En Az Sayıda Kemik Kırığıyla Düşebilecek oyunu oynuyordu.

"Seni yalnız bırakalı bir saat bile olmadı. Sakın atlamaya kalkma."

"Sadece izliyorum," dedi Gwen sırtarak. Sırtışı Sabin'in kalbini sızlattı.

Aşağıda toplanan bir grup savaşı da onları izliyordu. Kaderlerine razı olmuş gibi bir halleri vardı ama hayranlıkları da yüzlerine yansımıştı. Harpy'lerin eşsiz tenlerini şarap misali içer gibiydiler.

"Bu kadarı yeter," dedi Sabin, Harpy'lerden birinin daha atlamasına fırsat vermeden. "Alıştırma yapmamız gerek."

Sabin'in müdahalesini zarafetle kabullenmeseler de karşı çıkmadılar ve kısa süre sonra kale sakinlerinin neredeyse tamamı havada uçuşan homurtular ve söylenmeler eşliğinde bir araya toplandı. Kan ve ter kokusu yakınlardaki hayvanların kaçışmasına neden oldu.

Sabin bir kenara çekildi ve olup bitenleri bir kez daha sessizce izledi. Torin az önce mesaj çekmişti ve aşağı geliyordu.

Sonunda savaşı da geldi. Aralarında mesafe bırakmaya özen göstererek Sabin'in yanında durdu. "Herkes çok meşguldü ve bir toplantı çağrısı daha yapmanın işe yaramayacağını bildiğim için herkesi tek tek yakalamaya çalışıyordum."

“Bir şey mi buldun?”

“Ah, evet.” Bembeyaz saçlarıyla şaşırtıcı bir tezat oluşturan siyah kaşlarını oynattı. “Şikago’da özel yetenekli çocuklara eğitim veren bir okulla ilgili kenarda kalmış bir gazete haberi buldum. Arabaları kaldırabilen, insanlara sadece konuşarak istediklerini yaptıran ve gözün görebildiğinden daha hızlı hareket edebilen çocuklar. Bir de şu var. Olay Dünya Parapsikoloji Enstitüsü tarafından yalanlanmış.”

Sabin’in gözleri büyüdü. “Avcı Lisesi. Esirimizin anlattığı gibi.”

“Evet. Tesadüf olamaz, değil mi?”

“O tesisi aramamız gerek.”

“Katılıyorum. İşte bu yüzden iki gün içinde yola çıkacak şekilde ayarlamalar yapıyorum. Bazılarınızın gitmesi gerek ama birkaç kişi kalıp parşömenlerde listelenen kişileri aramalı. Kimin ne yapacağını bilmem yeterli.”

Sabin gideceğini, Avcıları öldürüp o çocukları kurtaracağını ve belki de Galen’i saklandığı yerden nihayet çıkaracağını söylemeye hazırlanırken Torin’in sözlerinin son kısmı zihnine ulaştı. “Bir da-kika. Parşömenler mi?”

Hafif bir esinti Torin’in saçlarını havalandırdı. Torin eldivenli eliyle saçlarını arkaya iterek, “Cronus beni ziyarete geldi,” dedi.

Sabin’in midesi kasıldı. “Ondan yardım istemeye çalıştım ama beni duymazdan geldi.”

“Şanslısın.”

“Ne dedi?”

“Bilirsin. ‘Ya buyruğumu yerine getirirsin ya da sevdiğin herkese işkence ederim,’” dedi Torin buyurgan ve küstah bir tonlamayla.

Taklidi kusursuzdu. “Evet ama ne yapmanı emretti? İnsanları bulmaktan bahsettin.”

“O konuya geleceğim. Biliyorsun, Danika onu Galen’in öldüreceği kehanetinde bulunduğuundan beri Cronus da Galen’in ölmesini en az

bizim kadar istiyor. Bana verdiği parşömenlerde bir isim listesi var. İblislerin ele geçirdiği diğer ölümsüzlerin isimleri. Kaç kişi olduklarına inanamazsın. Bir takım isimler silinmiş gibi boş satırlar var. Tuhaf, değil mi? Sence bu bir şekilde öldükleri anlamına mı gelir?”

“Belki.” Ancak o ve diğerleri yakın zamanda Danika aracılığıyla iblislerin ele geçirdiği ölümsüzlerin kendilerinden ibaret olduğunu öğrenmemişler miydi? Pandora’nın kutusunda cezalandırılması gereken savaşçı sayısından daha fazla iblis var gibi görünüyordu, bu yüzden geri kalan ruhlar Tartarus mahkûmlarının içine yerleştirilmişti. Şu anda kayıp olan mahkûmların içine.

“Her neyse, Cronus kardeşlerimizi bulabileceğimizi ve onları Galen’i sonsuza dek etkisiz hale getirmek için kullanabileceğimizi düşünüyor. Onu kilit altına almamıza ve bela açmaktan alıkoymamıza yardım edebilirler.”

Sabin başını salladı. “Onlar mahkûmdu ve bu, onları tanrıların bile kontrol edemeyeceği anlamına gelir. Onlara, onları kullanacak kadar güvenemeyiz. Ayrıca Galen’in ölmesini ne kadar istesek de iblisini dünyaya salmanın ne kadar tehlikeli olacağını hepimiz biliyoruz. Bu yabancıları bunu yapmaktan ne alıkoyabilir?”

“Ne demek istediğini anladım. Ve evet, şimdilik kellesini korumasına izin verecek kadar insaflıyız ama Galen aynı şekilde karşılık vermeyebilir. Bu adamlar tam da ordusu için isteyeceği türde yaratıklar. İşte bu yüzden, her halükarda onları Galen’den önce bulmak zorundayız.”

Sabin ayrıca Cronus’u da memnun etmek zorunda olduklarını biliyordu. Tanrı kralm istediği olmayınca kötü şeyler yaşanabiliyordu. “Ayrıca kayıp eserleri de bulmak zorundayız ve şu anda bu biraz daha fazla önemli gibi.”

“Bizi yok etmeyi kafaya koymuş ölümsüz çocuklar tarafından çiğnenirsek eserleri de bulamayız,” dedi Torin. “Bu yüzden önce-

likle o okulu bulup tehdidi ortadan kaldırmalıyız. Kalıyor musun, gidiyor musun?”

“Ben...” Sabin’in bakışları kız kardeşinin beceriksiz –kasten öyle olduğundan emindi– kılıç hamlesinden kurtulmak için kaçarken poposunun üstüne düşen Gwen’e kilitlendi. Yumruklarını sıktı. Kadının gücünü zapt etmeye çalıştığını bilmesine rağmen Harpy’ye düşünce yoluyla *canını yakarsan, kendini ölmüş bil*, mesajını gönderdi. Aslında kendisi Gwen’e yumuşak davranmayacağına yemin etmişken böyle bir şey düşünmekle ikiyüzlülük ettiğini de biliyordu.

Şikago’ya giderse Gwen’i kalede bırakması gerekecekti. Gwen henüz savaşıma hazır değildi. Kız kardeşlerini yanma alabilir, onları çocukları güvenli bir şekilde bir araya toplamada kullanabilirdi. Büyük olasılıkla onlardan nefret etmek için büyütüldükleri için o ve diğer Efendilere karşı savaşacak çocukları. Ya da Gwen’i korumaları için Harpy’leri de kalede bırakabilirdi. Gwen’in yalnız kalması düşüncesi hiç hoşuna gitmiyordu. Pekâlâ yalnız değil, onsuz. Ve o çocukları gereksiz yere korkutma düşüncesinden de hoşlanmamıştı.

Çang! Klik!

Birbirine çarpan metallerin sesi onu düşüncelerinden uyardı. Gideon ve Taliyah yüzlerinde tehlikeli ve ciddi ifadelerle kılıç antrenmanı yapıyorlardı. Şimdilik başa baş gidiyorlardı. Strider ve Bianka birbirlerini yumrukluyor, Bianka gülüyordu. Her ne kadar Bianka karşısında kaybetmek, acıyla kıvrınarak hiç sahip olamadığı bir anne için yatakta gözyaşı dökceği birkaç gün anlamına gelse de Strider ilk başta tam gücünü kullanmayarak yumruklarını kendine sakladı. Ardından Bianka onun burnunu kırıp canına okudu. Kavganın bir anda ateşlendi.

Amun sonunda kalkmıştı. Sabin’in biraz uzağında oturmuş, baltasını cilalayarak birini izliyordu. Sabin izlediği kişinin kim olduğundan emin olamadı. Harpy’lerden biri olduğunu tahmin etti.

“Şu ana kadar kimler seninle geleceğini söyledi?” diye sordu Torin’e.

“İlk sana sordum.”

Sabin kendi kendini vazgeçirmeden, “Gideceğim,” dedi. Savaş önce gelirdi. “Bana beş savaşçı daha ver. Harpy’lerden birini yanı-mıza almaya çalışacağım.” Böylece iki kız kardeş Gwen’i korumak için kalede kalacak ve Sabin az da olsa avantaj sağlamış olacaktı.

Torin başını onaylarcasına sallayıp yanından ayrıldı.

Kararını veren Sabin öne doğru yürüdü. Kaia’ya, “Ona bebek muamelesi yapıyorsun,” diye çıkıştı. Bir kadının iyi tarafına denk gelmenin en doğru yolu olmayabilirdi ama umurunda değildi. Gwen’in gelecekteki iyiliği, kibarlıktan daha önemliydi. Sabin, Harpy’ye yumuşaklığı için *teşekkür etmediğine* şükrediyordu.

Kızıl saçlı Harpy hızla ona döndü ve hançerini kalbine fırlattı. “Ne demezsin! Onu altı kez yere serdim!”

Evet ve her defasında Sabin de Kaia’yı yere sermek istemişti. Yüzünü buruşturdu ve hançeri tam isabet edeceği anda keskin kısmından yakaladı. “Tam darbe indirecekken bileğini gevşetiyorsun. Ona doğru tekniği öğretmiyorsun. Hatta senin gücünü öğrenmesine ve karşılık vermesine fırsat vermiyorsun. Tanrı aşkına ona haksız dövüşüp ne pahasına olursa olsun kazanmanın yanlış olduğunu gösteriyorsun. Git kendine oynayacak başka birini bul,” dedi. “Gwen’in dersini ben devralıyorum. Yeterince zarar verdin. Ve müdahale etme cüretini gösterirsen pişman olusun. Ne gördüğün, neye karşı olduğun ya da neden hoşlanmadığın umurumda değil. Geri çekil. Bu, Gwen’in iyiliği için.”

Kaia’nın ağzı birinin onunla bu şekilde konuşmasına inanamı-yormuş gibi bir karışık açık kaldı. Sonra tırnaklarını çıkardı, keskin dişleri güneşte parlayarak ölümcül bakışlarını Sabin’e dikti. “Boynunu bir dal parçası gibi kıracağım, iblis.”

“Hiç durma,” dedi alaycı bir selamla parmaklarını sallayarak.

Bir anda küçük tatlı Gwen'den kulakları sağır eden bir çığlık yükseldi.

Sabin de Kaia da donup kaldılar. Hatta Taliyah ve Bianka da durup bakışlarını kızıl saçlı kız kardeşinden ayırmadan yere çöken Gwen'e döndüler. Gözlerinin beyazları siyaha dönmüştü bile.

“Benimle alay mı ediyorsun?” diye haykırdı Kaia. “Sanırım bana saldıracak. Ne yapmalıyım?”

“Erkeğini tehdit ettin,” dedi Taliyah soğuk bir tavrıyla. “Bunu yapmaman gerektiğini bilmeliydin. Umarım pençesini omurgana kadar geçirir.”

Erkeğini. Bu kelime bile Sabin'i kaya gibi sertleştirmeye yetmişti ve bu kahrolası bir şekilde utanç vericiydi. Gwen'in kız kardeşinin canını yakmasına asla izin veremezdi. Gwen kendini asla affetmezdi. Sabin yavaş ve ölçülü adımlarla Gwen'in yanına gitti. “Gwen, lütfen sakinleşir misin? Beni anlıyor musun?”

Gwen ona dişlerini gösterdi; az kalsın çenesinden ısıracaktı. Sabin hızlı refleksleri sayesinde son anda kurtulabildi. “Gwendolyn. Bu hiç hoş değildi. Ben seni ısırayım mı?

“Evet.”

Pekâlâ, işte şimdi bir kayadan *daha fazla* sertleşmişti. “Eğer sakinleşmezsen bana ısırarak bir şey kalmayacak.”

Bir şekilde bu sözleri Gwen'e ulaşabildi. Harpy dudaklarını ıslattı ve gözleri normale dönerken çömeldiği yerden doğruldu. Sarsılmış gibi ayaklarının üstünde sallanıyordu. Sabin ona henüz dokunmamıştı. Dokunsa durmak istemeyebilirdi ve seyirciler vardı.

Gwen nefesini burnundan saldı. “Özür dilerim,” dedi, Sabin'e piramitteki olayı anımsatan titrek bir sesle. “Üzgünüm. Niyetim... Bunu yapmamalıydım... Kimsenin canını yaktım mı?” Güneş gibi altın rengi, fırtına bulutları kadar gri, sulanmış gözlerini Sabine çevirdi.

“Hayır.”

“Ben... odamıza döneyim. Ben...”

“Burada kalıp benimle dövüşeceksin.”

“Ne?” Gwen şoke olmuş bir halde arkaya doğru sendeledi. “Sen neden bahsediyorsun? Sakinleşmemi istediğini sanıyordum.”

“İstiyorum. Şimdilik.” Sabin tişörtünü tutup tek bir hareketle çıkardı ve ayağının dibine bıraktı. Gwen’in bakışları otomatik olarak önce dövmelelerinin uçlarının uzandığı kaburgalarına kaydı. “Dövüşeceğiz. Benden başka kimsenin canını yakmana izin yok.”

“Dövmeni incelemeyi tercih ederim,” dedi Gwen boğuk bir sesle. “Duşta dokunma şansını bulamadım ve hep bunun hayalini kuruyordum.”

Tanrı aşkına. Kur yapmak diye buna denirdi. İçinden gelen dürtü, üstüne atılmak olsa da Sabin kendini bir ayak darbesiyle Gwen’in ayak bileklerini birbirine çarpıp onu yere sermeye zorladı. “Birinci ders. Dalgınlık canına mal olabilir.”

Gwen’in nefesi kesilir gibi oldu. Sabin’e inanmayan gözlerle bakıyordu. Hatta belki de... ihanete uğramış gibi bakıyor olabilir miydi?

Tanrılar aşkına. Sabin bunu gerçekten yapmış mıydı? *Kalbini sertleştir, gerzek herif. Ona Cameo’ya davrandığın gibi davran. Ya da kız kardeşlerine. Diğer dişilere davrandığın gibi.*

Senden nefret edecek. Senden...

Tek kelime daha etme.

Ama...

Sus!

“Beni düşürdün,” dedi Gwen.

“Evet.” Ve işleri bitene kadar daha fazlasını da yapacaktı. Böyle olmak zorundaydı. En ufak bir acıma dahi gösteremezdi. Aksi takdirde Gwen asla öğrenemeyecekti. Asla güvende olmayacaktı.

Neyse ki kız kardeşleri uzak durdular ve Sabin'i durdurmaya yeltenmediler.

"Ayağa." Gwen, Sabin'in uzattığı elini tuttu. Ama Sabin kalkmasına yardım etmedi. Onu hızla kendine çekti ve kollarını iki yanına bastırarak konuşmayı sürdürdü. "İkinci ders. Bir rakip sana asla yardım etmez. Etmek istiyormuş gibi davranabilir ama ona sakın inanayım deme."

"Pekâlâ. Şimdi bırak beni." Gwen çırpınca Sabin onu bıraktı ve yere düşmesine izin verdi. Harpy hemen ayağa fırladı. Gözlerinden ateş saçarak, "Beni öldüreceksin!" diye haykırdı.

"Aman ne dramatik! Sertleş biraz. Sen insan değilsin. Önüne çıkaracağım her şeyi kaldırabilirsin. Bunu aslında sen de biliyorsun."

"Sanırım göreceğiz," diye homurdandı Gwen.

Bir sonraki saat boyunca Sabin onu hayli hırpaladı. Çıplak elle dövüş, hançerler. Hakkını vermek gerekirdi ki Gwen ne yakındı ne de durması için yalvardı. Birkaç kez yüzünü buruşturdu, bir kez acıyla haykırdı ve Sabin'e iki kez ağlamaklı göründü. Bu hali karşısında göğsünün acıyla sıkıştığını hissetti, kendini geri çektiğini ve gücünün tamamını kullanmadığını fark etti.

Tıpkı Kaia gibi.

Korkak tavuğun tekiydi. Kendisi ve adamları için bir yüz karası. Daha önce yapmadığı bir şeyi yapıp pes etmeye hazırdı. Ve bunu yaparsa sonsuz hayatının geri kalan kısmında alay edilmekten kurtulamazdı.

Efendilerin hepsi, Harpy'lerin tamamı, William, Ashlyn, Anya ve Danika coşkuyla onları izliyordu. Hatta bazıları onlara patlamış mısır taneleri fırlatıyordu. Bazıları kimin kazanacağına dair bahse tutuşuyordu. William, Gwen'in kız kardeşlerine asılıyordu. Gwen titriyordu; her darbesi çekingendi. Gerçek bir mücadelede beş dakikadan uzun dayanamazdı.

“Canımı yakmanın yakınından bile geçmiyorsun!” diye gürledi Sabin. “Haydi ama. Beni yor. Sana bir an bile nefes aldırmiyorum ve sen buna göz yumuyorsun. Bana izin veriyorsun. Neredeyse hoş bile karşılıyorsun.”

“Kapa çenen!” Gwen’in yüzünden ter akıyordu; tişörtü göğsüne yapışmıştı. “Hoş karşıladığım falan yok. Senden nefret ediyorum.”

Eğittiği herkes bunu bir noktada mutlaka söylemişti ama Sabin bu sözcüklerin ruhuna işlediğini, içini yakıp canını acıttığını ilk kez hissediyordu. “O zaman neden pes etmedin? Bunu neden yapıyorsun? Kavgı etmeyi öğrenmek için neden çabalıyorsun?” diye sordu, Gwen’i bir kez daha kolayca yere devirirken. Kendini bu denli zorlamasının nedenlerini dile getirmesini istiyordu. Belki bu onu motive ederdi. “Canın yanabilirdi. Ben yakabilirdim. Ya da Avcılar.”

Gwen serildiği yerden hızla fırladı ve ağzındaki toprağı tükürdü. Baştan ayağı ezik ve kesiklerle kaplanmıştı. Sayısız düşüşü sonucu kot pantolonu lime lime olmuştu.

“Avcılar ölmeyi hak ediyor.” Gwen nefes nefese olduğu yerde durdu. “Ayrıca, canım daha önce de yandı. Hayatta kaldım. İyileştim.”

Sabin’in kanı sayesinde. Bir kadına özünden vermek, Sabin’in o güne dek yaptığı en ateşli şey olmuştu. Ona daha fazlasını, her damlasını vermek istemişti. Her geçen saat özlemi de büyüyordu.

Sabin elini yüzünden geçirip biriken kurumu sildi. “Olmuyor.” Gwen daha fazlasını kaldıramazdı ve kendisi de bunu daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu. “Yeni bir şey denemeliyiz.”

“Denemediğimiz tek şey, Harpy’mi dizginlerinden kurtarmak. İşte o zaman pişman olursun. Seni ele geçirmek için can atıyor.” Gwen’in sesinde hoşnutluk vardı.

Sabin’in gözleri büyüdü. Tabii ya. “Haklısın. Avcılarla savaşmayı planlıyorsan...” ki artık buna izin vereceğinden emin değildi; hem,

bir dakika, bu fikir nereden çıkmıştı? “Harpy’ni çabuk uyandırmayı öğrenmen gerek. Şimdi onu birlikte antrenman yapmaya çağır.”

Gwen’in güzel yüzündeki bütün renkler silindi. Başını salladı. “Ben seninle alay ediyor; seni korkutmaya çalışıyordum. Ciddi değildim.”

“Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin, iblis,” diye seslendi Bianka siyah saçlarını omzunun arkasına atarak. “Henüz Harpy’sini kontrol etmeyi öğrenmedi. Onu kızdırırsan seni bile yiyebilir.”

Sabin başını profili Gwen’e bakacak şekilde çevirdi. Bir yanı Gwen’in onu dinlediğini ve rakibinin dikkati başka yöne çevrildiği anda harekete geçeceğini ispatlamak için ona saldırmasını istiyordu. Ama Gwen saldırmadı. *Fazla yumuşak kalpli*, diye düşündü Sabin. “Ya sen öğrendin mi? Harpy’ni kontrol etmeyi?”

Bianka’nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Evet. Sadece yirmi yılını aldı ama ben o yanımı oldum olası sevmişimdir. Gwen ise hiçbir zaman sevmeyi.”

Harika. Sabin, iki kız kardeşi muhafızlık etse dahi Şikago’ya giderken Gwen’i arkada bırakamayacağını o anda anladı. Kazara Harpy’sinin kontrolünü kaybederse geride kalan savaşçılara zarar verebilirdi. Sabin görünüşte onu sakinleştirebilen tek kişiydi. Ancak onu yanında götürüp kendisi savaşa çıkarken bir yerlerde bırakabilir miydi? Tek başına? Korunmasız?

Kahretsin. Burada onunla kalması gerekecekti.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu düşünce onu rahatsız etmek yerine rahatlatmıştı.

“Sonunda nasıl öğrendin?” diye sordu Bianka’ya.

“Pratik. Pişmanlıklar.” Son sözcük bir miktar hüznle dile getirilmişti. Büyük olasılıkla Gwen’in korktuğu gibi, önemseydiği birkaç kişiyi öldürmüştü.

Sabin bütün dikkatini Gwen’e odakladı. “Seni hızlandırılmış bir programa sokmamız gerekecek. Bu yüzden Harpy’nin çıkmasına izin ver. İkimiz biraz oynayacağız.”

“Hayır.” Gwen başını bir kez daha salladı ve onu kendinden uzak tutmak için avuçlarını öne açarak birkaç adım geri çekildi. “İmkânı yok.”

Pekâlâ. Çenesini öne çıkardı. *Bu onun iyiliği için. Yapacaksın. Buna mecbursun.* Sonra derin bir nefes aldı. *Şüphe, saldır ona.*

Nihayet kısıtlama olmadan hareket etme fırsatını yakalayan iblis, göz açıp kapayana kadar saldırıya geçti. *Dün kız kardeşini yatağa bastırmıştı. Kız kardeşin çok güzel, çok güçlü. Acaba Sabin senin hiç uyanmamayı dilemiş midir? Seni güçlendirmek için kanını hiç vermemiş olmayı? Acaba şu anda bile Kaia’nın yatakta onunla olmasını, onu iliklerini kurutana kadar emerken, saçlarının bacaklarına dökülmesini diliyor mudur? Belki de seni bu yüzden bu kadar zorluyordu. Ondan uzaklaşıp meydana kız kardeşine bırakırsın diye. Ya da belki de her yanın ağırırken kız kardeşine yeni bir hamle yapmasına itiraz etmeyeceğini düşünüyordur. Bu gece. Bütün gece.*

Gwen bir an karşısında dururken, bir sonrakinde onu yakalamış ve havada uçuruyordu. Sabin ormanın bulanık bir film şeridi gibi önünden geçtiğini gördü. Sonsuz kadar uzun gelen bir zaman dilimi sonunda, sırtı bir ağaç gövdesine çarptı ve nefes almak imkânsız bir hayale dönüştü.

Gwen dişlerini açığa çıkarmış, pençeleriyle Sabin’in pantolonunu yırtıyordu. Sabin onu itsin mi yoksa kendine mi çeksın bilemeyerek omuzlarından yakaladı. Gwen kusursuz bir gece göğüne dönüşen gözleri ve vahşi ifadesini çevreleyen tüy gibi kabarmış saçlarıyla tam anlamıyla bir Harpy’ye dönüşmüştü.

“Gwen. Sahaya dönmek zorundayız.”

“Kıpırdama,” dedi Gwen tiz bir sesle ve dişlerini boynuna geçirdi. Sabin canını kurtarmak için kıpırdamamış. “Sen benimsin. Benim!”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM



Gwen'in bir düşünce girdabına dönen zihni durmak bilmiyordu. Çoğu çalkantılı, karanlık düşüncelerdi. Önceki gece Sabin'in cazibesini yok saymaya çalışmıştı çünkü Sabin onu istemiyor gibiydi. Gwen'in yanında uyumuş ama tek bir hamle yapmamıştı. Gwen ise burnunda onun limon ve nane karışımı kokusu, teninde buram buram sıcaklığı, kulaklarında hırıltılı nefesiyle, bedeni tek bir hareketi için tetikte, teni ufacık bir dokunuşu için kıvranarak, kalbi küt küt çarparak sabahı sabah etmişti. Artık Sabin'i görmezden gelmek bir seçenek olmaktan çıkmıştı.

Gwen onu bir saplantıya dönüştürmek üzereydi. Hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu. Her günün her dakikasını onunla geçirmek istiyordu. Ona sahip olmak istiyordu. Beynin içinde bir ses *ona sahip olacaksın*, diye ciyaktı. Harpy'nin sesi. İpleri ele geçiren, Gwen'i hayalini kurduğu yaramazlıkları yapması için sıkıştıran Harpy. Sabin, Gwen'in bütün hayatı boyunca kendisi için istediği kişi değilse ne olmuştu yani? Sabin savaşı kazanmak uğruna Gwen'e gözünü bile kırpmadan ihanet edecekse ne olmuştu? Şu anın ve olduğu yerin tadını çıkarmanın nesi yanlıştı? Onunla olmanın. Sabin kız kardeşlerine sahip olmayı düşünüyorsa...

Gwen o korkunç şeyleri kulağına Şüphe iblisinin fısıldadığını biliyordu. Zehirli mırıltısını tanımıştı ama içinde çağlayan öfke seline mani olamamıştı. Sabin ve Kaia... hayatta olmazdı. Sabin'e çok sevdikleri de dâhil, kimse el süremezdi. Belki mantıksız davranıyordu ama umurunda bile değildi.

Sabin defalarca sadece Gwen'i arzuladığını iddia etmişti. Pekâlâ, bunu ispatlamasının zamanı gelmişti.

Gwen onu bir ağaca yapıştırmıştı. Sabin'in kaçması imkânsızdı. O, Gwen'indi. Onundu ve ona canının her istediğini yapabiliirdi. Ve tam şu anda soyunmasını istiyordu. Sahadayken tişörtünü çıkardığı için üstünde sadece pantolon vardı. Gwen önce düğmeleri, sonra fermuarı açtı. Saniyeler içinde kot pantolon ılık esintide parçalara ayrıldı.

İç çamaşırı giymemişti.

"Sanırım çamaşırım çalınmış," dedi uysal bir sesle, Gwen'in bakışlarını izleyerek.

Uzun, kalın ve gururlu erkekliği özgürlüğünü ilan edince Gwen zevkle inledi. Hayaları ağır ve gergindi. Vücudunu yıkayan güneş, bronz tenini enfes bir altın rengine dönüştürüyordu. Bugün Gwen'i çok fazla zorlamış, Gwen buna (çok fazla) yakınmadan katlanmıştı. İçten içe onun eğitimine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bir daha asla bir Noel hindisi gibi vurulmak istemiyordu. Ayrıca bir yanı onu tutsak eden adamları yenmeyi gerçekten istiyordu. Hem Sabin'i etkilemek istiyordu. Sabin güce değer veriyordu.

"Benim," dedi parmaklarını erkekliğine sararak. Kendi sesini tanımamıştı. Daha yüksek ve daha boğuktu. Eli bir nem katmanıyla kaplandı.

Sabin kalçasını öne iterek Gwen'in elini erkekliğinin dibine kadar kaymaya zorladı. "Evet," dedi boğuk bir sesle.

Gwen onu daha sıkı tuttu. Görüşü biraz bozulduğu ve bulaşıklaşıp kızılıötesine kaydığı için Sabin'den buram buram yayılan

sıcaklığı görebiliyordu. “İblisine çenesini kapalı tutmasını söyle, yoksa bağırırsaklarını deşerim.”

“Sen beni yere yapıştırdığından beri sesi kesildi.”

İyi. Gwen orman hayvanlarını ve börtü böceği de korkutmuş olmalıydı çünkü ne bir kuş ötüşü ne bir ayak sesi duyuluyordu. Eğitim yaptıkları sahanın yaklaşık iki kilometre ötesinde, Sabin’le tamamen yalnızdılar. “Kıyafetlerimi parçala, hemen.”

Emir almaya alışık olmayan Sabin’in ona tepki vermesi zaman aldı. Gwen işi kendisi halletmek için onu bırakınca inledi. “Elini tekrar oraya koy.”

Gwen isteğini yerine getirir getirmez Sabin üstündekileri çekiştirmeye, kıyafetleri aralarındaki bağı koparmadan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmaya başladı. Sonunda Gwen çırlçıplak kaldığında ısınmış tenleri birbirine değiyor ve Sabin inliyordu.

“Çok güzel.” Elini Gwen’in sırtında dolaştırırken duraksadı. “Kanatlar?”

“Senin için sorun mu?” Ilık hava Gwen’i sarmalıyor, göğüs uçlarını sertleştirirken bacak arasındaki ıslak sızıyı adeta okşuyordu. Sürekli bir sızılı. Duştaki o dakikalardan beri bir türlü geçmek bilmeyen bir sızılı.

“Bir bakayım.” Gwen’i çevirdi. Bir an hiçbir şey olmadı; ne bir tepki verdi, ne bir yorum yaptı, hatta nefes bile almadı. Sonra minik, kıpır kıpır çıkıntılardan birine nazik bir öpücük kondurdu. “Müthişler.”

Hiçbir erkek kanatlarını görmemişti. Hatta onları Tyson’dan bile gizlemiş, sırtındaki yarıklardan dışarı çıkmalarına izin vermemişti. Kanatlar onu ayrı bir yere koyuyor, ne kadar farklı olduğunu ispatlıyordu. Ama Sabin’in bakışları karşısında hissettiği... gururdu. Titreyerek döndü ve eski konumunu aldı. “Hadi, başlayalım.”

“Bunu yapmak istediğine emin misin, Gwendolyn?” Sabin’in sesi boğuk ve neredeyse uyuşmuş gibi yoğundu.

“Beni durduramazsın.” Aslında onu Sabin’in bir itirazı da dâhil hiçbir şey durduramazdı. Ona bugün, şimdi, şu anda sahip olacak, tadını alacak, içinde hissedecekti. Bir yanı o anda kendinde olmadığını biliyor ama diğer yanı aldırımıyordu. Sabin bir keresinde arkadaşlarını ondan uzak tutmak için onu işaretlemeyi düşünmüştü. Şimdi de Gwen onu işaretleyecekti.

“Bunu sadece Harpy’nin değil, senin de istediğinden emin misin?”

Gwen’in bu yüzden suçlu hissetmesine izin vermeyecekti. “Kapa çeneni. Sana sahip olacağım. Ne dediğin umurumda değil.”

“Pekâlâ.” Gwen’in dünyası kendi eksininde döndü ve bir an sonra eğri büğrü ağaç kabuğunu sırtında hissetti. Sabin ayak bileklerini ayağıyla itip bacaklarını araladı. Uyluğunu araya sokup Gwen’in klitorisini tam dizinin üstüne yerleştirdi. “Sonuçları olacak. Umarım bunun farkmdasıdır.”

“Neden konuşuyorsun?” Sabin’in sertleşen erkekliği o kadar kalındı ki Gwen parmaklarıyla saramadığı için tutuşunu kolayca kaybediyordu. Öfkelenerek hırladı. “Onu geri ver.”

“Hayır.”

“Hemen!”

Sabin, “Birazdan,” diye söz verirken, kulak memesini dişlerinin arasında ezdi. Şeytani adam dikkatini dağıtmaya mı çalışıyordu? Önemi yoktu, işe yaramıştı.

Gwen eşsiz bir hazla haykırınca Sabin üstüne eğilip dudaklarını ağzının içine aldı. Dili ağzının derinliğine daldı; alıyor, veriyor, istiyor, arıyor, yalvarıyor, her santimini damgalıyordu. Gwen önce nane tadını aldı, ardından limon ve sonra tatlar bir parçası, nefesi nefesi oldu.

Parmaklarını savaştının saçlarına dolayıp onu kendine çekti. Dişleri birbirine değerken, Sabin ona iyice sokulmak için duruşunu değiştirdi. Gwen’in göğüsleri göğsüne sürtünüyordu. Bu, Gwen’in bacaklarını titretecek kadar baş döndürücü bir sürtünme hissiydi.

Ve sonra bacakları onu taşımaz oldu; artık Sabin'inkilerle ayakta duruyordu. Bütün ağırlıyla dizine yaslanmış, yukarı aşağı, öne arkaya kayarken, içinde duygu patlamaları yaşıyordu.

"Çok sıkı tutuyorsun," dedi Sabin soluk soluğa.

Bunu yapabilmek için Gwen'in içinde var olan insanlığın her zerresini kullanması gerekti ama nihayet parmaklarını gevşetti. İçi hayal kırıklığıyla dolarken Harpy, Sabin'in bundan zevk almasını sağlaması için başının etini yiyordu.

Sabin ona çatık kaşlarla baktı. "Ne yapıyorsun? Çok sıkı tutuyorsun ama daha da sıkı tutmanı istiyorum. Beni kıracak değilsin, Gwen." Onu avuçlayıp kalçalarını sıkarak iyice kendine yasladı ve başını eğip göğüs uçlarından birini emdi.

Gwen kasıklarında bir kıpırtıyla haykırarak ellerini yeniden saçlarının arasına kaydırdı ve onu sertçe kendine çekti. Savaşçının sözleri... kahretsin... bir okşama kadar güzeldi ve Gwen'i aklından bile geçirmeyeceği bir şekilde özgürleştiriyordu. "Gücüne bayılıyorum."

"Ben de. Verebileceğin her şeyi almak istiyorum." Sabin ayağıyla ayak bileğine vurunca Gwen yere düştü. Sabin de aralarındaki teması hiç kesmeden onunla birlikte yere indi. Genç kadının bacaklarını olabildiğince araladı ve sadece yüzüne baktı.

"Dokun," diye emretti Gwen.

"Çok güzel. Pespembe ve ıslak." Göz kapakları yarı kapalı duran Sabin tadını şimdiden hayal edebilir gibi, dudaklarını yaladı. O koyu renk gözler ıslı ıslıldı. "Hiç erkeğin oldu mu?"

Yalan söylememek için bir neden yoktu. "Olduğunu biliyorsun."

Sabin'in çenesinde bir kas seğirdi. "O pislik Tyson sana düzgün davrandı mı?"

"Evet." Birbirlerine karşı son derece uysalken, aksi nasıl mümkün olabilirdi ki? Ancak Gwen şimdi ve burada, uysallık istemiyordu. Sabin'in dediği gibi, onu kıracak değildi ya. Sabin vereceği her şeyi

alabilirdi, bunu istiyordu. Henüz içine girmemiş olmasına rağmen, Gwen'in hazzı yepyeni bir düzeye ulaştı.

“Sanırım onu öldüreceğim,” diye mırıldandı Sabin, göğüs ucunu parmaklarının arasında çevirirken. “Onu hâlâ düşünüyor musun?”

“Hayır.” Ve ondan bahsetmek de istemiyordu. “Senin hiç kadının oldu mu?”

“Yaşım göz önüne alınırsa, çok fazla değil. Ama belki de bir insanın hayatı boyunca olabileceğinden daha fazla olmuştur.”

En azından bu konuda dürüsttü. “Sanırım onları öldüreceğim.” Ne yazık ki bu boş bir cakaydı. Gwen oldum olası şiddetten nefret etmiş, kavgadan hep kaçmıştı ama şimdi erkeğinin tadını almış bütün kadınları memnuniyetle kalplerinden hançerleyebilirdi. Sabin onundu.

“Gerek yok,” dedi Sabin gözlerinde bulanıklaştığında. Sonra başını eğdi ve dilini Gwen'in en mahrem noktasına sürterek inledi. Yüzü hazla parlamıştı.

Sırtı bir yay gibi kasılırken, Gwen'im gözleri göğe çevrildi. Tanrılar aşkına, harika bir duyguuydu. Ellerini arkasına uzatıp ağacın alt kısmına tutundu; içgüdüleri hayatının en müthiş yolculuğunda bir şeylere tutunması gerektiğini söylüyordu.

“Daha fazla?” diye sordu Sabin boğuk bir sesle.

“Daha fazla!”

Sabin ona diliyle defalarca dokunduktan sonra oyuna parmaklarını da katıp onu araladı ve derinlere daldı. Gwen'in ona hoşuna gidip gitmediğini sormasına gerek yoktu. Sabin onu şeker gibi yalıyor ve şehvet dolu her dokunuşu Gwen'i derinden sarsıyordu.

“İşte böyle,” dedi Sabin beğeniyle. “Aynen öyle. Aletim elimde, kendimi tutamıyorum, cenneti ağızıma alırken senin elin olduğunu hayal ediyorum.”

Gwen'in gittikçe boğuklaşan haykırıışları ormanda yankılandı. Az kalmıştı... o kadar yaklaşıp ki. “Sabin... Lütfen.” Sabin'in

dişlerini klitorisine sürmesi yetti. Gwen doruğa ulaştı; teni gerilmiş, kasları neşeyle zıplarken kemikleri birbirine geçmişti.

Sabin onu son damlasına kadar emdi.

Sabin onu yüz üstü çevirip ellerinin ve dizlerinin üstünde doğrulturken, Gwen nefes nefeseydi. Alay edercesine sertliğini ona sürttü ve içine girmeden dudaklarının üstünden kaydırdı.

“Seni görmek istiyorum.”

“Kanatlarına zarar vermek istemiyorum.”

Tatlı adam. “İzin ver *tadını* alayım,” dedi Gwen. Sabin inledi. Gwen dövmesini de yalamak istiyordu. O dövme onu kendine çekiyordu; başlı başına bir afrodizyaktı ama onu arzuladığı şekilde inceleme fırsatını bulamamıştı.

“Tadıma bakarsan, seninle sevişemem ve seninle sevişmeyi gerçekten istiyorum. Ama seçim senin.” Sabin göğsünü Harpy’nin sırtına yaslayınca yüzlerinin arasında sadece birkaç santim kaldı.

Aletini ya ağzına ya bacaklarının arasına almak. Kelimenin tam anlamıyla zor bir seçimdi. Sonunda Gwen tercihini bir önceki gece hayalini kurduğu şeyden yana kullandı. Onun kadım olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeliydi. Tam anlamıyla. Aksi takdirde bu eksikliğin pişmanlığını ömür boyu çekecekti. O ömrün kısalığına ya da uzunluğuna bakmadan. Vurulmak ve o Avcıların alt edilmesine yardım etmek istediğini idrak etmek Gwen’e tek bir şey öğretmişti. Zaman, ölümsüzler için bile garanti değildi.

“O zaman, bir dahaki sefere.” Kolunu arkaya uzattı ve Sabin’in saçlarına yapışıp ağzını ağzına çekti. Sabin’in ağzının içini bir kez daha dolduran dilinde bu kez kendi tadını da buldu.

Sabin içine girecek şekilde pozisyon aldı ama kendini içeri itmeden önce bir an durdu. Bir küfür savurdu. “Prezervatifim yok.”

“Harpy’ler yılda bir kez doğurgan olurlar ve şimdi zamanı değil.” Chris’in onu o kadar uzun süre tutmak istemesinin bir diğer nedeni de buydu. “İçime gel. Hemen.”

Ve bir sonraki saniye Sabin'in sertliği boylu boyunca içine gömüldü. Gwen haz dolu bir çılgılık daha koyverince öpüşleri kesintiye uğradı. Sabin içini tamamen kaplamıştı, her santimine dokunuyordu ve Gwen'in hayal ettiğinden bile daha güzeldi.

Sabin kulak memesini ısırdı. Gwen elini arkaya uzatıp tırnaklarını savaştının omzuna geçirdi ve Sabin tıslarken sıcak bir kan damlasının süzüldüğünü hissetti. Hımm... Kanın tatlı kokusu burnuna ulaşınca Gwen'in ağzı sulandı. "İstiyorum... Buna ihtiyacım..."

"Ne istersen senindir." Sabin sert ve hızlı bir şekilde ileri geri gidip gelirken ona çarpan testislerinin sesi duyuluyordu.

"Hepsini istiyorum. Her şeyi." Gwen onu hissederken aklını kaybetmiş gibi Gwen ya da Harpy olmaktan çıkıp Sabin'in bir uzantısına dönüştü. "Kanını istiyorum," diye ekledi. Sadece onun kanını. Diğer herkesin kokusu onu boş ve tatminsiz bırakmıştı.

Sabin kendini tamamen geri çekti.

Gwen'den bir sızlanma yükseldi. "Sabin..."

Bir an sonra Sabin yere uzanmış, kendini bu kez üstüne çektiği Gwen'in içine itiyordu. Gwen'in bir dizi bir dal parçası yüzünden kesilmişti ama bu bile onu eşsiz bir heyecan duygusuyla doldurmuş gibiydi. Zevk, acı fark etmiyordu. İkisi de birbirini besliyor ve Gweni siyah bir mutluluk denizinin açıklarına sürüklüyordu.

"İç," diye emretti Sabin, Harpy'nin başını tutup ağzını boynuna bastırırken.

Gwen'in dişleri çoktan sivrilmişti. Onu hiç tereddüt etmeden ısırdı. Sabin yüksek sesle, uzun uzun inerken, Harpy bir yandan ılık sıvıyı emiyor bir yandan da dilini teninde dolaştırıyordu. Kan bir uyuşturucu gibi içine yayılırken sıcaklığı damarlarını yakan, dağılayan bir cızırtıya dönüştü. Kısa bir süre sonra Gwen titreyerek kıvranıyordu.

"Daha," dedi. Sabin'in sahip olduğu kanının tamamını, her damlasını istiyordu. Hepsini almalıydı. Bunun için onu öldüreceğini

fark edince hızla doğruldu. Sabin'in sertliği daha da derine kayınca ürperdi. "Çok fazla içtim."

"Hayır."

"Sana bir şey..."

"Olmaz. Şimdi bana daha fazlasını ver. Dediğin gibi, hepsini."

Gwen üstünde bir aşağı bir yukarı gidip gelirken, Sabin'in parmakları onu tenini hırpalayacak kadar sıkı kavıyordu. Gwen'in onun canını yakma korkusu geriye baş döndürücü bir muhtaçlık hissi bırakarak kaybolmuştu.

"İşte böyle. Çok iyi... Çok çok iyi." Sabin içinde nefes nefese gidip gelirken başparmağıyla klitorisini okşuyordu. "Bitsin... istemiyorum."

Gwen de istemiyordu. Hiçbir şey onu böyle mahvetmemişti. Hiçbir şey aklını ve bedenini başka hiçbir şeyin öneminin kalmayacağı raddede ele geçirmemişti. Kız kardeşleri onları bulabilirdi. Şu anda bile arıyor olabilirlerdi. Hızları göz önüne alınırsa her an gelebilirlerdi. *Duramam. Daha fazlasına ihtiyacım var.*

Başını arkaya yatırınca saçlarının uçları Sabin'in göğsüne süründü. Savaşçı göğsünü avuçlayıp yoğurmaya başladı ve onu arkaya doğru yatmaya zorladı. Gwen ellerini onun uyluklarına yerleştirip itaat etti.

Sabin kaba bir tavırla, "Dön," diye emretti. "Ben de *senin* kanını istiyorum."

Gwen'in tereddüdü belki de biraz fazla uzun sürdü. Tam olarak istediği neydi? Onu doğru mu duymuştu? Sabin, Harpy'nin dizlerini avuçlayıp onu kaldırdı ve çevirdi. Hâlâ içindeydi. Gwen'in yüzü ters istikamete dönünce parmaklarını boynuna dolayıp onu aşağı çekti. Genç kadının sırtı artık göğsüne yaslıydı. Bir an sonra dişlerini boynuna geçirmişti bile. Gwen zevkle kasılırken bir çığlık koyverdi.

Savaşçının onu emişi fazla değil, ancak kendi orgazmını yaşayana dek sürdü. Gwen'i kendine bastırmak için bir eliyle karnını tutarak kalçasını hareket ettiriyordu. Hiçbir şey bununla karşılaştırılmazdı.

Hiçbir şey bu kadar vahşi, gerekli ya da özgürleştirici olamazdı. O ve Harpy yeni bir orgazmın hazzında kaybolmuş, cennete süzülüyorlardı.

Gwen tamamen tükenmiş, nefes alamaz bir halde yığılmadan önce sonsuz kadar uzun bir zaman geçti. Göğsü sıkışıyordu. Sabin'in nefesleri de kesik kesikti, artık onu biraz önceki kadar sıkı tutmuyordu.

Harpy suskundu; kendinden geçmiş olması mümkündü. Gwen de kendinden geçmek istiyordu ama Sabin'in üstünden inmedi. Uzun zamandır direndiği uyku, yaraların kesintiye uğratmadığı huzurlu bir uyku bu kez büyük bir kararlılıkla üstüne çullanıyordu.

Başını Sabin'in boynuna dayayıp kıpırdamadan yattı. Sabin onu kollarıyla sarmıştı ve aleti hâlâ içindeydi. Gwen'in gözlerinde yıldızlar uçuşuyordu. Ya da belki de gördüğü, bulutların arasında dans eden güneşti.

Az önce yaptıkları...

"Seni zorlamadım, değil mi?" diye sordu usulca. Yanakları yanıyordu. Şehvetin bulutu kalkınca kıskançlığa kapılıp ona saldırdığını ve Sabin istese de istemese onunla seks yapmaya karar verdiğini kendine itiraf edebildi.

Savaşçı bir kahkaha attı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Şey, biraz zorlayıcıydım." Ağırlaşan göz kapaklarını kırıştırdı. Birkaç kez açtı, kapadı ama sonra tutkalla tutturulmuş gibi geri açılmayı reddettiler. Kız kardeşleri onu uyurken bulurlarsa deliye dönerlerdi. Büyük hayal kırıklığına uğrarlardı ve haksız da olmazlardı. Gwen tutsaklık döneminden hiç mi bir şey öğrenmemişti?

"Aslında mükemmeldin diyebilirim."

Gwen'i eritecek kelimelerdi. Oysa Gwen sadece bir süre daha uyanık kalmak için var gücüyle direnirken kaskatı kesildi. Ne zaman Sabin'le gevşeseler, aralarında öfke kalmasa, Şüphe genelde darbesini indiriyordu.

"Sorun ne?" diye sordu bir anda endişeye kapılarak.

“Şüphe’nin beni yerle bir etmeye kalkışmasını bekliyordum.” Dili gerçekten işittiği kadar dolanıyor muydu? “Sen iyi bir şey söylüyorsun, o yanıldığını göstermek için kapıma dikiliyor.”

Sabin, Gwen’in boynunun yan tarafına bir öpücük kondurdu. “Sanırım Harpy’nden korkuyor. O ortaya çıkınca hemen saklanıyor.” Cümlelerin sonunda, o kelimelerle bir tür karara varmış gibi sesine sevinç ve hayranlık karıştı. Ama ne kararı?

“Benden korkan biri.” Gwen usulca sırttı. “Çok hoşuma gitti.”

“Benim de.” Sabin göğüslerinin arasını okşarken işaret parmağı göğüs ucuna sürtündü. “Harpy’lerin bilmem gereken zaafı var mı?”

Evet, ama itiraf ederse cezalandırılırdı. Kız kardeşleri de annesi gibi onunla bağlarını keserlerdi; buna mecbur kalırlardı. Bu, asla çiğnenemeyecek bir kuraldı. Gwen kafasında bir şeyleri mantığa oturtmadan, düşünceleri ağır rehavete yenik düştü. Esneyerek Sabin’e iyice sokuldu. Dalıp gitmek üzereydi ama inatla direniyordu.

“Gwen?”

Bu yumuşacık soru Gwen’in zihninde yankılanınca ona can simidi gibi sıkıca tutundu. “Evet?”

“Seni bir an kaybettim. Bana Harpy’nin en büyük zaafından bahsediyordun.”

Öyle mi yapıyordun? “Neden bilmek istiyorsun?”

“Kimse aleyhine kullanmasın diye korunduğundan emin olmak istiyorum.”

İyi fikir. *Bunu düşündüğüne bile inanamıyorum.* Ama karşısındaki Sabin’di, az önce her yerini öpüp okşayan adam. Güçlü ve yenilmez olmasını isteyen. Hem Gwen de zaafı olmasından hoşlanmıyordu. Her ne kadar ne yaptıklarını hiçbir zaman bilemeseler de Avcılar onu o zaaf sayesinde etkisiz hale getirmişlerdi. Kız kardeşleri, ne zaman para karşılığı çalışsalar içinin endişeyle dolmasının nedeni yine o zaafı.

“Bana söyleyebilirsin,” dedi Sabin. “Canını yakmak için kullanmayacağıma yemin ederim.”

Sabin bir defasında savaşı kazanmak pahasına onurundan bile vazgeçeceğini itiraf etmişti. Bu yemininden de vazgeçer miydi? Gwen siyaha iyice gömülürken iç geçirdi. *Uyanık kal. Uyanık kalmak zorundasın.* Karar vermesi gerekiyordu: Ona güvenmek ya da güvenmemek. Sabin Gwen’in, düşmanım yok etmesine yardım etmesini çok istiyordu. Ona ihanet ederek bunu tehlikeye atması mümkün değildi.

“Kanatlarımız. Onları koparır, keser ya da bağlarsan güçsüz kalırız. Avcılar beni bu sayede yakaladılar. Farkında değillerdi ama beni kaçırmak için o battaniyeye sarınca kanatlarımı etkisiz hale getirdiler ve gücümü elimden aldılar.”

Sabin ona sımsıkı sarıldı. Teselli için mi? “Belki onları korumak için bir şey tasarlayabiliriz. Özgürce hareket etmelerine olanak verecek bir şey. Ancak diğer yandan kanatların bağılyken eğitim alman da gerekecek. Bu seni...”

Sabin’in sesi tamamen kaybolurken, karanlık hiç olmadığı kadar koyulaştı. Tanrılar aşkına, son bir saatte bir sürü kötü şey yapmıştı. Ona vücudunu vermiş ve rahat bir kanepede gibi kendini Sabin’in kollarına bırakmıştı. Harpy kuralı: Birlikte olduktan sonra mutlaka oradan ayrıl.

Uyuyakalırsa Sabin’in onu ormandan dışarı taşıması, kız kardeşlerinin arasından geçirmesi gerekirdi. Kızlar tam da korktuğu gibi onu baygın ve savunmasız bir halde göreceklerdi.

Her anlamda kocaman bir başarısızlığım.

“Sakin... görmesinler,” dedi ve kayıtsızlığın kollarına teslim oldu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM



Sakın görmesinler... Ama neyi? Sabin, uykuya dalan Gwen'i kucaqlarken bunu merak ediyordu. Genç kadının dudakları miyavlamayı andıran bir sesle yumuşacık ve tuhaf bir şekilde erotik bir halde aralanmıştı. Sabin tuhaf bir sahiplenme duygusuyla ona sımsıkı sarıldı.

Efendilerin çıplak vücudunu görmesini mi istemiyordu? Oldu bil. Güzellğini herhangi bir adamın görmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdi.

Kız kardeşlerinin onu böyle görmesine mi izin vermemeliydi? Bu da tamamdı. Sabin'e cevaplamaya hazır olmadığı sorular yönelteceklerdi. Daha da önemlisi Gwen'in horul horul uyuması düşüncesine olumsuz tepki vereceklerdi. Ama neden? Bu, Sabin'e hâlâ hiç mantıklı gelmiyordu.

Bir inleme daha. Bu kez daha yavaş, daha derinden. Sabin'in midesi arzuyla kasıldı çünkü Gwen aynı sesi onun sertliğine sürtünürken de çıkarmıştı. Güneş teninin ısıltısını ve pespembe göğüs uçlarını vurguluyordu. Ellerini karnının üstünde kavuşturmuş, vücudunu serbest bırakırken başını güvenle boynunun girintisine dayamıştı. Sabin kollarının ve karnının üstüne dökülen kızıl buklelerin arasında kendini ipeğe sarılmış gibi hissediyordu.

Onu giydirmeli miydi? Bir an sonra, *Hayır* diye düşündü. Onu itip kakmak ve kazayla uyandırmak istemiyordu. En sonunda dinlenbiliyordu. Gerçek anlamda. Ve Sabin'in tek yaptığı onu kendinden geçirecek kadar haz vermek olmuştu. Sırıttı. Gerekirse ona her gece kendinden geçirecek kadar haz verebilirdi. Sonuçta kızın dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ve Sabin fedakârlık yapmaya alışıkta.

Kendisi giyinmeyi düşünmedi bile. Gwen'i yere bırakması gerekecekti ve üzerini örterek bir ağaç dalının ona batmasını ya da bir böceğin üstüne tırmanmasını engellemezdi.

Sabin kendini tutamayarak genç kızın şakağına bir öpücük kondu ve yürümeye başladı. Ağaç gölgelerinde kalmaya çalışarak ve diğer savaşçılarla birlikte Avcıları uzak tutmak için tasarladıkları kameralara, çukurlara ve tuzak tellerine dikkat ederek kaleye doğru ilerledi.

Gwen'le aralarında geçenler... Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Âşık olduğu Darla'yla bile.

Ve Darla'nın aksine Gwen uzun vadede iblisiyle baş edecek kadar güçlü çıkabilirdi. Bu şaşırtıcı ve hoş bir keşif olmuştu.

Onu elinde tutabileceğine gerçekten inanıyor musun? Seni sevecek kadar aptalsa bile, sence ne kadar sürer? Ona ihanet edebilirsin. Ve her an bir başka savaşa koşuyorsun. Daha da kötüsü, kız kardeşleriyle yan yana çarpışmayı planlıyorsun. Ya ölürlerse? Gwen seni suçlar ve haksız da sayılmaz.

Şüpheler içinde öylesine süzölmüyor, çılgık çılgıca şakaklarında zonklıyor, kafatasında yankılanıyordu. Sabin başına giren keskin ağrı yüzünden yüzünü buruşturdu. Gwen uyuduğu ve Harpy'si etkisiz hale geldiği için Sabin'in iblisi öfke içinde ve beslenmeye aç bir halde saklandığı yerden çıkmıştı.

Beslenmek için Sabin'in içinde taşıdığını yeni fark ettiği gizli korkulardan daha iyi ne olabilirdi? Ve şimdi, zihninin ön kısmına

itildikleri için onları engellemesi artık imkânsızdı. Onu neredeyse bütün halinde yutacaklardı.

Gwen'in onu sevmesini mi istiyordu?

O kehribar rengi gözlerin ona bugün, yarın, sonsuza dek o yumuşacık ifadeyle bakması... o enfes vücudun her gece yatağında olması... o ıslıl ıslıl kahkahayı duymak... onu korumak... onu gerçek doğasının gücüne uyandırmak.

Evet, onu sevmesini istiyordu. Gwen'in zihinsel bir çarpışmada iblisiyle baş edebileceğini keşfetmişti. Lanet olsun, Gwen canavarı korkutup itaate mecbur etmişti.

Sabin bir parçasının, onu gördüğü andan beri sevdiğini fark etti. Çaresiz bir tutsakken, onu kurtarma arzusunu iliklerinde hissetmişti. Sonra Gwen Harpy'sini sıkı kontrol altında tutmaya ve halkının kurallarına uymaya çabalarken, ondan büyülendiğini fark etmişti. Onu hiçbir zaman gerçekten anlamamış ve güçsüz olduğunu sanmıştı. Şimdiyse aslını görüyordu. Gwen kız kardeşlerinden ve Sabin'den daha güçlüydü.

Gwen hayatının büyük bir kısmında görünüşte bastırılmaz bir canavarı bastırarak yaşamıştı. Sabin ise iblisini bir günden uzun süre kafes arkasında tutmakta zorlanıyordu. Gwen hayalinin peşinden gitmek için ailesini terk etmişti. Kökenlerini keşfettiği zaman bile, korkmasına rağmen Sabin'den kaçmamıştı.

Yaralandığı zaman iyileşiyordu. Sabin bunu öğrenmişti. En azından mantıken. Yine de kalenin arka girişlerinden birinden gizlice süzülürken onu yaralı, kan içinde ve kemikleri kırılmış görme düşüncesiyle az kalsın delirecekti. *Kahrolası aptalın tekiyim!*

İşte buna itirazım yok.

Sabin kaşlarını çatarak Torin'in gözetim altında tuttuğu gizli bir geçide yöneldi.

Gizli kameralardan birine baktı ve başını sallayarak arkadaşına sessiz kalmasını işaret etti. Ancak hızını bir an bile kesmedi. Yatak

odasına ulaşınca kapının arkasına barikat kurdu. Gwen onu seviyor muydu? Ona karşı bir çekim hissediyordu, evet, aksi takdirde kendini ona vermezdi. Üstelik bunu Sabin'e uzun, çok uzun hayatının en iyi orgazmını armağan ederek yapmıştı. Gwen ona güveniyordu, aksi takdirde en büyük zaafını itiraf etmezdi. Ama ya sevgi?

Onu seviyorsa bile bu sevgi, yüzleşecekleri kesin olan zorluklara dayanabilecek miydi? Cevap ister evet, ister hayır olsun Sabin onun gitmesine izin vermeyeceğini fark etti. Gwen artık ona aitti, tıpkı kendisinin de Gwen'e ait olduğu gibi. Sabin onu kendisini ona vermesinin bazı sonuçları olacağı konusunda uyarmıştı.

Sabin onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu. Her ihtiyacını karşılamak. Onu şımartmak. Kız kardeşleri de dâhil, canını yakacak herkesi öldürmek.

Bir defasında Gwen'e amacına hizmet ettiği sürece sevdiği kadından başka biriyle de yatabileceğini – yatacağım– söylemişti. Ne büyük aptallıktı. Ne saflık. Başka bir kadınla yatma düşüncesi kanını donduruyordu. Hatta midesini bulandırıyordu. Hiç kimse Gwen gibi hissettirmeyecek, onun tadını vermeyecekti. Dahası bu, genç kadını incitirdi ve Sabin onu asla incitemezdi. Gwen'in sadece bir savaşı kazanmak için bile olsa bir başka erkekle yattığını, bir başka erkeğe dokunduğunu, başkasını öptüğünü ve ondan keyif aldığını düşünmek bile Sabin'in gözünü öfke bürümesi için yeterliydi.

Ya Gwen bir başka erkeği isterse? Ya arzularsa? Ya bir başkasının özlemini çekerse...

Tek kelime daha edersen, tanrılar şahidimdir, Pandora'nın kutusunu bulur ve seni tuttuğum gibi dışarı atarım.

Ölürsün. Bu kelimedede bir ürperme vardı.

Acı çekersin. Ve ikimiz de çok iyi biliyoruz ki düşmanımı yok etmek için kendi bindiğim dalı bile keserim.

O zaman kıymetli Gwen'ini kim korur?

Kız kardeşleri. Gidip getireyim mi? Onlarla konuşmak ister misin?

Sessizlik. Tatlı sessizlik.

Sabin, Gwen'i usulca yatağa yatırıp üstünü örttü. Kapı gürültüyle vurulunca, yüzü asıldı. Gwen ne kıpırdadı, ne inledi ne de birinin geldiğinin farkında olduğunu gösterecek bir şey yaptı. Bu, davetsiz misafirin hayatını kurtaracaktı.

Sabin üç uzun adımda kapıya ulaştı, sürgüyü çekip kapıyı hışımla açtı.

Kaia içeri girmeye çalıştı. "Nerede o? Umarım canını yakmamışsmdır, Bay Biraz Gülmek İçin Gwen'i Hırpalayalım."

"Gülmek için değildi. Onu güçlendirmek içindi, bunu sen de biliyorsun. Sen üzerine düşeni yapamadığın için bana teşekkür etmelisin. Şimdi git."

Kaia ellerini kalçalarına yerleştirip ona baktı. "Onu görmeden hiçbir yere gitmem."

"Meşgulüz."

Ürkütücü derecede Gwen'inkilere benzeyen altın rengi gözleri Sabin'in çıplak vücudunda dolaştı. "Bunu görebiliyorum. Yine de onunla konuşmak istiyorum."

Beni görmesinler, diye yalvarmıştı Gwen. "Çıplak." Doğruydu. "Ve ben de onun yanma dönmek istiyorum." Yine doğruydu. "Sohbetiniz bekleyebilir."

Harpy'nin güzel yüzü kocaman bir sırtışla kaplanınca Sabin rahat bir nefes aldı. Tanrılara şükürler olsun ki seks, o kahrolası Harpy kurallarına aykırı değildi.

Uyandığı zaman Gwen'le uzun bir konuşma yapacak ve ondan tam olarak nelere izin olduğunu nelere olmadığını öğrenecekti. Ve Sabin'in hemfikir olmadığı kurallar yıkılacaktı.

"Annem nasıl da gurur duyardı! Minik Gwennie kötü kalpli bir iblisi götürüyor."

"Kaybol." Sabin kapıyı Kaia'nın suratına çarptı. Sonra yüzünü buruşturarak arkasına döndü. Neyse ki Gwen hâlâ kıpırdamamıştı.

Gün içinde savaşçılar, dişiler ve diğer Harpy'ler tek tek kapısına geldiler. Sabin bir türlü gevşeyemiyordu çünkü Gwen'in sözlerini aklından bir türlü atamıyordu. Kahretsin, *kim* neyi görmesin ki? Kız kardeşler geldikleri gece onunla uyuduğunu zaten görmüşlerdi; bu yüzden Sabin artık bunun büyük bir mesele olduğundan emin değildi. Gwen'i cezalandırmaya falan kalkmamışlardı. Yoksa Gwen boynundaki yaralardan mı utanıyordu? Belki de Sabin onu ısırmamalıydı.

İlk ziyaretçiler Maddox ve elinde bir tabak dolusu sandviçle gülümseyen bir Ashlyn'di. "Bu kadar yoğun bir eğitim seansından sonra aç olabileceğinizi düşündüm."

Maddox gülümsemiyordu ama Gwen'in gönderilmesi gerektiği konusunda ısrar da etmemişti. "Teşekkürler." Sabin tabağı alıp kapıyı kapadı. Bir yandan saygınlığını koruyarak olaya seks maratonu görüntüsü vermek için üstüne bir bornoz geçirdi. Kaia hoşnut görüldüğüne göre, seks Harpy'ler için utanç verici olmasa gerekti.

Ardından Anya ve Lucien geldi. "Sen ve Gwen o tozlu parşömenleri okuyormuş gibi yapıp asıl işi başkalarına yaptırırken bizimle birlikte kanlı bir korku filmi seyretmeye ne dersiniz?" dedi Anya kaşlarını oynatarak. "Çok eğlenceli olur."

"Hayır, teşekkürler." Sabin bir kez daha kapıyı kapadı.

Kısa bir süre sonra Bianka geldi. "Kız kardeşimle konuşmalıyım."

"Hâlâ meşgul." *Uyumakla*. Sabin kapıyı Bianka'nın asık suratına kapadı.

Nihayet ziyaretler kesildi. Sabin Torin'e diğerleri Şikago'ya giderken kendisinin kalede kalacağını haber veren bir mesaj çekti.

Cevap geldi: *Anlaşıldı. Bu yüzden yerine birini buldum bile. Görevi Gideon devralıyor.*

Sabin elle tutulur biçimde rahatlamıştı. Gwen'i bu halde arkada bırakmak gibi bir seçeneği yoktu.

Adamlardan herhangi biri yaralanırsa kendini suçlayacaksın,
dedi Şüphe.

Sabin inkâr etmeye kalkışmadı. *Haklı sebeple.*

Ya Gwen'den nefret etmeye başlarsan?

Bu kez gözlerini çevirdi. *Etmem.*

Nereden biliyorsun? Aksi, huysuz.

Bu, onun suçu değil. Benim suçum. Nefret edeceğim biri varsa,
o da benim.

Cidden, bu kadar yumuşak kalpli bir kadından nasıl nefret edebilirdi? Seyahatten haberdar olsaydı, Gwen'in de gitmek isteyeceğini tahmin ediyordu.

Sabin dinlenmeyi ya da gevşemeyi başaramadan gün batımını, ayın doğuşunu ve güneşin yeniden doğuşunu seyretti. Gwen neden uyanmıyordu? Kimsenin bu kadar dinlenmeye ihtiyacı olmazdı. Yoksa yine kana mı ihtiyacı vardı? Sabin sevişmelerinin hararetiyle ona bolca verdiğini sanmıştı.

Sabin yatağın başucuna sürüklediği sandalyede arkasına kaykıldı. Ahşap arkılığı sırtına batıyordu ama umursamadı. Onun tetikte, zihninin aktif kalmasını sağlıyordu.

Kendine bir bak. Nefret ettiğin her şeye dönüşüyorsun. Bir kadın yüzünden güçsüz. Bir kadın için endişeli. Bir kadın yüzünden saldırılara karşı savunmasız.

"Sabin." Soluksuz bir iç çekiş yükseldi. Sabin sandalyesinde hızla öne fırlayınca sandalyenin ayakları gürültüyle yere çarptı. Kalbi tekledi, ciğerleri neredeyse kilitlendi. Nihayet!

Gwen gözlerini kırıştıtarak açtı ama kirpikleri birbirine yapıştığı için, gözlerini ovalamak zorunda kaldı. Sonra bakışları buluştu ve Sabin bir anda nefes almayı unuttu. Gwen'in onun yatağında uyanmaya ne tepki vereceğini merak etmişti; oysa aslında kendisinin ne tepki vereceğini merak etmeliydi. Kendini buna hazırlayabilirdi.

Onun bu seksi –dağılmış ve hazır– görüntüsü karşısında kanı ısınan Sabin titredi.

Gwen kaşlarını çatarak dikkatini odaya çevirdi. “Buraya nasıl geldim? Bir dakika. Döndüğüm zaman anlatırsın.” Bacaklarını kar-yoladan sarkıttı ve sarsak hareketlerle ayağa kalktı.

Sabin derhal ayağa fırladı ve onu kucakladı.

“Yürüyeblirim,” diye itiraz etti Gwen.

“Biliyorum.” Sabin onu banyoya bırakıp odaya döndü ve kapıyı arkasından kapayarak Gwen’e mahremiyet sağladı.

Ya düşüp bir yerine bir şey yaparsa?

Kapa çeneni. Şu anda beni etkileyemezsin.

Ahşap kapının arkasından dehşet dolu bir iç çekiş yükselince kendi kendine sıırttı. Gwen çıplak olduğunu yeni fark etmiş olma-lydı. Ona bu haliyle sarılmak Sabin’i deli gibi etkilemişti. Burnunda Harpy’nin kadınısı kokusuyla, çelik bir boru kadar sertleşmişti.

Suyun açıldığını duyunca üstünü değiştirip bitişikteki odaya gitti. Kapının açık olduğunu görünce doğrudan içeri girdi. Üç Harpy ortalarında bir yiyecek yığınıyla çember halinde yerde oturuyorlardı. Bir şeye gülüyorlardı. Onu görene kadar.

Kaia’nın gözleri siyaha çalınca, Sabin’in iblisi hızla geri çekildi. “Bizim yiyeceklerimiz,” dedi Kaia suratını asarak. Tuhaftı. Gwen’in sesinin böyle çıkması Sabin’i rahatsız etmiyordu. Sabin daha çok onu hoşnut etmek istiyordu. “Çaldık. Bizim.”

“Sakin ol.” Bianka kız kardeşinin koluna vursa da gözünü Sa-bin’den bir an olsun ayırmadı. “Biz de seni bekliyorduk. Gwennie nerelerde?”

“Duş alıyor. Benim sizinkini kullanmam gerek.” İzin beklemeden banyoya yürüyüp bir havlu aldı.

“Saatlerdir aralıksız seks yaptıktan sonra aynı kabini paylaşamıyor musunuz?” diye seslendi kızlardan biri. Bazen ikizleri görmediğinde, hangisinin konuştuğunu ayırt etmekte zorlanıyordu.

“Belki de duşu paylaşmaya kalkışılırsa yeni bir maraton başlar,” diye takıldı bir diğeri.

Kıkırdadılar.

“Seni komaya mı soktu? Yoksa utanma diye seni bunca zamandır saklıyor mu?” Bu kez konuşan Taliyah’tı. Sabin her defasında içini ürperten o soğuk tınıyı hemen ayırt etmişti.

Sabin onun gerçeği bildiğini anladı. Bir kez daha, o şekilde uyumanın Harpy’lerin protokolüne aykırı olup olmadığını merak etti. Kendini, “Soktuysa ne olmuş?” derken buldu.

Bianka ve Kaika kıkırdadılar. İçlerinden biri, “Aferin küçük kız kardeşimize!” dedi.

Sabin kapıyı ayağıyla kapayıp duşa girdi. Dişilerin ondan önce odaya dalıp Gwen’i soru yağmuruna tutmalarından korkuyordu. Ancak çıktığında onları bıraktığı yerde buldu. Yiyip içmeye ve gülmeye devam ediyorlardı.

İçlerinde gülümsemeyen tek kişi olan Taliyah, Sabin’e bakarak başını eğdi. Teşekkür mü ediyordu?

Sabin mutfığa kısa bir ziyaret yaptı. Tanrılara şükürler olsun, biri alışverişe gitmişti. Bir paket cips, kek, tahıllı bir şekerleme, bir elma ve bir şişe su kaptı. Eli kolu dolu bir halde yatak odasına girdi, kapıyı ayağıyla kapadı ve Gwen’i yatağın kenarında otururken buldu. Üstünde iki gün önce şehirde kendisinin seçtiği bir şort ve parlak mavi tişört vardı, tepede topladığı ıslak saçlarından sular süzülüyordu.

Şüphe Sabin’in zihninde gölgelik bir köşeden kafasını uzattı ama Harpy’nin gazabını uyandırma riskini alamayarak geri saklandı.

Sabin kendini ifadesinin doğallığını korumaya zorlayarak zaten yeterince uzun zamandır işgal ettiği sandalyesine yerleşti. Tepsiyi karnının üstüne yerleştirdi.

“Konuşmamız lazım,” dedi Gwen yiyeceklere özlemle bakarak. “Ormanda olanlar hakkında.”

Gwen o konuya girmeden önce Sabin ona ne kadar zamandır baygın olduğunu, ona muhafızlık ettiğini, kimsenin boynunu görmediğini, gerçekten ne yaptığını kimsenin bilmediğini ve herkesin hayvanlar gibi işi pişirdiklerini sandığını anlattı.

“Tanrı var,” dedi Gwen rahat bir nefes alarak.

Ya da tanrılar. Ama her neyse. *Başka bir kadın olsa, dehşete kapılırdı,* diye düşündü Sabin, gülümsememek için kendini zor tutarak. Gwen’in onun için doğru kadın olduğuna dair bir kanıt daha. “Şimdi bazı sorularımı yanıtlayacaksın.”

Gwen koyu renkli, ağır perdelerin arasından süzülen güneşte ışıldayan gözleriyle ona bakıp yutkundu. “Tamam.”

“Neden sadece çalıntı yiyecekleri yiyebiliyorsunuz?”

Gwen’in gözleri kısıldı. “Bunu konuşmamam gerekiyor.”

“Bence o noktayı çoktan aştık.”

“Sanırım öyle,” dedi Gwen isteksiz bir tavırla. “Neden bilmek istiyorsun?”

“Anlayabilmek için.” Sabin brownie paketini açıp ucunu ısırdı. “Vücudun konusunda bana güvendin. Uyurken sana muhafızlık etmem konusunda da. Hatta zayıf yanın için de. Şimdi de sırların konusunda güveneceksin.”

Gwen’in göğsü hızla inip kalkıyor, sığ ve hırıltılı nefesler alıyordu. Midesi guruldayınca bakışlarını Sabin’den –daha doğrusu yiyeceklerden– kaçırmadan karnını sıvazladı. “Ben... Ben. Pekâlâ. Evet.” Dudaklarını ıslattı. “Bana karşılığını ödeyecek misin?”

“Ödemek mi? Ne kadar ve ne için?”

“Sadece evet de!” Hırırlar gibi konuşmuştu.

“Evet?”

Gwen dudaklarını bir kez daha yaladı. Kelimeler ağzından dökülmeye başladı. “Tanrılar Harpy’lerden nefret ederler ve karanlıklar prensinin dölü olduğumuz için bizi anormallik olarak kabul ederler. Uzun zaman önce bizi, kendilerini kötü göstermeyecek bir şekilde

yok etmeye çalıştılar. Kendi kendimizi yok etmişiz görüntüsü vererek. Bu yüzden bizi gizlice lanetlediler ve bize bedava sunulan ya da kendi ellerimizle hazırladığımız yiyeceklerin keyfini çıkarmamamızı dilediler. Bu laneti yok saydığımız zaman çok kötü hastalanıyoruz. Hatta ölenler bile var. Ders almak için bir defa yeterli oluyor. Mısır'daki kampta kendi gözlerinle gördün.

“Her neyse türümden ilk örnekler deneme yanılma yoluyla hâlâ bir şeyler yiyebildiklerini gördüler. Ancak sadece çaldıkları ya da kendilerine ödeme olarak verilen şeyleri yiyebiliyorlardı. Tanrılar bizi yok etmek konusunda başarılı olamadılar, sadece hayatımızı zorlaştırdılar. Bu yüzden, şimdi bana ödeme yap. Sana istediğin cevabı verdim, bana borçlandın.”

Gwen'in ödeme talebi bir anda mantıklı gelmişti. Hem Anya da hak ettiklerini yemeleriyle ilgili bir şeyler anlatmamış mıydı? Tanrılar aşkına, aklını başına toplayıp daha dikkatli dinlemesi gerekiyordu. “Sırta karşılık.” Harpy onun attığı *brownie*'yi sadece bileğini oynatarak havada yakaladı. Tatlının yok olması sadece birkaç saniye sürdü. Sabin *İşte aramızdaki bir diğer benzerlik*, diye düşündü. İkisinin hayatı da bir lanetin etkisi altındaydı.

“Sana yiyeceklerle ödeme yapabileceğimi bana söylemeliydin,” dedi. “Başından beri karnını doyurabilirdim.”

“Seni ırkımın temel özelliklerini paylaşacak kadar iyi tanı mıyordum. Ve kız kardeşlerimin dediği gibi, bilgi güçtür. Üstümde daha fazla güce ihtiyacın yoktu.”

Sabin de sık sık aynı şeyi söylerdi ama o Gwen üstünde daha fazla güce ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. “Ama artık tanıyorsun?” dedi aptalca bir hoşnutlukla. “Değil mi?”

Gwen'in yanakları al al oldu. “Şey, artık daha iyi tanıyorum.”

Bu da olurdu. Sabin cips paketini köşesinden tutup salladı. “Bana seni kimin görmesini istemediğini ve neyi görmesini istemediğini söyle.”

“Kız kardeşlerimin. Beni uyurken görmelerini istemedim.”

Demek nedeni *buydu*. “Bir dakika. Bana tavuğunun yanında nasıl uyuduğunu söylersen, bunu sana veririm.”

“Sabin! Cips!”

“Beni tatmin edecek cevabı henüz vermedin.”

“Ben hiçbir zaman bir tavukla uyumadım. Ah... sen Tyson’ı kastediyorsun. Uzun bir süre, uyumadım. Bu sayılır mı? Cipsi hak ettim mi?” Gwen heyecanla parmaklarını oynatarak elini uzattı.

Sabin cips paketini sıkı sıkı tutuyordu. “Onunla ne kadar süre birlikteydin?”

“Altı ay.”

Altı. Ay. Sabin, Gwen’in biriyle bu kadar uzun süre birlikte olması düşüncesinden hiç hoşlanmayarak dişlerini sıktı. “Ve bütün o süre boyunca hep uyanık kaldın, öyle mi?”

“Hayır. İlk başta onu uyku sorunum olduğuna inandırdım. Bütün gece uyanık kalıyordum. Ama yorgunluk dayanamayacağım kadar ağırlaşınca işten hastalık izni alıp ağaçların arasında uyuyordum. Görülmemiz ya da ulaşılmamız neredeyse imkânsız olduğu için uyuyabildiğimiz tek yer ağaçlar. Ama aylar geçtikçe neden güvendiğim bu adamın yanında uyumayayım ki diye düşündüm. Böylece yanında yatmaya başladım. Ve sen sormadan söyleyeyim, başka insanların yanında uyumamak tanrıların bir buyruğu ya da laneti değil ama her Harpy’ye doğduğu andan itibaren öğretilen bir güvenlik önlemi.”

Sabin kız kardeşlerin gece ormana gitmek üzere çıktıklarını hatırlamıyordu ama ne kadar sessiz hareket ettikleri düşünülürse bu oldukça mümkündü. “Neden?”

Gwen sıkın bir tavırla nefesini üfledi. “Uyurken kanatlarımız bağlanabilir; tutsak alınışımın da ispatladığı gibi. Şimdi. Cipsi. Bana. Ver...”

Sabin paketi ona attı.

Plastik ambalaj yırtıldı ve turuncu renkli cipsler dışarı saçıldı. Gwen cipslerden birini ağzına tıktı, gözlerini yumup inledi. Sabin kendi inlemesini bastırmak için yutkundu.

“Elmayı da kazanmak ister misin?”

Gwen’in minik dilinin ucu göründü ve dudaklarının üstünde dolaştı. “Evet. Lütfen.”

“Benimle ilgili düşüncelerini anlat. Ormanda yaptıklarımızla ilgili. Yalan söyleme. Sadece gerçekler için ödeme yaparım.”

Gwen tereddüt etti.

Bilmesini neden istemiyordu? Neyi bilmesini istemiyordu? Birkaç saniye derin bir sessizlikle geçti. Sabin bir an onun, yedikleriyle yetineceğinden korktu. Sonra Gwen onu şaşırtarak cevap verdi.

“Senden hoşlanıyorum. Gereğinden fazla. Sana çekildiğimi hissediyor ve seninle olmak istiyorum. Seninle olmadığım zamanlarda da seni düşünüyorum. Aptalca. Ben aptalım. Ama seninleyken hissettiklerimi seviyorum. İblisin sakinken, utangaç, unutkan ya da korkak olmuyorum. Değerli, arzulanır ve korunduğumu hissediyorum.”

Sabin elmayı ona attı. Gwen elmayı ona bakmadan yakaladı. “Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum,” diye itiraf etti aksi bir tavırla.

“Öyle mi?” Gwen’in umutla parlayan gözleri hızla ona çevrildi.

“Öyle.”

Gwen yavaşça gülümsedi ama gülümsemesinin kaybolması ve omuzlarının çökmesi çok sürmedi. Elmadan bir ısırık aldı, çiğnedi ve yuttu.

“Bana ne düşündüğünü söyle,” dedi Sabin.

“Bu işi yürütebilir miyiz, bilmiyorum. Bir keresinde savaşı kazanman anlamına geliyorsa sevdiğin kadına ihanet edebileceğini söylemiştin. Beni sevdiğini düşündüğümünden değil. Ben sadece, şey. başkasıyla birlikte olursan, onu öldürebilirim. Sonra da seni.” İşte

sonunda sesi o çelik sertliğine bürünmüştü. Jilet keskinliğinde bir çeliğin sertliğine.

“Olmam. Olmayacağım. Yapabileceğimi sanmıyorum.” Sabin yüzünü ovdu. “Artık tek düşünebildiğim sensin. Bir başkasıyla öyleymiş gibi yapabileceğimden şüpheliyim.”

Gwen elmayı avuçlarında yuvarlayarak yumuşacık bir sesle, “Ama bu ne kadar sürecek?” diye sordu.

Sabin içi suçluluk duygusuyla dolarak, *Sonsuza dek*, diye düşündü. Gwen’e daha şimdiden olması gerekenden fazla zaman ayırmıştı. Cronus’un parşömenlerindeki isimleri incelemeyeği gibi, geriye kalan iki eseri bulmak için de bir şey yapmamıştı. Galen’i aramaya da çıkmamıştı.

Yıllardır Avcılarla savaşını her şeyin üstünde tutmuştu ve adamlarından da aynı şeyi istemişti. Dalgınlıklara hoşgörü göstermemişti. Adamları ona istediği her şeyi, hatta daha fazlasını vermişti. Şimdi liderleri olarak, kendini Gwen’e nasıl tamamen verebilirdi?

Bu yüzden, Gwen’e cevap vermek yerine ayağa kalktı ve “Sana göz kulak olmak için görevlerimi ihmal ettim ve şimdi yapmam gereken bir sürü şey var,” diyerek odadan ayrıldı. Onu yanında tutmayı umuyorsa, öncesinde halletmesi gereken bir sürü şey vardı.

YIRMİNCİ BÖLÜM



Peki asker olmak istiyor muyum? Gwen eziyetli bir antrenmanın daha sonunda kendine bininci kez aynı soruyu sordu. Kendini Sabin'in yatağına bırakırken nefes nefese kalmıştı, ter ve yara bere içindeydi.

Son birkaç gündür Sabin bütün zamanını görevleri ile –artık her neyseler– Gwen'in eğitimi arasında paylaşıyordu. Gwen son birkaç saatini canına okutarak geçirmişti. Yine. Sabin ona nefes aldırıyor, insaf etmiyordu. Berbat bir şeydi!

“Artık daha güçlüsün, öyle değil mi?” dedi düşüncelerini okur gibi.

“Evet.” Ve öyleydi de.

“Özür dileyecek değilim. Artık bir yumruğu nasıl karşılayacağını biliyorsun.”

Daha bir saat önce nefesi kesilmiş savaşıyı ağaçların arasına savuruşunu hatırlayan Gwen kibirli bir tavırla, “Ve nasıl yumruk atacağımı,” dedi.

“Harpy'ni daha hızlı çağırmayı öğrenmen gerekiyor. Onu ortaya çıkardığın zaman iyi şeyler oluyor.” Sabin yatağın kenarına oturdu ve elini Gwen'in ensesine yerleştirip onu kendine çekti. “Şimdi, bakalım.”

Dişlerini şahdamarına bastırırken, Gwen ona ormanda nasıl sahip olduğunu hatırladı ve yanakları kızardı. Sonra gözlerini yumdu ve erkeğinin tadını çıkarmaya baktı.

Sabin aradaki teması koparmadan onu kucağına alınca bacaklarını iki yana açıp ona iyice yaslandı. Savaşçı, sertleşmiş erkekliğini bacak arasına sürtünce bu ahlaksız haz karşısında elinde olmadan inledi. Ancak parmaklarını saçlarının arasına dolayıp onu yalamak ve emmek için dişlerini geri çektiği anda, Sabin onu tekrar yatağın üstüne savurdu ve titrek bacaklarının üstünde doğrulup kapıya yürüdü.

“İkinci raund zamanı,” dedi. “Dışarıda görüşürüz.” Ve gözden kayboldu.

“Gerçekten canımı sıkmaya başlıyorsun,” diye seslendi Gwen.

Yanıt alamadı.

Neredeyse öfkeden çılgılık atacaktı. Sabin iki kez daha yapmıştı. Onunla eğitim yapmış, enfes kanyla yaralarını iyileştirmek üzere odasına getirip iyice azdırdıktan sonra “görevleri” ya da daha fazla eğitim bahanesiyle çekip gitmişti. Neden? Küçük sohbetlerinden sonra, onunla hiç sevişmemişti. Bir kez daha, neden?

Birbirlerine duygularını açmışlardı. Öyle değil mi? Gwen onu nasıl ve ne kadar süre için alabileceksen, istiyordu. Bunu inkâr etmenin artık bir anlamı yoktu. İlişkileri uzun sürmese bile en azından denemiş olacaktı. Ve tabii ki Sabin’in hatası olacağı için pişmanlık duymayacaktı.

Gelecekteki herhangi bir anlaşmazlık için onu suçlama düşüncesi öfkesinin yatışmasına neden oldu. Sırıttı. Onunla gelecek düşüncesi, hülyalı bir tavırla iç geçirerek yastığına sarılmasına neden oldu. Her Harpy’nin isteyeceği bir erkekti. Güçlü, biraz vahşi, fazlasıyla kötü. Düşmanı suçluluk duymadan öldürebilirdi. Çok çalışmaktan korkmuyordu. Acımasız olabilirdi ama Gwen’e karşı hep şefkatliydi.

Tek soru, Gwen’i savaşın önüne koyup koymayacağıydı.

Bir dakika. Bir değil, iki soru vardı. Gwen ondan bunu yapmasını isteyecek miydi?

Gwen bir kez daha iç geçirerek ayağa kalktı ve dışarı yöneldi. Sabin'i aramaya çıktığında güneş hayli yükselmiş ve hava ısınmıştı. Onu gördüğü anda bir gurur dalgasıyla sarmalandı. *O benim*. Sabin üstüne eğildiği iki hançeri jilet keskinliğinde bilemekle meşguldü.

Sahtelerle pratik yapmanın anlamı yok, demişti. Yarın da silahlarla çalışmayı planlıyorlardı. Altın rengi ışık Sabin'in çıplak göğsünü okşuyor ve tenine daha koyu bir renk veriyordu. Kaslarını kaplayan ter damlacıkları teninin ısladmasına ve Gwen'in ağzının sulanmasına neden oluyordu. Boynundaki izler iyileşmeye başlamıştı. Oysa Gwen kendi mührünün sonsuza dek kalmasını isterdi.

Bütün bu gücü üstümde, içimde.

Onu yine istiyordu. Çok yakında. Geceler en zoruydu. Sabin odaya ancak sabaha karşı dönüyor –Gwen'in onu nerede olduğunu, ne yaptığını merak etmesi için iblise ihtiyacı yoktu– ve Gwen'in yanına yatıp ona dokunmayı reddediyordu. Gwen savaştının sıcaklığını hissedip yumuşak nefesini duyarken sızım sızım sızılıyordu. Sonra da hiçbir şey yapamadan uyuyakalıyordu.

Bu gece Sabin direnmeyi sürdürürse kontrolü ele alacaktı. Kelimenin tam anlamıyla. Sabin Harpy'siyle bir kez baş edebilmişti; gerekirse yine edebilirdi.

"Kahretsin," dedi Şiddet'in muhafızının karısı olan Ashlyn. Nazik kadının küfrettiğini duymak şaşırtıcıydı. "Yine mi?"

Her zaman olduğu gibi Ashlyn ve Danika ona tezahürat yapmak için saha kenarına yerleşmişlerdi. Ayrıca Sabin onu yere serince yuhalamayı da seviyorlardı. Birlikte çok zaman geçirmeseler de Gwen onlara şimdiden hayranlık duyuyordu. Açık ve dürüst, nazık ve hazırcevaptılar ve bir şekilde, her şeye rağmen Yeraltı Dünyası

Efendileriyle ilişki sürdürmeyi başarmış kadınlardı. Gwen böyle bir başarının sırrını öğrenmeyi planlıyordu ama henüz fırsatı olmamıştı.

Şimdi de antrenmanlarını izlemeyi seven Anya, Bianka ve Kaia'yla birlikte bir tür oyun oynuyorlardı. Ashlyn ve Danika kaledeki testosteronu dengelemek için biraz daha östrojene ihtiyacı olduğunu iddia ederek kız kardeşlerini aralarına kolayca kabul etmişlerdi.

“Zar atma sırası bende,” dedi Bianka söylenir gibi yaparak. “Ya zarımdan elinizi çekersiniz ya da parmaklarınızdan olursunuz. Tercih sizin.”

Maddox içerideydi; yoksa kız kardeşine mutlaka meydan okuyacağına Gwen iyi biliyordu. Oyun bile olsa kimsenin kadınına tehdit etmesinden hoşlanmazdı.

Savaşçı Kane kenara durmuş ve kadınları yüzünde yarım bir gülümseme ve fındık rengi gözlerinde ışıltıyla seyreliyordu. Tamamen açıkta duruyordu, bir ağaca yaslı ya da dalların gölgesinde değildi. Ancak Gwen'in gözü önünde uzaktaki bir kara meşeden bir dal parçası kopup Kane'in üstüne uçtu ve suratına çarptı.

Diğerleri “Avcıların canına okuma” amaçlı bir görev için Şikago'ya giderken Sabin ve birkaç savaşçı, tanrı kral Cronus'un onlara verdiği parşömenleri okumak için –Sabin'in görevlerinden biri bu muydu?– kalede kalmıştı. Tuhaftı ama Gwen giden savaşçıları özlemişti.

“... odaklanıyor musun?” Karnına yediği ağır sıklet bir darbeyle poposunun üstüne indi.

Bir an sonra Sabin üstüne çıkmış, omuzlarının hemen üstüne sapladığı hançerlerle ona bakıyordu. “Dalıp gitmek konusunu konuşmuştuk.”

Nefesi kesildiği için Gwen'in cevap vermesi biraz zaman aldı. “Henüz... başlamamıştık.”

Bu iş için... yeterince güçlü olduğuna gerçekten inanıyor musun?

Şüphe'nin sesi zihninde yankılandı ama iblis kendini göstermeye çekinir gibi isteksizdi. Sabin'in dediği gibi Gwen'den korkuyordu. Bilginin yanında bir güç hissi de geliyordu.

"İblisi sana karşı kullandığım için üzgünüm ama seni ona karşı da eğitmek istiyorum. Avcı'nın başlamak için senden izin isteyip işaret verene kadar bekleyeceğini mi sanıyorsun?"

İyi bir noktaya değinmişti. Belki de Gwen'in de bir noktaya değinme zamanı gelmişti. "Birincisi, iblisin şu aralar bir ev kedisi kadar uysal. İkincisi..." Kolları serbest olduğu için iki elini yumruk yapıp şakaklarına birer yumruk indirdi. Sabin şaşkınlıkla homurdandı ve kafasını ellerinin arasına alıp arkaya doğru düştü. Gwen hiç zaman kaybetmedi, göğsüne kaburgalarını çatırdatacak bir tekme indirdi.

Harpy bir kahkaha attı. *Daha fazla!*

O sesi duymak Gwen'i ilk kez dehşete düşürmemişti. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Yoksa o... karanlık yanını benimsemeye başlıyor olabilir miydi?

"Bastır, Gwennie!" diye seslendi Kaia.

"Hazır yerdeyken canına oku!" diye bağırdı Bianka.

Sabin gözlerini kırıştırp görüşüne netlik kazandırmaya çalışırken hançerlerini sıkıca tutmaya devam ediyordu. Gwen ayağa fırlayınca kanatları özgürlüklerini ilan ettiler. Neyse ki küçük oldukları için tişörtünü yırtmadılar. Hiç kimsenin göremeyeceği bir süratle hareket ederek Sabin'in arkasına koştu ve parmaklarını bileklerine sardı.

Savaşçının karşı koymaya fırsatı olmadı.

Sabin, Gwen'in nerede olduğunu ve ne yaptığını anlayamadan, Gwen bıçakların sivri uçlarını omuzlarına dayamıştı. İki omzunda da birer kan damlası belirdi.

Birkaç saniye şaşkın bir sessizlikle geçti.

"Pekâlâ. Resmen canıma okudun." Bazı erkekler böyle bir durumda aşağılanmış hissederci ama Sabin'in sesinde gurur vardı.

Gwen'in içinden sevinç taşıyordu. Göz açıp kapayana kadar, bir anda yapıvermişti. Gerçekten başarmıştı. Rakibi kim olursa olsun bir mücadeleden galip çıkmak, yapmayı hiçbir zaman düşünmediği ve imkânsız gördüğü bir şeydi. Ancak kahrolası bir Yeraltı Dünyası Efendisi'ni, hem bu dünyanın hem diğerinin en becerikli savaşçılarından birini alt etmeyi başarmıştı. Sadece isimlerinin geçmesi bile Tanrıları titretiyordu.

Henüz titretmediyse bile, titretmeliydi.

"Yine de bir dahaki sefere Harpy'ni tamamen özgür bırakmanı istiyorum," dedi.

Gwen isteksiz bir tavırla başını salladı. Harpy'yi sevişmek için açığa çıkarmak bir şeydi, dövüşmek ise başka bir şey.

"Çok yakında Avcılara neler yapacağını bir düşünsene," dedi Kaia hayranlıkla. "Bebeğim, seninki gibi hamleler hiç görmemiştim."

"Annem gurur duyardı," dedi Taliyah, Gwen'in yanma gelip sırtına bir şaplak indirirken. "Nerede olduğunu bilseydik, belki de seni tekrar bağrına basardı."

Gwen'in içinden dans etmek geliyordu. Her zaman anormal olmuştu, ailenin zayıf halkası ve hatası. Tek bir tatlı galibiyetle kendini onlardan biri gibi hissetmeye başlamıştı. Değerli biri gibi.

Sabin hiç sesini çıkarmadan uzandı ve hançerleri Gwen'in titremeye başlayan ellerinden aldı. Aklından kim bilir neler geçiyordu.

"Aferin sana," dedi Ashlyn yuvarlak karnını sıvazlayarak. "Gerçekten etkilendim."

Danika sırtarak alkışladı. "Sabin, utanmalısın. Yere çalınman bir dakikadan kısa sürdü."

"Hem de bir kız tarafından." Ancak Kaia'nın keyifli ifadesi anında kayboldu. "Tamam, eğitimde yokuş aşağı inişe geçtiğimize göre bir sorum olacak. Ne zaman biraz aksiyon göreceğiz?" Ellerini kalçalarına yasladı. "Sıkıldık. Çok sıkıldık. Ve beklerken çok uslu durduk."

“Evet. Avcılar küçük kız kardeşimizin canını yaktı, bedelini ödemeliler,” dedi Biana.

“Yakında,” dedi Sabin. “Yemin ederim.”

Bu, Gwen’i biraz ürküttü. Ancak kendine seçtiği yolu değiştirecek kadar değil. “Fakat şimdi günün kadınıyla biraz yalnız kalmalıyım,” dedi. Kimse itiraz etmedi. Sabin, Gwen’i önceden bir soğutucu yerleştirdiği gözlerden uzak bir girintiye götürdü. Serin bir gölgeliğe oturmasını işaret etti. “Kana ihtiyacın var mı?”

“Hayır.” Cidden aklından neler geçiyordu? Nazikti ama hiç olmadığı kadar mesafeliydi. Belli ki “baş başa” geçirecekleri zaman çıplaklık ve bir yatak içermiyordu. Ne büyük hayal kırıklığı. “Ben iyiyim. Hatta gücüm yerinde.” Bunu ispatlamak için o da ayakta kaldı.

“İyi. Her ne kadar sana kanımı vermek istesem de küçük yaraların kanım olmadan nasıl iyileşeceğini görmek istiyorum.”

“Ne küçük, ne büyük yara almadım ki.”

“Gerçekten mi?” Sabin’in bakışları Gwen’in koluna çevrildi. Gwen de aşağı baktı ve kolunun alt kısmındaki kanlı delikleri gördü. “Ah.” Vay canına. Silahla vurulmak ona diğer yaralanma acılarını kanıksatmış olmalıydı.

“Geçtiği anda haberim olsun.”

Eğitmen tavrından bir an bile vazgeçmiyordu. Bu Gwen’in çok hoşuna gidiyordu. Her şey onu güçlendirmeyi, olabileceklere hazırlamayı hedefleyen bir dersti ve Sabin’in onu ne kadar önemseydiğini gösteriyordu çünkü bunu herkese yapmıyordu. Sadece Gwen’e.

Şöyle bir düşününce Sabin sadece biri *Gwen’i* tehdit ettiği zaman şiddete başvuruyordu. Kaia ve Biana arkadaşlarını defalarca sözlü hakarete ya da fiziksel saldırıya maruz bırakmışlardı ve Sabin sırtlamakla yetinmiş, hatta alaya o da katılmıştı. Ancak kız kardeşleri alaylarını Gwen’e yönelttikleri anda Sabin’in keyfi kaçıyor. Onları itip uzaklaştırmak için bir an bile tereddüt etmiyordu. Gerçek

anlamda iterek. Onun için kadınlar ve erkekler her yönden denkti ve aynı muameleyi hak ederlerdi. Bu, Gwen'in hayranlık duymasına neden olan bir diğer konuydu.

“Otur,” dedi Sabin bir kez daha. “Seninle konuşmam gerek.”
“Pekâlâ.”

Gwen isteğini yerine getirince Sabin suları süzülen bir şişe buz gibi su uzattı. “Bunu hak etmek istiyorsan bana bir Harpy'nin eşinin olmasının ne anlama geldiğini anlatman gerek. O eşin ne kadar süre kaldığını ve eşten neler beklediğini.”

Yoksa o... acaba o... bu göreve talip olmayı düşünüyor olabilir miydi? Sabin bir metre kadar uzağında karşısına çöküp ayaklarını öne uzatırken Gwen'in gözleri büyüdü.

“Ee?”

“Eşler ebedidir,” dedi çatlak bir sesle. “Ve çok nadir bulunurlar. Bir Harpy özgür bir ruhtur ancak nadiren de olsa... aklını başından alan bir erkekle karşılaşır. Saplantıyı tarif etmek için aklıma gelen en doğru ifade bu. Kokusu ve dokunuşu Harpy'nin ilacı olur. Sesi öfkesini hiçbir şeyin yatıştırıramadığı kadar yatıştırır, tüylerini okşar gibi. Erkekten beklenenlere gelince, bilmiyorum. Eşi olan bir Harpy'ye hiç rastlamadım.”

Sabin kaşını kaldırdı. “Senin olmadı mı? Bir eşin yani. Ve eğer tavuk adamı söyleme cüretini gösterirsen...”

“Hayır, o eşim değildi.” Tyson'm Harpy'sinin aklını başından *almadığı* kesindi. Gwen suya uzattığı parmaklarını oynattı. “Hak ettim.” Bir saniye sonra şişe havada süzülüyordu. Şişeyi yakalayınca soğuk su Gwen'in çıplak kollarına fişkırdı. Boşalması sadece birkaç saniye sürdü.

“Harpy'lerin eşlerine itaat etmesi gerekiyor mu?”

Gwen'in dudaklarının arasından bir kahkaha yükseldi. "Hayır. Gerçekten de bir Harpy'nin herhangi birine itaat edebileceğine inanıyor musun?"

Sabin omuz silkti. Gwen kendisine bakan gözlerde hem kararlılık hem de hayal kırıklığı gördü.

"Neden bilmek istedin?" diye sordu.

"Kız kardeşlerin sanki..." Çenesinde bir kas seğirdi. "Her neyse."

"Ne?"

Sabin'in bakışları deliciydi. "Bilmek istediğinden emin misin?"

"Evet."

"Benim senin eşin olduğumu düşünüyorlar."

Gwen'in çenesi göğüs kafesine inerek kocaman bir O şeklini aldı. "Ne?" diye tekrarlarlarken kendi kendine bile aptal gibi göründü. "Bunu neden düşünsünler ki?" Ve neden bunu Sabin'le değil de *onunla* konuşmamışlardı?

"Seni sakinleştiriyorum. Beni istiyorsun." Sabin neredeyse savunmaya geçmiş gibiydi.

Ama ya o... Ya Gwen... Tanrı aşkına. Sabin onu sakinleştiriyordu. En başından beri hep sakinleştirmişti. Ve Gwen onun kanının, varlığının, vücudunun hasretiyle yanıp tutuşuyordu. Harpy dünyasındaki diğer her konuda büyük bir başarısızlık timsali olduğu için gerçek bir eşin, kaderinde olmadığını düşünmüştü.

Sabin yanında olmayınca onu arıyordu. Yanındayken de ona sokulmak, tadını çıkarmak istiyordu. Sırlarını onunla paylaşmıştı ve pişman değildi.

Any, Sabin'in ona ait olduğunu söylemişti ama Gwen o zaman ona inanmamıştı. Şimdiyse... tanrılar aşkına... afallamış bir halde yeniden düşündü.

Sabin'in ona karşı bu kadar mesafeli olması bu yüzden miydi? Eşi olmak istemiyor muydu? Gwen'in midesi kasıldı. "Ben... seni sevip sevmediğimi bilmiyorum," dedi, ona bir çıkış yolu bırakmak için.

Sabin'in gözlerini bir karaltı bürüdü. Sert ve yakıcı bir karaltı. "Beni sevmek zorunda değilsin." "Henüz" kelimesi dile getirilmese de havada asılı duruyordu.

Sabin onu seviyor muydu? Bu kadarını ummak aşırıya kaçardı. Çünkü Sabin onu sevseydi, ona yine dokunurdu. Öyle değil mi? Gwen gerçekten öğrenmek istediği şeyi sormak yerine, kendini, "Savaştan bahsedelim," derken buldu. *Neden benimle sevişmiyorsun?* "Bu kadar rahatsız edici olmaz."

Sabin derin bir iç çekti. "İstediğin gibi olsun. Diğerleriyle birlikte Şikago'ya gitmediğim için iblisler tarafından ele geçirilmiş diğer ölümsüzleri listeleyen parşömenlerden isim ayıklıyor, onları Lucien'in uzun yıllar içinde topladığı kitaplarda araştırıp haklarında bilgi edinmeye çalışıyorum."

Onun için kalmıştı. Gwen bunu anladı ve içine yayılan sevince engel olamadı. Belki de Sabin onun eşi olmak düşüncesinden o kadar nefret etmiyordu. "Herhangi bir şey buldun mu?"

"Cennetteki zamanımdan tanıdığım bir sürü isimle karşılaştım. Tartarus'taki mahkûmların çoğu oraya ben ve diğer Efendiler tarafından kapatıldığı için bizi sevdiklerini söyleyemem. Galen'e yardım etmemeleri için izlerini sürüp onları öldürmemiz en iyisi olabilir. Diğer yandan, bizden biriyken Galen de onları hapsedmemize yardım ettiği için bu tartışmaya açık bir konu olabilir." Sabin durdu ve tekrar iç çekti. "Bak, eş konusunu açtım çünkü seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Hayal kırıklığı ve heyecan, Gwen'in içinde üste çıkmak için mücadele ediyordu. Mücadeleyi heyecan kazandı. Kulaklarını dört açarak hazırlandı. "Dinliyorum."

Sabin kaskatı hareketlerle soğutucuya eğilip bir su daha çıkardı. “Ödeme?” diye sordu Gwen gülerek. “Sana yardım etmeyi çoktan kabul ettim. Bana ödeme yapmana gerek yok.”

Sabin hiç ses çıkarmadan şişeyi açıp tamamını içti.

Gwen’in gülümsemesi kayboldu ve sessizliğin üstünü bir gerilim kapladı. “Neler oluyor?”

Sabin sırtım ağaca yaslarken ona bakmamak için her şeyi yapıyordu. “Savaş zamanı gelince, ki eninde sonunda gelecek, burada çatışmadan uzakta kalmanı istiyorum.”

Evet. Tabii. Gwen bir kahkaha attı. Neşesi yerine gelmişti. “Çok komik.”

“Ben ciddiym. Kız kardeşlerin var. Sana ihtiyacım yok.”

Ama... ciddi olamazdı. Olabilir miydi? Bu amaca kilitlenmiş savaşı herkesi Avcılara karşı kullanır, elinde dört tanesi varken üç Harpy’yle yetinmezdi. Değil mi ama?

“Böyle bir konuda asla şaka yapmam,” diye ekledi Sabin.

Hayır, yapmazdı. Gwen o anda Sabin’in hançerlerinden kalbini nişan alan binlercesi göğsüne saplanıyormuş gibi hissetti. Birkaçı hedefi tutturmayı başarmış olmalıydı çünkü kalbi sızlıyor ve yanıyordu. “Ama bana ihtiyacın olduğunu söylemiştim. Yardımımı almak için gücünün yettiği her şeyi yaptın. Eğitim alıyorum. İlerleme kaydettim.”

Elini yüzünde dolaştıran Sabin bir anda bitkin düşmüş gibiydi. “Bunu ben de söyledim. İlerleme kaydettin.”

“Ama.”

“Lanet olsun!” Sabin ani bir kükremeye yumruğunu yere indirdi. “Aktif görev almana *ben* hazır değilim.”

“Anlamıyorum. Neler oluyor? Fikrini değiştiren ne?” Önemli bir şey olmalıydı.

“Ben sadece... Lanet olsun,” diye tekrarladı. “Şikago’da her ne olursa, Avcıları öfkeden çılgına çevirecektir. Mısır’dan sonra olanlara

bak. Buraya gelecekler. Misilleme yapmaya kalkacaklar. Sen yanımdayken konsantre olamam. Anladın mı? Endişelenirim. Dikkatim dağılır. Ve dalgınlığım, adamlarımı riske atar.”

Gwen gücü nereden bulduğunu bilmiyordu ama ayağa kalktı. Gözlerini kıstı. Demek Sabin endişelenecekti. İçindeki dişi bu düşünceden hoşlanmıştı. Hem de çok. İçinde filizlenen savaşçı, artık olmak istediği Harpy ise nefret etmiş, bütün neşesi kaçmıştı. Gwen bir daha asla korkak olmayacaktı.

“O zaman kendini endişelenmemek konusunda eğitebilirsin çünkü ben de geleceğim. Bu benim hakkım.”

Sabin ayağa fırladı. Burun delikleri şişmiş, yumrukları sıkılmıştı. “Ve âşışın, eşin olarak düşmanını senin adına bertaraf etmek benim hakkım.”

“Eşim olduğunu hiç söylemedim. Bu yüzden beni iyi dinle. Bir şeyler olmak için bütün hayatım boyunca bekledim. Kendimi ispatlamak için. Bunu elimden alamayacaksın. Sana izin vermeyeceğim!”

“Hayır alamayacak.” Taliyah’nın sesi ikisini de şaşırttı. Kenara çekilince, Kaia ve Bianca da yanında durdular. Her birinden buram buram öfke yayılıyordu. “Bir Harpy’yi kimse durduramaz. Hiç kimse.”

“Büyük hata, Şüphe,” dedi Kaia. “Tam da seni sevmeye başlamışken kötü oldu.”

“Gizlice dinlemenin yapılacak en akıllıca şey olacağını biliyordum,” dedi Bianca dişlerini sıkarak. “Müthiş derecede gaddar olabilirsin ama sonuçta bir erkeksin ve erkek cinsine mensup hiçbir şeye güvenmemek gerektiğini iyi biliriz. Gwen’in bunu son yapışında neler olduğuna bir bak.”

Taliyah dilini düzgün ve beyaz dişlerinin üstünde gezdirdi. “Gwen sonunda sana istediğini verdi ve sen de artık onu istemediğine karar verdin. Tipik bir durum.”

“Gwen,” dedi Kaia. “Gel. Kaleden ayrılıyorruz. Avcıların icabına kendi başımıza bakacağız.”

“Hayır,” dedi Sabin. “Bunların hiçbiri olmayacak.”

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca Gwen sessizce kız kardeşlerine yanıldıklarını söylemesi için yalvararak sadece bakmakla yetindi. Şüpheler içini kemiriyordu; sadece kendine ait şüpheler. Sabin bunu onu önemseydiği için, korumak için mi yapıyordu? Yoksa Gwen’in becerilerine döktüğü onca terden sonra bile ona inanmıyordu mu? Ya da belki de onu üzecek ve –dişi bir Avcıyla– şahit olmasını istemediği bir şey yapmayı planlıyordu.

Yoksa zihnini iblisi mi ele geçirmişti? Eğer öyleyse onunla mücadele etmenin bir yolu olmalıydı.

“Sabin,” dedi umutla. “Bu meseleyi...”

“Bu duvarların arasında kalmanı istiyorum,” dedi Sabin düz bir sesle. “Her zaman.”

“Beni burada bırakacak ama kız kardeşlerimi kullanacaksın, öyle mi?”

“İkisini. Biri burada seninle kalacak.”

Bahsi geçen kadınlar güldüler. “Böyle bir şey mümkünmüş gibi,” dediler hep bir ağızdan.

Gwen çenesini öne çıkarıp ona baktı. “Bensiz sana yardım etmeyecekler. Hâlâ beni bırakmayı düşünüyor musun?”

“Evet.” Bir an bile tereddüt etmemişti.

Bunu nasıl yapabiliirdi? Hem de onu ve kız kardeşlerini yardım etmelerine ikna etmek için bunca çaba harcadıktan sonra. Gwen ağzında asit gibi yakıcı safranın tadını duydu. “Bu savaşı kazanmak istiyor musun? Sonunda? Çünkü kazanabilirsin. Bizimle, *hepimizle* kazanabilirsin.”

Sessizlik. Gwen’e hayal kırıklığı, pişmanlık ve hüznün, kaşık kaşık ağzından içeri tıkılıyormuş hissi veren bir sessizlik.

“Gwen,” dedi Taliyah bu kez sert bir sesle. “Gel.”

Gwen ihaneti ruhunun derinliklerinde hissederek Sabin’e arkasını döndü ve kız kardeşlerini takip etti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM



Şikago serin ve biraz rüzgârlıydı. Yine de güneş, ensesinden bir Ştürlü ayrılmayan bir göz gibi Gideon'un her hamlesini takip ediyordu. Ancak savaşçı, ona aynı anda hem büyük şehirde hem kumsalda olma hissi veren yüksek binalardan, suyun yakınlığından hoşlanmıştı. İki dünyanın en iyi özellikleri bir aradaydı.

O ve diğer savaşçılar şehre gelesi günler olmuştu ama aradıkları tesisi daha yeni bulmuşlardı. Bir şekilde binayı defalarca teğet geçmişlerdi. Belki kapı numaralarındaki bir aksaklık yüzünden, belki de yirmi küsur kırmızı tuğla bina birbirinin birebir kopyası olduğu için. İnce ama uzun, en az on dört katlı, her katında kare biçiminde iki pencere olan bir binaydı.

Çok iyi gizlenmiş olmasına rağmen, gözlerinden bu şekilde kaçmaması gerekirdi. Bu durum Gideon'a başka bir şeyler döndüğünü düşündürmüştü. Onun "belkilerini" aşan bir şeyler. Sihir gibi mesela.

Belki de bir koruma büyüsü yapılmıştı. Gideon seneler boyunca birkaç cadı tanıdığı için güçlü bir ırk olduklarını bilirdi. Gerçi Avcılarla işbirliği yapmayı neden isteyebileceklerini aklı almıyordu.

Sonunda Lucien'in ruh biçiminde orada kalıp Avcı'nın geçmesini beklemesini akıl edebilmişlerdi. Ancak bir gecikme daha yaşanmıştı. Avcıları ayırt etmek her zaman kolay olmuyordu; kıyafetleri normal,

silahları gizliydi ve Lucien bir sürü insanı takip etmişti. Sonunda çabaları karşılık buldu ve Lucien olası bir adayın hiçbirinin fark etmediği -ya da fark ettiyse bile hatırlamadığı- bir binaya girdiğini gördü. Lucien binayı kendi kanından bir miktar sürerek işaretledi. Anya kanının izini gözü kapalı sürebilirdi.

Şimdi hepsi yolun karşı tarafındaki bir inşaatta toplanmış, etraflarında arı gibi çalışan işçilerle, ahşap kirişlerin arasından binayı izliyorlardı. İşçilerin sadece birkaçı onlara binayı terk etmelerini söyleme cesaretini göstermişti. Lucien'den gelen gül kokulu ve birbirinden farklı bir çift dönen gözün hipno-telkini sonucu orada olduklarını unutmışlardı bile. Gideon çığlık atsa gözlerini dahi kırpamazlardı.

Gideon böyle bir gücü olsun isterdi. Ya da sırf sinirlendi diye dünyayı un ufak edebilecek Maddox gibi süper bir öfkesi. Ya da Amun gibi insanların zihnini okuma becerisi. Veya Reyes gibi vücudunda açılan her yaradan, kesikten zevk alabilmek. Hatta Paris gibi, maymun gibi önüne gelenle düzüşebilmek. Aeron gibi uçmak. Ya da Strider gibi her şeyde kazanmak. Yeraltı Dünyasının Efendileri'nin her birinde gıptayla baktığı bir şey bulabilirdi. Sefaletin muhafızı Cameo'da bile. Dişi savaşçı sadece konuşarak bir odayı boşaltabilirdi. Kocaman adamları dizlerinin üstüne indirip bebek gibi yalvartabilirdi.

Gideon ne yapabiliyordu? Yalan söyleyebiliyordu, o kadar. Ve bu berbat bir şeydi. (İşte bu yalan değildi.) Çirkin olmadığı sürece hiçbir kadına güzel olduğunu söyleyemiyordu. Arkadaşlarına onları sevdiğini söyleyemiyordu. Onlara onlardan nefret ettiğini söylemek zorundaydı. Avcılara bok çuvalından başka bir şey olmadıklarını söyleyemezdi. Onlara şeker şeyler olduklarını söylemek zorundaydı. Tam bir kâbustu. Tabii bundan bir rüya gibi bahsetmesi gerekirdi.

Ancak bütün bunlara rağmen, bir iblis tarafından ele geçirilmiş bir savaşçı olduğuna pişman olamazdı. Savaşçılığını bir onur ma-

dalyası gibi taşıyordu. İblisinden tiksiniyormuş gibi davranabilmek isterdi. Böylece diğerleriyle –Sabin ve Strider hariç–ortak bir noktası olurdu ama kendine asla yalan söylemezdi.

Bazen lanetini hoş karşılayan tek savaşı olduğunu düşünüyordu. İçinde bir iblis taşımanın yanlış bir tarafı yoktu. Bundan keyif almanın, yalnız olmadığına sevinmenin. Gerçi onun iblisi diğerlerinininkinin aksine onunla hiç konuşmuyordu. Onunki daha çok... zihninin arka tarafındaki bir varlık gibiydi. Daha güçlü olduğu için mutlu olmakta da bir yanlışlık yoktu. Ama lanet olsun, tanrılar onu Hiddet ya da Kâbus'la eşleştirseler ölürleri miydi? Kâbus acayip bir şey olurdu mesela. Avcıların kâbuslarını gerçeğe dönüştürebilme becerisi cennetin en tatlı hali olurdu.

Bir anda içinin büyük bir özlemle dolduğunu hissedince şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Özlem? Neye? Becerisine mi? İblisin kendisine mi?

Gideon bu tuhaf hissi savuşturdu. Kâbus'un kutunun içinde olup olmadığını bile bilmiyordu. Bir sızı daha duydu.

“Bir saatten fazladır binayı izliyoruz, adamımız eli boş çıktı ve başka en ufak bir hareket olmadı. Galiba bina terk edilmiş,” dedi Anya. Sesinde bir miktar şaşkınlık ve soru işareti vardı. “Ama kaos hissediyorum. Hem de bayağı bayağı bir kaos.” Kaos Anya'nın gücünün en önemli kaynağıydı, bu yüzden varlığını algılayacak biri varsa o da bu güzel tanrıçaydı.

“Cadılar ve büyüler olamaz,” dedi Gideon.

Anya iç geçirdi. “Cadılar. Tabii ya. Neden düşünemedim? Yıllar içinde bin ya da iki bin tanesiyle karşılaştım. Güç istismarcılarından başka bir şey değiller,” diye homurdandı. “Ben kendi gücümü kötüye kullanıp kara yüreklerini masamızın yeni süslemesi olarak kullanınca ne yapacaklar acaba?”

“Belki de hayalet biçimimle içeri süzölmeliyim,” dedi Lucien. Etrafindakiler onu göremezlerdi, böylece fark edilmeden bir şeylere göz atabilirdi.

“Hayır. Bunu konuşmuştuk,” dedi Anya kararlı bir tavırla. Başını salladı. Sağ tarafında duran Gideon, Tanrıça’nın ipeksi saçlarının salındığı hissetti. “O binada bir acayıplık var, ruhunun içeri girmesini istemiyorum. Hele işin içinde cadılar varsa... asla.”

Gideon kadınlara bayılıyordu, Anya’nın saç koluna sürtününce teninin ısındığı hissetti. En son Mısır’dan döndükten birkaç saat sonra bir kadınla birlikte olmuştu. Budapeşte’nin kadınları o ve diğer Efendiler’in farklı olduğunu bir şekilde biliyorlardı. “Melek” olarak görölüyorlardı. Gideon’un ağzını bile açmasına gerek kalmadan parmağıyla işaret edince kadın koşarak gelmişti. Ama içindeki sızıyı gidermeye yetmemişti. Hiçbir zaman yetmiyorlardı.

“O zaman hiçbir şey yapmadan böyle dikilmeye devam edelim,” dedi. Ki bu silahlarımıza sarılıp binaya hücum edelim anlamına geliyordu ve arkadaşları bunu biliyorlardı. Gideon diline hepsi alıştı. Olmak zorundaydılar.

Bir gerçeği, herhangi bir gerçeği dile getirmeye yeltendiği anda içi keskin bir acıyla doluyordu. Bir insanın asla katlanmaması gereken bir acıyla. Aside batırılıp tuzla kaplandıktan ve zehre bulandıktan sonra karnına saplanan ve onu beyninden ayaklarına kadar tekrar tekrar tırmıklayarak geçen bıçakların vereceği gibi bir acıyla.

“Bir süre önce bir bombadan kıl payı kurtulmadık,” diye ekledi çünkü evet, bombalı bir saldırıya uğramışlardı. Söz konusu patlamanın üstünden sadece birkaç ay geçmişti ve Gideon şoku ve acıyı hâlâ hatırlıyordu. Ama tekrar yaşamaya dünden razıydı. Bıçağını birine saplamayalı ya da silahını düşmanın üstüne boşaltmayalı uzun zaman olmuştu. Çorak geçen bu dönem onu kaşındırmıştı.

“Üstümüze atacakları herhangi bir şeyden hayatta kurtulamayız. Büyülerden bile.”

Gideon, savaşçıların bir sürü pislikten sağ kurtulmakla kalmayıp her şeyden sırtarak çıkabileceklerinin ispatıydı. Bir keresinde Avcılar onu yakalayıp esir almayı başarmışlardı. O üç ay tam bir eziyetti. Kelimenin tam anlamıyla. Onu ölümün kıyısına götüren o sarsmalara, iteklenmelere, sınanmalara, dayığa ve aynı şeyleri sil baştan yaşamak için yeniden canlandırılmaya katlanmaktansa cehennemde kavrulmayı tercih ederdi.

Onu Sabin bulup kurtarmış ve yürüyemediği için omzunda taşımıştı. Avcılar yeniden nasıl uzayacaklarını izlemek için ayaklarını kesmişlerdi. Belki de Gideon savaşçıyı bu yüzden bu kadar seviyordu. Onun için her şeyi yapardı. *Sadece onun için birkaç Avcı öldürürüm.* Hayatını bu tür olaylara adanmışken Sabin’in orada olmaması ise...

Harpy yüzünden olduğuna emindi. Sabin hiçbir zaman hiçbir kadını bu denli saplantı haline dönüştürmemiş, kendini onunla odaya kapayıp görevlerini ihmal etmemişti. Gideon arkadaşının birini bulmasına seviniyordu ama bunun savaşları için ne anlama geldiğinden emin olamıyordu.

“Bir fikrim var,” dedi Strider. Strider’m her zaman bir fikri vardı. Sağlığını koruyabilmesi için zafere ihtiyaç duyduğundan savaşa girmeden önce sık sık, saatler, günler, haftalar süren planlar yapar, stratejiler belirlerdi. “Ashlyn Avcılar için ölümsüzleri buldu. Büyük olasılıkla cadılarını da o bulmuştur. Bu yüzden tek yapmamız gereken bizim için de bir tane bulmasını sağlamak. Eğer gerçekten bir büyüyle karşı karşıyaysak, bizim cadımız onların cadısının büyüünü bozar ve bum, zafer.”

“Zaman şu anda alehimize işliyor. Bu çocukları bir an önce düşmanın elinden kurtu kutuyu aramaya dönmeliyiz,” dedi Lucien.

“Ama bebeğim,” dedi Anya endişeli bir sesle.

“Ben iyiyim, aşkım. Kalbini kazandıysam, her şeyi yaparım.” Lucien ortadan kaybolmadan önce Anya’yla sesindeki telaşa ters düşecek kadar uzun bir öpücükle vedalaştı. Etraflarındaki işçiler, olanlardan habersiz çalışmaya devam ediyorlardı. Savaşçıları görüp duyuyorlarsa bile hiç belli etmiyorlardı.

Anya iç geçirdi. “Tanrılar aşkına, adam motorumun devrini yükseltiyor.”

Reyes kıkırdadı.

Strider gözlerini devirdi.

Amun her zamanki gibi tepkisiz kaldı.

Hayır, tepkisiz değil, diye düşündü Gideon. Gizemli bir hali vardı. Adamın koyu renk gözlerinden ve sımsıkı kapalı duran ağzından gerginlik yayılıyordu. Omuzları, kasları düğümlenmiş gibi kaskatıydı. Piramitte o Avcı’nın zihnine yaptığı yolculuk onu gerçekten hırpalamış olmalıydı.

Ona yardım edebileceği bir şey olsa, Gideon bir an bile durmazdı. Bu sessiz devî çok severdi. Kimse Amun’dan daha nazik ya da daha sevecen değildi. Gideon’un iyileşme döneminde ona yemek taşıyan, bandajlarının temizliğini sağlayan ve hatta onu temiz hava alması için dışarı taşıyan yine Amun olmuştu.

Başka ne yapacağını bilemediği için Strider’la yer değiştirip Amun’un yanına geçti ve iri yarı savaşçının sırtına vurdu. Amun yüzünü ona çevirmedi ama dudaklarında minik bir gülümseme belirdi.

“Çabuk, biri beni oyalasın,” dedi Anya. “Sıkıldım.”

Herkes homurdandı. Sıkın bir Anya, baş belası bir Anya demekti. Ama Gideon işin aslını biliyordu. Tanrıça’nın sesindeki endişe hâlâ kulaklarındaydı. Lucien’dan ayrı kalmaktan hoşlanmıyordu.

“Kesinlikle Avcıları Nasıl Öldüreceğim *oynayamayız*,” dedi Gideon.

“Ben bıçaklayacağım,” dedi Reyes hemen, gözlerinde ölümcül bir ışıltıyla.

“Ben vuracağım,” dedi Strider. “Kasıklarından.”

“Ben kafalarını koparacağım,” dedi Anya avuçlarını birbirine sürterek. “Sonra da bağırsaklarını deşmemi izlettireceğim.” Bunu gerçekten yapardı da. Lucien’i tehdit eden herkes kendini Anya’nın “İşkence Edilecekler” listesinde bulurdu. “Senin onları *öpeceğini* söylemene hiç gerek yok, Gideon. Zaten biliyoruz.”

Kıkırdamalar yükseldi.

Anya’ya karşı nazik olma çabası buraya kadardı. Gideon orta parmağını onlara doğru kaldırdı.

“Ne yapabileceğimizi biliyorum,” dedi Reyes. Normalde her iki elinde birer hançer olurdu ve konuşurken kendini keserdi. Ama bugün yoktu. Danika’dan ayrıyken bunu yapmazdı. En büyük acının ondan ayrı kalmak olduğunu söylerdi. “Hadi Sabin’in Harpy’yle ilişkisinin nasıl gittiği konusunda bahse girelim.”

“Adamın gözükkara olduğu kesin,” dedi Strider. “Gwen hoş olabilir ama gırtlığımızı da sökebilecek biri...” Ürperdi.

“Hey!” dedi Anya suratını asarak. “Gwen’in hatası değildi. Gerçi bir avcının gırtlığını söküp almanın yanlış bir şey olduğunu hiç düşünmüyorum. Her neyse, duyduğum kadarıyla korkmuş. Bir Harpy’yi korkutursan sağ kalıp hava atamazsın. Tanrılar okulunda öğretilen ilk şeylerden biri budur. O ırk, doğası gereği vahşidir. Yani sonuçta Gwen’in kız kardeşleriyle tanıştınız.”

Bu kez *herkes* ürperdi.

“Sabin şanslı piçin teki,” dedi Gideon.

Anya’nın bakışları ona kilitlendi ama bir anda uzaklara bakar gibi dalıp gitti. Ondan yayılan enerji Gideon’u sarıp sıkmaya başladı. Bakışları tekrar odak kazanırken yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Dikkatli olsan iyi olur,” dedi. “Yoksa bir Harpy’den çok daha beter bir dişiye âşık olacaksın. Tanrılar bu konularda eğlencelidir.”

Gideon'un yanaklarındaki kan çekildi, yumruklarını sıktı. "Bir şey mi biliyorsun?" Anya bir tanrıçaydı ve onların ulaşamadıkları bilgilere ulaşabiliyordu.

"Belki," dedi Anya nazikçe omuz silkerek.

"Sakın bana söylemeye kalkma!" Gideon kadınları severdi, gerçekten. Ama tek bir kadın onu hiçbir zaman tatmin edemezken, birini kalıcı olarak sahiplenmek? Hayatta olmazdı. Hayatı bu kadar vahşiyken sınırlarını zorlayacak bir şeye ihtiyacı vardı. Partnerleri ona nasıl haz vereceklerini sorduklarında aksini söylemek zorunda kalıyordu. Tek bir dişiye bağlanınca kimbilir daha ne kadar kötü olacaktı. Gerçekten hasretini çektiği sekse kazayla bile asla kavuşamayacaktı.

"Bilseydim, sana kesinlikle söyledim."

Anya yalan söylüyordu. Yalan söylemek, tutkularından biriydi. Lucien ona nasıl dayanıyordu acaba? *Hey bir dakika*, diye düşündü Gideon tiksintiyle.

Birden Lucien yaralı yüzünde afallamış bir ifadeyle ortaya çıkınca hepsi etrafını sardılar. "Bina dayalı döşeli ama terk edilmiş. Tek bir kâğıt bile yok ama etrafa atılmış giysiler gördüm. Sadece çocuklara uyacak ölçülerde. Aceleyle çıkmış olmalılar."

Strider çatık kaşlarla şakaklarını ovaladı. "Çok geç kaldık demek ki. Bu yolculuğu boşuna yaptık."

"Ancak duvarda tuhaf işaretler vardı," diye ekledi Lucien. "Çözemedim. Sizleri tek tek ışınlamak istiyorum; böylece, dış bölge hâlâ izleniyorsa bile fark edilmeyiz. Aramızdan biri bu işaretleri daha önce görmüş ve ne anlama geldiklerini biliyor olabilir."

Fazla sürmedi; beş dakika içinde hepsi binanın içindeydi. Gideon sersemlediği için sallanıyor -ışınlanmak berbat bir şeydi- Strider gülüyor, Reyes beti benzi atmış bir halde karnını tutuyor, Anya boş odada dans ediyor, Amun ise uzaklara bakıyordu.

“Bu taraftan,” dedi Lucien.

Dar koridorlarda çizmelerinin yankısı arasında ilerlediler. Gideon iğrenç bir griye boyanmış duvarda parmağını gezdirdi. Esir tutulduğu hücrenin duvarları da aynı renkti. Ona verilen tek mobilya el ve ayak bileklerinin kelepçelendiği bir karyolaydı.

Kötü anılar. Gideon bir çarpışmanın ortasında olmadığı sürece onları hatırlamaktan hoşlanmıyordu. Ancak dövüş sırasında öfkesini yönlendirmesine faydası oluyordu. Etrafına baktı. Bir sürü yatak odası vardı. Aslında daha çok on beş karyola alan koğuşlara benziyorlardı. Bir de sınıfa benzeyen odalar vardı.

Sol, sağ, sol, sağ ve sonunda bir spor salonuna girdiler. Hepsı tetikteydi. Duvarlardan biri aynalı ve boydan boya bir korkulukla kaplıydı. Acaba... bale için miydi? Bir sonraki düşüncesi *Elbette oldu*. Katiller ne kadar esnek olurlarsa o kadar etkin olurlardı.

Üç duvar, koridor gibi griydi. Ama son duvar rengârenk boyanmıştı. Gideon tek bir resim bile çıkaramıyordu. Sadece keskin ve eğri büğrű çizgiler ve kavisli yaylar. Karmakarışık bir görüntüydü.

“Çok hoş,” diye mırıldandı.

“Ayrıca, şüphelendiğimiz gibi bir büyü,” diye yanıtladı Anya.

Etrafı bir anda sarıldı. Parmaklar ve gözler duvarda dolaşıyor, hepsi belli bir döngü arıyordu.

“Bunu daha önce gördüm,” dedi Reyes gizemli bir sesle. “Anya hakkında daha fazla bilgi edindiğim kitaplarda.”

Anya onlara ilk geldiğinde hiçbiri onun zararsız olduğundan emin olamamıştı. Yapacakları bir şey yoktu. Kadın asırlardır açtığı belalarla tanınıyordu.

“Ah, Acıcık. İlgin beni hâlâ şımartıyor ama gerçekten, aş artık bu aşkı. Ben çoktan kapıldım. Şimdi büyü konusuna gelince, eski bir dil kullanıldığı kesin,” dedi Anya. “Gerçi kendilerinden bir şeyler

de eklemişler ve bazı kelimeleri deşifre etmekte güçlük çekiyorum. Şu karanlık demek, şu da güç ve şu... çaresiz galiba.”

“Hemen gitmek istemiyorum,” dedi Gideon. Omurgasında bir ürperti hissetmişti. Tehlike çok yakındı.

Reyes iç geçirdi. “Bu yalan olayı sınırlarımı bozmak üzere.”

“Çok umurumda. Gerçekten,” dedi Gideon kuru bir sesle. “Sana içim acıyor. Ve bilgin olsun, nasıl sen kendini kesmeden durabiliyorsan ben de yalan söylemeden durabiliyorum.”

Bir iç çekiş daha. Ardından, “Özür dilerim,” dedi. “Bu konuya girmemeliydim. İstedğin kadar yalan söyle.”

“Söylemeyeceğim.”

Strider bir kahkaha patlatarak arkadaşının omzuna vurdu.

Gideon can sıkıcı olduğunun farkındaydı. Ama elinde değildi.

Duvara bakarak kendi kendine bir şeyler mırıldanan Anya bir anda iç geçirdi. “Aman Tanrım.” Duvardan önce bir, sonra iki adım uzaklaştı. Titriyordu. Gideon onu tanıdığından beri ve birlikte girdikleri onca savaşta cesur kadını bir kez bile titrerken görmemişti. “Bizi ışınla, Lucien. Hemen. Mümkünse hepimizi.”

Lucien hiç tereddüt etmedi ve nedeninin sorarak vakit kaybetmedi. Anya’nın yanına gidip onu kollarıyla sardı. Besbelli önce onu ışınlamak niyetindeydi çünkü Anya bilmesede dokunabildiğinden fazlasını ışınlayamıyordu. Ancak çok geçti. Odanın iki penceresine ışığı tamamen yok eden karanlık, metal gölgeler indi.

Koridordan diğer pencerelerin de aynı gölgelerle kaplandığını duyabiliyordu.

Gideon hançerlerini tutarak hızla arkasına döndü. Saldırıya geçmek istiyor ama bırakın arkadaşlarını, burnunun ucunu bile göremiyordu. Yanlış insanı yaralamak istemezdi.

“Lucien,” diye haykırdı Anya.

“Buradayım, bebeğim ama ışınlayamıyorum. Vücudumu madde halinden çıkmaya zorlayamıyorum.” Lucien hiç bu kadar umutsuz olmamıştı. “Sanki ruhumu vücuduma kilitleyen bir tür manyetik kalkan var.”

“Var,” dedi Anya. “Sihir. Büyüyü yüksek sesle okuyup kendi ellerimle devreye soktum.”

Diğerleri Anya’nın sözlerinin anlamını sindirirken, uğursuz bir sessizlik oldu. Gideon gerçeğin gırtlığını tıkadığını hissetti.

“Şekiller ne anlama geliyor?” diye sordu Strider sonunda.

“Çoğu bizi karanlığa kilitleyen, güçlerimizi elimizden alıp bizi çaresiz bırakan bir sihir. Ancak son satır hepinize yazılmış bir mesaj. Cehenneme hoş geldiniz, Yeraltı Dünyası’nın Efendileri diyor. Ölene dek burada kalacaksınız.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM



Aeron'un bulduğu ilk kadınla Paris daha önce yatmıştı. Gerçi Paris kadını görünce hatırlamamıştı. Vücudunun tepkisizliği onu ele vermişti. Bu yüzden kadın şehre dönmüştü. İblisiyle birlikte yaşamaya başladığından beri Paris'in aynı kadın için iki kez sertleştiği sadece bir kez görülmüştü. Ve o da ölen ve tekrar doğamayacak olan kadındı. *Benim yüzümden.*

Aeron'un arkadaşı için bulduğu ikinci kadın da uygun değildi. Aynı sebeple. Üçüncüsü şehre yabancı bir turistti ve neyse ki savaşçıyla yolu daha önce hiç kesişmemişti. Aeron kadını dövme yüzü ve insanüstü kanatlarından korkmasın diye derin uykudayken otel odasından kaçırmıştı. Kadın Paris'in yanında uyanmış ve yakışıklı yüzünü görünce hayatının yolculuğuna çıkmaya itiraz etmemişti.

Bugünse Aeron, dostunu şehre uçuruyordu. Artık kadınları getirip götürmek yoktu. Bu, zaman kaybından başka bir şey değildi. Böylece Paris istediği kadını seçebilir, Aeron da seçtiği kadını hızlı ve etkin bir şekilde ayağına getirebilirdi. Torin, Danika'nın genç arkadaşının güvenliğini sağlamak için binanın tamamını maksimum güvenlik düzeyindeki bir hapisane gibi tellerle donattığından beri ikisi Aeron'un bildiği en güvenli yer olan Gilly'nin dairesinde keyiflerine bakabilirlerdi. Aeron, Gilly'nin kaleden taşınmasından

hiç hoşlanmamıştı. Fazla kırılgan ve ürkekti ama savaşçılar onu çok korkutuyordu ve zaman çare olmamıştı. Eğer izin verirse, Aeron onu sokağın karşısındaki kahve dükkânına götürecek ve beklerken ona arkadaşlık edecekti.

Kusursuz bir plandı. Pekâlâ, en azından Aeron öyle olması için uğraşacaktı.

Paris ve Harpy'ler iyi anlaşabilselerdi keşke. Ancak Hafifmeşreplik, güzel kadınlara tek bir bakış atmış ve "çok fazla çaba" gerektirdiklerine karar vermişti. Aeron bu duyguyu bildiğini sanıyordu. Kendisi de yüz yılı aşkın bir süredir bir dişiyle olmaktan keyif almamıştı ve bir yüz yıl daha da almayacaktı. Bir daha alıp almayacağı meçhuldü. Tatlı Legion'una söylediği gibi, kendisi muhtemelen sonsuza dek yaşayacakken, kadınlarsa çok güçsüz ve kolayca yok edilebilir yaratıklardı.

Sevdiği bir kişinin daha ölümünü izlemek zorunda kalmayı atlatılabileceğinden emin değildi.

Sevdiklerinden bahsetmişken, Legion cehenneme dönmüş müydü acaba? Tehlikede miydi? Aeron'la olmadığı zaman mutlu oluyordu ve Legion omuzlarına tünemediği zaman Aeron da kendini eksik hissediyordu.

Şu sözüm ona melek onu günlerdir ziyaret etmiyordu. Aeron onun sonsuza dek gitmiş olduğunu ve Legion'un geri döneceğini umuyordu.

Sola doğru yatarak yumuşak bir dönüş yaptı. Kusursuz gün batımında, gökyüzü pembelere morlara boyanmıştı. Rüzgârı kafa derisinde hissediyordu; saçları rüzgârla dalgalanmayacak kadar kısaydı. Ancak Paris'inkiler hiç durmadan yanaklarını dövüyordu. Savaşçı, Aeron'un göğsüne yaslanmış, kollarını sırtında, kanatlarının altında birleştirmişti.

Aeron alçakta ve gölgede, gözlerden uzak kalmaya özen gösteriyordu.

“Bunu yapmak istemiyorum,” dedi Paris duygusuz bir sesle.

“Çok yazık. Buna ihtiyacın var.”

“Nesin sen? Beni pazarlıyor musun?”

“Bunu yapmam gerekirse, pazarlarım. Bak, bir kereden fazla birlikte olabileceğin bir kadın buldun. Başkasını da bulabilirsin. Tek yapmamız gereken aramak.”

“Kahrolası! Bunun kolu kopmuş bir adama, bir başkasının kolunu ona takabileceğini söylemekten bir farkı yok. Aynı şey olmaz. Doğru renkte, doğru uzunlukta olmaz. Hiçbir şey diğeri kadar kusursuz olamaz.”

“O zaman Sienna’nın geri dönmesi için Cronus’a ricada bulunurum. Ruhunun cennete olduğunu söylemiştin, değil mi?”

Paris’in gönülsüz cevabı, “Evet,” oldu. “Hayır der. Seçme şansım olduğunu ve eğer Sienna’yı seçmezsem yeryüzüne asla dönemeyeceğini söyledi. Büyük olasılıkla onu öldürmüştür. Bir kez daha.”

“Gizlice cennete girebilirim. Onu arayabilirim.”

Paris arkadaşının sözlerini değerlendirmiş gibi, uzun bir sessizlik oldu. “Yakalanıp hapse atılabilirsin. O zaman fedakârlığım boşa gider. Sienna meselesini unut.”

Sorun şu ki Paris unutmadan Aeron da unutamayacaktı. Buna kafa yorması, nasıl bir yol izleyeceğini düşünmesi gerekiyordu. Bildiği tek şey, arkadaşını geri istediğiydi. Herkes için bir gülümsemesi olan neşeli, kaygısız savaşçıyı geri istiyordu.

“Bu akşam şehir kalabalık,” dedi sohbeti daha güvenli bir konuya çekmeyi umarak.

“Evet.”

“Ne oluyor acaba?” Cümle dudaklarından dökülür dökülmez içi korkuyla doldu. Şehir en son bu kadar kalabalık olduğunda Avcıların istilasına uğramıştı. Aşağıdaki insanlara daha dikkatli bakarak Avcılara ait bir iz, bir işaret aradı. Bir sonsuzluk dövmesi. Ama bu

insanların kollarında saatler, üstlerinde uzun kollu kıyafetler olduğu için bileklerini göremiyordu. Ayrıca her ne kadar damgalarıyla gurur duysalar da Avcıların dövmelelerini saklamaya başlamış ve artık gözlerden uzak yerlerini damgalatıyor olmaları mümkündü. Akıllıca bir iş olurdu. “Özür dilerim ama kaleye dönmeliyiz.”

“İyi.” Aeron ağır silahlıydı ve tek başına dövüşmekten gocunmazdı ama yanında Paris vardı. Hâlâ ambrosianın etkisi altında olan ve destekten çok köstek olacak Paris.

“Bir dakika. Dur!” Paris gerilmişti ve ses tonunda hayret, umut ve şaşkınlık vardı.

“Ne?”

“Sanırım onu... Sanırım... Sienna’yı gördüm.” İsmi bir dua gibi telaffuz etmişti.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” Aeron aşağıyı taradı. Bir sürü yüz vardı ve çok hızlı hareket ettiği için birini diğerinden ayırt edemiyordu. Ama eğer Paris, Sienna’yı gerçekten gördüyse kız bir şekilde yeniden canlanmışsa, o zaman Avcılar kesinlikle orada olmalıydı. “Nerede?”

“Geride. Geri dön. Güneye doğru gidiyordu.” Paris’in sesinde öyle büyük bir heyecan vardı ki Aeron karşı koyamadı.

Tehlikeye rağmen döndü. Onu uyarmak, *umutlanma* demek istedi ama yapamadı. Daha önce de tuhaf şeyler yaşanmıştı.

Paris bir anda irkildi ve inledi. “Sığınacak bir yer bul! *Hemen!*”

Aeron, Paris’in beline tutunduğu yerden ılık, sıcak bir şeyin kaydığını hissetti. Sonra sıra bir ok yağmuru kanatlarını delik deşik edip zarı yırttı. Ardından kolları ve bacaklarına geldi; kasları parçalandı, kemiklerinde oyuklar açıldı. Acıyla irkilirken ne olduğunu idrak etti. Avcılar gerçekten oradaydı ve onu fark etmişlerdi. Büyük olasılıkla nöbet tutarak fırsat kolluyorlardı.

Benim hatam, diye düşündü. *Yine.* Düşmeye başladı. Dönerek, burularak. Ve yere çarptı.

Torin sandalyesinde arkaya yaslanmış, ellerini başının arkasında birleştirip ayaklarını masaya dayamıştı. Günlerdir buraya çivilenmişti, sadece yemek, duş ve lanet olsun, yaşamak için kalkıyordu. Cameo, döndüğü geceden beri onu ziyarete gelmemişti ve belki de en iyisi buydu. O yakınındayken odaklanamıyordu ve halletmesi gereken bir sürü şey vardı.

Savaşçıların borsayla ve bono tahvilleriyle oynayarak onların bol miktarda parası olmasını sağlıyordu. İstenmeyen misafirlerle karşı çevreyi göz hapsinde tutuyordu. Bütün seyahat ayarlamalarını o yapıyordu. Onları Pandora'nın kutusuna, eserlere ya da Avcılara ulaştıracak her tür ipucunu araştırıyordu. Hatta kanatlı bir adamın görüldüğüne dair bir haber var mı diye haber sitelerini bile tarıyordu. Nam-ı diğer Galen. Torin'in bildiği kadarıyla Galen ve Aeron uçma yeteneğine sahip tek savaşçılardı.

Torin bu kadar çok işi olmasmdan şikâyetçi değildi çünkü hepsini yapacak zamanı vardı ve kaleden hiç ayrılmıyordu. Kaleden ayrılması dünyadaki herkesin ölümüne neden olabilirdi. Duygusuzca, *Çok dramatik*, diye düşündü. Ama doğrudu. Teninin bir başkasınıninkine bir kez değmesi bir salgının başlaması için yeterliydi. Sebep olduğu son salgın Avcılar yüzünden burada, Budapeşte'de yaşanmıştı. Neyse ki çok fazla kayba neden olmadan doktorlar tarafından kontrol altına alınmıştı.

Ama, ah, Cameo'ya dokunmayı o kadar çok isterdi ki. Bu şansı yakalamak için her şeyini verirdi. Zihninde onu canlandırdı. Ufak tefek, narin, o koyu renk uzun saçlar, hüzünlü gri gözler.

Kendini o gün aynı şeyi bininci kez merak ederken buldu. Acaba istediği kadını seçebilme şansı olsa yine Cameo'yu ister miydi? Canının istediği kadına dokunabilecek olsa, onu yine de arzular mıydı? İsteddiği zaman şehre gidebilecek olsa. Bir erkek olarak, evet, onu istiyordu. Hoştu, akıllıydı ve intihar isteği uyandıran sesini duymaz-

dan gelebilerseniz eğlenceliydi. Ama ya kalıcı bir şey? Bilmiyordu. Çünkü... Bakışları sol tarafındaki monitöre kaydı.

Şehirde dolaşan güzel bir kadın arada sırada gözüne takılıyordu. Siyah uzun saçlar, bir an ıslıl ıslılken sonrasında matlaşan egzotik gözler. Kadın hızlı hızlı yürürken duraksayıp gülümsüyor, sonra kaşlarını çatıp yeniden harekete geçiyordu. Rüzgâr saçlarını havalandırdığı zaman, Torin bir an sivri kulaklar görür gibi oluyordu. Sadece hayal ediyor bile olsa, o kulaklar kaya gibi sertleşmesine neden oluyordu. Dilini o kulaklarda dolaştırmak için tuhaf bir istek duyuyordu.

Kadının üstünde Nixie'nin KSÖ Eğlence Evi yazan bir tişört, kulaklarında kulaklıklar vardı. Nixie neydi acaba? Hızlı bir Google araştırması ve Nixie'nin –kadının?– bir tür Karanlık Sonrası Ölüm-süzü olduğunu çözdü. İlginç. Çünkü hiçbir şey bu kadını karanlıktan sonra keşfetmekten daha çok hoşuna gidemezdi.

Ne tür bir müzik dinliyordu acaba? Kafasını sallayışına bakılırsa hızlı ve sert bir şey olmalıydı. Nereden gelmişti? *Neydi? Enfes bir şey olduğuna bahse girerim.*

Bu yabancı kadına arzu duymak Torin'i sarsmış ve Cameo'yla ilgili o soruların zihnine dolmasına neden olmuştu. Bir başkasına arzu duyabiliyorsa, Cameo'ya âşık değildi. Ve âşık değilse onunla takılması acımasızlık mıydı? Sonunda onu incitir miydi? Ya da kendini?

Ona hiç dokunamamıştı ve Cameo gibi tutkulu biri ona dokunabilecek bir erkeğe eninde sonunda ihtiyaç duyacaktı. Torin daha önce bu tür şeyler için endişelenmek zorunda kalmamıştı çünkü bir kadınla hiç birlikte olmamıştı. İblis tarafından ele geçirilmesinden önce bile. O zamanlar çok meşguldü ve kendini işine kaptırmıştı. İçinden belki de Anonim İşkolikler toplantılarına katılmalıydım diye geçirdi. Tarihteki binlerce yaşındaki tek bakir yaratık o olmalıydı.

Monitörlerden biri yanıp sönünce detaylı bir tarama yaptı. Sıradışı bir şey yoktu. Hatta sivri kulaklı esmerden de iz yoktu. Aklına yeni

bir soru geldi. Eğer Cameo, iblisinin bir insana tarifsiz bir sefalet bulaştıracığından endişelenmeseydi kendine takılacak bir başka erkek bulur muydu?

Onu bir başka erkekle düşününce ilişkisi olan bir erkeğin hisse-deceğı türde yoğun bir kıskançlık duymadı. Pekâlâ, bu da bir şeydi. Ona ne kadar hayranlık duysa da, onu cinsel açıdan ne kadar arzulasa da, odasına adım attığı anda ona karşı koyamasa da şartlar farklı olsa, tercihi Cameo olmazdı.

Lanet olsun. Bu onu ne tür bir gerizekâli yapardı?

Sağ tarafında mavi bir ışık parladı. Torin o tarafa dönünce, midesi korkuyla sancıldı. Cronus.

Işık kaybolduğunda tanrı kral, Torin'in yatak odasının orta yerinde duruyordu. "Merhaba, Hastalık," dedi kudretli sesiyle. Cronus'un aldatici bir şekilde narin görünüşlü omuzlarından birinden sarkan beyaz kumaş ayak bileklerine kadar iniyordu. Ayağında deri sandaletler vardı. Torin onun pençeye benzeyen kavisli ayak tırnaklarına hep şaşırdı. Adamın eski dünya soyluluğuna ters düşüyorlardı.

"Efendimiz." Cronus'un beklediğini bilse de ayağa kalkmadı. Bu tanrının onun ve arkadaşlarının üstünde çok fazla gücü vardı. Elinde tutabildiğı kadarına sahip çıkacaktı. Bunun kadar küçük bir şey olsa bile.

"Emrettiğim gibi ele geçirilmiş tutsakları arıyor musunuz?"

Torin tanrı kralı daha dikkatli süzdü. Onda bir farklılık vardı. Biraz daha... genç görünüyordu sanki. Gümüş renkli bıyığı her zamanki kadar gür değildi ve beyaz saçlarının arasında yer yer kumral tutamlar parlıyordu. Bu göksel hükümdarın botoks ve röfleye vakti oluyorsa, bir de pediküre zaman ayırabilmeliydi.

"Ee?"

Bir dakika. Cronus ne öğrenmek istiyordu? Ah, evet. "Savaşçıların bazıları onları arıyor, evet."

Kralın çenesinde bir kas seğirdi. “Yeterli değil. Ele geçirilmiş diğer adam ve kadınların bir an önce bulunmasını istiyorum.”

Torin de bir kadının ölümüne neden olmadan ya da söz konusu ölümsüz bir dişi olduğunda sonsuz varlığının geri kalan kısmını mahvetmeden onun tenine dokunabilmek istiyordu. Herkes her istediğine sahip olamıyordu, değil mi? “Şu sıralar biraz meşgulüz.”

Gümüş rengi gözler kısıldı. “O zaman daha az meşgul olun.”

Söylemesi kolaydı. “Dünyanın bütün boş zamanları benim olsa yine fark etmez. İsimlerin bir kısmı listeden kaldırıldığı için hepsini bulmam mümkün değil.”

Bir duraksama oldu. Sonra, “Ben kaldırdım,” dedi Cronus. “O isimlere ihtiyacınız yoktu.”

Pekâlâ. “Neden?”

“Çok fazla soru soruyorsun, iblis. Çok az iş görüyorsun. Ya ele geçirilenleri bulur ya da gazabıma katlanırsın. Bilmen gereken tek şey bu. İmkânsızı istemiyorum. Sana istediğin isimleri verdim. Şimdi tek yapman gereken onları bulmak. Onları vücutlarındaki kelebek dövmeleriyle teşhis edebilirsin.” Tanrı’nın sesi cümlelerin sonunda neredeyse duyusuz bir tona bürünmüştü. Neredeyse, eğlenir gibiydi.

Keşke o kadar kolay olsaydı. Torin tartışmanın bir faydası olmayacağını bildiği için, “Neden kelebek?” diye homurdandı. Kimse Cronus’tan daha inatçı olamazdı. Ancak Torin, Cronus’un onun Galen’i bulup zapt etmesine ihtiyaç duyduğunun da farkındaydı. Bilmediği şeyse –hiç kimsenin bilmediği– tanrı kralın bunu neden kendisinin yapamadığıydı. Cronus pek konuşkan biri değildi.

“Bir sürü nedenden.”

“Emredildiği gibi programımı boşalttığıma göre o nedenleri tek tek dinleyecek vaktim olmalı.”

Cronus’un çenesi gerildi. “Bakıyorum da biri kendini olduğundan daha fazla işe yarar sanıyor.”

“Özür dilerim,” dedi Torin dişlerini sıkarak. “Ben bir hiçim, ihtiyaç duyulmayan, işe yaramaz bir şeyim.”

Cronus onaylar gibi başını eğdi. “Küçük şey, haddini çok çabuk öğrendiği için, onu ödüllendireceğim. Kelebekler hakkında bilgi edinmek istiyorsun. Kelebekler, çocuklarım, size bağışlandılar.”

Torin tanrısının lütfundan vazgeçmesine neden olmamak için konuşmaya cüret edemeyerek gergin bir tavırla başını eğdi.

“Ele geçirilmeden önce sadece yapabildikleriniz ve gidebildiğiniz yerlerle sınırlıydınız. Bir kozanın içinde hapsedilmiştiniz de denebilir. Ama şimdi bir bak.” Eliyle Torin’in vücudunu işaret etti. “Karanlık ama güzel bir şeye dönüştünüz. Sırf bu yüzden bile bu işareti seçerdim. Çocuklarım, şey...” Cronus daha fazlasını söylemek için ağzını açtı, sonra başını yana yatırdı. “Bir misafirin daha var. Bir dahaki ziyaretimde, Hastalık, sonuç bekliyorum. Aksi takdirde karşında bu kadar hoşgörülü bir Cronus bulmayacaksın.” Ardından tanrı kayboldu ve kapı vuruldu.

Torin sol tarafındaki monitöre baktı. Cronus’un ziyaretinden önceki düşünceleri onu çağırılmış gibi, Cameo el sallıyordu. Torin, Cronus’u ve tanrının uyarılarını zihninin gerisine itti. Kral’a yardım etmeyi planlıyordu ama o piç zıpla deyince evcil bir hayvan gibi zıplayacak değildi.

Yalanası Kulaklar’ın görüntüleri yüzünden hâlâ uyanık ve hazır bir vücutla kapının kilidini açacak düğmeye bastı. Cameo içeri süzülür ve ahşap kapıyı arkasından kapadı. Torin koltuğunda döndü ve dışı savaşıyı yeni bir anlayışla süzdü. Yanakları al al ve çok hoştu ve etrafına buram buram gerilim saçıyordu. Hepsi bu kadardı. Gerilim. Rahatlama ihtiyacı.

Hayır, Cameo da onu seçmezdi.

“Sana bir soru soracağım,” dedi parmaklarını karnının üstünde kenetleyerek.

Cameo dudaklarında minik bir gülümsemeyle, kalçalarını sallayarak ona yaklaştı. “Tamam.” Büyük olasılıkla boğuk ve seksi bir ses çıkarmak istemişti ama trajik sesi sadece “belki sonunda kendimi öldürmem” düzeyine çıkabilirdi.

“Neden ben? Burada istediğin her erkeği elde edebilirsin.”

İşte bu soru Cameo’yu bir anda durdurdu. Sonra Torin’in dokunamayacağı bir mesafede masanın kenarına oturup bacaklarını sarkıtırken gülümsemesi yerini çatık kaşlara bıraktı. “Bunu konuşmayı gerçekten istiyor musun?”

“Evet.”

“Hoş olmayacak.”

“Bu günlerde ne hoş ki?”

“Tamam, o zaman. Beni ve iblisimi anlıyorsun. Lanetimi.”

“Diğerleri de anlıyor.”

Cameo ellerini kucağında birleştirdi. “Bu konuya gerçekten girmek isteyip istemediğini bir kez daha sormak zorundayım. Özellikle başka bir şey yapabilecekken.”

İstiyor muydu? Aralarındaki bu güzel şeyi bozabilirdi. İkisine de haz veren şeyi. Kendisinin başka hiçbir yerde bulmadığı –ve bulamayacağı– bir hazzı. “Evet, istiyorum.” Aptal. Ancak her gün Maddox ve Ashlyn’i, Lucien ve Anya’yı, Reyes ve Danika’yı ve şimdi de Sabin ile Harpy’yi görüyordu ve kendisi de böyle bir şey istiyordu.

Oysa hiçbir zaman olmayacaktı. Dört yüz yıl kadar önce bir kez denemişti. Eldivenlerini çıkarıp müstakbel sevgilisinin yüzünü okşaması her şeye yetmiş, ertesi gün ona bulaştırdığı hastalıktan harap olmuş bir vücutla ölümünü izlemek zorunda kalmıştı.

Aynı şeyi bir kez daha yaşayamazdı.

O zamandan beri dışı olan her şeyden kasten uzak durmuştu. Cameo’ya kadar. Cameo sayamayacağı kadar uzun yıllardan sonra baktığı, gerçekten baktığı ilk kadın olmuştu.

Camoe gözlerini kaçırdı. “Buradasın. Hiçbir yere gitmiyorsun. Bir savaşta ölemezsin. Sevdiğim adam benden alındı, düşmanımın elinde işkence görüp lime lime edilmiş bir halde geri gönderildi. Seninle böyle bir endişe duymam gerekmiyor. Ve senden hoşlanıyorum. Gerçekten.”

Ama onu sevmiyordu ve ortada aşk potansiyeli ve sensiz yaşamam türünde bir aşk yoktu.

Ve bu hayatının geri kalan kısmına denk değil miydi?

“Yani... bitirmek mi istiyorsun?” diye sordu usulca.

Torin tekrar monitöre baktı. Sivri kulaklı bebekten hiç işaret yoktu. “Aptala mı benziyorum?”

Cameo hüznünü alıp götüren bir kahkaha attı. “İyi. Eskisi gibi devam edeceğiz. Tamam mı?”

“Tamam. Ama sevebileceğin bir erkeğe rastladığın zaman ne olacak?”

Cameo alt dudağını ısırarak omuz silkti. “Bitireceğiz.” Aynı soruyu Torin’e sormadı. Elbette “kadın” yerine “erkek” kelimesini koyarak. Torin’in hiçbir şekilde onunla birlikte yaşayabilecek bir kadınla asla karşılaşamayacağını ikisi de biliyordu.

Bilgisayarların birinden gelen sinyal Torin’in dikkatini çekti. Doğruldu ve doğru ekranı bulana dek taradı. Dişlerinin arasından bir ılık yükseldi. “Tanrılar aşkına, başardım!”

“Neyi?” diye sordu Cameo.

“Galen’i buldum. Ve lanet olsun, nerede olduğuna inanmayacaksn.”

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi Sabin, Gwen’e. Sonra kız kardeşlerine dönüp, “Onu benden alamazsınız,” dedi. Son bir saati eşyalarını –ve Sabin’inkilerden birkaçını– toplayarak geçirmişlerdi ve şimdi kalenin girişinde duruyorlardı.

Gitmeye hazırdılar ama Gwen sürekli odasında unuttuğu bir şeyi hatırlayarak işi uzatıyordu.

Sabin, Harpy'lerin onu sonsuza dek alıp götürme niyetinde olduklarını biliyordu. Sabin'in karşısında onu Gwen'in yakınında görmek istemediklerini konuşmuşlardı. Gwen'im pek çok kuralı çiğnediğini ve onu öncelik listesinde ilk sıraya koyamayacak bir adam için çok fazla yumuşadığını düşünüyorlardı. En önemlisi, Sabin'in onunla dışarıda herhangi birinin, hatta bir düşmanın bile ensesine binebileceği bir yerde sevişmesinden hoşlanmamışlardı.

Sabin'i seviyor ve Gwen'i sertleştirmek için yaptıklarını takdir ediyorlardı –bunu istemeden itiraf etmişlerdi– ama kız kardeşleri için kötü olduğunu düşünüyorlardı. Ve bahsi geçen, iyi anlamda bir kötü değildi.

Onları dinlemek, Gwen'siz kalmayı düşünmek, Sabin'in beynini allak bullak etmişti. Gwen'siz yapamazdı. Yapmak istemiyordu. Onu ne kız kardeşlerine ne de savaşa kayıp vermek istiyordu. Ona ihtiyacı vardı.

"Canımız ne isterse onu yaparız," dedi Bianka; âdeta zıtlaşması için meydan okuyordu.

"Gwen bu kez her neyini arıyorsa bulur bulmaz gidiyoruz."

"Göreceğiz." Sabin'in telefonu kısa mesaj uyarısıyla öttü. Kaşlarını çatarak telefonu cebinden çıkardı. Mesaj Torin'dendi.

Galen, Buda'da. Bir orduyla. Hazırlan.

Ardından Cameo koşarak merdivenleri indi. "Duydun mu?" diye sordu.

"Evet."

"Ne?" dedi Harpy'ler. Gitmeyi planlıyor olmalarına rağmen, hâlâ Sabin'in işlerinden haberdar olma hakkını kendilerinde görüyorlardı.

"Büyük olasılıkla hiç gitmemiş," diye devam etti Cameo, Harpy'ler hiç konuşmamış gibi. Sabin'in karşısında durdu. "Büyük olasılıkla

hep buradaydı, olanları izliyor ve sayılarını artırıyordu. Ve şimdi hazır biz yarı yarıya azalmışken.”

“Kahretsin.” Sabin elini yüzünde dolaştırdı. “Bizi Mısır’da olanlar yüzünden cezalandırmak için daha uygun bir zaman olamazdı. Ve o kadınları geri istediğini de unutmayalım.”

“Evet. Torin diğerlerini de uyarıyor,” dedi. “Henüz buraya yönelmiş değiller ama şehirde toplanıyorlar.”

“Neler oluyor?” diye sordu Bianka.

“Avcılar burada ve savaşa hazırlar,” dedi Sabin. “Benim için savaşacağınızı, onları yenmeme yardım edeceğinizi söylemişsiniz. Pekâlâ, işte size fırsat.” Ancak önce o –ve Harpy’ler– gidince Gwen’e ne olacağını düşünmeliydi. O yokken Gwen’le birlikte kaçmaya cüret ederlerse.

Gırtlığından, ses tellerini gıcıklayan bir hırlama yükseldi.

Evet, güçlü ve becerikli bir savaşçıyı arkada bırakma düşüncesi ona yabancıydı. Hatta düpedüz saçmaydı. Özellikle, en başından beri Gwen’i savaşa göndermeyi düşünürken. Ancak fikrini değiştirmeyecekti. Gwen bir şekilde hayatındaki en önemli şey oluvermişti.

Son birkaç gündür önemini azaltma ve önceliklerini yoluna koyma çabasıyla onu çok yalnız bırakmıştı. Ama işe yaramamıştı. Gwen daha da önem kazanmış ve önceliğine dönüşmüştü.

Tam o sırada Kane koşarak geldi. Danika’nın yaptığı Galen portresi iki parça halinde ellerindeydi.

“Onunla ne yapacaksın?” diye sordu Sabin.

“Torin bir yere kilitlememi istedi. Her ihtimale karşı.”

Olanları ağzı bir karış açık izleyen Kaia, Kane’i kolundan yakalayıp durdurdu. “Bunu nereden buldun? Umarım onu parçalamanın bedelini ödeyeceğini biliyorsundur, seni piç...” Küçük bir çığlık atarak elini çekti ve avcunu ovaladı. “Beni çarpmayı nasıl başardın?”

“Hiçbir...”

“Aman Tanrım!” Gwen merdiveni koşarak indi. Gözleri portreye sabitlenmişti. Benzi atmış, ağzı bir karış açılmıştı. “Bunu nereden buldunuz?”

“Neler oluyor?” Sabin eşiği geçip Gwen’in yanında durdu. Kolunu beline sardı. Genç kadın titriyordu.

Taliyah’nın sakın bakışları Gwen’den portreye, portreden Gwen’e çevrildi. Onun da rengi solmuş, teninin altındaki mavi damarlar iyice belirginleşmişti. “Gitmeliyiz,” dedi. Sabin’in onunla ilk karşılaşmasından bu yana, sesinde ilk kez bir duygu belirtisi vardı. Korku. Endişe.

Bianka öne atılıp Gwen’i bileğinden yakaladı. “Tek kelime etme. Buradan çıkıp eve dönelim.”

“Gwen,” dedi Sabin onu sımsıkı tutarak. Neler oluyordu?

Onu aralarında çekiştirmeye başladılar ama Gwen farkında bile değil gibiydi.

“Babam,” dedi sonunda. Öyle alçak sesle konuşmuştu ki Sabin onu güçlükle duyabildi.

“Ne olmuş babana?” diye üsteledi. Gwen adamdan hiç bahsetmediği için Sabin hayatında yeri olmadığı sonucuna varmıştı.

“Ondan bahsetmemi istemezler. Bizim gibi değildir. Ama bunu nereden buldunuz? Alaska’daki odamda asılıydı.”

“Bir dakika.” Sabin portreye baktı. “Yoksa söylediğin...”

“Evet, bu adam benim babam.”

Hayır. Hayır. “Bu imkânsız. Dikkatli bakarsan yanıldığını sen de göreceksin.” *Lütfen yanılıyor ol. Lütfen.* Sabin onu omuzlarından tuttu ve tabloya bakmaya zorladı.

“Yanılmıyorum. Bu o. Onu hiç görmedim ama bütün hayatımı bu tabloyu incelemekle geçirdim.” Gwen’in sesi hüzünlüydü. “İyi tarafımla tek bağım bu.”

“İmkânsız.”

“Gwen!” diye haykırdı Harpy’ler hep bir ağızdan. “Yeter!”

Gwen onları duymazdan geldi. “Sana söylüyorum, o benim babam. Neden? Sorun ne? Tabloyu nereden buldun? Neden kırık?”

Sabin’in içinde yeni bir inkâr dalgası çalkalandı ama hemen ardından önce şok, sonra daha ağır bir kabulleniş geldi. Ve kabullenmeyi öfke takip etti. Taliyah’nın gösterdiği korku ve endişeyle harmanlanmış çok büyük bir öfke. Galen, Gwen’in babasıydı. En büyük düşmanı, uzun, çok uzun hayatının en kötü günlerinin sorumlusu, Gwen’in kahrolası babasıydı.

“Lanet olsun,” dedi Kane. “Lanet olsun. Bu çok kötü. Çok, çok kötü.”

Sabin çenesini sıktı ve kendini toplamak için elinden geleni yaptı. “Portre senin odanda mı asılı? Bu portre?”

Gwen başını evet der gibi salladı. “Annem vermişti. Seneler önce, karnında beni taşıdığını fark edince yapmış. Meleği görmemi, ondan farklı olmamı istemiş.”

“Gwen,” diye çıkıştı Kaia, kız kardeşini daha sert çekerek. “Sana durmanı söyledik.”

Gwen durmadı. Çok uzun süredir bir şişede kapalı duran kelimeler kendi iradeleriyle ortaya saçılır gibiydiler. Ve belki de savaşmayı öğrendiği için, artık istedikleri için sesini yükseltmeye korkmuyordu. “Annemin kanadı kırılmış ve iyileşmek için sürünerek bir mağaraya sığınmış. Babam insan kılığına girmiş bir iblisin peşindeymiş. Mağaraya saklanıp annemi kendine kalkan etmeye çalışan bir iblisin. Annemi kurtarmış ve iblisten kurtulmuş.

“Anneme göz kulak olmuş, annem onun olduğu şeyden nefret etmesine rağmen, onunla yatmış. Elinde olmadığını, onunla bir gelecekleri olabileceğini umduğunu anlatmıştı. Kendini bir şekilde istediğine ikna ettiği bir gelecek. Sonrasında resimde gördüğün koyu saçlı kadın bir mesajla gelmiş; bir ruhun görüldüğüne dair bir mesajla. Ve babam gitmek zorunda kalmış. Anneme geri döneceğini.

onu beklemesini söylemiş. Ancak babam gidince annemin akli başına gelmiş, bir melek ile ilişkisinin olmasını istemediğini fark edip mağaradan ayrılmış. Annem ressamdır, ben doğunca babamın o kadınla tablosunu yapmış. Kendisinin onu son görüşünün beni onu ilk görüşüm olduğunu söylerdi.”

Tanrılar. Aşkına. “Babanın kim olduğunu biliyor musun, Gwen?” diye sordu.

Gwen’in tablodan güçlkle ayırıp ona çevirdiği gözlerinde karmaşa vardı. “Evet. Dediğim gibi, o bir melek. Annemin baştan çıkardığı bir melek. Ben bu yüzden böyleyim. Daha zayıf, daha az saldırgan.”

Artık öyle değildi ama buna dikkat çekmenin zamanı değildi. “Galen bir melek değil,” dedi Sabin belirgin bir tiksintiyle. “Baktığın ve baba dediğin adam bir iblis, Umudun muhafızı. Annenin onunla o sahte gelecek umuduna kapılmasının ve o yanından ayrılır ayrılmaz aklını başına toplamasının nedeninin bu olduğunu garanti edebilirim.”

Gwen’in nefesi kesildi. Sonra başını hızla salladı. “Hayır. Hayır, bu doğru olamaz. İblis kanı taşıyor olsaydım kız kardeşlerim gibi güçlü olurum.”

“Her zaman güçlüydün ama bunu görmeyi reddettin,” dedi Biana. “Bana göre, özgüvenini yerle bir eden annemdi.”

Sabin gözlerini kapayıp açtı. Bütün bunlar neden şimdi olmak zorundaydı?

“O adam, çok önemli bir fark dışında, benim gibi. O Avcıların lideri. O kadınların uğradığı tecavüzden o sorumlu. Seni tutsak alan adamların kumandanı. Şu anda, burada, Budapeşte’de ve savaş çıkarmak için can atıyor.” Sabin konuşurken hatasını anladı. Babasının yakında olduğunu duymak, Gwen’in gözlerinin parlamasına neden olmuştu.

Sabin Avcıların Gwen’i o hücreye bilerek kapattığını, onu Sabin’in sırlarını öğrenmek ve kendi ayaklarıyla ölüme götürmek için

yem olarak kullandıkları ihtimalini aklından geçireli uzun zaman olmamıştı. Bu düşünceyi derhal bir kenara itmişti. Şimdi de Şüphe'nin kafasının içinde avaz avaz haykırmasına ve başka olasılıkları ortaya atmasına rağmen, yine bir kenarda tutuyordu.

Gwen yemden daha tehlikeliydi. Galen, Gwen'in Sabin'e ihanet etmesini sağlamak için baba kartını ortaya sürebilirdi.

Lanet olsun!

"Bu doğru olamaz," diye tekrarlarlarken Gwen'in sevinci yerini hayrete bırakmıştı. Kız kardeşlerine döndü. "Bianka ne derse desin, hiçbir zaman sizler gibi olmadım. Hep çok yumuşak oldum. Bir melek gibi. Babam nasıl bir iblis olabilir? Öyle olsa hepinizden beter olurum! Değil mi? Demek istediğim... Ben nasıl... Sizin bundan haberiniz var mıydı?"

Kaia onu duymazdan gelerek öne çıktı ve Sabin'le burun buruna gelecek şekilde karşısına geçti. "Yalan söylüyorsun. Her ne kadar biz aksini dilesek de Gwen'in babası bir iblis değil. Ve o Avcılara liderlik etmediği kesin. Gwen yarı iblis olsaydı, bilirdik. O zaman o... Ortada bir hata var. Gwen'in babası düşmanınızın lideri değil. Bu yüzden canını yakmayı aklından bile geçirme!"

Gwen'in kahrolası babası. Sözcükler zihninde yankılanıyor ama Sabin'in aklı bir türlü almıyordu. Gwen'le hayalini kurduğu gelecek ihtimalleri mahvolmuştu. Gwen tamamen masum ve babasına yardım etmemiş olsa bile –ki Sabin masum olduğunu biliyordu– Galen'i sonsuza dek kilit altına almayı planlamıştı. Gwen babasını esir eden bir savaşçıyla nasıl yaşardı ki?

Ayrıca pek çok kişi şartlar ne olursa olsun, ailesine sırtını dönmezdi. Sabin dönmezdi. Dostları –sonradan edindiği ailesi– onun her şeyiydi. Ve hep öyle olmuştu. Ve böyle kalmak zorundaydı.

Zihni şimdi planladığı şeyi yapmaması için avaz avaz haykırsa bile.

Gwen babasına yardım etmemiş olabilirdi ama artık kim olduğunu öğrendiği için, bu durum her an değişebilirdi. Kahrolası Kader!

“Belki Kaia haklıdır, belki yamlıyorsundur,” dedi Gwen umutla, Sabin’in tişörtünü sıkı sıkı tutarak. “Belki...”

“Binlerce yılımı o adamla, tanrıların kralına muhafızlık ederek geçirdim. Ve sonraki birkaç bin yılı da varlığımın her zerresiyle ondan nefret ederek geçirdim. Kim olduğunu gayet iyi biliyorum.”

“Bir iblis neden Avcılara liderlik etsin? Onu da yok edecekse, hepinizi yok edecek bir kutuyu neden bulmak istesin? Bana bunu açıkla!”

“Kendini nasıl kurtaracağını bilmiyorum. Ama ilk başta o lanet olası kutuyu açmamızın sebebinin o olduğunu iyi biliyorum! Bizi mahvetmek için kendi kızını aramıza göndermek de dâhil her şeyi yapar. Ve iblisler tarafından ele geçirilmemizden bu yana insanları kandırıp melek olduğuna inandırdı. Onlara liderlik edebilmesi bu yüzden.”

Gwen, Sabin’i hatırlatan bir jestle elini yüzünde dolaştırdı. “Belki haklısın, belki yanılıyorsun. Her halükârda, ben bilmiyorum.” Gözleri, altlarındaki mor halkalara rağmen ışıldıyordu. “Ve size karşı bir komploya girmedim.”

Sabin titrek bir nefes alıp geri bıraktı. “Girmediğini biliyorum.”

“O zaman ne? Kim olduğunu artık öğrendiğim için günün birinde ona yardım edeceğimi mi sanıyorsun? Etmem. Bunu sana asla yapmam. Evet, planlandığı gibi buradan gidiyorum.” Bunu söylerken sesi titriyordu. “Çünkü sen bana yanımda savaştık kadar güveniyorsun. Ama sırlarını koruyacağıma güvenebilirsin.”

“Boşuna nefesini tüketme,” dedi Sabin. “Hiçbir yere gitmiyorsun.” Ve Gwen’in kanatlarına uzandı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



Bir zindan. Sabin onu kahrolası bir zindana kapamıştı. Daha kötüsü onu inleyen, ağlayan ve serbest bırakılmak için yalvaran Avcıların yanındaki bir zindana kapamıştı. Ve bunu kanatlarını bağladıktan sonra yapmıştı. Gwen ona sırlarını açacak kadar güvindikten sonra.

“Üzgünüm,” demişti, sesinde gerçek bir pişmanlıkla. “Ama en iyisi bu.”

Sanki artık bir önemi varmış gibi.

Gwen onun bu savaşı kazanmak için her şeyi yapacağını biliyordu. Biliyordu ve bundan nefret etmişti ama bir aptal gibi onunla tanıştığından beri duygularının değiştiğine inanmaya başlamıştı. Sabin arkadaşlarıyla Şikago’ya gitmek yerine onunla kalmıştı. Ona düşmanın canına okumayı öğretmişti. Tanrı aşkına, ona Harpy’lerin eşleriyle ilgili sorular sormuştu. Ve savaşa giderken onu arkada bırakmaya karar vermişti. Gwen bunu onu önemsedığı için mi yoksa yeteneğine inancı olmadığı için mi yaptığını anlayamamıştı.

Ama artık biliyordu. Önemsemediği falan yoktu. Babasının, düşmanı olduğunu düşünüyordu. *Gwen’in* düşman olduğunu.

Öyle miydi?

Eğer Sabin haklıysa ve portredeki adam Galen, yani Avcıların lideriyse o zaman Galen onun babasıydı. Gwen günlerini, aylarını,

yıllarını benzerliklerine bakarak geçirmişti. Aynı açık renk saçlar, gök rengi gözler, aynı güçlü kollar ve beyaz kanatlar. Aynı geniş sırt ve köşeli çene. Parmağını yüzünde dolaştırırken gerçek bir tene dokunduğunu hayal etmişti. Kimbilir kaç kez babasının onu aramaya geldiğini, kollarının arasına alıp onu bulması bu kadar zaman aldığı için af dilediğini ve sonra onu cennete uçurduğunu hayal etmişti. Sayısını hatırlamıyordu. Ve şimdi babası çok yakındaydı... Yeniden bir araya gelebilirlerdi.

Hayır. Mutlu bir kavuşma olmayacaktı. Babasının aslında insanlara zarar vermiş bir iblis olduğunu, Sabin'i... Gwen'in sürekli açlık duyduğu ama onu hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi bir zindana kapayan Sabin'i öldürmek istediğini öğrenmek...

Gwen olduğu yerde dönerken buruk bir kahkaha attı. Zemin toz toprak içindeydi. Üç duvar taştan yapılmaydı. Kırılması mümkün bir beton değil, dümdüz kaya duvarlar. Bir duvar, kalın metal parmaklıklardan oluşuyordu. Uyuyabileceği derme çatma bir yatak, oturabileceği bir sandalye bile yoktu.

Sabin onu bu fare deliğine terk etmeden önce en son ne demişti? “Döndüğüm zaman konuşuruz.”

Tabii ya, konuşturlardı.

Öncelikle Gwen orada olmayacaktı. İkincisi yumruğuyla Sabin'in çenesini kıracağı için savaşı bir daha asla konuşamayacaktı. Ve onu öldürecekti. Öfkesi, Harpy'ninkinin yanında bir hiçti. Harpy kafasının içinde hiç durmadan söyleniyor, ağır bir ceza talep ediyordu. Sabin bunu nasıl yapabilmişti. Yeni uyanan intikam ihtiyacını Gwen'in elinden nasıl alabilmişti? Sevişmelerinden sonra Gwen'i orada nasıl bırakabilmişti?

Sabin'in ihaneti, babasının kötülüğünü öğrenmesinden bile daha büyük bir darbeydi.

“Pislik herif!” diye gürledi Bianca, ayaklarını yere vurarak bir köşeden diğerine yürürken. Çizmeli ayaklarının etrafında koyu renk kum tanecikleri uçuşuyordu. “Daha ne olduğunu anlamadan kanatlarımızı etkisiz hale getirdi. Bunu yapamamalıydı. Bunu hiç kimse yapamamalı.”

“Onu kendi bağırsaklarıyla asacağım,” dedi Kaia parmaklığı bir yumruk indirirken. Gücü artık bir insanınkinin düzeyine indiği için parmaklık yerinden oynamadı. “Uzuvlarını tek tek koparacağım. Onu yılanıma yedirecek, karnında çürümesini sağlayacağım.”

“O benimdir. İcabına ben bakacağım.” İşin üzücü yanı Gwen, kız kardeşlerinin Sabin’i cezalandırmasını istemiyordu. Bunu kendisi yapmak istiyordu. Evet, bu işin bir yanıydı. Diğer yandan her şeye, onu sakatlama ve öldürme arzusuna rağmen, canının yandığını görmek istemiyordu. Bu nasıl bir aptallıktı? Sabin onu zindana kilitlerken gözlerinde üzüntünün yanında büyük bir rahatlama görmüştü. Bu yüzden ona yapacağı her şeyi hak ediyordu. Yumuşamak dışında her şeyi.

Gwen’in rahatlamaşının parçalarını birleştirmesi biraz zaman almıştı. Ama sonunda birleştirmişti. Sabin istediğini elde etmişti. Gwen kaleden ayrılamayacağı gibi, Avcılarla da savaşamayacaktı. Sabin bunu ona özgürlüğünü vermekten daha önemli görmüştü. Oysa bir zamanlar düşmanları da aynı şeyi yapmıştı.

Gwen de parmaklığı yumrukladı. Metal, bir ses çıkarak geriye doğru büküldü. “Pekâlâ, ben... Hey. Şunu gördünüz mü?” Şaşkınlık içinde yumruğuna baktı. Darbeden geriye kırmızı bir çizgi kalmıştı ama kemikleri sapasağlamdı. Çekingen bir tavırla, parmaklığı tekrar yumrukladı. Parmaklık yine büküldü. “Ah, kesinlikle buradan çıkacağım.”

Kaia ağzı açık bakakalmıştı. “Bu nasıl mümkün olabilir? Ben de vurdum ama yerinden bile oynamadı.”

“Sabin kanatlarımıza zarar verip gücümüzü elimizden aldı,” dedi Taliyah. Ve bunun fena halde can yakıyor olması gerekirdi. “Gwen’inkileri ise sadece onu bu kafese tıkana kadar ezdi. Gwen eskisi kadar güçlü. Gerçi kanatlarımızı hedef almayı nasıl akıl etti ve Gwen’inkilere karşı neden bu kadar nazikti merak ediyorum.”

Kız kardeşinin konuşmasının ilk kısmı, Gwen’in sevincinin bir kısmını yok etmişti. “Özür dilerim. Benim hatam. Niyetim... Sandım ki... Çok, çok üzgünüm. Ona ben söyledin. Beni buna karşı eğitir sandım.”

“Sabin senin ilk aşkın,” dedi Bianka onu şaşırtarak. “Anlaşılabilir bir durum.”

Kız kardeşinin affediciliğine minnet duysa da, bu sözler Gwen’in tüylerini diken diken etti. İlk demek, daha pek çoğunun olacağı anlamına gelirdi. Bir başka erkekle olma düşüncesinden hoşlanmamıştı. Bir başkasını öpme ve ona dokunma düşüncesinden de. Özellikle de Sabin’e doyamamışken. Peki onu seviyor muydu?

Sevemezdi. Bütün olanlardan sonra, hayır.

“Beni suçlamıyor musunuz?”

Kız kardeşleri etrafına toplanıp ona sarılınca Gwen’in içi sevgiyle doldu. Kabul etmeliydi ki bu yaşadığı en iyi aile anıydı. Kız kardeşleri onu kuralları çiğnemiş ve her şeyi berbat etmiş olmasına rağmen seviyordu.

Ayrılınca, Taliyah onu sırtından hafifçe itti ve çenesiyle parmaklıkları işaret etti. “Bir daha dene. Daha sert.”

“Bu menteşeyi yerinden oynatma zamanı,” dedi Kaia, el cırparak.

İsteklerini yerine getirirken Gwen’in kalbi küt küt atıyordu. Yumruğunu metale defalarca indirdi. Parmaklık büküldü, iniltiyi andıran bir ses çıkardı ve sonra biraz daha büküldü.

“Devam et,” dedi Kaia ve Bianka aynı anda. “Çok yaklaştın.”

Gwen bütün öfkesini ve sıkıntısını yumruklarına akıtarak hızını arttırdı ve yumruğunu ancak bulanık bir görüntü oluşturacak kadar hızlı hareket ettirmeye başladı. Sabin onun gücünü ve zekâsını tamamen kaybedeceğini varsaymış olmalıydı çünkü tek bir muhafız bile bırakmamıştı. Ya da belki de bütün savaşçılar savaşmaya gitmiş, geriye sadece dişiler ve Torin kalmıştı. Gwen orada kaldığı süre boyunca münzevi savaşçıyı pek fazla görmemişti ama Sabin onun kaleden hiç ayrılmadığını, dış dünyayla tek bağlantısının odasındaki monitörler olduğunu anlatmıştı.

Burada da bir kamera var mıydı acaba? Büyük olasılıkla, evet.

Gwen bu düşüncenin onu yavaşlatmasına izin vermedi. *Bam! Bam! Bam!*

Nihayet parmaklık tamamen dağıldı ve aradan yavaş yavaş geçilebilecek bir boşluk açıldı. Gwen başarmıştı ve bu inanılmaz güzel bir duyuydu. Sırayla çıktılar. Avcılar onları hücrenin dışında görünce kendi parmaklıklarına çılgın gibi asıldılar.

“Bizi de çıkar.”

“Lütfen. Bize sana gösterdiğimizden daha fazla insaf göster.”

“Biz kötü değiliz. Kötü olan onlar. Bize yardım et!”

Sesler tanıdıktı. Gwen hayatının bir yılı, en berbat yılı boyunca bu sesleri işitmişti. Avcılar. Yakında. Canlarını yak. Gwen, Harpy’sinin uyandığını, siyah ve kırmızı dışındaki bütün renklerin görüşünden silindiğini fark etti. Canlarını yak. Yok et. Kanatları tişörtünün altında çılgın gibi çırpılıyordu.

Bu adamlar ondan on iki ayını çalmıştı. Gözünün önünde başka kadınlara tecavüz etmişlerdi. Kötü olan *onlardı*. Düşmanı *onlardı*. Sabin’in düşmanları. Babasının liderlik ettiği düşmanlar. Hiçbir zaman sandığı gibi bir iyilik meleği olmayan babası. Onu da öldürmeliydi. Babası bütün hayallerini mahvetmişti. Ama gırtlığına yapıştığını

hayal ettiği anda, Harpy'si bile sindi. Kendi babasını öldürmek mi? Hayır... hayır.

Sabin'in onu hapsedmesine şaşmamalıydı.

"Yardım et!"

Çığlık Gwen'i şimdiki zamana ve öfkesine döndürdü. Sabin bu piçleri neden henüz öldürmemişti? Öldürülmeleri gerekiyordu. Gwen onları öldürmeliydi. Evet, öldürmeliydi. Öldürmek...

Zihninin arka tarafında, kız kardeşlerinin kollarını sımsıkı tuttuklarını hissediyordu ama güçleri onu durdurmaya yetmiyordu. Genelde, Gwen kendi kendini durdurmaya çalışırdı. Ama bu kez değil. Artık değil. Harpy'sini benimsemeyi öğreniyordu, öyle değil mi?

İkinci parmaklığı son hızla yumruklamaya başladı. Ağzı sula- niyordu. Dişleri sivriliyor, tırnakları uzuyordu. Görüntüsü Avcıları korkutmuş olmalıydı çünkü geri çekilip parmaklıklardan uzaklaş- mışlardı.

Düşman... düşman.

Nihayet parmaklıklar ellerinin arasında paramparça oldu ve Gwen bir çığlık kopararak hücreden içeri daldı. Bir an ayakta olan, ondan kaçmaya çalışan adamlar bir sonrakinde hareketsiz bir halde yere serilmişti. Gwen daha fazlasını istiyordu.

Gwen durup nefesini düzene sokmaya çalışırken, Harpy'si mut- luluktan şakiyordu. Bir anda derin bir erkek sesi bilincine süzüldü.

"... Aeron ve Paris kayıp. Sabin, Cameo ve Kane şehirdeler. William ve Maddox kadınları saklıyor, onları kendi canları pahasına koruyorlar. Bu yüzden burada sadece ben varım ve Hastalık olduğum için ona dokunamam. Bana bir iyilik yapın ve onu sakinleştirin. Aksi takdirde bunu ben yapmak zorunda kalacağım ve yöntemlerimden hoşlanacağınızı sanmıyorum."

Bu derin ses Gwen'e yabancıydı. İyi. Yok edeceği biri daha vardı demek. Bakışları odanın içinde dolaştı. Daha doğrusu, koridorda.

Ah, şuraya bakın. Ayakta duran üç beden vardı. Erkekten çok kadına benziyorlardı. Bütün bunlar, tatlarının daha da güzel olacağı anlamına gelirdi.

Daha fazla. Gwen onları da tıpkı Avcılar gibi yere sermek için kafesinden çıktı.

“Gwen.”

Sesi tanıdı. Kâbuslarına ait değildi ama onu yavaşlatmadı. Kadının şakağına bir yumruk indirdi, bir haykırış duydu ve sonra cüsesinin uçup taş bir duvara çarpmasını seyretti. Kadının etrafını bir toz bulutu sarmış olmalıydı çünkü toz Gwen’in burun deliklerine kadar dolmuştu.

“Gwen, tatlım, durmalısın,” dedi bir başka ses. “Bunu daha önce de bir kez yapmıştın. Hatırlıyor musun?”

“Şey, aslında iki kez yaptın ama bizi de neredeyse öldürdüğün zamandan bahsediyoruz. Kanatlarını sırtından koparmak zorunda kalmıştık.” Üçüncü bir tanıdık ses.

“Bu anıyı derinlere gömmen için seni hipnotize ettik ama orada duruyor. Hatırla, Gwen. Bianka hatırlamasını sağlayacak şu lanet olası şifre neydi?”

“Romlu karamel şekeri? Karamela lastik jimnastik? Buna benzer saçma sapan bir şeydi.”

Bahsettikleri olayın anısı yükseldi, yükseldi ve kendini öne çıkardı. Kısa süre sonra etrafındaki gölgeler paramparça oldu ve ortasından parlak bir ışık süzüldü. Gwen sekiz yaşındaydı. Bir şey onu kıskırtmıştı. Bir kuzeni doğum günü pastasını yemişti. Evet. Bu doğrudu. Ve bunu gülererek yapmış, pastayı çaldığı için yakalanmasının ardından Gwen’le alay etmişti.

Harpy’nin dizginleri bir anda kopmuş ve Gwen kendine geldiğinde kuzenini ve kız kardeşlerini ölümün kıyısında bulmuştu.

Hayatta kalmalarını Taliyah'nın bir şekilde kanatlarını koparmayı başarmasına borçluydular.

Gwen'in kanatlarının çıkması haftalar almıştı. O haftaları da hafızasından silmişlerdi. *Hafızamdan*, diye homurdandı Harpy. *Benim hafızamdan*.

Sahiplenici kaltak. *Hafıza kaybı diğer seçenekten iyidir*, dedi beyninin akılcı kısmı. *Suçluluk beni öldürebilirdi*.

Güçsüzler. Bu kez sana bir şey yapamazlar. Oysa sen...

"Tanrılar aşkına, o aptal iblisin hayatına dönmesini dileyeceğim kimin aklma gelirdi."

"Torin, ahbap, Sabin'i buraya döndürebilir misin? Gwen'i canını yakmadan durdurabilecek tek kişi o."

Sabin. *Sabin*. Kana susamışlığı yatışmaya başlayınca Gwen'in vicdanı ön plana çıkabildi. *Kız kardeşlerini öldürmek istemezsin. Onları seviyorsun*. Gwen ağır ağır soluyordu. Yavaş yavaş zihninin içinde renkler ışıldamaya, siyah ve kırmızı dağılmaya başladı. Gri duvarlar, kahverengi bir zemin. Taliyah'nın beyaz, Kaia'nın kızıl, Bianka'nın siyah saçları. Yara bere içinde ama neyse ki hayattaydılar.

Bir anda akli başına geldi. *Bunu sen yaptın. Odadaki herkesi öldürmeden, kendi kendini yatıştırmayı başardın*. Gözleri büyüdü ve etrafındaki kaosa rağmen, içi sevinçle doldu. Bu daha önce hiç olmamıştı. Burada, kalede kontrolünü her kaybedişinde Sabin yanındaydı ve onu konuşarak sakinleştirmişti. Belki de artık Harpy'sinden korkmasına gerek yoktu. Belki de artık uyum içinde yaşayabilirlerdi. Sabin olmasa bile.

Bu düşünce onu az kalsın dizlerinin üstüne indiriyordu. Sabin'siz yaşamak istemiyordu. Gitmeyi planlamıştı evet ama dürüst olmak gerekirse, Sabin'in peşinden gelmesini ya da kendiliğinden dönmeyi beklediğini itiraf edebilirdi.

“Sen iyi misin?” diye sordu Bianka en az onun kadar şaşkın bir sesle.

“Evet.” Gwen, Avcı’nın kafesinden özellikle uzak durarak döndü ama konuşan adamı hiçbir yerde göremedi. “Torin nerede?”

“Burada değil,” dedi Kaia. “Hoparlörden konuşuyordu.”

“O zaman kaçtığımızı biliyor,” dedi Gwen midelerini tutup geri çekilirken. Ya onların peşine düşerse? Ya Gwen onları yeniden hücreye kilitlemesine engel olmak için onu öldürürse? Sabin onu asla affetmezdi. Hiç şüphesiz, bunun bir anlamı olduğuna ve Gwen’in Avcılara yardım etmeye niyetlendiğine inanırdı. *Bir dakika, artık Harpy’nden korkmuyorsun, unuttun mu?* Eski alışkanlıklar kolay ölmüyordu.

Taliyah, “Biliyor,” derken, Torin’in sesi yankılandı. “Evet, biliyorum.”

Kaia onu omuzlarından tuttu ve hareketsiz durmaya zorladı. “Bize dokunamayacağı için bir şey yapamaz.”

“Şey, sizi vurabilirim,” dedi hoparlörden gelen ses.

Gwen ürperdi. Mermiler hiç eğlenceli değildi.

“Ashlyn ve Danika’yı da alalım,” derken, Kaia seyircilerinden ya da Torin’in tehdidinden hiç rahatsız görünmüyordu.

“Torin, Maddox ve William’in onları koruduğunu söyledi,” diye hatırlattı Bianka. “Onları da alalım.”

Gwen hâlâ gergin bir enerjiyle doluydu ama bu sözler kanını dondurmuştu. “Onları neden istiyoruz?” Kızlar tatlı ve naziktiler ve canlarının yakılmasını hak etmiyorlardı.

“Ödeşme zamanı. Şimdi, haydi.” Bianka arkasına dönüp ana binaya çıkan basamakları gürültülü adımlarla tırmandı.

“Anlamıyorum,” diye seslendi Gwen titrek bir sesle. “Nasıl ödeşeceğiz?”

Kaia da onu bırakıp döndü. “Sabin kanatlarımıza zarar verdi, biz de onun kıymetli ordusunu yok edeceğiz. Diğer savaşçılar dönüp kadınların ve arkadaşlarının kayıp olduğunu görünce kafayı yiyecekler.”

Hayır, diye düşündü Gwen. Hayır. “Size söyledim. Sabin benim. İcabına ben bakacağım.”

Kaia ve Taliyah onu duymazdan gelerek, Bianka’yı takip ettiler.

“Endişelenme. Gücümüz eksilmiş olabilir ama silahlar bunun için var,” dedi Kaia omzunun üstünden Torin’in kamerasının muhtemel istikametine bakıp sırtarak. “Öyle değil mi, Tor-Tor?”

“Bunu yapmanıza izin vermeyeceğim,” diye yanıtladı Torin çelik gibi sert sesiyle.

“Seyret.” Taliyah’nın sesi buz gibiydi. O anda her ikisi de boyun eğmeyi aklından bile geçirmiyordu. Ne çiftti ama.

Gwen kız kardeşlerinin merdivende gözden kaybolmasını izledi. Masum dişileri ele geçirmek, erkeğinin canını yakmak. Hayır, onun erkeği değildi. Artık değil. Ama seçme şansı olduğunu fark etmişti. Olanlara seyirci kalabilir ya da belki de canlarını yakmak pahasına kız kardeşlerini durdurabilir ve kontrolü ele alabilirdi.

“Gwen.” Torin’in sesi onu yerinden sıçrattı. “Bunu yapmalarına izin veremezsin.”

“Ama onları seviyorum.” Kız kardeşleri hep yanında olmuşlardı. Sırlarını ele vermesini kolayca affetmişlerdi. Hatta onu kendi anılarından korumaya uğraşmışlardı. Bunu yapmak...

“Erkekler o dişileri korumak için canları pahasına dövüşecekler. Ve kız kardeşlerin onları yenmeyi başarırsa –ki tam güçle hareket edemedikleri için ortada kocaman bir belirsizlik var– Efendiler ve Harpy’ler arasında savaş çıkar.”

Evet, çıkardı.

“Ve bu, buradaki savaşçıları böler çünkü ben Sabin’in seni seçeceğinden şüpheleniyorum. Bu da bizi Avcılara karşı savunmasız bırakır. Avantaj onlara geçer. Tabii çoktan geçmediyse. Gün boyu Lucien’e ulaşmayı başaramadım. Ve Strider’a. Anya’ya, da Şikago’daki diğerlerine. Hiç böyle yapmazlardı, başlarına bir şey gelmiş olmasından korkuyorum. Sabin’in gidip bakması gerek ama o da burada savaşa tutuştu.”

Gwen’in ilk düşüncesi? Şikago’dakilerin iyi olduğunu umdu. İkincisi? Sabin onu mu seçerdi? Pek mümkün değildi. “Benden yarım alabilirdi ama bana güvenmiyor.”

“Sana güveniyor. Bunu sadece seni korumak için bahane olarak kullandı. Bunu ben bile biliyorum; üstlik ona o kadar yakın bile değilimdir.” Ağır bir duraksama, hışırtılı bir nefes. “Kararını çabuk versen iyi olur çünkü kız kardeşlerin ellerinde silahlarla hedeflerine giderek yaklaşıyorlar.”

Sabin karanlık bir köşeye çökmüştü. Kane solunda, Cameo sağındaydı ve küçük bir ülkeyi yerle bir etmeye yetecek silahları vardı. Ne yazık ki yaklaşan çarpışmada bu yeterli olmayabilirdi.

Avcılar her yerdeydi. Dükkânlardan çıkıyor, kaldırımlarda dolaşıyor, dışarıdaki kafelerde yemek yiyorlardı. Sinekler gibi vızıldayarak oradan oraya konuyor ve Sabin’in sinirini bozuyorlardı.

Silahlarının ve bıçaklarının şişkinlikleri onları ele veren, sıradan görünlü kadınlar da vardı. Savaştan yeni çıkmış ve bir yenisi için can atar gibi görünen uzun boylu ve yapılı erkekler binaların tepelerine konuşlanmış şehri izliyordu. Ne yazık ki yanlarında yaşları sekiz ile on sekiz arasında değişen çocukların da olması Sabin’in keyfini iyice kaçırırdı. Biraz önce o çocuklardan birinin bir duvarın içinden geçmesini izlemişti. Duvar orada değilmiş gibi, *içinden geçip gitmişti*.

Diğerleri neler yapabiliyordu acaba?

Sabin sayıca çok eksik olduklarını biliyordu. Ve ahlaken ne kadar çökmüş olursa olsun, çocukların canını yakamayacağını da biliyordu. Büyük olasılıkla Avcılar da buna güveniyordu. *Şu anda bir Harpy çok işe yarayabilirdi.*

Silahlarını kemiklerini çatırdatacak kadar sıkı. *O konuya girme.* Bir süredir sahneyi izliyor, karar vermeye, plan yapmaya çalışıyordu. Ancak kendini güçlenmiş değil de hiç olmadığı kadar çaresiz hissediyordu. Ne yapacağını bilmiyordu.

İşin en kötü kısmı Gwen'i zindana kilitlemişti ve görünüşe bakılırsa sonunda oraya dönecekti. Bu da onu evde de bir savaşın beklediği anlamına geliyordu. Aptal. Endişesinin sağduyusuna baskın gelmesine izin vermişti. Bir kadına karşı yumuşamanın tehlikesi buradaydı. Duygular düşünce sürecini allak bullak eder, insana aptalca şeyler yaptırırdı. Ama Sabin geri dönüp özür dileyemez ve yardım etmesini rica edemezdi. Kız kardeşlerinin canını yakmıştı. Birbirlerine o kadar bağlı ve sevgi doluydular ki Gwen onu asla affetmezdi.

Kendine böylesinin daha iyi olduğunu telkin etmeye çalıştı. Avcılarla Gwen'den önce de savaştığını ve galip geldiğini, şimdi yine savaşıp yine galip gelebileceğini... Hem zaten Gwen, Galen'le akrabaydı. Artık onun motivasyonuna güvenemezdi. Ona yardım edeceğine güvenemeyeceği gibi, ailesine de yardım edemezdi.

Gwen senin ailen olabilir. Bu asi düşünce karşısında yüzünü buruşturdu. Şüphe devreye girince yüzü daha da asıldı.

Artık onu hak etmiyorsun. Belki daha önce de etmiyordun. Seni zaten istemezdi; bu yüzden tartışmalı bir konu.

"Kapa çeneni," diye mırıldandı.

Kane ona bir bakış attı. "İblisin sorun mu çıkarıyor?"

"Her zaman."

"Mevcut durum için ne yapacağız? Üçümüzden başka kimse yok."

Cameo, “Daha kötü şartlarda savaştık,” deyince, Sabin irkildi. Cameo’nun sesi her zaman bu etkiyi bırakıyordu. İşin tuhaf yanı bu kez her zamanki kadar kötü etkilememişti. Belki de zaten sefil hissettiği içindi. Bunu Gwen’e nasıl yapabilmişti?

Ben sadece onu korumak istedim.

Ama başaramadın.

“Hayır,” dedi. “Bu kez çocukların arada zarar görmeyeceğinden emin olmamız gerekecek.”

Cameo’nun silahım kavrayan parmağı gevşedi. “Ama bir şeyler yapmalıyız. Onları başı boş bırakamayız ya.”

Sabin düşman topluluğunu bir kez daha süzdü. Her zamanki kadar kalabalık ve bir o kadar tehlikeliydiler. O çocuklar... Kahretsin. Her şeyi daha karmaşık bir hale sokuyorlardı. Karar zamanı gelmişti. “Pekâlâ. Yapacağımız şu: Ayrılacak, farklı yönlere gidecek, kuytuda kalacağız ve lanet olsun, yetişkinleri tek tek indireceğiz. Gördüğümüz yerde. Sadece... *kendinizi* öldürmeyin. Bana bir iyilik yapın ve...” Gözü sokağın aşağısında iki baygın adamı minibüslerine yükleyen kamuflej kıyafetli Avcılara takılınca cümlesi yarıda kaldı. Çocuklar etraflarını sarıp bir duvar oluşturdular.

Cameo, Sabin’in baktığı yöne baktı ve iç çekti. “Onlar...”

Yer, Kane’in ayağının altından kaydı ve kocaman bir boşluğa düştüğünü hissetti. “Aeron ve Paris. Kahretsin. Evet. Onlar.”

Sabin bir küfür savurdu. “Plan değişti. Etraflarındaki adamları mümkün olduğunca öldürün, çocukların icabına ben bakarım. Başarabilirseniz Aeron ve Paris’i kaleye götürün. Sizinle orada buluşuruz.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



Gwen kız kardeşlerini kilit altına almıştı. *Ben de Sabin kadar kötüyüm.*

Torin'in odasındaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde arkasında duruyordu. Torin yaklaşmasından endişe duymasına gerek yokmuş gibi, sırtı dönük duruyordu. Endişe duymasına gerek yoktu. Ancak en azından beynine bir mermi yemekten korkmalıydı. Ne de olsa Gwen bir Harpy'ydi.

"Sanırım az önce hayatımın en büyük hatasını yaptım ve telafi etmek için artık çok geç." Kız kardeşleri onu affetseler ve o, Sabin'i affetse bile yine de onu eylemlerinden ötürü cezalandırmak isteyeceklerdi. Ah, kimi kandırıyordu? Sevdiği herkes –ve Sabin örneğinde olduğu gibi, *bazen de* hoşlandığı herkes– fazlasıyla inatçıydı. Af, söz konusu değildi.

Bakışları monitörlerden birine çevrildi. Kız kardeşlerini gösteren monitöre. Hücrede bir ileri bir geri gidip geliyor, lanetler yağdırarak boş yere parmaklıklara vuruyorlardı. Çok hızlı iyileştikleri için onlar hücreden çıkabilir hale gelene kadar Gwen'in birkaç günü olacaktı. Ve tabii onlara ihanet ettiği için Gwen'i cezalandırana kadar. Göğsü sıkıştı.

En büyük mücadeleyi Taliyah vermişti ve Gwen hâlâ yaralıydı. Kaburgalarında ve boynunda sayısız kesik vardı. Ne kadar güçsüz olsalar da onları gerçekten yendiğine inanamıyordu. Bütün hayatı boyunca ulaşma özlemiyle yanıp tutuştuğu zirve olmuşlardı. Daha güçlü, daha hoş, daha zeki. Daha iyi. Gwen kendini sürekli onlarla karşılaştırıyor ve kendini hep eksik görüyordu.

Oysa şimdi, köküne kadar bir savaşçı olmuştu. Avcılara karşı başarı kazanırsa kız kardeşleri onunla gurur duyarlar mıydı?

Monitörlerden birinde Maddox ve William sayılamayacak kadar çok sayıda silahın ağırlığı altında bir ileri bir geri gidip geliyorlardı. Ashlyn ve Danika da arkalarında durmuş, gergin bir tavırla ellerini ovuşturuyorlardı.

“Endişeliyim,” diyordu Danika. “Dün gece gördüğüm rüya. Reyes’i karanlık bir kutunun içine hapsedilmiş gördüm. İblisi, salınmak için hiç durmadan çılglık atıyordu.”

Yuvarlak karnını okşayan Ashlyn solgundu. “Belki de Şikago’ya gitmeliyiz. Ben dinleyebilir ve Avcılar’ın onları tutsak edip etmediğini, ettilerse nerede olduklarını öğrenebilirim.”

“Hayır,” dedi Maddox.

“İyi fikir,” dedi Danika onunkini bastıran bir sesle. “Ama ya Torin’in söyledikleri? Avcılar daha şimdiden Budapeşte’de.”

“Şehre gitmen gerek.” Torin’in artık neşeden eser taşıyamayan sesi Gwen’in dikkatini monitörden uzaklaştırdı. “Sabin’den mesaj geldi. Aeron ve Paris yaralı halde bir minibüse yükleniyormuş. Ortalık Avcı kaynıyormuş ve Sabin bir savaş başlatmak üzere.”

Gwen’in midesi kasıldı. “Neredeler?”

“Sabin’in cep telefonunda bir iz sürücü var; konumlarını buranın iki kilometre kuzeyinde olarak gösteriyor. Arka kapıdan çıkıp yokuş aşağı in. Hiçbir yere sapmazsan onunla karşılaşırın.”

“Teşekkürler.” Gwen’in silaha ihtiyacı vardı. Bolca silaha. Ak-lına Sabin’in dolabındaki sandık geldi. Mükemmel! Torin’in yatak odasından çıkmak niyetiyle topuklarının üstünde döndü.

“Ah, Gwen, bir de...”

Gwen yüzünü ona çevirdi.

Torin uzaktaki bir bilgisayar ekranında çevre ormanın bir hari-tasını açtı. Yol kırmızı bir çizgiyle işaretlenmişti. “Şurada, şurada ve şurada tuzaklar var. Bu yüzden dikkatli in, yoksa gafil avlanabilirsin.”

“Teşekkürler.” Gwen iç geçirerek, Sabin’in yatak odasına koştu. Kız kardeşleri sayesinde sandık artık kilitli değildi ve neredeyse ta-mamen boşalmıştı. Geriye sadece bir tabanca ve bir bıçak kalmıştı. İkisini de aldı. Henüz yarı otomatik bir silahla eğitim yapacak zamanı olmamıştı ama nişan alıp ateş etmek çok da zor görünmüyordu.

“Başlıyoruz,” diye mırıldandı kanatlarını çılgınca çırparak. Arka tarafa park edilmiş cipin olduğu yere bakmadan kaleden çıktı ve yokuş aşağı son sürat uçmaya başladı. Harpy biçiminde daha hızlı ulaşabilirdi.

Üç kilometrelik yolu bir dakikadan kısa sürede katetti. Efen-dilerin bubi tuzaklarından kaçınmak zorunda kalmasa, o kadar da sürmezdi. Şehir yaya kaynıyordu. Neyse ki sadece bulanık bir gö-rüntüden ibaret olduğu için henüz onu fark eden olmamıştı. Gerçi varlığını hisseden ve yanlarından geçip rüzgârıyla onları okşarken şaşkın şaşkın bakanlar oldu.

Gwen varış noktasına ulaşınca etrafı tarayarak hızla hareket et-meyi sürdürdü. Asker görünümlü bir grup insan açık bir minibüsün etrafında toplanmıştı. Torin’in söylediği gibi, minibüsün içinde iki baygın erkek yatıyordu. Üç muhafız namlularından duman tüten silahlarını hazırda tutarak tepelerine çökmüştü.

Önde şoför yoktu. Gwen bunun tuhaf olduğunu düşünürken Kane’in bir binanın arkasında durduğunu ve direksiyona kim yakla-

şırsa onu öldürdüğünü fark etti. Ön cam kırılmıştı ve direksiyondan kan damlıyordu. Açık kapının yanına dört ceset serilmişti.

Bir Avcı yanına yaklaşınca Kane sadece yer değiştirip tüfeğini minibüse tutarak saklanıyordu.

Sabin neredeydi?

İnsanlar neden çılgık atmıyordu?

Gwen kendi kendini sorgularken, gözleri kollarını iki yana açmış genç bir kıza takıldı. Yumuşak bir ses zihnine fısıldadı: *Sakin ol. Eve git. Şehre geldiğini unut. Gördüklerini unut.*

Bu ayartıcı ses, Gwen'de söylediğini yerine getirme isteği uyanırdı. Hafızası daha şimdiden silikleşmeye başlarken, bedeni kaleye doğru harekete geçmişti. Belki de Harpy olmasa tamamen itaat ederdi. Doğasının karanlık tarafı zihninin içinde viyaklıyor, pençeler savurarak sesi boğuyor ve Gwen'e amacını hatırlatıyordu.

Ne yapmalıyım? Ve bir anda görmeye başladığı bütün o çocuklar neydi? İçlerinden biri, küçük bir oğlan, şehirde en az Gwen kadar hızlı hareket ediyordu. Gwen'in onu görmesinin tek nedeni arkasında bıraktığı belli belirsiz ışık iziydi. Belli ki Efendileri arıyordu ve birini görünce –bu seferki Cameo'ydu– durup haykırmaya başladı.

Çocuğun canını yakmak istemediği her halinden belli olan Cameo oğlanı yakaladı ve şah damarını sıktı. Çocuk çuval gibi yere yığıldı. Cameo'nun yüzünden süzülüp göğsüne akan ter tişörtünün ıslanıp vücuduna yapışmasına neden oluyordu. Gwen dişi savaşıyı hiç bu kadar üzgün ve yorgun görmemişti.

Ancak en azından bir soru cevaplanmıştı. Çocuklar belli ki Avcılara yardım ediyordu.

Gwen'in arkasında öfkeli bir homurtu yükseldi. “Çıkın ortaya! Neredeyseniz çıkın. Bizi yenemezsiniz ve destek kuvvet de çağıramazsınız. Arkadaşlarınız elimizde. Yakalanmaya hiç bu kadar yakın olmadınız.”

Gwen hızla arkasına döndü ama bir başka ses, “Neden kendiniz teslim olmuyorsunuz?” diye haykırdı. “Neden kendinizi yakalanmanın vereceği aşağılanma hissinden kurtarmıyorsunuz?”

“Kötü olmadığınızı iddia ediyorsunuz. Pekâlâ, bunu kanıtlama zamanı geldi. Teslim olun ve kızı bize verin. İblisleri bedenlerinizden çıkarmanın bir yolunu bulalım. Dünyayı eski haline, iyi, doğru ve saf haline döndürmemize yardım edin.”

“Belki af da dilenirsiniz,” dedi bir erkek pis pis gülerek. “Başlangıçta planlandığı gibi kilitli kalsaydınız bu dünya hastalıkla tanışmaz, oğlum hâlâ hayatta olurdu.”

Vay canına, diye düşündü Gwen. Avcılar gerçekten fanatiklerdi. Dünyadaki bütün kötülüklerden Efendiler sorumluymuş gibi davranıyorlardı. İnsanların özgür iradesi vardı. Avcıların da. Gwen’i hücreye kapatmayı seçmişlerdi. Başka bir âlemin kadınlarına tecavüz etmeyi seçmişlerdi. Bu, Avcıları da kötü yapardı ve merhamete layık olmadıkları anlamına gelirdi.

Bir çığlık Gwen’in dikkatini çekti. Sabin’in iki elinde birer hançerle kalabalığı yararak ilerlediğini gördü. Kollarını zarafetle savuruyor, insanları âdeta kılıçtan geçiriyordu. Adamlar tek tek yere seriliyordu.

Giysilerinin neredeyse her santimi, bütün vücudu kesik içindeymiş gibi kıpkırmızı olmuştu. Gwen yanıldığını umdu. Üstündekinin düşman kanı olduğunu.

Harpy’sinin, zihninde ve bedeninde bütün kontrolü ele geçirdiğini hissetti. İlk başta içgüdüsel olarak korktu. Sonra korkusu azalarak kayboldu. *Bunu yapabilirim. Bunu yapacağım.* Görüşü kırmızı ve siyah renklere bulanıyor, o tatlı kırmızı nektarın tadını hayal etmek ağzını sulanıyordu. Elleri can yakmak için... yaralamak için kaşınıyordu.

Tamamen teslim olmadan önce düşündü. *Lütfen Sabin’i da arkadaşlarının canını yakma. Lütfen çocukların canını yakma. Lütfen olabildiğince çok çocuğu kaleye götür ve kilitle.* Sabin böyle istedi.

Gwen kanatlarını her zamankinden daha hızlı çırparak Cameo'nun yere serdiği uyuyan çocuğu kucakladı –*can yakma, can yakma, can yakma*– ve kalabalıklar ile duvar oluşturmuş Avcıların arasından geçerken ayağa kalkamamaları için diz kapaklarını parçalayıp bıçağının kabzasını şakaklarına indirdi.

Baygın durumdaki Avcılardan birini diğer koluna kıştırıp kaleye doğru yol alırken, *Cipi getirmeliymişim*, diye düşündü. Yükünü zindandaki hücrelerden birine bırakıp tekrar kavgaya döndü.

Yolculuğun tamamı beş dakika sürdü. Titrediğini fark edip biraz hız kestiğinde, bu eylemi tam on altı kez tekrarlamıştı. En azından kalabalık azalıyordu.

Sabin hâlâ ayaklarının üstündeydi, Cameo hemen arkasındaydı ve her biri farklı bir yönden gelen tehdide karşı koyuyordu. Kane'nin silahı hâlâ minibüse çevriliydi.

Gwen yanlarına giderken, *Aeron ve Paris*, diye düşündü. Onları o bölgeden çıkarmalıydı. Besbelli yaralıydılar ve yardıma ihtiyaçları vardı. Ancak bir Avcı yoluna çıkınca Gwen ona hızla çarptı ve nefesi kesilerek arkaya doğru savruldu. Yere düşünce kırık beton parçaları sırtına saplandı.

Sabin, Avcı'yı kenara fırlattı ve hızına rağmen onca zamandır nerede olduğunu bilirmiş gibi, bir saniye sonra Gwen'in yanında bitip onu ayağa kaldırdı.

“Torin mesaj çekip burada olduğunu söyledi. İyi misin?” dedi soluk soluğa.

Ellerini üstünde hissetmek... ilahi bir duyguuydu. Gwen'e bir an için nerede olduğunu ve ne yaptığını unutturdu. Teninde parlayan ter ve kanı görünce hatırladı. “Evet,” dedi boğuk bir sesle. Nefes nefeseydi, yorgundu, sıcaklamıştı, her yeri acıyordu ve titriyordu. “İyiyim.”

Sabin sendeledi ve görüşünü netleştirmek ister gibi yüzünü ovaladı. Gwen kararlı ve kıpır kıpır savaştının hoşgörünün sınırına bu kadar yaklaştığını hiç görmemişti. “Aeron ve Paris’i güvenli bir yere ulaştırabilir misin?”

En azından Gwen’i göndermeye çalışmıyordu. “Evet.” Gwen bunu başarabileceğini umuyordu. Ama o anda arkadaşları yerine Sabin’i güvenli bir yere ulaştırmayı tercih edirdi.

Sabin, Gwen’in belinde duran yarı otomatik tabancayı alıp güvenliğini açtı. “Sakıncası var mı?”

“Hiç yok.”

Gwen’in kendisini yakalamasına fırsat bırakmadan, “Minibüse ulaşmanı sağlayacağım,” dedi ve hızla döndü. Hemen arkasından üç el silah sesi duyuldu.

Aradaki bloklara rağmen Gwen’in kulakları çok hassastı ve ateş sesi sinmesine neden oldu. Hatta kulak zarlarından sıcak bir sıvının süzüldüğünü hissetti. Neyse ki kan, sesi biraz olsun boğmuştu.

Bir kez daha bedenler yere serilmeye başladı. Gwen kalabalığın arasında tek bir çocuğun kaldığını fark ederek ilerledi. Şehir halkını uzakta tutan küçük kız. Gwen bir sürü çocuğu kaleye kilitlemişti ama Avcılar diğerlerini alıp kaçmış olmalıydılar. Ne tür canavarlar çocukları savaşa sokardı?

Minibüse ulaştığında, etrafta tek bir Avcı bile kalmamış olmasına rağmen Sabin ateş etmeye devam ediyordu. Son birkaç Avcı da saklanmak için tabanları yağlamıştı. Ya da belki de Kane onları çoktan çivilemişti. Gwen iki omzuna birer savaşçı attı; ağırlıkları altında neredeyse iki büküm oldu. İkisini aynı anda götürmesi imkânsızdı.

Aeron’ı olabildiğince nazik hareketlerle koltuğa bırakıp Paris’i sımsıkı tuttu. Paris’in üstü başı daha fazla kan içindeydi. “Geri gelmem gerekecek,” dedi, Sabin’in onu duymasını umarak ve son hızla

ağaçlara yöneldi. Hızı yavaşladığı için bu yolculuk biraz daha uzun sürdü. Ancak sonunda varış noktasına ulaştı.

Oflayıp puflayarak iri yarı savaşıyı kalenin girişinden içeri soktu. Torin geldiğini görüp Maddox ve William'ı uyarmış olmalıydı çünkü adamlar, kadınları saklandıkları yerden çıkarmışlardı. Ashlyn ve Danika, Paris'i görünce öne atıldılar.

Danika'nın koyu yeşil gözleri korkuyla parlıyordu. "Yoksa..."

"Hayır. Nefes alıyor."

"Neler olu..." dedi Ashlyn.

"Zaman yok. Diğerleri için geri dönmem gerek." Gwen cevap beklemeden tekrar şehre uçtu.

Sabin hâlâ minibüsün başındaydı. Bir grup Avcı kalkanların arkasına saklanmış, üstüne geliyorlardı. Belli ki her şeye hazırlıklı gelmişlerdi. Gwen titreyerek ve inanılmaz bir yorgunlukla Aeron'u kaldırıp tekrar harekete geçti.

Ormanın sınırına varmadan bir mermi sol uyluğuna saplandı.

Çığlık atarak yere düştü. Aeron homurdansa da uyanmadı. Gwen'in yarasından kan fışkırıyordu. Lanet olsun! Kurşun bir atar damara isabet etmişti. Titremesi şiddetli bir hal alsa da kendini ayağa kalkmaya zorladı. Görüşü kararmaya başladı. *Devam et. Bunu yapabilirsin.* Tekrar hareket geçti. Bu sefer on dakika sürdü ama bitiş çizgisine varmak hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

Danika ve Ashlyn, holde Paris'le ilgilenirken onu bekliyorlardı. Maddox ve William ihtiyaç duydukları şeyleri getirmek için koştu-ruyordu.

Gwen, Aeron'u arkadaşının yanına bırakırken bu kez yumuşak davranamayacak kadar yorgundu. Tökezleyince Danika kolunu tuttu.

"Geri gidemezsin. Ayakta duracak halin yok."

Gwen kolunu silkeleyip kurtuldu. "Mecburum."

"Gidemezsin. Daha tepede bayılırsın."

“Ben de arabayla giderim.” Çünkü orada kalması imkânsızdı. Sabin’in ona ihtiyacı vardı.

“Hayır.” Danika’nın sesi çelik gibiydi. “Seni ben götürürüm. Bekle, anahtarları alayım.”

“William,” diye seslendi Maddox.

Savaşçı iç geçirdi. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Arabayı benim kullanmam gerek.”

Yine de Danika son hızla harekete geçti. Ashlyn ayağa kalktı ve iki parmağının ucuyla Gwen’in boynuna dokundu. “Nabızın çok hızlı,” dedi iç çekerek. “Daha yavaş nefes al. Aynen öyle. Al. Ver. Aferin sana.”

Gwen gözlerini kapamış olmalıydı çünkü kendine geldiğinde bacağı bandajlıydı ve William onu elinden tutmuş kapıya doğru çekiyordu.

“Danni anahtarları bana verdi. Bunu yaparsak, işe koyulalım.”

“Dikkatli olun,” diye seslendi Ashlyn.

Arabaya biner binmez William gaza asıldı ve ormanı yanık lastik kokusu kapladı. Gwen kapıya doğru savruldu ve şakağını cama çarptı. *Kesin iz kalacak*, diye düşündü sersemlemiş halde.

“Sıkı tutunuyor musun?”

“Evet.” Sesi kendi kulağına bile çok cılız geldi.

“Hey, dinle. Aeron ve Paris’i eve getirdiğin için teşekkürler. Anya onları çok sever ve eğer onlara bir şey olsaydı, yıkılırdı. Her ne kadar sinirimi bozsa da mutlu olmasını isterim.”

“Benim için zevkti.” Ve acı.

Varış noktalarına ulaştıklarında savaş, hızını kaybetmişti. Sabin, Kane ve Cameo bolca kan kaybetmelerine, kesiklerine ve neredeyse tükenmiş olmalarına rağmen geride kalanlarla savaşmaya devam ediyorlardı.

Cipi görünce geri sıçrayıp yoldan çekildiler. William gazı kökleyip insanların üstüne sürerken, Gwen sıkı tutunup kendini hazırladı. “Tanrım, çok eğlenceli,” dedi William gülerek. Araç bir kez, iki kez zıpladı. Gwen kapıyı daha araç durmadan açtı. Sabin içeri, Gwen’in yanına atladı. Diğerleri de aynı süratle arka koltuğa doluştular.

“Yürü, yürü, yürü,” diye emretti Sabin ve William bir kez daha lastikleri yakarcasına gaza asıldı. Sabin kolunu Gwen’in beline dolayıp sımsıkı sardı.

Artık Sabin onunla ve hayatta olduğu için, Gwen’in zaten iyice azalmış olan enerjisi tamamen tükendi. Güçsüzlüğü diğer her şeyi gölgeledi. Harpy bile ürkütücü bir sessizliğe gömülmüştü.

“Gwen,” dedi Sabin endişeli bir sesle. “Gwen, beni duyabiliyor musun?”

Gwen cevap vermeye çalıştı ama sözcükler biçimlenmedi. Bir anda gırtlığına oturan yumruyu hiçbir ses aşamıyordu. Zaten ne diyeceğini de bilmiyordu. Ona hâlâ kızgındı; yaptıkları için canını yakmak, ondan şüphe duyduğu için ağlamak istiyordu.

“Gwen. Benimle kal, sevgilim. Tamam mı? Sadece benimle kal.”

William birine daha çarpmış olmalıydı çünkü Gwen öne arkaya sallandı. Ya da belki de Sabin onu sarsıyordu. Kollarının alt kısmına iki kızgın bant sarılı gibiydi.

“Benimle kal! Bu bir emirdir.”

Gwen az önce hayatını kurtarmıştı ve ona emirler yağdırabileceğini mi sanıyordu? “Canın... cehennem...” demeyi başardı ve sonra karanlık onu içine çekerken her şey silindi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM



Sabin bileğini Gwen'in ağzına dayayıp dişlerini damarına bastırdı. O yumuşacık dudakların verdiği his... O sıcacık emiş. O kadar sertleşmişti ki aleti tehlikeli bir silahtan sayılabilirdi. Gwen ikinci kez kanını emiyor ve ağır ağır iyileşiyordu. Daha iyi bir kan akışı alabilecek ve daha çabuk iyileşecek olmasına rağmen, boynundan emmeyi ısrarla reddetmişti. Daha kötüsü, Sabin'le konuşmayı da reddediyordu.

Bu yüzden Sabin ikisi adma konuşuyordu. Yakaladığı çocukların hâlâ kilit altında ama rahat ve güvende olduğunu anlattı. Kız kardeşlerinin zindandan bir saat önce kaçtıklarını ve tekrar bitişindeki odaya yerleştiklerini söyledi. Öfkeli olmaları gerekmesine rağmen, tuhaf bir sessizlik içindeydiler.

Tıpkı Şüphe gibi.

Sabin, iblisin Harpy'lerden korktuğunu biliyordu. Gwen ne zaman öfkeye kapılsa küçük pislğin zihninin derinliklerine çekildiğini de. Ancak artık Gwen öfkelenmese bile, canavar sessizliğini koruyordu. Artık gereken tek şey, saldıracak yakınlıkta olmaktı. Neredeyse Şüphe kendinden ve Gwen'i irade savaşında alt etme becerisinden şüphelenir gibiydi. Sabin'e göre bu ilahi adaletti.

Elbette, Sabin ne zaman Gwen'den uzaklaşsa iblis derhal saldırıya geçiyor ve sürekli olarak başka kurbanlar arıyordu. Ancak artık Gwen'le işi yoktu; onun hakkında tek kelime dahi etmeye cesaret edemiyordu. O Avcıları birbirine katışından sonra. Ayrıca iblis, Sabin'i ona sahip olamayacağına ikna etmeye çalışmaktan da vazgeçmişti. Gwen'i kızdırmaktan o kadar korkuyordu ki.

Gerçi Gwen'im birazcık öfkelenmesi hiç fena olmazdı. Sabin her şeyi bu sessizliğe tercih ederdi.

İç geçirdi. Bir uçağa atlayıp kayıp savaşçıları aramaya gitmeyi o kadar çok istiyordu ki. Ama önce dünkü savaşın yaralarından kurtulmalıydı. Şu anda o ve diğerlerinden kimseye hayır gelmezdi. Dahası adamlarını daha fazla bölemeyeceğini biliyordu. Avcılar hâlâ Budapeşte'deydiler ve kale ele geçirilip kadınlar yara almadan önce o Avcıların hakkından gelmeleri gerekiyordu.

Bu sabah Torin yeni tutsaklardan birine bir izleme aygıtı yerleştirip "kazayla" kaçmasına izin vermişti. Bilgisayarından her hareketini takip ediyor ve piçin savaşçılara saklandıkları inin yolunu göstermesini bekliyordu.

Ancak beklemek zordu. Harpy'leri Şikago'ya gitmeye ikna etmeye çalışmış, büyük bir servet vadetmişti ama kapılarını suratına çarpmışlardı. İstediklerinin para olmadığını biliyordu. Gwen'i kaleden sepetlemesini istiyorlardı. Ancak bunu yapamazdı.

Onu seviyordu. Hatta eskisinden bile çok seviyordu.

Savaşından ve Avcılara duyduğu nefretten daha fazla. Gwen, Galen'in kızıysa ne olmuştu yani? Şüphe iblisini içinde taşıyan Sabin'in onu yargılamaya yüzü var mıydı? Gwen babasına yardım etmezdi. Bunu yapmazdı. Sabin bunu ruhunun derinliklerinde biliyordu. Ve evet, Gwen'in babasının yanında olma şansından da feragat edeceğini biliyordu. İşte bu yüzden ona artık ailesinin o olduğunu ispatlamak zorundaydı.

Gwen hayatında birinci sıradaydı. Onu hücreye kilitlememeliydi. Ona güvenmeli ve savaşmasına izin vermemeliydi. Tanrılar aşkına, Gwen olmasa çoktan yenilmişti. Ve bir daha onsuz kalmaktansa kaybetmeyi yeğlerdi.

Gwen'in ağzının basıncı azaldı ve kolundan çekildi. Sabin yatak odasına sürüklediği bir televizyon koltuğuna yerleşmişti. Gwen sadece boynundan içmeyi değil, yatakta içmeyi de reddetmişti. Kucağına oturmaya da reddettiği için Sabin'in kendisinininkine birleştirdiği ikinci bir koltukta oturuyordu.

Dudakları yeni öpüşmüş gibi şiş ve kıpkırmızıydı. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Bu, sabah yaralı bir halde uyandığından beri ağzından çıkan ilk kelimeydi. Sabin gözlerini yumdu ve Gwen'in güzel sesi zihnine süzülürken gülümsedi. "Benim için zevkti."

"Görebiliyorum," dedi Gwen kuru bir sesle.

Sabin göz kapaklarını araladı. Gwen daha önce yaptığı gibi yatağa geçmek yerine koltukta kalmıştı. Sopa yutmuş gibi dimdik oturuyor, kararlı bir ifadeyle omzunun üstünden Sabin'e bakıyordu. Savaşçının içi korkuyla doldu. Tam olarak neye karar vermişti? Onu terk etmeye mi?

"Aeron ve Paris nasıl?" diye sordu Gwen.

Kendini hazırlaması mı gerekiyordu yoksa? "Hepimiz gibi iyileşiyorlar. Sayende."

"William sayesinde. Kendimi çok zorlamışım ve o olmasa asla..."

Sabin, "Senin sayende," diyerek araya girdi. "Gördüğüm herkesden daha fazlasını yaptın, daha sert mücadele ettin. Üstelik yapmak için bir nedenin yoktu ama yapmamak için bir sürü nedenin vardı. Yine de hepimizi kurtardın. Sana hiçbir zaman yeterince teşekkür edemeyeceğim."

“Teşekkürünü istemiyorum,” dedi Gwen yanakları kızarak. Kızarmasının nedeni ne mahcubiyet ne de arzuydu. Öfkeden miydi? Minnetine neden öfke duyacaktı ki? Titrek nefesini bırakmak onu biraz olsun sakinleştirmişe benziyordu. “İyileştim ve gücümü ne-redeyse tamamen topladım.”

“Evet.”

“Ve bu... gideceğim anlamına geliyor.” Sonunda sesi titredi.

İşte sonunda olmuştu. Sabin bunun yaklaştığını hissetmesine rağmen bu sözler karşısında yıkıldı. *Gidemezsin*, diye haykırmak istedi. *Benimsin. Şimdi ve her zaman.* Ancak böyle kararlı bir askeri kontrol etmeye çalışmanın sonuçlarını herkesten iyi bilirdi. Tek söylebildiği, “Neden?” oldu.

Gwen gergin bir tavırla saçını kulağının arkasına attı. “Nedenini biliyorsun.”

“Senden duyayım.”

Sonunda savaşçıya çevrilen gözlerinin derinliklerinde bir ateş kıpırdanıyordu. “Duymak mı istiyorsun? Pekâlâ. Zaafımı, *sırlarımı* bana karşı kullandın. Kız kardeşlerimin canını yaktın, beni seni kurtarmak için onların canını yakmaya ve kilitlemeye zorladın. Bana güvenmediğin için az kalsın ölüyordun.” Gwen yumruklarını sıkarak ayağa fırladı. “Az kalsın ölüyordun!”

Pekâlâ, onu en çok üzen Sabin’in ölmesi fikriydi. Bundan iki kez bahsetmişti. Sabin’in içinde bir umut filizlendi ve Gwen ne olduğunu anlamadan ayağa kalkıp onu yatağa fırlattı. Gwen çarpmanın etkisiyle yatağın üstünde zıplarken onu ağırlığıyla hapsetti.

Gwen karşı koymak yerine savaşçının gözlerine baktı. “Boynunu kırabilirim.”

“Biliyorum.” Aslında bu pozisyon Gwen’i savunmasız bırakıyordu. Kanatlarının hareketsiz kalması gücünü tüketiyordu. Daha önce de güçsüzlüğünü aleyhine kullanmıştı. Bunu bir daha asla yapmayacaktı.

Gwen'i üstüne çekerek sırtüstü uzandı. "Bunu senin iyiliğin için yaptığımı sanıyordum. Savaşmanı istemedim. Canının yanmasını. Kendi babanla karşı karşıya kalmanı istemedim."

"Senin tercihin değildi."

"Biliyorum," diye tekrarladı Sabin. "Dürüst olmam gerekirse, kendim için yaptım. Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu. Aptallık ettim. Aptallık ve hata. Seni bir daha asla arkada bırakmayacağım Benim hiç olmadığım kadar iyi bir askersin."

Gwen bacaklarını beline sarmıştı ve en sıcak noktası Sabin'in zonklayan aletinin üstüne denk geliyordu. Sabin inledi ve onu sabitlemek için kalçalarını sıkıca tuttu.

"Artık sana güvenemem," dedi.

"Güvenebilirsin. Herkesten çok sen güvenebilirsin."

"Yalancı!" Gwen suratına kemik kıracak kadar sert bir tokat indirdi. Sabin'in yanağı acıyla yandı ama ne ses çıkardı, ne karşılık verdi ne de onu bıraktı. Gwen'in önüne sürmek isteyeceği her tür şeye hazır, ona bakmakla yetindi. Bunu hak etmişti. Aralarındaki meselenin hallolması anlamına geleceksen, derisini diri diri yüzmesine bile izin verirdi. "Artık söylediğin her şeyi sorguluyorum. Bunu iblisin her fırsatta kafamın içine süzülürken bile yapmıyordum. Daha önemlisi, bana güvendiğine hiçbir zaman gerçekten inanmayacağım. Yaptığın o kadar şeyden sonra."

"Benim de zayıf yanlarım var." Sabin'in ağzından bir çırpıda dökülen kelimeler Gwen'i susturdu. "Bana sırlarını verdin. Şimdi de ben sana benimkileri vereyim. Sana güvendiğimi ve seni bir daha asla geride bırakmayacağımı ispatlamak için." Gwen'e cevap verme fırsatı bırakmadı. "Tanrıların kralına muhafızlık ederken, bir gözümü kaybettim. Zeus bana yenisini vermek zorunda kaldı. Diğer savaşçılar gibi uzakları göremiyorum."

O konuştuğça Gwen'in omuzları gevşiyordu. Parmakları savaşçının tişörtünün üstüne kıvrıldı ve kumaşı tutup karnından sıyırdı. Sabin umutlandı. "Yalan söylüyor olabilirsin."

"Sana söyledim. Ben yalan söyleyemem. Yalan söylemeye kalkarsam bayılırım. Bu da benim lanetimin bir parçası ve bir diğer zayıf yanımdır."

"Sırlarımı aleyhime kullanmayacağını söylemiştin. Bu da yalandı ama bayılmadın."

"O zaman ciddiydim."

Gwen sessiz kaldı.

"Savaşırken iki hançer taşıyım çünkü bir elim boş kaldığı zaman rakibimi tutma eğilimim var. Bu yüzden sayamayacağım kadar çok parmak kaybettim. Bıçaklardan birini elimden alan beni daha kolay yenebilir." Bütün bunları hiç kimseye anlatmamıştı. Adamlarına bile. Seneler içinde fark etmiş olabilirlerdi elbette. Yine de Gwen'le bu kadar kolay ve isteyerek paylaşabildiğine kendisi de şaşıyordu.

"Sanırım... bunu fark ettim." Gwen'in sesi daha yumuşak, daha sevecendi. "Antrenman sırasında."

Sabin bundan cesaret alarak sözlerine devam etti. "Herkes bir şekilde, vücudunun bir yerinde daha duyarlıdır. Achilles'in topuğu gibi. Benim zaafım da sol dizim. En ufak baskı beni yere serebilir. Bu yüzden vücudumu kısmen döndürerek dövüşürüm."

Gwen, Sabin'in iddiasının doğruluğunu ölçmek için eğitim seanslarını zihninde canlandırır gibi gözlerini kırptırdı. Birkaç dakikalık sessizlik oldu. Sabin derin ve düzenli nefesler almaya odaklandı ve Gwen'in kokusunu içine çekti.

"Gerçi dürüst olmam gerekirse beni diğerlerinden daha beter katledecek bir zaafım var. Şu anda ve her zaman, sensin." Sabin'in sesi alçaldı, boğuk ve derin çıkmaya başladı. "Gitmeyi hâlâ istiyor-san git. Ama benim de seninle geleceğimi bil. İzini kaybettirmeye"

kalkarsan, peşine düşerim. Sen nereye, ben oraya. Kalır ve savaşmayı bırakmamı istersen, Avcılarla bir daha asla savaşmam. *Sen* daha önemlisin. Sensiz yaşamaktansa ölmeyi yeğlerim, Gwendolyn.”

Şaşkınlığı umuduyla savaşa tutuşan Gwen başını sallıyordu. “Babam...”

“Önemi yok.”

“Ama... ama.”

“Seni seviyorum, Gwen.” Hiç kimseyi sevmediği kadar. Kendini bile sevemediği kadar. Ki Sabin genelde kendini çok severdi. “Günün birinde herhangi bir şey için Galen’e minnet duyacağım hiç aklıma gelmezdi. Ama şimdi duyuyorum. Seni dünyaya getirdiği için ne-redeyse yaptığı her hatayı affedeceğim.”

Gwen iddiasını kabullenmek konusunda hâlâ tereddütlüydü. Dudağını ıslattı. “Ama diğer kadınlar...”

“Beni kışkırtmaya bile yeltenme. Ben senin eşimim. Hiçbir nedenle, bir savaş kazanmak için bile, başkasına dönecek değilim. Asla. Seni kaybetmektense savaşı kaybetmeyi yeğlerim. Sen benim için en önemli şeysin. Yalnız sen. Senin canını yakmak beni mahvediyor. Artık bunu biliyorum.”

“Sana inanmak istiyorum, gerçekten.” Gwen’in bakışları Sabin’in, parmaklarının durduğu göğsüne indi. Parmakları gevşemiş, hatta savaşçının göğsüne titrek çizgiler çizmeye başlamıştı. “Korkuyorum.”

“Bana zaman ver. Sana ispatlayayım. Lütfen. İkinci şansı hak etmiyorum ama sana yalvarmaya hazırım. Her ne istersen, her ne...”

“Benim istediğim sensin.” Gwen irileşmiş gözlerini onunkilere çevirdi. “Buradasın, hayattasın ve benim için şu anda bundan önemli bir şey yok. Bırak sana sahip olayım.” Gömleğini yana açtı ve başını eğip bir anda göğüs uçlarından birini emmeye başladı. “Geleceği bilemem ama sana ihtiyacım olduğunu biliyorum. Bana, inanmamı istediğin şeyi göster. Bana beni sevdiğini göster.”

Sabin ellerini genç kadının saçlarının arasına kaydırđı ve yataktaki dönerek onun üstüne çıktı. Sevinç içinden taşıyordu. Sevinç ve şaşkınlık, sevgi ve kızgın bir arzu. Gwen ona umut ettiği gibi sonsuza dek sürecektir aşkını ilan etmemişti ama bununla da yetinebilirdi. Şimdilik.

Önce Gwen'inkileri, sonra kendi kıyafetlerini çekip çıkardı. Kısa süre içinde çınlıplak kaldılar. Sıcak tenleri birbirine değiyordu. Derin bir nefesle anın güzelliğini içine çekti. Gwen tırnaklarını savaşçının omuzlarına batırarak inledi.

Sabin öpücükleriyle aşağı inen bir yol çizip göğüslerini avuçlarken dilini her iki göğüs ucunda dolaştırdı. Sonra onu öpmeye devam etti. Dili göbek deliğine uzanınca Gwen titreyerek kıvrandı.

"Karyolanın başucuna tutun."

"Ne?"

"Başucu. Tutun. Sakın bırakma."

Şaşkınlıkla gözlerini kıpırtırken Gwen'den buram buram arzu yayılıyordu. Hazzın içinde kaybolmuştu, neredeyse boğulmak üzereydi ama ona sonunda itaat etti. Sırtı bir yay gibi gerilirken göğüsleri yükseldi. Meme uçları iki inci tanesi gibi sertleşmişti.

Sabin o göğüs uçlarından birini parmaklarının arasında yuvarlarken, "Bacaklarını omuzlarıma at," dedi soluk soluğa.

Gwen bu kez hiç tereddütsüz itaat ederek vücudunu savaşçının vücuduna sürttü. Sabin genç kadının topuklarını belinde hissedince dünyasının yeni merkezinin katlarını araladı ve tadını almak için başını eğdi.

Lezzeti baş döndürücüydü. Bağımlılık yaratıcı. Dolgun ve tatlı, hatırladığı kusursuzluğun ta kendisi. Dilini klitorisinin etrafında dolaştırırken iki parmağını içine itti. Gwen'in çığlığı odanın dört bir köşesinde yankılandı.

"Sana bir an bile direndiğime inanamıyorum."

“Daha fazla.”

“Sana ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim? Seni ne kadar sevdiğimi?”

“Daha fazla!”

Sabin kıkırdadı. Onu diliyle tekrar tekrar taciz ederken parmakları bir an durmuyordu. Gwen’in başı öne arkaya çırpınırken bukleleri dört bir yanda uçuşuyor, vücudu kıvranıyordu.

“Daha fazla,” diye soludu. “Daha, daha, daha.”

Sabin üçüncü parmağını da oyuna katınca Gwen derhal kasıldı ve kasları gerilerek parmaklarını içine hapsetti. Sabin klitorisini daha sert, daha uzun emerek orgazmını iyice uzattı.

Onu ancak adını haykırarak yatağın üstüne serildiği zaman bıraktı. Yukarı doğru tırmanırken aleti küçük sıkı kınına girmek için adeta yalvarıyordu. Ama girmede. Henüz olmazdı.

Gwen gözlerini kırıştıtarak açtı. Işıltılı kehribar rengi irisleri ona bakıyor, beyaz dişleriyle alt dudaklarını dişliyordu.

“Bir daha asla seni incitmeyeceğim,” diye yemin etti Sabin ve onu yüz üstü çevirdi. “İzin ver de bunu sana kanıtlayayım.”

Gwen nefessiz kaldı ve ağırlığını üstünden atmak için yataktan doğrulmaya yeltendi ama Sabin göğsünü sırtına bastırarak öne uzanıp kanatlarının çılgın çırpınına son verdi. Gwen taş kesildi. *Benimleyken paniğe kapılma, sevgilim.* Ardından ellerini ellerinin üstüne koydu ve bacaklarını iki yana açıp Gwen’in kasıklarının arasına yerleşti. Nefes nefeseydi, sıcacık soluğu Gwen’in omuzlarına dökülüyordu.

“Bu narin kanatlara doğru düzgün bir özür borçluyum,” dedi ağırlığını kaldırarak. “Onlara dokunmama izin var mı?”

Neyse ki Gwen onu üstünden atmaya yeltenmedi. Ancak nefes almayı bırakmıştı. Sabin gırtlığındaki hırıltıyı duyabiliyordu. Genç kadın tek kelime edemeden başını salladı.

“Durdur onları,” dedi Sabin. “Lütfen.”

Kanatlar zamanla yatıştılar.

Sabin her iki kanadın her santimetrekaresini öpücüklerle boğdu. İpek gibi yumuşacık ve Sabin'in sıcaklığının aksine serindiler. Tek bir tüyün bile olmaması Sabin'i şaşırtmıştı. Kristal nehirler gibi yukarıdan aşağıya kadar birbirlerine dolanarak inen mavi damarlar dışında neredeyse şeffaftılar.

Ve o anda Sabin, Gwen'e yaptıkları için kendinden nefret etti. Bu güzel kanatları bir an için bile olsa nasıl bağlayabilmişti?

"Özür dilerim," dedi. "Çok özür dilerim. Yapmamalıydım. Hiçbir bahane yeterince iyi olamaz."

"Seni... affediyorum." Sözcükler şarap misali boğuk ve buruktu. "Neden yaptığını anlayabiliyorum. Yapmış olman hoşuma gitmese de anlıyorum."

"Bunu telafi edeceğim, yemin ederim. Ben..."

"Seni içimde istiyorum. Şimdi." Gwen kalçalarını çılgın gibi oynatarak savaşçının sert erkekliğinin başını arıyordu. "Beni mahvettin. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Evet. Evet." Bir dakika. *Yavaşla*. "Doğurgan zamanın geldi mi?"

"Hayır."

Tekrar hızlanabilirsin. Sabin onun kalçalarını sıkıca kavradı ve kendini köküne kadar içine itti. Aynı anda haykırdılar. Harikaydı. Enfes bir duyguydu. Öncekinden daha güzel, daha sıcak, daha seksi. Daha doyurucu. Bütünleşmişler, âdeta tek vücuda dönüşmüşlerdi. Gwen ona, o Gwen'e aitti.

Vücudunu eğip karnını sırtına bastırdı ve elini uzattı. Bir eliyle klitorisini, diğeriyle göğüslerini yoğurarak olası haz noktalarına eş zamanlı saldırdı. Gwen vücudunu kaldırdı ve karyolanın başucunu sımsıkı tutarak aletini iyice içeri çekti.

Kahretsin, Sabin çok fazla dayanamayacaktı. Zor dayanıyordu, aslında günlerdir öyleydi. Yine de kendini Gwen'in içine vurmaya,

Sabin olmaktan çıkıp Gwen'in erkeği olarak içinde gidip gelmeye devam etti.

Oda ani bir çılgılla doldu ve Gwen bir kez daha onu içine kitledi. Ve böylece Sabin de hazza mağlup düştü ve kocaman his dalgalarının arasında kaybolarak uçurumdan aşağı yuvarlandı. Kendilerini yatağa bırakmadan önce uzun bir süre tek vücut halinde kaldılar. Sabin onu ağırlığıyla ezmek istemediği için hemen yan tarafa yuvarlandı. Yani, *yine* ezmek için.

Onu bir an bile bırakmaya razı olmadığı için Gwen'i kendine çekti. Genç kadın da hiç itiraz etmeden ona sokuldu. Cennet böyle bir şey olmalıydı.

"Bana doğurgan olup olmadığımı iki kez sormuş olman, çocuk sahibi olabildiğinizi düşündürüyor," dedi Gwen boğuk nefesler arasında. "Ashlyn bile hamile. Gerçi ben onun buraya gelmeden önce hamile kaldığını sanmıştım. Ah, bir dakika. Galen benim olmamı sağladığına göre, sizler *üreyebiliyorsunuz*."

"Evet, ve evet. Ashlyn'in çocuğu Maddox'tan. Gebeliğin oluşması için şartların eksiksiz olması gerekiyor ama baba olabiliyoruz. Eminim insanları hamile bırakan tanrıların hikâyelerini okumuşsundur."

"Evet ama sizler geleneksel yoldan doğmamışsınız," diye karşı çıktı Gwen. "Zeus tarafından yaratılmışsınız. Sizlerin... nasıl desem, bebek serumunuz olmadığını sanıyordum."

Bebek serumu mu? Sabin gülmek için kendini zor tuttu. "İnsanlardan daha fazla hormonumuz, beyaz kan hücrelerimiz ve diğer gerekli öğelerimiz var. Bu kadar çabuk iyileşebilme nedenlerimizden biri de bu. Pek çok dışının vücudu bu kadar güçlü bir... serumu kaldıramadığı için savaşmaya başlıyor ve onu öldürüyor."

"Sence ben kaldırabilir miyim?"

"Bence sen her şeyi kaldırabilirsin."

Gwen gittikçe gevşiyordu. Hatta gülümsemiş bile olabilirdi. “Bir gün çocuk sahibi olmak istiyor musun?”

Sabin daha önce hiç istememişti. Ama Gwen’le bir bebek yaratma düşüncesi hoşuna gitti. Hayatındaki bu yeni kutsamayı arttıracak, tıpkı ona benzeyen bir bebek. “Evet. Günün birinde ama henüz değil. Güvenlik sağlanmadan olmaz.”

Gwen’in ifadesi düşünceliydi. “Güvenlik.” İç çekti ve konuyu değiştirdi. “Avcılarla savaşmayı bırakmanı istemiyorum ama seninle kalıp kalmayacağımı bilmiyorum.”

“Haksız sayılmazsın.” Gerçi onu kalmaya ikna etmek için son nefesine kadar uğraşacaktı. Ve yalan söylememişi. Peşinden gidecekti. Gwen her nereye giderse, o da gidecekti. Gwen’in ondan kurtulması kolay olmayacaktı. “Ama hiçbir şey yapmadan gidişini izlememi bekleme.”

“Şey, henüz bunun için endişelenmene gerek yok. Önce arkadaşlarını bulmana yardım edeceğim. Bu konuda bana güvenebilecek misin?”

“Evet. Seni Galen’le kucaklaşırken görsem bile şüphe etmem.” Sabin bunu güvenle söylemişti. Ciddiydi. Gwen, hayatında şüphe duymayacağı tek şeydi.

Gwen’den bir kahkaha yükseldi. “Gözümle görmeden inanmam.” Parmak uçlarını savaşçının göğsünde dolaştırdı. “Ablalarım la konuşmalıyım.”

“Sana bol şans dilerim.” Parmaklarını tutup dudaklarına götürdü.

Bir iç çekiş daha. “Bir yanım onların gitmelerini umuyordu. Ama içten içe, onlara yaptıklarımın cezasını ödetmek için kalacaklarını biliyordum.”

“Sana bir şey yapamazlar.” Sabin buna izin vermeyecekti.

Gwen elini savaşçının eline kenetleyip sıktı. “Danika ve Ashlyn nasıllar?”

“Sana minnettarlar ve kayıp savaşçılar için endişeliler.”

Gwen kaşlarını çatarak doğruldu. Muhteşem saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. “bir duş alıp kafamı toplayacağım. Herkesi toplantıya çağırabilir misin? Mesela... Bir saat sonrası için?”

Sabin toplantıyı neden istediğini sormadı. Söz verdiği gibi, ona güveniyordu. “Oldu bil.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM



Gideon yavaş yavaş deliriyordu. Zaman kavramını kaybetmişti ve ne kadar zamandır tutsak olduğunu bilmiyordu. Bir gün? İki? Tutunabileceği cılız bir ışık huzmesi, dışarıda yakın bir gelecekte haklı ya da haksız yoldan geri dönebileceği bir dünya olduğunu hatırlatacak hiçbir şey yoktu.

Öncelikle bir kaçış planı düşünebilmek için biraz huzur ve sükûnete ihtiyacı vardı.

Genelde zihninin arka taraflarındaki bir varlıktan başka bir şey olmayan iblisinin, kafasının içinde feryat etmeye son vermesi gerekiyordu. “Dışarı, dışarı, dışarı” yı kastederek sürekli “İçeri, içeri, içeri,” deyip duruyordu. “Karanlığa ihtiyacım var,” diye hıçkırırken asıl söylemek istediği “Işığa ihtiyacım var,” idi. Yalan iblisi yeniden Pandora’nın kutusuna kilitlendiğini, kaçamayacağını, unutulduğunu, terk edildiğini sanıyordu.

Belli ki diğer iblisler de aynı düşüncedeydiler. Lucien sık sık inliyordu. Ancak Anya onu yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu. Reyes inanılmaz derecede sakindi. Danika’nın adını mırıldanıyor, sonra saatlerce tek kelime bile etmiyordu. Amun, Gideon’un hayal dahi edemediği bir iblisler sürüsüyle savaşır gibi homurdanıyor, kendi kendine hırıliyordu. Kafasında kimbilir ne sırlar canlanmıştı.

Tuzağa düşürülen ve bir akıl oyununda mağlup olan Strider kafasını durmadan duvara vuruyordu. Büyük olasılıkla iblisi durmadan söyleniyor, vücudu büyük bir ızdırıp çekiyordu. Gideon savaşçının kaybettiğine yüzlerce yıl önce sadece bir kez tanık olmuştu. Ancak o yenilginin sonuçları hafızasına kazınmıştı. Yetişkin bir erkeğin öyle kıvrandığını hiç görmemişti. Kül rengine dönen suratından yaşlar süzülüyor, gözleri her zamanki gururu yerine sıkıntıyla parlıyor, sıkığı dişleri kanıyordu.

Konsantre ol, sersem. Grup pencerelerdeki panjurları açmaya ya da tuğla duvarları delmeye çok uğraşmıştı. Her ne kadar bir miktar bastırılmış olsa da içlerinde becerilerini hâlâ kullanabilen tek kişi olan Anya odanın içinde kasırgalar koparmış ama binaya değil, adamlara zarar vermişti. Her şey, hapisleri kesinlikle aşılmaz bir hal alana dek güçlenmiş, daha da güçlenmişti. Büyü yüzünden miydi?

“Tekrar çıkış yolu arayacağım,” dedi Anya. Grubun en sakini oydu; kaostan beslendiği düşünülürse, ironik bir durumdu. Bir kumaş hışırtısı duyuldu, ardından Lucien’in inlemesi, Anya’dan bir sakinleştirme telkini ve yere sürtünen ayak sesleri geldi.

Gideon çeşitliliği tercih ettiği için bir kadına bağlanmak konusunda isteksizdi. Ancak şimdi bunu çok aptalca buluyordu. Düşünecek, dileycek ya da hayalini kuracak kimsesi yoktu. Reyes’in aksine aklını başına toplamasını sağlayacak kimse. Lucien’in aksine onu teselli edecek kimse.

Bir dişi seni uzun vadede neden istesin ki?

Ne, şimdi de Şüphe’nin eline mi geçmişti?

Bir gümbürtü oldu.

“Özür dilerim,” dedi Anya. “Kime çarptım?”

“Benim...” dedi Strider hızlı ve sığ nefesler arasında, acıyla. “Bana yardım edin. *Lütfen...*”

“Az kaldı,” dedi Anya ve birkaç dakika boyunca onu sakinleştirmeye gayret etti. Ve sonra yine ayak sesleri.

Bir patırtı ve sürtünme sesi.

“Bakalım bakalım. Burada ne oluyor?” Gideon sesin gizli hoparlörlerden geldiğini tahmin etti. Tanıdığı bir ses değildi. “Bugün doğum günüm mü yoksa?”

Oda ürkütücü bir sessizliğe büründü. Ta ki Anya, topukları karo kaplı zeminde tıkırdayarak hızlı adımlarla Lucien’in yanına dönene kadar.

Birden yanan ışık, gölgeleri kovaladı. O anda Gideon’un içi tatlı bir huzurla doldu. Görünüşünü bulanıklaştıran noktacıklardan kurtulmak için gözlerini kırıştırdı ve arkadaşlarını uzun zaman sonra ilk kez gördü. Lucien başı Anya’nın kucağında, yere serilmişti. Tanrıça ona koruyucu bir tavırla sarılmıştı. Reyes yüzünde ürkütücü bir sırıtsıyla duvarın dibine çökmüştü. Strider dizlerini göğsüne çekerek yan yatmış, karnını tutuyordu. Amun hemen yanındaydı. Cam gibi yüz hatlarıyla başını okşuyordu.

Ancak ortalıkta Avcılardan hiçbir iz yoktu. Pencereler ve kapı hâlâ kapalıydı.

“Sessiz alarmıma kimin ayağı takıldı acaba? Gerçi buraya dönmenden önce, Budapeşte’deki arkadaşlarınızın icabına bakmam gerekti.” Acımasız bir kahkaha. “O haber yayınlandığından beri buraya geleceğinizi umuyorduk. Görüyorum ki bu tesisin varlığını inkâr etmemiz istenen etkiyi yaratmış ve sizi bunun bir tuzak olmasının mümkün olmadığına ikna etmiş.”

Zihnindeki ani sükûnet sayesinde Gideon bu sesi zihin dosyalarında taradı ve *merhaba*. Ses tanıdığı birine aitti. Dean Stefano. Avcıların sadece o hastalıklı piçe, Galen’e hesap veren ikinci adamı. Stefano karısı Darla’yı elinden aldığı için Sabin’den nefret eder ve

eğer Efendiler ile barındırdıkları kötüler ait oldukları cehennemde olsalar, Darla'nın hayatta olacağını söylerdi.

Stefano'nun kötülüğü sınır tanımazdı. Masum Danika'yı onlara casusluk etmeye göndermişti. Niyeti Danika'yı Efendileri tek tek ele geçirip işkence etmede kullanmaktı. Ama planı yürümemişti. Yine de Danika'yı gönderdikten sonra kaleyi içinde onunla birlikte bombalamaktan da geri durmamıştı.

Gideon'un midesi korkuyla kasıldı. Ancak Stefano'nun sözleri kök salıp zihnine yayılınca yerini öfke ve hüznün aldı. *Arkadaşlarınızı icabına bakmam gerekti.* O anda dank etti. Avcılar Budapeşte'deydiler. Savaşmış ve kazanmışlardı yoksa şu anda burada olamazlardı. Sabin kaçmalarına asla izin vermezdi.

Sabin neredeydi acaba? Avcılar iblislerinin kaçıp daha fazla belaya neden olacağına inandıkları için, kutu bulunmadan Efendileri öldürmezlerdi. Yoksa Sabin'i tutsak mı almışlardı? İşkence mi etmişlerdi? Gideon güçlkle de olsa ayağa kalkmayı başardı. Yalpaladı ama dik durabildi. Strider dışında hepsi aynı şeyi yaptılar. Dermansızlıklarına rağmen, gerekeni yapmaya hazırlanarak silahlarına davrandılar.

"İçeri gel," dedi Reyes kafa tutarcasına parmaklarını sallayarak. "Sana meydan okuyorum."

Stefano bir kahkaha attı; bu seferki içten, keyifli bir kahkahaydı. "Neden geleyim? Sizi açlıktan öldürebilir, yok olup gitmenizi izleyebilirim. Havayı zehirleyip acı çekmenizi seyredebilirim. Ve bütün bunları o pis vücutlarınıza elimi bile sürmeden yapabilirim." Cümlelerin sonunda sesi sertleşmişti. Keskin kenarlarından heyecan damlıyordu.

"Kadının gitmesine izin ver," dedi Lucien. "O sana hiçbir şey yapmadı."

"Asla." Anya başını sallayınca açık renk saçları uçtu. "Burada kalacağım."

“Ne kadar tatlı,” dedi Stefano alaycı bir sesle. “İblisiyle kalmak istiyor. Şey, sanırım onu alacağım. Sadece senin için, Ölüm. Gerçi ona yapacaklarımdan hoşlanacağını hiç sanmıyorum.”

Lucien hırslayarak yere çöktü, çarpışmaya girmeye hazırdı. Yarı otomatik tüfeğini kaldırıp nişan aldı. Hazırdı. Gaddar ve vahşi görünüyordu. Her zerresiyle ölümün ta kendisiydi. “Dene.”

İşte o anda on bir yaşlarında bir oğlan çocuğu odanın karşı duvarından bir hayalet gibi geçip içeri girdi. Gideon’un gözleri büyüdü. Bu olağanüstü olayı çözebilme umuduyla sahneyi gözünde tekrar tekrar canlandırdı.

“Benimle gel,” dedi çocuk Anya’ya. “Lütfen.”

“İyi numara.” Anya kollarını iki yana açarak ağır ağır döndü. “Bir çocuğu aslanın inine göndermek. Sence de korkaklık değil mi? Hem küçük yavrunun beni istemeyeceğim bir şeye zorlayabileceğini gerçekten düşünüyor musun?”

“Evet, zorlayabilirim,” dedi çocuk büyük bir ciddiyetle. “Ama şiddete başvurmaya hiç gerek yok.”

Gözleri kıpkırmızı parlayan Lucien sivrilen dişlerini göstererek Anya’yı arkasına itti. Normalde sakin olan savaşıyı böyle bir telaş içinde görmek acı vericiydi. Kadınını seviyordu ve onun için canını verirdi. Hatta kılma zarar geldiğini görmektense ölmeyi yeğlerdi.

Gideon ne yapması gerektiğinden emin olamayarak ama pasif bir halde izleyemeyeceğini de bilerek, sessiz adımlarla Lucien’in yanına geçti. Ama gerçekten, burada kötülük saçan kimdi? Kafesteki adamlar mı yoksa bir çocuğu savaşın ortasına gönderenler mi?

Reyes, Strider ve Amun, Gideon’un diğer tarafına dizilerek Anya’nın etrafında koruyucu bir duvar oluşturdular.

“Gel,” dedi çocuk bu kez çatık kaşlarla. “Lütfen. Canımı yakmak istemiyorum.”

“Ne harika, değil mi?” diye sordu Stefano gülerek. “Umarım size karşı en yeni silahımı beğenirsiniz. Daha bir süre kullanmayı planlamıyordum. Sonra siz Mısır’a müdahale edip kuluçka makinelerimi çaldınız. Bulup yine kullanacağım kuluçka makinelerimi. Özellikle dostumuz Sabin’in en çok sevdiğini.”

“Senden haber almak ne güzel, Stefano,” dedi Gideon alaylarını duymazdan gelerek. “Bu muhteşem bir şey...” *mide bulandırıcı* “... senin için bile.”

Bir duraksama. Ardından, “Ah, Yalan. Her zamanki gibi büyük *mutluluk*. İblisin kimbilir ne kadar sıkılmıştır. Ama size iyi haberlerim var. İblislerinizi bedenlerinizden çekip başkalarının içine yerleştirmenin yolunu bulduk. Daha zayıf ve mahkûmiyetlerini insanoğlunun iyiliği için kabul edecek birilerinin. Sabin’e bunu yaptık bile. Elbette onu yendikten sonra. Biraz direndi ama sonunda yenildi. Tıpkı. Sizin. Gibi.”

Kahretsin, hayır. Sabin ölmemiştir. Sabin ölmüş olamazdı. Ölmeyecek kadar yürekli ve kararlıydı. Daha önemlisi iblislerini çekip çıkarmak ve bir başka bedene yerleştirmek imkânsızdı. Mümkün olamazdı.

“Bana inanmıyorsunuz.” Stefano bir kez daha güldü. “Tamam. Başınıza gelince inanırsınız. Peki arkadaşınız neden sizi kurtarmak için burada değil dersiniz?”

Bu korku Gideon’un aklından geçmişti. *Stefano’nun seni kandırmasına izin verme. Yalan söylüyor. Daha sonra...*

Gideon sağ tarafındaki duvara bir yumruk indirdi. Etrafı bir toz bulutuyla kaplandı. Gözleri yaşlarla dolu bir halde tekrar tekrar vurdu. Kemikleri çatlayacak, kasları yırtılacak kadar sert vuruyordu. Sabin’le binlerce yılı birlikte geçirmişti ve daha binlercesini yaşayacaklarını sanmıştı.

“Zavallı Yalan.” Stefano alaycı bir tonlamayla konuşuyordu. “Lidersiz kaldın. Şimdi ne yapacaksın?”

“Canın cehenneme!” diye haykırdı Gideon. “Seni öldüreceğim. Canına okuyacağım.” Bu sözleri bütün benliğiyle söylemişti. Gerçektir; planladığı ve yapmak istediği ve yapacağı şeyin ta kendisiydi. “Benim elimde öleceksin seni pislik!”

Bu ateşli sözcükler etrafında yankılanırken iblisi önce şaşkın, sonra acı dolu bir feryat kopardı. Acı Gideon’un içine işledi ve hücrelerini tek tek yakıp geçti. Organlarının her biri parçalara ayrılıyor, kemikleri eklem yerlerinden çıkıyor gibiydi. Yalanlar kafatasının içini tırmalıyor, ayaklarının dibine dökülüyor, tutunacak bir yer ararken onu deliliğe sürükleyen acıyla ayak parmaklarını ısıırıyordu. Ancak bu da yetmiyordu. İblis vücudunun geri kalanında dolaşüyor, çığlıklar atarak ve damarlarını parçalayarak ilerlerken geride sadece asit bırakıyordu.

Gideon’un dizlerinin bağı çözüldü ve yere çöktü. Sağlam elinde tuttuğu hançer ulaşamayacağı bir mesafeye düştü. Böyle olacağını bilmeliydi. Duygularının onu teslim almasına izin vermesi her zaman mahvolmasına neden olmuştu. Bu yüzden hissettiği her şeyi alaycılığın arkasına gizlemeyi öğrenmişti. *Aptal! Stefano seni yendi. Avantaj düşmanına geçti. Şimdi içeri dalıp seni ele geçirebilir, seni dövüp uzuvlarını kesebilir ve bu konuda yapabileceğin tek bir şey yok!*

“Senden... nefret ediyorum,” dedi dişlerini sıkarak. Lanet olsun, gerçeği zaten söylemişti. Neden bir daha yapmasın ki? Uzun zamandır söylemek için yanıp tutuştuğu şeyi neden söylemesin? “Senden ruhumun derinliklerine kadar nefret ediyorum.”

İblis bir kez daha haykırdı. Haykırdı, haykırdı, haykırdı. Acı bir kez daha içini paramparça etti.

Bir başka gerçeği açıklamak için ağzını açtı.

“Ya-lan söy-lü-yor,” dedi Amun duraksayarak. “Yalan. Sabin... yaşıyor.”

Sırların muhafızının yüzyıllardır ettiği ilk sözcüklerdi. Sesi, gırtlığı zımparalanmış ve kâğıt öğütücüsünden geçirilmiş gibi boğuk, her kelime yaraya basılan tuz gibiydi.

“Bilemezsin,” diye gürledi Stefano. “Orada değildiniz. Öldüğüne sizi temin ederim.”

Gideon taş kesildi. Hissettiği acıya, mevcut durumunun neden olduğu eziyete rağmen kıpırdamadan durdu. Stefano ona yalan söylemişti. Ona kahrolası bir yalan söylemişti ve o da inanmıştı. O, yalanın kokusunu üç kilometre uzaktan alan Gideon. Hayatı boyunca o kadar çok yalan söylemişti ki ayırt etmek nefes almak kadar doğal geliyordu.

Amun kükreyerek dizlerinin üstüne indi. Tek bir kelime, ardından küçük bir cümle sel kapaklarını açmıştı ve her biri yaratıcısının farklı sesiyle anlatılan hikâyeler peş peşe dökülüyordu. Cinayet, tecavüzden, her tür tacizden bahsediyordu. Kıskançlıktan, açgözlülüğten, sadakatsizlikten. Ensestten, intihardan ve depresyondan.

Bu suçların hiçbirisi ona ait değildi ama olabilirlerdi de. Seneler içinde karşılaştığı insanlara, hafızalarını emdiği Avcılara aittir ve sanki kendisi bizzat yaşamış gibi nettiler.

Amun sımsıkı kapalı gözlerle şakaklarını ovuyor, kıvranıp külürken kustuğu zehir bir an bile yavaşlamıyordu. “Onun için her şeyi yapmama rağmen, beni artık sevmiyordu.” Sesi bir kadının gibi yüksekti. Gideon hoparlörden bir iç çekiş duyduğunu sandı ama emin olamadı. “Çok yorgunken bile yemek pişirdim, temizlik yaptım, onunla yattım. Kıymetli savaşından başka hiçbir şeyi önemseyen yoktu. Ama yine de komşumuz olan o fahişeyi defalarca düzecek zamanı bulabiliyordu. Bana çöp muamelesi yaptı!”

“Bu sesi nasıl yansıtabiliyorsun? Bu, Darla’nın sesi? Bunu nasıl yapabiliyorsun, kahrolası!” diye kükredi Stefano. Cevap yerine, Darla’nın başka sırları geldi. Gideon’un savaşçının bu sırları nasıl öğrendiği konusunda en ufak bir bilgisi yoktu. “Sustur şunu! Hemen sustur!”

Küçük oğlan şaşkınlık içinde öne atıldı. Lucien ve Reyes onu yakalamak için hamle yapınca elleri kollarının içinden geçti ve her ikisi de acıyla haykırdı. Acıları Gideon ve Amun'ununkine karıştı. Ardından okyanustaki ağırlıklar gibi yeri boyladılar. Vücutları hayatlarının şokunu yaşamış gibi kıvranıyordu. Anya çocuğun onlara tekrar dokunması halinde öne atılmaya hazır bir halde yere çöktü.

Çocuğun bu şekilde Amun'un canını yakmasına izin veremem, diye düşündü Gideon kendini ayağa kalkmaya zorlayarak. Sersemlemişti, başı dönüyor ve gözlerini yaşartacak kadar sancıyordu. Kusmamak için iki büklüm olmak ve karnını tutmak zorunda kaldı. Boştaki eliyle hançerini kavradı ve bir uyarı gibi havaya kaldırdı. İyi de, tutamadığı birini nasıl durdurabilirdi ki?

Anya tek kolunu Amun'un yanında dizlerinin üstüne çöken ve gırtlğından içeri uzanmaya hazırlanan oğlana uzattı. Ne yapmak için? Tam temas edecekken kendini tuttu.

"Ona dokunma!" diye haykırdı. Parmak uçlarından altın rengi minicik alevler çıkıyordu ama bunlar kendilerine bile zor yeten, cılız alevlerdi. "Bu âlemde de diğerinde de gücüm var. Ona elini sürersen yanarsın. Güven bana. Hiç tereddüt etmem. Daha kötüsünü yaptım."

Köpek yavrusunu andıran kahverengi gözler anlaması ve ona emredildiği gibi hareket etmesine izin vermesi için yalvarıyordu. Zavallı çocuk. Kolu titriyor ve pişmanlık güçlü dalgalar halinde etrafa yayılıyordu.

"Gördüğüm kadarıyla bu odada iki yalancı var," dedi Stefano. "Nasıl güçlere sahip olduğun umurumda değil. Oğlan ölülerden haber alan bir adamın oğlu. Ölülerin arasında yaşayabiliyor ve dolaşabiliyor. Her iki dünyaya da kendi isteğiyle girebilir ve o dünyadayken hiçbir şey ve hiç kimse ona dokunamaz."

"Seni aptal, ben ölülerle konuşan bir savaşçıyla yatıyorum. Lucien de ölülerin arasında dolaşabiliyor." Anya çenesini kaldırdı. Mavi

gözleri çakmak çakmak ve yaşlarla doluydu. “Ayrıca ben Anarşiyim ve merhamet nedir bilmem. Evcil hayvanın biraz daha yaklaşırsa, nasıl harekete geçtiğimi görürsünüz.”

Onu çok iyi tanıyan Gideon, Anya’nın ne zaman rol yaptığını iyi bilirdi. Kadın katıksız bir yiğitlikle hareket ediyordu. Bir çocuğa asla zarar veremezdi. Evdeyken sürekli Ashlyn’nin karnını okşayıp bebekle konuşurdu. *Anya teyze sana minik kalbinin arzuladığı her şeyi çalmayı öğretecek*, demeye bayılırdı.

Gözleri cam gibi bakan Gideon titreyen kolunu uzattı ve parmaklarıyla Anya’nın elini sardı. Gırtlığına oturan yumruya rağmen, “Bunu halletmek bana en ufak bir mutluluk vermeyecek,” dedi.

“Ben... ben... evet.” Alevler yavaş yavaş sönerken, Anya başını salladı. Ne kadar rahatladığı gözlerinden belliydi. Eğildi, Lucien’i omuzlarından tutup çocuktan uzağa çekti. Amun saçmalamaya devam ediyordu ve Stefano da oğlana onu bir şekilde susturmasını söylüyordu.

Gideon ileri geri sallanarak çocuğun ciddi ve kararlı gözlerine baktı. “Savaşçıyı susturmayacağım.”

Yalan söylemiş olmasına rağmen, oğlan ne demek istediğini anlamış gibi başını salladı. Gideon güçsüzlüğüne ve içinde zonklayan acıya direnerek öne eğildi ve dudaklarını Amun’un kulaklarına dayadı. Ve yüzyıllardır ilk kez, birini gerçeğe sığınmak zorunda kalmadan sakinleştirmeyi başardı. “İyisin. Her şey yoluna girecek. Buradan canlı çıkacağız. Şışt, şışt. Her şey yoluna girecek.”

Amun’un sesi yavaş yavaş alçalarak nihayet bir mırıltıya dönüştü. Elleriyle başını sımsıkı tutmaya devam ediyordu. Gözleri hâlâ kapalı, vücudu cenin pozisyonundaydı. Öne arkaya sallanıyordu.

Bir kol beline sarılınca Gideon o tarafa döndü. Bu hızlı hareket midesinin bulanmasına ve ona kimin dokunduğunu görmeden önce gözlerinin bir an için kararmasına neden oldu. Anya. Daha

ne kadar ayakta kalabilirdi ki? Daha ne kadar savaşımaya hazır mış gibi davranabilirdi?

Anya onu ayakta kalması için sıkıca tutunca çilek kokusu burnuna doldu, az kalsın devriliyordu. “Düşünüyordum da. O veletle gitmeye istekliyim,” dedi usulca. Lucien duymasın diye mi alçak sesle konuşmuştu?

“Evet,” dedi Gideon kafasını hayır der gibi sallayarak. Midesine bir kramp daha girerken görüş alanı bir kez daha beneklerle kaplandı.

Anya, Gideon’un yüzünü öpmek üzereymiş gibi avuçladı ve gerçekten minik bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarını kulağına kaydırıp, “Bu odadan çıkarsam gücüm geri gelebilir. Stefano’yu sonunda haklayabilirim,” dedi.

Ya Lucien uyanıp Anya’nın olmadığını fark ederse? Hayır, Gideon arkadaşının böyle bir eziyete maruz kalmasına izin veremezdi.

Lucien konusunda suçluluk duygusundan henüz tam olarak kurtulabilmiş değildi. İblislerin vücutlarını ele geçirmelerinden beri Lucien onun için bir ağabey olmuş, onu kanatlarının altına almış ve fazla vahşileştiği zaman konuşarak onu sakinleştirmişti. Ancak Lucien ve Sabin arasında bir seçim yapmak zorunda kalınca Gideon, Sabin’i seçmişti çünkü Avcıların, Güvensizliğin Muhafızı Baden’a yaptıklarından ötürü ölmeyi hak ettiklerine bütün kalbiyle inanıyordu. Lucien ise barış istemişti. Gideon buna hâlâ inanıyordu ama Lucien’in ondan daha iyisini hak ettiğini de biliyordu.

“Artık erkeğinden ayrılma zamanı geldi,” dedi Stefano. “Endişelenme, seninle işim bitince geri dönüp ona anlatmana izin vereceğim.”

“Gel,” dedi çocuk. Eliyle Anya’ya işaret etti. “Gerekirse seni zorlayacağım.”

Gideon’un onu durdurması gerekiyordu. Ama nasıl? Gücü azalmaya, yerini daha fazla acıya bırakmaya devam ediyordu. Kısa

süre sonra eli ayağı tamamen tutmaz olacak, saatler belki haftalarca ayaklarının üstünde duramayacaktı.

Diğerleri de daha fazla dayanamazdı. Stefano birliklerini içeri gönderip savaşçıları katıksız güç kullanarak ve birbirlerinden ayırarak etkisiz hale getirebilir miydi? Yoksa Anya'nın şüphelendiği gibi güçlerinin dönmesine engel olmak için savaşçıları o odada tutması mı gerekiyordu? *Bir önemi yok*, diye düşündü. Zaman kazanmanın ve bir kaçış yolu bulmanın tek yolu vardı.

“Onun yerine beni almanı istemiyorum. Beni sorgulamanı istemiyorum,” dedi Gideon. “Stefano, çocuğa Anya'yı almasını ve beni bırakmasını söyle.”

Yalanı yorumlanırken, bir duraksama oldu.

“Hayır,” diye soludu Anya. Sonra itiraz etmesi yeterli değilmiş gibi, Gideon'u kollarından tutup yere itti. Doğrudan karnına önce bir, sonra iki tekme indirdi. Gideon kendini tutamayarak içinde hiçbir şey kalmayana kadar kustu, kustu. “Gördün mü?” dedi Anya kararlı bir sesle. “Konuşacak halde bile değil. Ya beni alıyorsun ya da hiç kimseyi.”

“İkisini birden getir,” dedi Stefano neşeli bir sesle, başından beri istediği aslında buymuş gibi.

Kısa bir tereddüdün ardından çocuk, Anya'nın koluna girip gözden kayboldu. Belki de Anya'yı zapt etmişti çünkü Tanrıça odadan hiç itiraz etmeden çıktı. Kahretsin.

Bir süre sonra çocuk geri gelince Gideon elini kaldırdı. “Tek başıma yapmak istemiyorum.”

Karşılığında çocuk başını onaylarcasına salladı.

Gideon güçlükle ayağa kalktı ve arkasına son bir kez baktıktan sonra arkadaşlarını bırakıp gitti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM



Gwen içeri girip kız kardeşlerini medya odasında –yani *eğlence* odasında ama sonuçta ikisi aynı şeydi– görünce şaşırdı. Kane-peden fırlayıp onu bıçaklamamalarına da eşit derecede şaşırmıştı.

Bakışları diğerlerine kaydı. Onu kim destekleyecek, kim desteklemeyecekti? Ashlyn, Danika ve Cameo uzaktaki bir masada oturuyorlardı. Kafalardan ikisi parşömenlerin üstüne eğikti, diğeri de dizüstü bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Ashlyn gözlerini kısmış, odaklanmaya çalışıyordu. Danika solgun ve hasta görünüyordu. Cameo’nun yüzü asıktı.

William, Kane ve Maddox ortalıkta yoktu. Gwen onların şehirde Avcı arayışında olduklarından şüphelendi. Kadınların karşısında Aeron ve Paris bir yandan strateji konuşarak bilardo oynuyorlardı. Morluklarının büyük kısmı geçmişti. Yani Paris’inkilerin çoğu geçmişti. Bedeninin büyük kısmı dövmelele kaplı olduğu için Aeron konusunda bir şey söylemek güçtü.

“Sana onu gördüm diyorum,” dedi Paris.

“Görmek istediğin için ve ambrosia kaynaklı halüsinasyon sayesinde,” diye yanıtladı Aeron. “Düşüğümüzde bilincin açıldı. Onu tekrar gördün mü?”

“Hayır, büyük olasılıkla saklanmışır.”

Aeron acımasızdı. “Bu noktaya kadar sana nazik davrandım Paris ama bu hiçbir işe yaramamışa benziyor. Kederine artık bir son vermelisin. Bu sabah en yeni Avcılardan birkaçını sorguladık. Ondan haberleri bile yoktu. Ardından Cronus’u çağırıp ona geri gönderilip gönderilmediğini sordun. Ve ne dedi?”

Beti benzi atan Paris istekasını toplardan birine çarptı. “Vücudu olmayınca ruhu solmuş. Ölmüş.”

Aeron’un omuzlarının etrafına minicik, pullu bir şey sarıldı ve tepesini okşayıp yanağına bir öpücük kondurdu. Aeron elini uzattı ve kıymetli bir evcil hayvanmış ve ona dokunmak doğal ve hoş bir şeymiş gibi yaratığın boynunu okşadı. Sohbetine bir an bile ara vermeden devam etti. “Tanrı kral sana yalan söyler mi?”

“Evet!”

“Neden? Yardımımızı istiyor.”

“Bilmiyorum,” diye hırladı Paris.

“Bu şey de ne?” dedi Gwen gözlerini Aeron’un boynuna dolanan yaratıktan ayırmadan.

Kapı girişinde yanında duran ve açıktaki tenini varlığıyla yakarak onu affetmeye, unutmaya ve geleceğe, onunla bir geleceğe odaklanmaya cezbeden Sabin gülümsedi. “Legion. O dost bir iblis. Aeron onun incindiğini görmektense ölmeyi tercih eder, bu yüzden lütfen onu alt etmeye falan kalkma.”

O şey... bir kız mıydı yani? *Ne fark eder? Yapılacak önemli işlerin var.* Odadakileri taramaya devam ederken Gwen’in gözleri irileşmişti. Torin diğerlerinden olabildiğince uzakta bir duvara yaslanmıştı. Dikkatini eldivenli ellerinde tuttuğu monitörden bir an bile ayırmıyordu.

Gwen, Torin’in desteğini alacağını biliyordu. Savaşçının, dostlarını kendi iyiliğinin üstünde tuttuğunu öğrenmişti.

“Burada yokmuşuz gibi mi davranacaksın?” dedi Kaia kollarını başının üstüne uzatıp umarsız bir kedi yavrusu gibi gerinerek.

Evet. Hayır. “Hey.” Nihayet kız kardeşleriyle göz göze gelince, hafifçe gülümseyerek el salladı. Son bir saati onlara ne diyeceğini düşünerek geçirmişti. Onu dinlerler miydi? Aklına hiçbir şey gelmemişti. Özür dilemek işe yaramazdı çünkü yaptığı şey için pek de üzgün değildi.

Taliyah her zamanki gibi ifadesiz bir yüzle ayağa kalktı. Sabin burnundan soluyarak Gwen’in önüne dikildi.

“Pekâlâ,” dedi Taliyah onu yok sayarak. “Olanlar hakkında hiçbir şey söylemeyeceksen ben başlayayım.” Kısa bir duraksamanın ardından ekledi. “Seninle gurur duyuyorum.”

“Ne?” dedi Gwen titrek bir sesle. Duymayı beklediği cümle bu değildi. Sabin’in iri cüssesinin arkasından bakınca, en büyük ablası bir kez daha görüş alanına girdi. Taliyah onunla gurur mu duyuyordu? Hiçbir şey onu daha fazla şaşırtamazdı.

“Yapman gerekeni yaptın.” Taliyah aralarındaki mesafeyi kapadı ve Sabin’i itmeye çalıştı. “Kelimenin tam anlamıyla bir Harpy gibi davrandın.”

Sabin kıpırdamadı. Taliyah’nın buz gibi bakışları başka kimi olsa dondururdu. “İzin ver de kız kardeşime sarılayım.”

“Hayır.”

Gwen, Sabin’in omuzlarının kasıldığını görebiliyor, sırtındaki gerilimi hissedebiliyordu. “Sabin.”

“Hayır,” dedi Sabin, ne istediğini bile bile. “Bu bir oyun olabilir.” Sonra Taliyah’ya dönüp ekledi: “Canını yakmayacaksın.”

Bianka ve Kaia da Taliyah’nın yanına gelip savaştının etrafında yarım bir daire oluşturdular. Ona saldırabilirlerdi ama saldırmayarak Gwen’i şaşırttılar.

“Cidden, izin ver de kardeşimize sarılalım,” dedi Kaia gergin bir sesle. Sabin’i fiziksel zarar vermekle tehdit etmesi bir mucizeydi. “Lütfen.” Son kelimeyi istemeyerek telaffuz etmişti.

“Lütfen, Sabin,” dedi Gwen avuçlarını savaştının kürek kemiklerine yaslayarak.

Sabin kokularının arasında gerçeği bulmaya çalışır gibi derin, titrek bir nefes aldı. “Hile yok.” Aradan çekilmesiyle üç kadının hızla yanından geçmesi bir oldu.

Üç çift kol Gwen’e sarıldı.

“Dediğim gibi, seninle inanılmaz derecede gurur duyuyorum.”

“Daha önce hiç bu kadar kararlı birini görmedim.”

“Beni acayip şaşırttın. Resmen canıma okudun!”

Gwen donup kalmış, iliklerine kadar şaşırmıştı. “Kızgın değil misiniz?”

“Tabii ki hayır,” dedi Kaia, sonra geri adım attı. “Yani belki ilk başta evet. Ama bu sabah seni kaçırma ve Sabin’dan intikam alma planları yaptığımız sırada seni onun kanını içerken gördük. Bu onun artık ailen olduğunu ve sınırı aştığımızı anlamamıza neden oldu. Asla bir Harpy’nin ailesini tehdit edemezsin, bu yüzden vazgeçtik.”

Pekâlâ. Vay canına. Gwen’in bakışları onu koyu renk gözlerinde ateşle izleyen Sabin’e kaydı. Sabin onunla olmak istediğini söylemişti. Onun için savaştan vazgeçecekti. Onu her şeyin önüne koyacak, hayatındaki öncelik yapacaktı. Ona ihanet etmeyeceğine güveniyor, onu seviyordu.

Gwen ona inanmak istiyordu. Bunu deli gibi istiyor ama bir türlü başaramıyordu. Sadece Sabin onu zindana kapadığı için değil, yatakta iyileşmeye çalışırken artık her zaman olmasını istediği gibi bir silaha dönüştüğünü fark ettiği için. Savaşta kendini ispatlamıştı. Sabin’in onu artık geride bırakması ve onun için endişelenmesi gerek-meyecekti. İstedliğini elde etmek için Gwen’i bedenlen ve ruhen baştan çıkarmasından daha iyi bir yöntem olabilir miydi?

Sabin onu gerçekten seviyor muydu? Gwen’in bilmek istediği buydu.

Onu babasıyla kucaklaşırken görse bile umurunda olmayacağını iddia etmişti. Belki de doğruydu. Ama onu şimdi seviyorsa bile günün birinde, olduğu şeyden nefret eder miydi? Avcılara ve liderlerine duyduğu nefret Gwen'e kadar uzanır mıydı? Arkadaşları bir düşmanı eve getirdiği için ona sırt çevirir miydi? Her sözü ve eylemi bir şüphe nedeni olur muydu?

Bu şüpheler zihninde iblisi yüzünden dolaşmıyordu. Kendine ait şüphelerdi. Tamamen. Ve Gwen, Sabin'le birlikte olmayı ne kadar istese de onlardan nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

Gwen onu şehirde kan içinde ölüm saçarken görünce kalbi gerçekten durmuştu. Bu da artık tamamen ona ait olduğunun kanıtıydı. Sabin öyle sert bir görüntü çiziyordu ki. Her kadın yanında böyle güçlü, becerikli bir adam olmasından gurur duyardı. Gwen de o kadın olmak istemişti. O zaman ve her zaman. Ama o hayale tutunacak özgüvenden yoksundu. Düşündüğünde aslında komikti. Fiziksel olarak hiç daha güçlü olmamıştı.

"Senden ayrı kalmaktan nefret edeceğim," dedi Bianka, Gwen'den ayrılıp geri çekilirken.

"Şey..." *Şimdi işin zor kısmı geldi.* "O zaman neden gidiyordunuz ki? Burada, kalede kalmanıza ve Torin'in kaleyi ve insanları korumasına yardım etmenize ihtiyacım var."

"Ya sen nereye gideceksin?" Taliyah da geri çekildi ve açık renk gözleriyle Gwen'in yüzünü süzdü. En azından isteğini reddetmemişlerdi.

İç kararlılıkla dolmuştu. Omuzlarını dikleştirdi. "Bu toplantıyı bu yüzden istedim. Lütfen herkes dikkatini bana verebilir mi?" El çırpıp odanın diğer sakinlerinin bakışlarını ona çevirmesini bekledi. "Sabin ve ben kayıp arkadaşlarını bulmak için Şikago'ya gideceğiz. Hiç sesleri çıkmıyor, bir şeylerin yolunda gitmediğini düşünüyoruz."

Sabin bu sözleri duyunca gözlerini kırıştırdı. Tek tepkisi bu oldu. Gwen onun Torin'den haber beklediğini biliyordu ama hiçbir

şey yapmadan beklemek yerine bir an önce yola koyulmak daha iyi olacaktı.

“Gideceğinize çok sevindim,” dedi Ashlyn. “Size söyleyen oldu mu bilmiyorum ama Aeron, Cameo ve evet, kız kardeşin Kaia bu sabah beni şehre götürdü. Bir şeyler duydum.”

Eyvah. Kalede sorun çıkmak üzereydi. “Şehre gitmemeliydin. Erkeğin bunu duyarsa çok kızar.” Gwen, Maddox ile hamile kadını birlikte çok az görmüştü ama bir kez görmek bile, savaşçının kadınının korumak konusunda ne kadar azimli olduğunu anlamak için yeterliydi.

Ashlyn elini salladı. “Haberı vardı. Beni o götüremiyor çünkü o yanımdayken konuşmaları duyamıyorum, bu yüzden muhafızlarla gitmeme izin vermesi konusunda uzlaştık. Aksi takdirde gizlice gideceğimi biliyordu. Her neyse, Avcıların bir kısmı da Şikago yolunda. Senden korkuyorlardı, onlara yapabileceklerinden endişeliler.”

Avcılar ondan korkuyordu. O piramitte tutsakken de korkuyorlardı ama Gwen’in o zaman onlara gerçekten yapabileceği bir şey yoktu. Ama artık çaresiz değildi. Bu düşünce onu gülümsetti. Sabin de neredeyse gururla ışıldıyordu.

Ona bakınca Gwen’in midesinde kelebekler uçtu ve nefesi ciğerlerinde ısındı. Sabin ona öyle baktığı zaman onu gerçekten sevdiğine ve onun için her şeyi yapabileceğine neredeyse inanabiliyordu. *Aklımı elindeki işe ver.* “Ya tutsaklar?”

“Hâlâ kilit altındalar.” Paris ona döndü ve yere dayadığı istekaya yaslandı. Her zamankinden daha solgundu; göz çevresinde stresin neden olduğu çizgiler belirmişti. “Aeron ve ben çok yönlü savaşçılar olarak... bakımlarını üstlendik.”

“Ben de yardım ediyor.” Dişi iblis Legion neşeli bir sesle araya girdi.

Bakım. Başka bir deyişle işkence. Sabin de onları sorgulamış mıydı acaba? Gwen onun bunu yapmayı çok isteyeceğini biliyordu ama o çarpışmadan beri Gwen'in yanından neredeyse hiç ayrılmamıştı. "Çocuklar..."

"Daha önce de bahsettiğim gibi, oradan alınıp daha iyi bir ortama yerleştirildiler. Korkuyorlar ve sahip oldukları güç her neyse, kullanmıyorlar. Henüz. Bu yüzden neyle karşı karşıya olduğumuzdan emin değiliz. Ama gerekli bilgiyi yetişkinlerden alacağız. Endişen olmasın," dedi Sabin.

Paris kararlı bir ifadeyle başını salladı. "Döndüğümüzde hallederim. Ben de sizinle geliyorum."

Sabin ve Aeron ciddi bir ifadeyle birbirlerine baktılar.

"Burada kalıyorsun," diye düzeltti Sabin. "Hepiniz kalıyorsunuz. Burada olabildiğince çok sayıda savaşıya ihtiyacımız var. Geride ne kadar Avcı kaldığını bilmiyoruz."

"Daha da önemlisi, Torin, Galen'i şehirde gördü," dedi Cameo. "Henüz onu göremedik. Bu bir yerde saklandığı ve yeniden saldırıyı planladığı anlamına gelebilir."

Sabin, Gwen'in yanına yaklaştı ve güçlü kolunu beline sardı. Gwen karşı koymadı. Beyni emin olamasa da vücudu ona ait olduğunu biliyordu. Bağımlılığa dönüşen limon kokusu burun deliklerine doldu. "Ama sen, Paris... Yeni hevesin herkesi riske atıyor. Burada kalacak ve kendini arındıracaksın."

Paris itiraz etmek için ağzını açtı.

"Seyahatle ilgili ayarlamaları Torin halledebilir," dedi Sabin, Paris'e konuşma fırsatı bırakmadan. Yaptığının belki farkında bile olmadan, Gwen'in kolunu bir aşağı bir yukarı okşuyordu.

"Ticari uçuş yapmamız gerekecek çünkü Amerika'da her zaman kiraladığımız jet çocuklarda."

“Ya Avcılar bizi fark ederse? Silahlarımızı güvenlikten nasıl geçireceğiz?” Tek bir bıçakla bile yakalansalar sorguya çekilir –zaman kaybı- ve tutuklanırlardı.

“Kendimce yöntemlerim var.” Sabin, Gwen’in şakağını öptü. “Bana güven. Bunu uzun zamandır yapıyorum. Yakalanmayacağız.”

“Reyes’i ve diğerlerini eve sapasağlam getirin.” Danika ellerini dua eder gibi kenetlemişti. “Lütfen.”

“Lütfen,” diye tekrarladı Ashlyn.

“Ve Anya’yı da unutmayın,” dedi Kaia. “Nasıl bir bela çıkardığını tahmin etmek zor.”

“Elimden geleni yapacağım,” dedi Gwen ve ciddiydi. Fakat elinden gelen yeterli olacak mıydı?

“Söylesene, bir tanrıçanın bir iblisle işi ne?”

Anya âşığının can düşmanı, Umut iblisinin muhafızı Galen’i süzdü. Yeni hapishanesinin bir kenarında o, bir kenarında Anya oturuyordu. Galen uçları omuzlarının üstünden görünen beyaz kanatlarını sırtında toplamıştı. Gözleri gök mavisiydi ve Anya o gözlere baktıkça kabarık beyaz bulutlar gördüğüne yemin edebilirdi. O gözlerin varlık sebebi yatıştırmak ve sakinleştirmek olmalıydı.

Ancak tek yaptıkları onu öfkelenlendirmektir.

Hayalet Çocuk –lanet olası ufaklık vücudunun kontrolünü kendi vücuduymuş gibi kolayca ele geçirmişti– bu küçük ve boş cehennem deliğine kadar ona “eşlik etmiş” ve gitmişti. Sonra Anya beklemişti. Beklemişti. Tek başına, öfke içinde. Şimdi artık Avcıların onu buradaki ganimetin haberini alana kadar Budapeşte’de kalan liderlerine sakladığını biliyordu.

Ancak diğer yandan Gideon’un, onu esir tutanların neşeli kahkahalarına karışan çığlıkları koridorlarda yankılanmıştı. Zavallı Yalan.

Bir süre önce onu tekmediği için biraz suçlu hissetti. Hiç sır ele vermiş miydi acaba?

“Cevap yok mu güzellik?”

“Eğleniyorum, hepsi bu.” Onu başıboş bırakarak en büyük hatayı yapmışlardı. Elbette Hayalet Çocuk, Galen’e eşlik ediyordu. Görünüşe bakılırsa, çocuk sigortalarıydı. Pekâlâ, kendilerine daha iyi bir sigorta seçmeleri gerektiğini yakında öğreneceklerdi. Etrafını saran o tuhaf metal duvarın yokluğunda Anya’nın gücü geri geliyordu. Yakında, yaşıyan bir kâbusa dönecekti. Ve hepsi acı içinde kıvrınacaktı.

Acaba Lucien de onun gibi iyileşiyor muydu? Anya ondan uzak olmaktan nefret ediyordu.

Galen’in dudakları keyifle büküldü. “Çok cesursun. Hoşuma gitti. Lucien şanslı bir adam. Şanslıdan da fazlası. Öyle çirkin bir adamın senin gibi birinin kalbini çalması ancak mucize olabilir.”

Sesi bile sakinleştirmeyi amaçlıyordu. Aslında Galen’e dair her şey özellikle umut vadetmek için tasarlanmış gibiydi. Korku ve karanlık dolu bir odaya dolan parlak ışık gibi. Bilmediği bir şey varsa o da Anya’nın karanlığı tercih ettiğiydi. Her zaman.

“Lucien çirkin değil,” dedi bir duvardan diğerine yürürken. Hareket halinde kalırsa eylemlerinin daha az izlenebileceğini umuyordu. “O onurlu, sevgi dolu ve müthiş kararlı bir adam.”

Galen yüzünü buruşturdu. “Ama o bir iblis.”

Anya durdu ve ona tek kaşını kaldırarak baktı. “Evet, öyle. Tıpkı senin gibi.”

“Hayır.” Galen sabırla başını salladı. “Ben dünyayı kötülükten arındırmak için cennetten gönderilmiş bir meleğim.”

“Ha!” Anya tekrar harekete geçti. “İşte bu iyiydi. Kendi uyduruklarımıza inanıyoruz yani, öyle mi?”

ları mahvedeceğim.” Kollarını bu kadar basit, der gibi iki yana açtı. “Bunca zamandır, iblislerini özgür bırakmaktan çok korktuğumuz için onları sadece yaralamayı başardık. İblisler özgür kalırsa, tanrılar beni yeniden lanetlerdi. Zaten çoktan uyarılmıştım.” Cıız bir gülümsemeyle devam etti. “Ama bunu değiştirmeye çok yaklaştık. Güvensizlik iblisinin dişimle bağ kurup kurmadığını öğrenmem an meselesi. Eğer kurmuşsa, bu dünyanın gördüğü göreceği en güçlü orduya liderlik edeceğim.”

“Omurgasız hizmetkârın senin güçsüzleri kullanacağını ve bu dünyanın iyiliği için kilit altına alacağını düşünüyor gibi görünüyordu.”

Galen omuz silkti. “Bu fikre nereden kapıldıysa?”

Pekâlâ, ciddi düşünenin zamanı gelmişti. Efendileri öldürüp iblislerini serbest bırakırsa bir şekilde lanetleneceğini söylemişti. Ama belli ki o iblisleri depolayacak bir yer bulursa öyle olmayacaktı. Ancak onları Efendilerden alması ölümsüzleri yok edecekti. Lucien'i de yok edecek, öldürecekti.

Yüreği ağzına geldi, kanı buz kesti. “Güvensizliği nereden buldun? Onu, çılgına dönmüş bir iblisi nasıl ele geçirdin?” Stefano iblis ile bir başka beden arasında bağ kurmayı başardıklarını iddia etmişti. Görünüşe bakılırsa, yalan söylemişti. Bir kez daha. Ancak bunu yapmaya uğraşmaları da bir o kadar korkutucuydu.

“Amun'un aksine, ben bütün sırlarımı ortaya dökecek biri değilim,” dedi Galen.

“Pekâlâ, sanırım sana bunu yapmadan inanmayacağım.”

Galen o yarım gülümsemelerinden birini daha takındı. “Tabii ki yıkıldım.”

Tanrılar aşkına, ondan nefret ediyorum! Anya derin bir düşünceye dalmış gibi tırnağını çenesine vurdu. Dikkatini dağıtmayı başarmıştı; şimdi sıra öfkelenmeye gelmişti. “Bir bakalım. Melekmişim gibi yapan, korkak, kıskanç bir iblis olsaydım ve kötü bir ruhu bulup

kontrol etmek istiyor olsaydım, o zaman... Ne? Herhalde pis işlerimi başkalarına yaptırırdım. Hatta belki de çocukları kullanırdım,” dedi bakışlarını Hayalet Çocuğa çevirerek. Çocuğun gözleri kısılrken Anya'nın kiler büyüdü. Onu alayla öfkelenlendirmeyi hedeflemişti ama daha fazlasını başarmışa benziyordu.

Cevabı bulmuştu. Bir şekilde, o Melez çocuklardan biri ya da daha fazlası başka bir dünyanın ruhlarını bulmaya muktedirdi. Hatta belki de bunu başarabilen Hayalet Çocuğun ta kendisiydi.

“Onları senden alacağız,” dedi tekrar Galen'in gözlerine bakarak. “Onları bir daha kullanmanı önleyeceğiz. Seninle yaptığımız her savaşı kazandık. Bu da farklı olmayacak. Demek istediğim, artık yanımızda bir Harpy'miz var. Şans eseri, bir Harpy'nin neler yapabileceğini duymuş olabilir misin?”

“Çenenin kapatacaksın,” diye kükredi “melek”.

Onu öfkelenlendirmeyi başarmıştı. Mükemmel. Duygusal bir adam her zaman hata yapardı. “Bir Harpy'den daha beter olan nedir biliyor musun? Cronus, yeni tanrı kral. Ölmeni istiyor. Bunu biliyor muydun?”

Galen sırtını dikleştirdi. “Yalan söylüyorsun.”

“Öyle mi? Her şeyi Gören Göz –senden aldığımız Göz– bir rüya gördü. Rüyasında sen Cronus'u öldürüyordun. Şimdi Cronus senin peşinde. Seni neden kendi elleriyle öldürmediğini bilmiyorum. Kendince nedenleri olduğundan eminim. Ama inan bana, ben onun hedefi oldum. İstedikini elde edene kadar peşini bırakmayacaktır.”

Anya'nın ağzından çıkan her kelimeyle Galen'in çenesi biraz daha kasılıyordu. “Bir Titan'a asla zarar vermem.”

“Öyle mi? En yakın arkadaşlarına ihanet ettin.”

“Onlar benim arkadaşım değildi,” diye haykırdı Galen duvara indirdiği yumrukla binayı temelden sarsarak.

İşte böyle, koca oğlan. “Bunu daha önce fark etmemiş olmaları çok yazık. Ama bir önemi yok. Seni alt etmeyi yine de başardılar. Onlara her meydan okuyuşunda yine alt edecekler. Sonuçta bu bilim. Sen daha güçsüzsün.”

Galen’in parlayan öfkesi âdeta teninin altında cızırdıyordu. “Kıymetli Lucien’in bize, Zeus’un elit ordusuna liderlik edecek kadar güçlü değildi. Başa getirilmemeliydi.”

“Sen de onurlu bir asker gibi meydan okumak yerine, onu Pandora’nın kutusunu açmaya ikna ettin ve tanrılara onlara ihanet etme kararını *onun* verdiğini söyledin, öyle mi? Kendin bir ordu kurarak onu durdurmaya çalıştın. Hayır, bu hiç korkakça değildi.”

Galen ona doğru iki adım attı ve son anda kendini tutup durdu. Yumruklarını sıktı. “Ben yapmam gerekeni yaptım. İyi bir asker, kazanmak için gerekli olan bütün imkânları kullanır. Arkadaşın Sabin’e sor istersen.”

Daha da zorla. Onu köşeye sıkıştırdın sayılır. “Ah, ama dediğim gibi, sen kazanamadın, değil mi? Lucien ve diğerlerinin ne yapacaklarını bilmene rağmen, onları durdurup güçsüzlüklerini ispatlayamadın. Kaybettin. Güçsüz duruma düştün. Diğerleri gibi içinde bir iblis taşımakla lanetlendin. Sen, sen, sen.” Anya güldü. “Ne kadar utanç verici.”

“Yeter!”

“Bana vurmak mı istiyorsun?” Anya acımasız bir kahkaha daha attı. “Küçük tatlı melek, Anya’nın dilini mi kesmek istiyor yoksa? O zaman müritlerin ne düşünür, hı? Ama seni daha kötüsünü yaparken gördüklerinden eminim. Yoksa insafılı görünebilmek için pis işlerini hep Stefano’ya mı yaptırıyorsun?”

Galen uzun süre sessiz kalıp onu süzdü ve Anya’nın umduğu gibi üzerine atılmadı. Sonra onu şaşırtarak gülümsedi. “Stefano burada değil ve kendimi hiç de insafılı hissetmiyorum. Ama endişelenme. Acısı

sadece bir saniye sürecek.” Ve bunu söyledikten sonra kanatlarının arasından küçük bir yay çekti. Anya kaçacak fırsatı bulamadan, iki ok atarak onu arkasındaki duvara sabitledi. Oklardan biri sol, diğeri sağ omzunu delerek onu tuğlaya çivilemişti.

Anya’nın içini müthiş bir acı sorarken görüşü bulanıklaştı. Kollarından tenini yakacak kadar sıcak bir kan akıyordu. Alnı ve üst dudağını kaplayan ter bile onu serinletmeye yetmedi.

Çocuğun renginin attığını görür gibi oldu. Alt dudağı titriyordu.

“Sanırım Lucien’in küçük partimize katılma zamanı geldi,” dedi Galen. “Sana yapacağımız her şeyi izleyecek. Seni soyuşumuzu, sana sahip oluşumuzu, canını yakışımızı. Bakalım seni kurtaracak kadar güçlü müymüş, ne dersin?”

“Ona elini sürersen,” dedi Anya dişlerini sıkarak. “Kalbini söker, gözünün önünde yerim.”

Galen bir kahkaha attı. Ah, Anya bu keyifli sestten nasıl da tik-siniyordu. Ancak ani güm sesi ve binanın sarsılmasıyla kahkaha yarıda kesildi.

“Sanırım süvari birlikleri geldi,” dedi Anya omuzlarındaki zonklamaya rağmen sırtarak. “Diğerlerinin bizi kurtarmaya geleceklerini biliyordum. Harpy’den bahsetmiştim, değil mi?”

Galen gözlerinde panik kıpırtısıyla ona baktıktan sonra bakışlarını yere indirdi.

Bir gümleme ve bir sarsıntı daha.

Galen ayaklarını yere vurarak kapıya yürürken çocuğa, “Bu iş bitmedi. Ne kadar çırpınırsa çırpınsın, bu odadan çıkmasına asla izin verme,” dedi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM



Sabin ve Gwen Avcılar tarafından görülmemiş ya da güvenlik tarafından aranmamış olsalar da –Şüphe görevi almış ve etraf-taki herkesin bütün gördüklerinden şüphe duymalarını sağlamıştı– Birleşik Devletler’e yolculuk her açıdan zor geçmişti. Gwen saatler boyunca Sabin’e sokulurken, savaşçı ona istediği gibi dokunamamıştı. Tanıkların önünde ve Gwen ona güvenene dek dokunmayacaktı da. Kalbini ve güvenini kazanmak hayatının en büyük savaşından daha önemliydi ve Sabin işi aceleye getirmemeye karar vermişti.

O benim olacak.

Uçaktan inerken insanların arasında olmaya ve onların, uzun boyuna ve kaslarına gözlerini ayırmadan bakmalarına alışık olan Sabin, erkeklerin kadınına bakışlarından hiç hoşlanmamıştı. Arzuları o kadar barizdi ki.

Bu onu delirtiyordu. İşte bu yüzden Şüphe’nin o insanların zihinlerine süzülmesine ve içlerini dış görüntüleri, yataktaki becerileri konusunda güvensizlikle doldurmasına izin vermiş ve Maddox’un meşhur öfke nöbetlerinden birine kapılmaya meyletmişti. Ancak dikkatini büyük ödülünden –arkadaşlarının sapasağlam dönmesinden– bir an ayırmadan kendini kontrol etmeyi başarmıştı. Ancak sırf Gwen, karşısında bir karışık kalan ağzıları, akan salyaları ve

oldukları yerde çakılıp kalan adamları fark etmiş gibi görünmediği için.

İlk iş olarak savaşçıların kaldıkları, her şeye ve herkese kilometrelerce uzaklıktaki eve gitmişlerdi. Evi bir süre uzaktan izlemiş ve iki şeyden emin olmuşlardı. Savaşçılar evde değildi ve Avcılar oraya gidip minik armağanlar bırakmamıştı. Sabin'e sorarsanız, Avcıların yokluğu çok yazıktı. Harekete geçmeye dünden hazırdı.

O ve Gwen silahlarını kuşanmış, saçlarını ve yüzlerini gizlemek için birer beyzbol şapkası takıp Sabin'in arkadaşlarının gittiğinden emin olduğu yere doğru yola çıkmışlardı. Şimdi bir dizi binanın önündeki sokakta yürüyorlardı. Sabin eğitim tesisine yakın olduklarını biliyor ama binayı bir türlü bulamıyordu. Her bina bir sonrakine karışıyordu. Ve Sabin her sayışında sırayı karıştırıyordu.

Gwen duraksadı, ensesini ovarak gökyüzüne baktı. "Durum umutsuz. Doğru yerdeyiz. Neden bulamıyoruz?"

Sabin iç geçirdi. Tanrı kral bir kez olsun cevap verseydi. "Cronus," diye mırıldandı. "Birazcık yardım hiç fena olmazdı. Başarmamızı istiyorsun, değil mi?"

Bir saniye geçti, bir saniye daha. Hiçbir şey olmadı.

Tam pes edecekken Gwen iç geçirdi. "Bak."

Sabin, Gwen'in baktığı yöne baktı ve irkildi. Sağ taraflarında defalarca bakmasına rağmen görmediği bir binanın çatısında tanrı kral duruyordu. Bina, altında sarsılır gibiydi. Beyaz çüppesi ayak bileklerine dolanıyordu. Uzun zaman yok sayıldıktan sonra yardım mı alıyordu? Hem de bu kadar kolayca?

"Şimdi bana borçlusun, Şüphe ve alacağımı her zaman alırım." Cronus bir saniye sonra kayboldu.

Bugün Sabin'in kazanması, Cronus'un çıkarınaydı. Tanrı kral karşılığında jest talep etmek yerine, amaca yardım etmekten hoşnut olmalıydı.

“Kimdi o?” diye sordu Gwen. “Bunu nasıl yaptı? Ve sence benim... Yani Galen orada mıdır?”

Sabin ona Cronus’u açıkladı. “Galen... Bilmiyorum. Oradaysa ne olacak? Bunu yapmayı hâlâ istiyor musun?”

“Evet.” Sesi gergin olmasına rağmen, Gwen bu kez bir an bile tereddüt etmedi.

Sabin ondan çok şey mi istiyordu? Kendisinin anne babası yoktu. Yunanlılar onu tam biçim almış halde yaratmışlardı. O ve eski tanrılar arasında yitirilmiş bir sevgi söz konusu olmadığı için Gwen’in ne hissediyor olabileceği konusunda tahmin bile yürütemezdi.

“İyi olacağım,” diye ekledi Gwen düşüncelerini okur gibi. “Yaptıklarından sonra, etkisiz hale getirilmesi gerekiyor.”

Sonunda sesi titremişti. Sabin o anda ve orada, Galen’in çarpışmaya katılmayı seçmesi durumunda –ki piç her zaman tabanları yağlayıp kaçtığı ve pis işleri yarıdakçılara bıraktığı için pek olası görünmüyordu– müdahale etmeye karar verdi. Umut kendini herkesten önemli görürdü, hep de öyle olmuştu. Ancak Sabin, Gwen’in hiçbir şeyden pişmanlık duymasını, daha sonra kendisinin ya da Sabin’in eylemleri için onu suçlamasını istemiyordu. Bunu daha önce de merak etmişti ve şimdi yine merak etmekten kendini alamıyordu: Babasını yenip tutsak almak Sabin’e düşerse, Gwen ondan nefret eder miydi?

Şu anda Sabin için iki şeyin önemi vardı. Gwen ve arkadaşlarının güvenliği. Önem sırası da bu şekildeydi. Gwen önce geliyordu; şimdi ve daima. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti.

“Haydi, bu işi bitirelim,” dedi Gwen yumuşak bir sesle ve yürümeye başladı.

“İçeri girmeden önce,” dedi Sabin, adımlarını onunkilere uydurarak. “Sana seni sevdiğimi bir kez daha söylemek istiyorum. Seni içim sızlayacak kadar seviyorum. Ben sadece... Bir şey olursa diye, bil istedim.”

“Hiçbir şey olmayacak.” Gwen tökezledi ve dengesini bu kez kendi sağladı. “Fakat ben de seni seviyorum. Evet. Artık bunu inkâr etmeyeceğim. Gerçi senden hâlâ emin değilim. Ben... bilmiyorum. Şüphe artık uysal evcil hayvanım gibi oldu ve bunu seviyorum. Gerçekten. Ben sadece...”

“Sorun yok.” Gwen onu seviyordu. Tanrılara şükürler olsun, onu seviyordu. Sabin onu durdurup kollarının arasına aldı. Sözlerinden nefret etse de, onu anlıyordu. Ona güvenmesi gerekirdi. En başından itibaren onu ilk sıraya koymalıydı. “Bunları daha sonra yoluna koyarız. Sana söz veriyorum. Şu anda kafanda en ufak bir kaygı olsun istemiyorum. Aklının karışması seni...”

“Öldürebilir,” diye tamamladı Gwen gülümseyerek. “Derslerine dikkat ettim.” Çekingen hareketlerle kollarını Sabin’in beline sardı ve başını boynunun girintisine yerleştirdi. Sabin sevdiği kadının saçlarının yumuşaklığını teninde hissetti. “İçeride dikkatli ol.”

Tanrılar aşkına, bu kadına bayılıyordu. Gücü, cesareti, kıvrak zekâsı. “Sen de. Ne yaparsan yap, önce kendini kurtar. Beni anlıyor musun?” dedi kararlı bir sesle. “Sensiz kaybolurum.”

“Merak etme.” Gwen yarı keyifli yarı sıkıntılı bir gülümsemeyle baktı. “Sonuçta Harpy kuralları böyle.”

Sabin genç kadının başını öptü. Gwen kafasını kaldırıp şişkin ve kırmızı dudaklarla ona bakınca daha fazla karşı koyamadı. Dudaklarını dudaklarına kenetledi ve dilini sahiplenici bir kararlılıkla ağzının içine itti. Gwen ellerini kaldırıp saçlarına uzandı ve inledi.

Sabin o iniltiyi yuttu ve içini doldurmasına izin verdi. Hayatı burada kollarının arasındaydı; başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Ama kendini geri çekilmeye zorladı. “Haydi. Bir an önce konuşabilmemiz için bu işi aradan çıkarmak istiyorum. Sen ön kapıdan gir, ben arka tarafa geçeceğim. İki girişi de kontrol ettikten sonra ortada buluşuruz.”

Gwen'in dudaklarına kısa bir öpücük daha kondurduktan sonra tekrar yürümeye başladı. Parlak güneş göz alıyordu. Bölgeyi tarayan kameralar tarafından tanınmamayı umarak yüzünü öne eğdi.

Bunu yapabilir misin?

Evet.

Ya başarısızlığa uğrarsan?

Uğramam.

Ya Gwen'e bir şey olursa?

Olmayacak. Olmaması için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Biraz hızlan, kaplumbağa." Gwen hiper-hızlı moda atlayıp yanından hızla geçerken yüzü hafif bir esintiyle okşandı. Kanatları genç kadına Sabin'in ayak uydurmayı asla umamayacağı bir hız kazandırıyordu. Yine de denemesine engel olmadı. Gwen'in o binada tek başına kalmasını istemiyordu. Adımlarını hızlandırdı ve son sürat arka tarafa dolandı. Orada gökyüzüne doğru uzanan sivri uçlu bir çit ve bütün tahtaları çevreleyen elektrik telleriyle karşılaştı.

Genelde hiç acele etmez, önce bu tür telleri etkisiz hale getirirdi. Ama bugün öyle bir lüksü yoktu. Sadece tırmandı. Vücuduna işleyen şoklar bir insanı öldürürdü. Acı veriyorlardı, kalbini iki kez durdurdular, nefesini kestiler ama yavaşlamadı. Yalpalayarak yukarı, daha yukarı tırmandı, ta ki yere düşene kadar. Çizmeleri beton zemine çarpınca şöyle bir sarsıldı ve silahına davranarak bir koşu tutturdu.

İlk avına ulaşması fazla sürmedi. Bir şemsiyenin gölgelediği yuvarlak bir masanın başında üç Avcı oturuyordu. Binanın sarsıldığını hissetmemişler miydi? Onlar adına çok kötüydü. Sonunda. Parti başlayabilirdi.

"... altına işedi," diye güldü biri.

"O çivileri tırnaklarının altına ittiğim zaman yüzünün aldığı şekli görmeliydiniz. Ellerini kestiğim zaman..." Biraz daha kahkaha.

“Umarım sessiz kalmaya devam eder. Hayatım boyunca hiç bu kadar eğlenmemiştim.”

“İblisler. Bunu ve daha fazlasını hak ediyorlar.”

İblisi kıpırdanmaya başlarken Sabin’in içi sızladı. *Oynamak istiyorum*, dedi Şüphe coşkuyula.

Keyfine bak.

Daha fazla teşvike ihtiyaç duymayan iblis, Sabin’in zihninden çıkıp Avcılarinkine süzüldü.

Diğer Efendiler çok kızacaklar. Peşinize düşüp bunu size ödetcekler. Kardeşlerinize yaptığınız her şey size de yapılacaktır. Hem de bin katı. Bundan eminim.

Adamlardan biri ürperdi. “Diğer iblislerin son çarpışmanın yaralarını sardıktan sonra arkadaşları için geri geleceklerini biliyoruz. Belki de, ne bileyim, yakında toplanmaya başlasak iyi olur.”

“Ben korkak değilim. Burada kalıp tutsaklarımızdan bilgi sızdırmak için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Her iddiasına girerim, bir balık gibi karnın deşilecek.

Ürperme sırası ikinci konuşmacıdaydı.

“Ah, beyler. Susun. Çağrı cihazım öttü. Alarmlardan birine dokunulmuş. Ya biri kaçtı ya da bir saldırıyla karşı karşıyayız.”

Ayağa fırladılar. Henüz hiçbiri Sabin’i fark etmemişti. Susturucu açık, tamam. Şarjör dolu, tamam. Eskiden olsa dikkatlerini çeker, yaklaşan ölümleri konusunda alay edip renklerinin atmasından zevk alırdı. Ama şimdi hepsini sırayla enselerinden vurdu. Sandalyelerine yığılırlarken alınlarından geriye kalanları gürültüyle önlerindeki cam masaya çarptı.

Sabin yürümeyi sürdürdü ve köşeyi döndü. Bir grup çocuk bir havuzun etrafında sularla oynuyordu. Oğlanlardan biri elini havuzun üstüne uzatınca su yükseldi ve el hizasının üstüne çıktı.

“Bana atsana,” diye yalvardı bir kız. “Bakalım kalkan büyümü aşabilecek mi?”

Oğlan gülerek suyu kızın üstüne fırlattı. Tek bir damlası bile kıza değmedi.

Sabin çocukların orada olduğunu tahmin etse de onları görünce şoke olmuştu. Sıradışı becerilerine rağmen, sonuçta çocuklardı. Avcılar onları nasıl böyle kullanabiliyordu? Nasıl böyle bir tehlikeyeatabiliyordu?

Sabin yarı otomatik silahlarından birini sakinleştirici ok atan bir tabancayla değiştirdi. Bunu yapmak istemiyordu ama herkes için en iyi –en güvenli– çözüm buydu. Gwen ne yapıyordu acaba? İçeride miydi? Bir yerine bir şey olmuş muydu? Hiç duraksamadan çocukları küçük oklarla vurmaya başladı. Çocuklar tek tek kendilerinden geçtiler. Sabin silahlarını bir an bile elinden bırakmadan onları hızla havuzdan çıkarıp gölgeye yatırdı.

Nihayet eve girmeye hazırdı. Gwen’e yardım etmeye.

“Seni pis hayvan! Ne yaptın böyle?”

Sabin hızla arkasına döndü. Bir Avcı ona nişan alıp silahını ateşlemişti. Bir mermi sağ omzuna saplandı. Sabin yüzünü buruşturdu ve tabancasının bir şarjörünü daha boşalttı. Mermilerden biri Avcı’nın boynuna, diğeri göğsüne isabet etti. Adam inleyerek yere devrildi. Kafatası yere çarpınca inlemesi de durdu.

Sabin omzundaki kanamaya ve acıya aldırmadan binanın içine koşarken sakinleştirici ok atan silahın yerine ikinci yarı otomatik tabancasını geçirdi. Avcıların cansız bedenleri her yerdeydi. Gwen. Sabin’in göğsü kabardı. Belki bu yanılttı ama Gwen’in karanlık yanını gerçekten seviyordu. Gwen savaş alanında büyülü oluyordu.

Dolambaçlı koridorlarda yetişkin cesetlerin izini takip etti. Odaların bazıları sıra sıra ranzalı yatakhaneler, bir kısmı da sınıftı. Minik masalar, duvarlarda sanat eserleri vardı ve her resimde bir

iblise işkence ediliyordu. Hatta duvar panoları bile vardı. *Kusursuz bir dünya, iblislerin olmadığı bir dünyadır. İblisler gidince hastalık ve ölüm olmayacak. Kötülük olmayacak. Sevdiğiniz birini mi kaybettiniz? Kimi suçlayacağınızı biliyorsunuz.*

Ah, evet. Çocuklar doğumlarından itibaren Efendilerden nefret etmek üzere eğitiliyorlardı. Muhteşem. Sabin hayatında birtakım pis işler yapmıştı ama hiçbir zaman bir masuma nefreti öğretmemişti.

Gwen'in, "Piç!" diye haykırdığını duydu. Hemen arkasından acı dolu bir uluma geldi.

Sabin hızını artırarak sesi takip etti ve iki büklüm halde kasıklarının tutan adamı gördü. Ne olduğunu bilmiyordu ama durup sorma zahmetine girmede. Tabancasını doğrultup üç el ateş etti. Kimse Gwen'in canını yakamazdı.

Gwen pençelerini çıkarmış bir halde hızla arkasını döndü. Minik kanatları gömleğinin altında çlgın gibi çırpınıyordu. Karşısında kimin durduğunu görünce gözlerindeki ölüm pusu dağıldı. "Teşekkürler."

"Her zaman."

"Arkadaşlarını buldum. Zarar görmüşler ama yaşıyorlar. Onları serbest bıraktım ama iki kişi eksik. Gideon ve Anya."

Öncelikle, onları çoktan bulup serbest bırakmıştı, öyle mi? Tanrılar aşkına. Sabin'in aklının alamayacağı kadar hızlı ve iyiydi. İkincisi, diğerleri hangi cehennemdeydi? Bir yere mi kapatılmışlardı? "Anya?" diye seslendi. "Gideon?"

"Sabin? Sabin sen misin?" Bir kadın koridorun ucundan ses verdi. "Tam zamanında. Buradayım. Yanımda bir muhafız var."

Üç erkek yüzlerinde vahşi ifadelerle odaya dalarken Sabin, Gwen'e döndü. "Sen halleder misin?" diye sordu.

"Sen devam et." Gwen en yeni rakiplerine döndü. "Anya'yı bul."

Sabin koşarak harekete geçti. Hangi adamı olsa bırakırdı ve Gwen hepsinin bir araya gelmiş halinden daha iyi bir savaşçı olduğu için

başarısından yana şüphesi yoktu. *Hem de hiç*. Bu düşünce yüzünü güldürdü.

Koşarken tabancasının yerine bir bıçak çekti. Mermisi tükenmek üzereydi. Neyse ki bıçağın asla doldurulması gerekmiyordu. *Neredesin, Anya?* İlk kapıdan içeri daldı. Bir diğerini omuzlayıp menteşelerini dağıtarak açtı. Hiçbir şey yoktu. Üç oda daha ve işte, oradaydı. İki omzu kana bulanmış halde, küçük bir oğlandan gözlerini ayırmadan duruyordu.

Çocuk kararlı bir ifadeyle Sabin'e döndü. Onda sanki üç boyutlu değilmiş gibi, tuhaf bir şey vardı.

"Sabin!" Anya bir tarafa doğru atılınca çocuk da kolunu savurarak onu takip etti.

"Onu burada tutmak zorundayım," dedi çocuk ama sesi bundan hiç de hoşnut değilmiş gibi çıkmıştı.

Sabin ağır hareketlerle bıçağını kınına soktu ve parmaklarını sakinleştirici tabancanın kabzasına sardı.

"Ona dokunma," dedi Anya bir çırpıda. "Ve sakın sana dokunmasına izin verme. Ne olduğunu anlamadan yeri boylarsın."

"Anya!"

Sabin, Ölüm'ün sesini tanıdığından yaklaşan ayak seslerine bakmak için dönmedi. Gözünü oğlandan ayırmıyor, Anya'nın uyarısına rağmen yeniden peşine düşmesi durumunda üstüne atlamaya hazır bir halde bekliyordu.

"Lucien! Uzak dur bebeğim ama söyle, iyi misin?" Anya'nın yüzünde zevk ve endişe karışımı bir ifade belirdi. "İyi olduğunu duymam lazım."

"Ben iyiyim. Ya sen? Ah, tanrılar aşkına." Lucien, Sabin'in arkasına yaklaşırken derin bir iç çekti. Sabin arkadaşından buram buram yayılan öfkeyi hissedebiliyordu. "Omuzların."

“Sadece küçük bir sıyrık.” Anya’nın sözlerinde bir ateş, bir intikam yemini vardı.

Sabin elini arkasında tutarak sakinleştirici ok tabancasını Lucien’e uzattı. “Bir işe yarayacağından emin değilim ama sana bırakacağım. Gideon hâlâ kayıp.” Savaşçı silahı tek kelime etmeden aldı ve Sabin hızla döndü.

Odalara dalmayı sürdürdü. Pek çoğunun kapısı tahtalarla çivilenmişti. Odalardan biri bilgisayarlar ve diğer teknoloji ürünleriyle doluydu. Bir odaya bir ömür yetecek kadar konserve yiyecek istiflenmişti. Sabin, Gideon’un adını haykırarak başka bir koridora saptı. Bu odaların daha büyük kilitleri ve parmak iziyle açılan kapıları vardı. Kalbi gümbürdeyerek kulağını kapılara dayadı. Ve nihayet bir inilti duydu.

Gideon.

Büyük bir telaşla ortadaki yarığı zorlamaya başladı. Kasları gerildi, kemikleri eklem yerlerinden çıkacak gibi oldu, yaraları açıldı ama kenarları zar zor da olsa geçebileceği bir yarık açana dek zorlamaya devam etti. Gözüne ilk çarpan, bir sedyeye bağlanmış harap ve kan içindeki bir karaltı oldu. Mide bulandırıcı bir déjà vu duygusuyla doldu.

Gırtlığında safra tadıyla sedyeye yaklaştı. Gideon’un göz kapakları o kadar şişmişti ki altlarına taşlar gömülmüş gibi duruyordu. Çıplak vücudunun her santimetrekaresi mosmordu. Birçok kemiği kırılmış, uçları derisinden dışarı fırlamıştı.

İki eli de kesilmişti.

“Geri çıkacaklar. Tanrılara yemin ederim çıkacaklar,” diye fısıldadı Sabin bağları çekerken. Çok sıkıydılar. Fazla sıkı, sanki bir tür –tanrısal– metalden yapılmaydılar. Sabin bağları bıçakla bile koparamıyordu.

“Anahtar. Burada değil.” Gideon’un sesi o kadar cılızdı ki Sabin onu zor duyuyordu. Ancak savaşçı çenesiyle bir dolabı işaret etti. Kapısında bir anahtar asılıydı. “Gösterip benimle alay etmediler.”

“Kendini yorma, dostum.” Sabin nazik bir sesle konuşuyordu ama hiddeti içinden taşıyordu. O piçler bunun bedelini ödeyecekti. Her biri, tek tek ve binlerce kez. Kendisi de cezayı hak etmişti. Yol-daşlarından birinin başına böyle bir şeyin bir daha asla gelmeyeceğine yemin etmişti ama işte buradaydılar ve geçmişi yeniden yaşıyorlardı.

Gideon serbest kalınca Sabin onu kucaklayıp koridora taşıdı. Strider solgun ve titrek bir halde yalpalayarak köşeyi döndü. Sabin’in yükünü görünce savaşımdan vahşi bir çığlık yükseldi.

“Yoksa...”

“Yaşıyor.” Sayılırdı.

“Tanrılara şükürler olsun. Lucien, Anya’yı almış. Ona muhafızlık eden çocuğu silahla sakinleştirmeyi başarmış. Reyes arka tarafta bir yerde. Stefano geri çekilmeye çağrıldı ama kimin burada kaldığına asla inanmazsın.”

O anda Sabin’in umurunda değildi. “Gwen’i gördün mü?”

“Evet. Koridorun aşağısında, sağda.” Strider yutkundü. “Seni arıyordum. Gideon’u ben alırım. Sen git, kadınına yardım et.”

Gideon’u büyük bir özenle Strider’a teslim ederken öfkesine korku karıştı. “Yoksa ona bir şey mi oldu?”

“Git.”

Sabin kolları savrularak ve bacakları titreyerek Gwen’i bıraktığı odaya varana dek koştu. Hâlâ oradaydı ama artık insan Avcılarla savaşıyordu. Babasıyla savaşıyordu. Ve kaybediyordu.

Kimin burada kaldığına inanamazsın, demişti Strider. Pislik herif cesur olmak için bu zamanı mı seçmişti? Gwen nefes nefese ve kan ter içindeydi ve her darbesinin ardından, bacaklarının onu taşıyacak takati kalmamış gibi sendeliyordu. Galen’in elinde bir yılanı andıran uzun bir kırbaç vardı. Hayır, yılanı andıran değil. Bu gerçekten bir yılanı. Tıslayan, dişleri zehirle parlayan bir yılan. Ve Gwen’in yılanın başını kesmeyi her başarışında yerine yeni bir baş çıkıyordu.

“Yeraltı Dünyası’nın büyük ve güçlü Efendileri bir kadına bel bağlıyor demek. Ve bir de bana korkak derler,” dedi Galen pis pis sıratarak.

“Ben herhangi bir kadın değilim,” diye soludu Gwen. “Bir Harpy’yim.”

“Sanki bir şey fark edermiş gibi.”

“Etmeli. Ayrıca yarı iblisim. Beni hatırlamadın mı?” Gwen bal-dırını dişleyen yılanı rağmen öne atıldı ve savaşçının kalbine doğru hamle yaptı.

“Hatırlamalı mıyım? Onların kadınlarının hepsi bana aynı geliyor. Pis fahişeler.” Galen, Gwen’in saldırısından ustalıkla kaçındı ve kamçıyı elinden kurtarıp bir kez daha şaklattı. Kamçı bu kez Gwen’in bileğine dolandı. Galen kamçıyı tekrar çekti. Gwen bir kez daha haykırdı. Dizlerinin üstüne indiğinde bütün vücudu sarsılıyordu.

Sabin bunu izleyemeyecekti. Gwen müdahale ettiği için ondan nefret etse de, o piçin onu yok etmesine izin veremezdi. “Onu rahat bırak. İstedğin benim.” Dişlerini sıkarak birkaç hançer çekti ve biri dışında hepsini kırıbaça fırlatarak Gwen’i tutan yılanı çözdü. Sonuncuyu Galen’e atıp onu karnından yaraladı. Savaşçı kükreyerek yere serilince Gwen güçlkle ayağa kalktı.

Sabin öne atıldı ve dizlerinin üstündeki Galen ile Gwen’in arasına girdi. “Sonunda bunu yapmaya hazır mısın? Yenilgiyi kabul etmeye?”

Galen yüzünü buruşturarak bıçağı karnından çıkardı. “Gerçekten beni alt edecek kadar güçlü olduğunu mu sanıyorsun?”

“Alt ettim bile. Güçlerinin büyük kısmını yerle bir ettik.” Sabin tabancasını avucunun içine alırken sırıtıyordu. “Geriye sadece seni tutsak etmek kalıyor. Ve çok zor olacağı da benzemiyor.”

“Kes şunu. Kes şunu.” Gwen sırtını dikleştirerek Galen’in karşısına dikildi. Ayaklarının üstünde sallansa da düşmedi. Bakışları Galen’e kilitliydi. “Söyleyeceklerimi duymadan teslim alınmanı istemiyorum.

Bugünü hayatım boyunca bekledim, sana Tabitha Skyhawk'ın kızı olduğumu söylemenin hayalini kurdum. Yirmi yedi yaşında olduğumu ve bir melek tarafından peydahlandığımı.”

Galen ayağa kalkarken bir kahkaha attı ama kahkahası yüzündeki acıyı gizleyememişti. Kanaması şiddetlenmişti. “Bunun benim için bir anlam ifade etmesi mi gerekiyor?”

“Sen söyle. Yirmi sekiz yıl önce bir Harpy’yle birlikte oldun,” dedi Gwen. “Kızıl saçları ve kahverengi gözleri vardı. Yaralıydı. Sen yarasını sardın. Sonra döneceğini söyleyerek gittin.”

Gwen’i süzerken Galen’in pişkin gülümsemesi silindi. “Ve?” Umurunda gibi görünmüyordu ama savaşı açıkça kaybetmişken kaçmaya da yeltenmiyordu.

Gwen’in bütün vücudu titriyordu. Sabin’in öfkesi iyice arttı. “Ve geçmişin, insanların yakasına yapışmak gibi bir huyu var, değil mi? Yani, sürpriz. İşte buradayım.” Gwen kollarım iki yana açtı. “Uzun zaman önce kaybettiğin kızın.”

“Hayır.” Galen başını iki yana salladı. En azından keyifli hali geri dönmemişti. “Yalan söylüyorsun. Haberim olurdu.”

“Doğum ilanı mı alacaktın?” Şimdi gülme sırası Gwen’deydi. Kahkahasında karanlık bir tını vardı.

“Hayır,” diye tekrarladı Galen. “İmkânsız. Ben kimsenin babası değilim.”

Arkalarında savaş her an biraz daha yatışıyor; çığlıklar, homurtular dinliyordu. Silah sesi kalmamıştı. Ayak sesleri de. Ardından Efendilerin geri kalanı, öfke ve nefret dolu yüzlerle kapıda belirdiler. Her birinden kan damlıyordu. Strider yere bırakmaya korkar gibi, Gideon’u kucağından indirmemişti.

“Bakın şu işe. Burada kim varmış,” diye homurdandı Lucien.

“Etrafında sana kalkan olacak bir çocuk olmayınca pek dayanıklı olamıyorsun galiba, ha Umut?” dedi Anya gülerek.

“Bu akşam karnımı o kara kalbinle doyuracağım,” diye hırladı Reyes.

Sabin arkadaşlarının kararlı yüzlerine baktı. Bu savaşçılar işkence görmüşlerdi ve henüz intikamlarını almaya doymamışlardı. Onları ne kadar anlasa da buna henüz izin veremezdi.

“Galen bizim,” dedi onlara. “Geri çekilin. Gwen?”

Gwen, Sabin’in ne sorduğunu biliyordu. Ya babasının esir alınmasına izin verecek ya da gitmesine göz yumacaktı. Seçimi ona bırakması, Sabin’in aşkını, hiçbir şeyin ispatlayamayacağı kadar ispatlıyordu. Keşke Gwen de ona istediğini verebilseydi.

“Ben... bilmiyorum,” dedi titrek bir sesle. Bir zamanlar sadece hayalini kurduğu o gök mavisi gözlere bakarken babasının burada, tam karşısında olduğu ve küçük bir kızken ve daha sonra yetişkinliğinde Mısıır’daki o hücreye kapatıldığında istediği her şeyi temsil ettiğinin bilgisiyle bir kez daha sarsılmıştı. Babasının ona sarılmasını ve onu korumasını kaç kez istemişti.

Galen’in ondan haberi olmamıştı. Ama artık olduğuna göre, onu sever miydi acaba? Onu, bunca yıldır özlemini çektiği gibi yanında ister miydi?

Galen ona tehditkâr gözlerle bakan savaşçıları süzdü. “Belki de fazla erken konuştum. Sen ve ben konuşacağız. Baş başa.” Öne çıktı ve Gwen’e uzandı.

Sabin hırladı. Bu, bir canavarın saldırıya geçmeden önce çıkardığı türde bir sestti. “Sana izin verirse, gidebilirsin. Ama ona elini sürmeyeceksin. Asla!”

Birkaç saniye boyunca Galen itiraz edecekmiş gibi baktı. Efendilerin itiraz edecekleri kesindi. Bu adamın zincire vurulmasını istiyorlardı ve Sabin’in ona özgürlük seçeneği sunmasından hiç hoşlanmamışlardı.

“Benim çocuğum Yeraltı Dünyası’nın Efendileriyle olmayı seçmez.” Galen elini uzattı ve parmaklarını Gwen’e doğru salladı. “Benimle gel. Buradan gidip birbirimizi tanıyacağız.”

Onu tanımayı gerçekten istiyor muydu yoksa niyeti onu nefret ettiği düşmanlarına karşı yeni bir silah olarak mı kullanmaktı? Bu şüphe içini acıtıyordu. Gwen kendini Sabin’in silahını elinden alıp namluyu Galen’in kafasına tutarken buldu. “Ne olursa olsun seninle hiçbir yere gitmem.”

Sabin ondan nefret ediyordu. Bu adam acımasız şeyler yapmıştı. Ve yapmaya da devam edecekti.

“Kendi öz babanı öldürecek misin?” diye sordu Galen, duyguları gerçekten incinmiş gibi kalbini tutarak.

Gwen’in zihninde babası bir anda ona sarılıyor, onu göğsün bastırıp ne kadar sevdiğini söylüyordu. Umut. Oradaydı. Göğsünde, bütün vücudunda yeşeriyordu. Bu umut babasından mı büyüyordu? Yoksa kendisinden mi?

“Beni başından atmakta çok aceleci davrandın,” dedi dişlerini sıkarak. “Çocuğun olmadığını söyledin.”

“Ben sadece şoktaydım,” diye açıkladı Galen sabırla. “Haberi sindiriyordum. Sonuçta bir erkek her gün babalığın paha biçilmez armağanıyla karşı karşıya kalıyor.”

Gwen’in eli titredi.

“Annen... Tabitha. Onu hatırlıyorum. Gördüğüm en güzel şeydi. O günden sonra da daha güzelini görmedim. Onu görür görmez istedim ve yanımda tutmak istedim ama beni o terk etti. Onu asla bulamadım. Senden haberim olsaydı, hayatında bir yerim olsun isterdim.”

Gerçek miydi, yalan mı? Kolu düşerken Gwen çenesini dikleştirdi. Belki de babasının içinde de iyilik vardı. Belki kurtarılabilirdi. Belki de çok geçti. Ama... “Git.”

Galen ona uzandı.

“Git,” diye tekrarladı Gwen yanağından bir damla sıcak gözyaşı süzülürken.

“Kızım...”

“Git dedim!”

Ve bir anda Galen’in kanatları açıldı ve büyük bir hızla çırpılmaya başladı. Göz açıp kapayana kadar tavandan ve binadan dışarı fırlayıp gitmişti.

Kendilerini daha fazla tutamayan diğer savaşçılar arkasından ateş açtılar, hatta bıçaklarını fırlattılar. Biri bıçağını isabet ettirmiş olmalıydı çünkü bir uluma duyuldu. Ancak çok kötü bir yara değildi çünkü Galen geri düşmedi. Gwen hissettiği rahatlama duygusu yüzünden kendinden nefret etti.

Oda, savaşçıların ağır nefes seslerine karışan küfürlerle, yere vurulan ayak sesleriyle doldu.

“Yine mi,” diye inledi Strider, Gideon’u nihayet yere bırakırken. “Bunu neden yaptın, Sabin? Bunu yapmasına neden izin verdin?” Bir an sonra acıdan kıvranan bedeniyle arkadaşının karşısına dikilmişti.

Sabin’in tereddüdü Galen’e kaçma fırsatı vermişti ve Galen’in kaçıışı Efendiler için yenilgi demekti. Strider için yenilgi. *Benim hatam*, diye düşündü Gwen. Sabin’i haklı çıkarmıştı. En büyük düşmanı konusunda ona güvenilmezdi. Gerekeni yapmak konusunda tereddüt etmişti.

“Üzgünüm,” dedi Sabin arkadaşına.

Bunu telafi edeceğim. Bir şekilde. Sabin’e sarılıp ömrünü dinletmek niyetiyle hızla döndü ama iç geçirmekle yetindi. “Kanıyorsun.”

“Ben iyiyim. İyileşeceğim. Sen nasılsın?” Sabin’in bakışları her morluğunu ve kesiğini süzerek üstünde dolaşıyordu. Gözünün altında bir kas seğiriyordu. “Şansım varken onu yere sermeliydim. Senin canını yaktı.”

Gwen kollarına atılmadan önce onun gibi, “İyileşeceğim,” dedi. “Üzgünüm. Çok üzgünüm. Beni affedebilecek misin?”

Sabin genç kadının saçlarını öperken homurdandı. “Seni seviyorum. Affedilecek bir şey yok, sevgilim.”

“Korkaklık ettim. En büyük düşmanının gitmesine izin verdim. Ben.”

“Hayır, hayır, hayır. Bunun için kendini suçlamana izin veremeyeceğim. Gitmesine ben izin verdim.” Sabin genç kadının çenesini tuttu. “Şimdi bana duymak istediğim şeyi söyle. Duymaya ihtiyaç duyduğum şeyi.”

“Ben de seni seviyorum.”

Sabin bir an için gözlerini yumdu. Rahatladığı her halinden belliydi. “Birlikte kalacağız.”

“Evet. Sen beni kabul edersen.”

“Beni kabul edersen ne demek? Senin, hayatımdaki önceliğin olduğunu söyledim.”

“Biliyorum.” Gwen’in kirpikleri ağır ağır kalktı ve yanaklarından özgürce süzülen yaşlar arasında savaşçıya baktı. “Benim için zaferden vazgeçtin. Bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Senin için her şeyden vazgeçerim.”

“Beni gerçekten seviyorsun. Ciddisin. Zamanla benden nefret etmeyecek, savaşın aramıza girmesine izin vermeyeceksin.”

“Seni endişelendiren bu muydu?” Sabin homurdandı. “Sevgilim, sana bunları söyleyebilirdim.”

“Ama ben sana inanmazdım. Kazanmanın hayatındaki en önemli şey olduğunu sanıyordum.”

“Hayır. En önemli şey, sensin.”

Gwen ona ılık saçan bir gülümsemeyle baktı. Ancak diğer Efendilerin, ne yaptığını –ya da yapmadığını– hatırlatan fısıltıları kulaklarına dolunca gülümsemesi solup gitti. “Sana onu sonsuza dek

hapsetmeni söylemeliydim. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Durdurulması gerek, biliyorum ama sonunda kendimi bir türlü... Senin onu... Çok üzgünüm. Şimdi daha büyük belalara neden olacak.”

“Sorun değil. Hiç sorun değil. Üstesinden geliriz. Ordularına ciddi hasar verdik.”

“Bunun bize ne kadar fayda sağlayacağından emin değilim. Galen, Güvensizliği buldu,” dedi Anya. “Kontrol edebileceği ölümsüz bir asker yaratma umuduyla içindeki iblisi bir başkasının vücuduna yerleştirmeye çalışıyor. Başarılı olacağından hayli emin görünüyordu.”

Bir zamanlar Sabin’in en yakın arkadaşı olan Güvensizlik, diye düşündü Gwen. Güvensizlik babasının yanındayken Sabin içinde yaşadığı bedene zarar verebilir miydi? O kişi ne tür bir yıkıma neden olursa olsun. Erkeğinin, biraz önce kendisinin almak zorunda kaldığı türde bir kararla karşı karşıya kalmasını istemiyordu.

Sabin bir elini Gwen’in nemli saçlarında dolaştırdı. “Ben olsam ne yapardım, bilmiyorum,” dedi düşüncelerini okur gibi. “Ama kararının ne kadar zor olduğunu şimdi anlıyorum. Mutlu olman için o piçin özgür kalması gerekiyorsa, özgür kalsın.”

“Hey,” diye söylendi birkaç savaşçı.

“Bizim de söz hakkımız var,” dedi Reyes, öldürdükleri Avcıların ceplerini karıştırırken.

Gwen iç geçirdi. “Yakalanmasını zamanla kabulleneceğim, biliyorum. Onu ilk kez görmek fazla şaşırtıcıydı, o kadar. Endişelenme. Bir dahaki sefere daha iyi iş çıkaracağım.”

“Evet ama endişelenmek en iyi yaptığım şey.”

“Artık değil. En iyi yaptığın şey, beni sevmek.”

“Bu doğru.”

“Haydi, eve gidelim,” dedi Gwen ona sımsıkı sarılarak. “Yatıştırmamız gereken çocuklar, bulmamız gereken eserler, öldürmemiz gereken Avcılar ve yok etmemiz gereken bir kutu var. Tabii sen beni nefesimi kesecek kadar sevdikten sonra.”

SON



Eve dönüp yaraları iyileşince vahşi hayvanlar gibi seviştiler. Sonrasında Gwen uyuyamayacak kadar enerji doluydu. Ayağa fırladı ve yatağın üstünde zıplamaya ve bu konuda bir şeyler yapması için Sabin'e meydan okumaya başladı. Sabin sırtını karyolaya yaslayıp onu ıslıl ıslıl gözlerle seyretti.

Gwen onu ayıplar gibi dilini damağına birkaç kez vurduktan sonra, “Şu haline bak,” dedi. “Orada öylece oturuyor ve bir kızla baş etmeyi... Ah...”

Sabin ayaklarına bir tekme savurup sırt üstü yuvarlanmasına neden oldu. Sırtarak üstüne çıktı. “Kim yorgunmuş?”

Gwen, Sabin'in üstüne tırmanıp saçlarını bir perde gibi iki yana dökerken gülüyordu. “Benim olmadığım kesin.”

“Bakalım bu konuda ne yapabilirim.”

Ve bir şeyler yaptı da.

Uzunca bir süre sonra Gwen ona tekrar sokulurken nefes nefeseydi. “Şimdi ne olacak, hı?” dedi. Hiç olmadığı kadar mutluydu. Utangaç Gwendolyn'in Yeraltı Dünyası'nın en haşin Efendisini tavluyacağı, kendini savaşın kucağına atacağı ve bundan keyif alacağı kimin aklına gelirdi? Kendisinin aklına gelmeyeceği kesindi.

Ancak şimdilik her şey sakindi. Bütün çiftler güvende ve bir aradaydı. Kadınlar (ve Legion) hem Gwen'in Budapeşte'de topladığı

hem de Avcı Lisesi'nden kurtardıkları çocuklar için yeni yuvalar buluyordu. İçlerinden biri, "Hayalet Çocuk" Anya'nın gözdesi olmuştu ve Gwen, Tanrıça'nın sırf göz kulak olabilmek için onu Budapeşte'de sevgi dolu bir ailenin yanına yerleştireceğinden şüpheleniyordu.

Torin, Cronus'un listesindeki isimleri aramaya devam ediyor, diğer savaşçılar Galen'i ve Güvensizliği bulmak için plan yapıyordu. Gideon iyileşiyordu ama biraz zamana ihtiyacı vardı. Legion belli aralıklarla ortadan kayboluyor, Paris ve Aeron'sa tuhaf davranıyorlardı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Sabin. "Tabii kalbim çarpmaya başladıktan sonra. Vücudundan aşağı süzülecek ve..."

"Hayır," dedi Gwen kahkaha atarak ve Sabin'in, karnını gıdıklayan elini itti. "Sırada Avcılar var."

Sabin yatağa gömüldü ve kollarıyla onu sımsıkı sardı. "Danika, Galen'in Güvensizliği tablodaki kadınla eşleştirmeye çalışacağını söylüyor. Bunu başarırsa, bir sonraki savaş zamanı her şey serbest olacak. Sadece bizi yaralamaya çalışmakla kalmayacak, kelimemizi almak isteyecekler. İblislerimizi kendi seçtikleri bedenlerle eşleştirmek için özgür bırakmak *isteyecekler*."

Gwen bundan zaten şüphelenmişti ama yine de ürperdi. "Babam... Galen'in, senin sevgili arkadaşından bir parçayı yine senin düşmanın bedenine içine yerleştirmek istemesi çok zekice."

"Evet, ama senin babandan daha azını beklemezdim. Kız kardeşlerin bu güce ya da her neyse işte, ona sahip olmazlardı değil mi? Belki de onları kalmaya ikna edebiliriz." Sabin, sevgilisinin sırtına parmağıyla minik kalpler çiziyordu. "Harpy'lerin birkaç yüz yıl yaşadıktan sonra bir tür beceri geliştirdiklerini duydum. Zamanda yolculuk gibi. Çok faydalı olacağı kesin."

"O beceri sadece Taliyah'da var. Babası gibi o da başka biçimlere bürünebiliyor." Irkından bahsetmesi her geçen gün biraz daha kolaylaşıyordu. Sabin'in onun hakkında bir şeyler öğrenmesini *istiyordu*.

"Daha da iyi." Sabin iç geçirdi. "O eserleri Galen'den önce bulmalıyız. Tabii eğer birini çoktan bulmadıysa. O yılan kamçı... Dü-

şündükçe, Tecrit Kafesini koruyan o yarattığı hatırlatıyor. Eserlerin her birine bekçilik eden yaratık türünü. Galen'in, Umut'un muhafızı olduğu için bir canavarı bile kendisine yardımcı olmaya ikna etmekte zorluk yaşamayacağından eminim.”

“Eğer eserlerden birini ele geçirdiyse, biz de ondan çalarız. Demek istediğim, senin yanında bir Harpy ve Anarşi Tanrıçası var. Şans senden yana.”

Sabin kıkırdadı. “Belki de sen ve ben Dile Getirilmeyenlerin Tapınağı'nı ziyaret ederiz. Orada bir şey bize Her şeyi Gören Göz'den, Danika'dan bahsetmişti. Belki de her kimse, ya da her neyse başka bir şey bulmamıza da yardım eder.”

Gwen parmağını Sabin'in göğsünde dolaştırırken teninin tezat oluşturan tonlarından ne kadar hoşlandığını düşündü. “Ve parşömenlerde listelenen kişileri bulursak bize yardım etmeye ikna edebiliriz. Şüphe'nin sorun yaratacağı konusunda endişelenmene gerek yok. Onu pataklayacağımı iyi biliyor.”

“Gayet iyi biliyor.” Sabin, genç kadını şakağından öptü. “Ama evet, bu savaşı kazanmak için hapse tıklılmalarına yardım ettiğim suçluları ikna etmek de dâhil olmak üzere mantık sınırları içindeki her şeyi yaparım. Sonuçta en gaddar Harpy'yi kalbini bana vermeye ikna edebildim.”

“Peki ya o Harpy'yi mutlu etmek için mantık sınırları içindeki her şeyi yapar mısın?”

“Yapacağımı bilmiyor musun?”

“Biliyor muyum?” Gwen ona sırtarak baktı. “İspatla.”

“Zevkle.”

Bir an sonra Gwen sırt üstü uzanmış, liseli bir kız gibi kıkırdayarak bedenini ve ruhunu Sabin'e veriyordu. En sevdiği şekilde...

Hasret's Sisters Planet